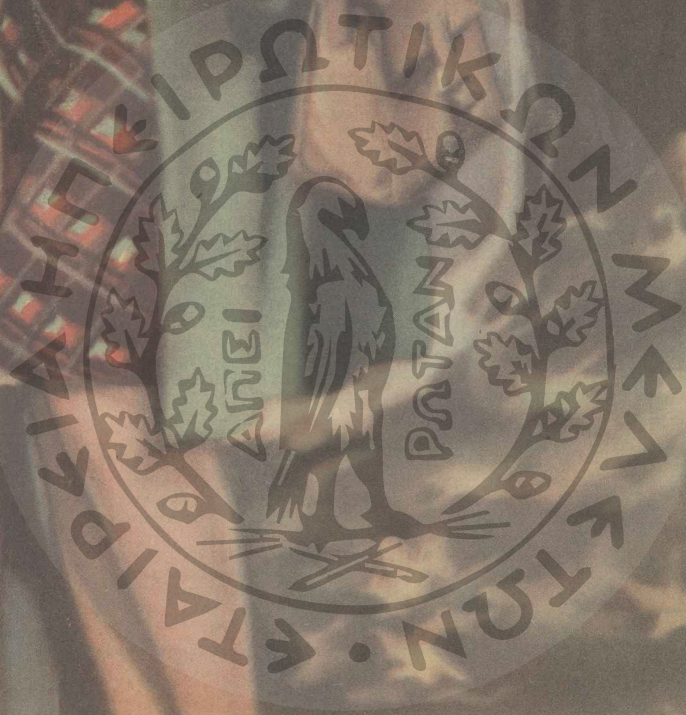

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Αριθμοί που φέρνουν καταστροφή

Το 13, το 7 και το 17

Γενικώς όλοι οι άνθρωποι — ποιάς λίγο, ποιάς πολύ — είναι προληπτικοί.

Όσοι άνθρωποι δεν πιστεύουν στις προλήψεις, έλεγε ο Άνταλ φράνς, είναι... οι μεγαλύτεροι προληπτικοί.

Οι Άγγλοι ιδίως και οι Αμερικανοί έχουν τις περισσότερες προλήψεις. Κάθε Άγγλος λόρδος έχει και την οικογενειακή του πρόληψη, κληροδοτημένη απ' τους προγόνους του.

Ο λόρδος Βύρυν ήταν επίσης προληπτικός. Όταν έβλεπε κάποιον γέρο μ' άποτρο μανδύα πίστευε πως θα του συνέβαινε κακό.

Περί πολλών τρομάζουν τους ανθρώπους οι προλήψεις οι σχετικές με τους αριθμούς. Είναι πασιγνωστή η γρουσουζιά του αριθμού 13. Στα περισσότερα ξενοδοχεία της Αγγλίας και της Αθήνας ακόμα ο αριθμός 13 έχει εξοστρακισθεί απ' τον αυχόντα αριθμό των δωματίων.

Χαρακτηριστικό του τρόμου για τη γρουσουζιά αυτού του αριθμού είναι ένα ανέκδοτο που συνέβη κατά τη διάρκεια ενός επίσημου γευματός. Το γεύμα αυτό το δίνει ο βερώνος Ρόταλντ κι' έτυχε οι προσκεκλημένοι να είναι 13. Τί έπρεπε λοιπόν να κάνουν; Να διώξουν έναν απ' τους καλεσμένους θα ήταν προσβλητικό. Να προσκαλέσουν έναν ακόμα; Η ώρα ήταν περασμένη. Απ' τη δυσκολία αυτή θέσι τους έβγαλε ένα έξυπνο γκαρσόνι. Τους πρότεινε να καθίσουν μαζί τους στο τραπέζι κι' αναγκάστηκαν να το δεχθούν. Έτσι έγιναν 14 και το γεύμα διεξήχθη μ' ευθύμια.

Ας έρθουμε τώρα και στον αριθμό 9. Ο αριθμός αυτός έχει παίζει οπουδήποτε ρόλο στη Βασιλική οικογένεια της Αγγλίας. Και ιδού μερικά σχετικά γεγονότα: Η μάχη του βασιλέως της Αγγλίας γεννήθηκε το 1819 και ήταν 9 έτην όταν ανέβηκε στο θρόνο. Επίσης όλα σχεδόν τα δόγματα των τέκνων της απέτελούντο από έννια γράμματα.

Ας ξαναέρθουμε όμως στον άπαιστο για τους προληπτικούς αριθμό 13. Ο αριθμός αυτός στάθηκε ωστόσο πολύ τυχερός στον μεγάλο συνθέτη Βάγνερ και στον περίφημο εξερευνητή Νάνσον.

Ο Ρικάρδος Βάγνερ, που τ' όνομά του στα γερμανικά αποτελείται από 13 γράμματα γεννήθηκε το 1813. Την 13ην του μηνός τελείωσε το καλύτερο έργο του, τον «Γανκώζερ», πέθανε την 13 Φεβρουαρίου του έτους 1883 και άφησε 13 μουσικά έργα!

Ο Νάνσον έκανε με το πλοίο του, που έφερε τον αριθμό 13 την σπουδαιότερη του εξερεύνηση. Το πλήρωμά απέτελετο από 13 πρόμαχο κι' άρχισε το μακρινό του ταξίδι την 13ην Μαρτίου. Γύρισε απ' την εξερεύνηση του αυτή στις 13 Αυγούστου κι' έλαβε μέρος στις 13 Φεβρουαρίου στον 13ον επέτειο γεύμα που παρατέθηκε από της Γεωγραφικής Έταιρείας της Σκωτίας προς τιμήν του.

Στην Αγγλία ύφισταται ένας σύλλογος, σκοπός του οποίου είναι η καταπολέμηση της προλήψεως που υπάρχει για τον αριθμό 13. Τα μέλη του συλλόγου είναι 13, και συνέρχονται κάθε 13ην του μηνός. Τα κοστούμια τους έχουν 13 κομμάτια, 13 είναι τα σκαλοπάτια της λέσχης τους και 13 οι γλάμπι του ηλεκτρικού πολυέλαιου που τους φωτίζει!...

Ο γρουσουζικός αριθμός του Ζολά ήταν ο 17. Τόσος δε ήταν ο φόβος του σχετικός, ώστε όταν άγροζε ήμερολόγιο για το σπίτι του φρόντιζε προνομιέως να σκίξει όλες τις 17ες ημέρες των μηνών! Πολλές φορές μάστιγα συνέβαινε την 17ην ημέρα κάθε μηνός να μην το κουνάει απ' το κρεβάτι του. Αντίθετα, ο αριθμός που του έφερε γούρι ήταν το 7. Τόση δε πίστι κι' αγάπη είχε σ' αυτόν, ώστε κάθε φορά που έμπαινε κι' έδινε στο βιβλιοπωλείο του εκδότου του κανόνιζε να φτάει στην είσοδο μέ... έφτα βήματα. Εκτός αυτού είχε έφτα ζευγάρια παπούτσια και έφτα φορεσιές ρούχα.

Ο Γαμβέτας είχε πάλι την πρόληψη της Τρίτης. Αυτή τη μέρα δεν έπαιρνε καμιά απόφαση πιστεύοντας πως ότι κι' αν αποφάσιζε θα τούβγαίνει σ' κακό.

Περίεργη είναι τέλος η πρόληψη που επικρατεί σ' πολλούς λαούς, ακόμη και στους Έλληνες για την Τρίτη όταν συμπέσει με τις 13 του μηνός. Την Τρίτη αυτή την θεωρούν τυχερή!... Ίσως γιατί δυο γρουσουζιές αποτελούν μία ευτυχία, όπως και δυο αρνήσεις αποτελούν μία κατάφασι!...

Καπνός αντι-ράνταρ

Οι συσκευές ράνταρ μπορούν ν' ανακαλύψουν τα αεροπλάνα που πλησιάζουν, ανάμεσα σ' καπνό ή ομίχλη. Τώρα όμως οι Αμερικανοί επιστήμονες προσπαθούν να παραγάγουν έναν ειδικό καπνό, ο οποίος να στυματίζει και να διασκορπίζει τα κύματα του ράνταρ. Με τη χρησιμοποίηση τέτοιου προστατευτικού καπνού, θα μπορούν ν' αχρηστευθούν οι ιπτάμενες βόμβες, που διευθύνονται από μακρὰ με κύματα ράνταρ προς το στόχο τους.

Ο δολοφόνος

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Ζώρζ Μπουινιόλ άφου σκότωσε τη γοργά τοκογλύφο στο προάστειο Πέκ, άσπαζε απ' το μπαούλο της τρακόσιας χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων και σ' λίγο πήρε το τράνιο για ν' αμείψει στο Παρίσι. Ήταν ήρεμος σάν ν' μην είχε συμβεί άπολύτως τίποτε.

Κανείς δεν τον ήξερε στο Πέκ. Άλλωστε αυτή ήταν η πρώτη «δουλειά» που έκανε. Όστόσο η αστυνομία δεν θα εύρισκε δακτυλικά αποτυπώματα. Θα γύριζε στο ξενοδοχείο του και το πρωί θα πήγαινε — ήταν πλάσις κρασιών — στη δουλειά του. Σ' τρεις μήνες, τέλος, θαφαινε για την Αμερική.

Χρειάζονταν μονάχα θάρος, ψυχραιμία και φρόνησι!

Την άλλη μέρα τ' πρωινά φύλλα δεν έγραφαν τίποτε ακόμα για το εγκλήμα του Πέκ. Το απόγευμα ο Μπουινιόλ άγόρασε την πρώτη έσπερινη έφημερίδα. Δεν έγραφε όμως και πολλά πράγματα για τον στοναγλισμό της γοργάς. Η είδησι τελείωνε με την ακόλουθη φράσι: «Η αστυνομία εύρίσκει επί τ' ίχνυ του δόστου».

Ο Μπουινιόλ άναστήκωσε τους ώμους του και χαμογέλασε εύρυνικά.

Μ' την άλλη μέρα το πρωί, η πρώτη έφημερίδα που άνοιξε είχε πληθρη περιγραφή της μυστηριώδους δολοφονίας της γοργάς.

«Η αστυνομία, έγραφε, έχει τη βεβαιότητα ότι ο δόσστης του εγκλήματος ήταν έν γνώσει όλων των συνθηκών του θύματος. Και είναι άποφασισμένη ν' αναζητήσει μεταξύ των γνωστών της άτυχούς γοργάς τον στυγερών δολοφόνου».

Τί έσημαιναν αυτά; Ο Ζώρζ παρ' όλη την άπάθεια του άρχισε ν' αφοβάει.

Τ' άναγευματινά φύλλα δεν είχαν καμιά νεώτερη πληροφορία. Του κάκου ο Μπουινιόλ προσπαθούσε ν' πείσει τον εαυτό του ότι δεν ύπηρε λόγος ν' άνησυχή. Ένα άόρατο χέρι του έσφιγγε την καρδιά. Άρχισε ν' άποδεύνη τους πολυσύναστους δρόμους κι' όταν έφτασε στο ξενοδοχείο του ανέθηκε τρέχοντας σνεδόν στο δωμάτιό του, κλείδωσε καλά την πόρτα κι' έπεσε ντυμένος στο κρεβάτι. Κρύας ιδρώτας έβουε το μέτωπό του και τ' άδόντια του χτυπούσαν σάν ν' είχε πυρετό.

Ξαφνικά πονάτηκε όθιοος, έτρεξε σ' εν μιά γονιά στο δωμάτιό του, γονάτισε μπρος στη μικρή βαλίτσα του, την ξεκλείδωσε με σπασμωδικές κινήσεις και άνάσανε επί τέλους μ' άνακούφισι, όταν είδε ότι τα τσακιστά χιλιόφραγκα βρισκόντουσαν άκονη εκεί που τ' είχε κρύψει.

— Δεν πρέπει ν' τ' άφήσω έδώ, σκέφθηκε. Ίσως να κάνουν έρευνα στο δωμάτιό μου ή ν' τ' άνακαλύψουν κατά τύχη.

Τη νύχτα εκείνη έβαλε τ' άατονομίσματα κάτω απ' το στρώμα του και την έπομένη το πρωί, πονέ έκινηθη για τη δουλειά του, τ' άποθέθηκε στο πορτοφόλι του.

Πέρασαν δυο μέρες άκόμη. Στο διάστημα αυτό ο Ζώρζ άπέφυγε συστηματικά ν' διαβάση έφημερίδα. Φοβάτο μήπως μάθη καμιά λεπτομέρεια που θα τον έκανε ν' άχση την ψυχραιμία του και ν' αεροδοθή. Δεν ήταν λοιπόν πορτιμώδεο ν' άπροσπάθησε ν' άλυσονήση την «πειπέτεια» αυτή!...

Το βράδυ της τρίτης ημέρας κουρασμένος απ' τους δρόμους που έκανε για τη δουλειά του μπήκε σ' ένα μπαρ ν' πάση κάτι. Διψούσε ύπεροβολικά. Ήπιε μερικές μπύρες,

έφαγε τρία σάντουιτς, παρόγγειλε και ταινάρα. Το γκαρσόνι που τον σεβόριζε τον γνώριζε κι' είχε θάρος μαζί του.

— Στ' έξοδο μπήκατε σήμερα, κύριε Μπουινιόλ! του είπε σ' εν μιά στιγμή.

Ο Ζώρζ ζαλισμένος έκανε μιά άόριστη κίνηση.

Σ' λίγο ζήτησε το λογαριασμό.

— Είκοσι όχτώ φράγκα, κύριε Μπουινιόλ.

Ο Ζώρζ έβαλε το χέρι του στην τσέπη του. Και τότε μονάχα θυμήθηκε ότι δεν είχε χρήματα μαζί του! Ναι, έχασε ότι το πρωί είχε πληρώσει τη δεκαμερία του ξενοδοχείου του... Δεν ήθελε όμως ν' αρωθή στο γκαρσόνι. Κι' άποφάσισε μιά κι' ήσαν έτσι τα πράγματα, ν' αλάση ένα απ' τ' άχιλιόφραγκα της γοργάς, που τ' είχε πάντοτε μαζί του.

Τράβηξε το πορτοφόλι του, το άνοιξε κι' έδωσε στον υπάλληλο ένα χαρτονομίσμα. Έκείνος έβριζε μιά ματιά στο πορτοφόλι και είδε ότι είχε πολλά χρήματα μέσα.

— Βλέπω ότι οι δουλειές πάνε καλά, κύριε Μπουινιόλ! είπε τού Ζώρζ γελώντας.

— Ναι, ναι... Δώσε μου, σ' παρακαλώ, γοργάρα τ' άρέστα για τ' άβάζομαι ν' φύγω...

Μ' το γκαρσόνι είχε όρεξι για συζήτηση. Κύτταξε προσεχτικά τον άριθμό του χαρτονομίσματος, χαμογέλασε παραέξανα και συνέχισε:

— Δεν μού λέτε άλήθεια, κύριε Μπουινιόλ, διαβάσατε σήμερα το άπόγευμα έφημερίδες;

Ο Ζώρζ έγινε κατακόκκινος.

— Όχι... γιατί ρωτάς; τραύλισε.

— Γιατί δημοσιεύουν τους άριθμούς των χαρτονομισμάτων που άχθηκαν απ' το πορτοφόλι της γοργάς, που σκότωσαν στο Πέκ... Η τοκογλύφος αυτή του είχε σημειώσει σ' ένα κομμάτι καρτί κι' η αστυνομία τ' άνακάλυψε μόλις σήμερα... Όάχη γούστο, κύριε Μπουινιόλ, το χιλιόφραγκό που μού δώσατε ν' είν' ένα απ' αυτά που έκλεισαν της γοργάς!... Πάω μιά στιγμή ν' άφωο την έφημερίδα ν' άδω!

Ο Μπουινιόλ έννοιωσε το μυαλό του ν' ασαλεύη!... Χωρίς ν' έσηπ κανεί, χύμηξε πάντως στο γκαρσόνι και τού άσπαζε το χιλιόφραγκο. Μερικοί πελάτες που παρακολούθησαν τη σκηνή νόμισαν ότι ήθελε ν' άληστεύση το γκαρσόνι κι' έτρεξαν και τον έπιασαν. Τού κάκου έκείνος προσπάθησε ν' ξεφύγη. Αυό άστυφάλακες μπήκαν μέσα στο μπαρ...

Ο Ζώρζ Μπουινιόλ άναγκάστηκε ν' άμολογήση στο τηλέμα, όπου τον μετέφεραν, ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος της γοργάς τού Πέκ. Τη θεώρησε περίττο ν' άρνηθή περισσότερο την ένοχή του. Ο άστυνομικός που τον άνέκρινε, γύρισε σ' εν στιγμή και είπε παραξενεμένος στο γκαρσόνι:

— Μ' ν' άποιός άριθμός μού μιλάτε; Διάβασα όλα τ' άπογευματινά φύλλα, γωρίς ν' άδω τέτοια είδησι.

— Θ' άς έξηγήσω τ' έγινε! του είπε το γκαρσόνι. Την είδησι αυτή την έβγαλα έγώ απ' το μυαλό μου, για ν' αειράσω τον κ. Μπουινιόλ, έπειδή τον είδα σήμερα μ' πολλά λεπτά...

— Ότε καν σκέφθηκε ότι ήταν δυνατόν ένας κύριος τόσο ήσυχος, ν' άχη κόμει τέτοιο εγκλήμα!

Ο Μπουινιόλ άκούγοντας τ' άλόγια τού γκαρσονιού σωριάστηκε στο πάτωμα λιπόθυμος.

POMPIER NTIENTONE

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27-135-29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σπίτια χωρίς γέλιο

Κι' ένα θέμα χωρίς έρωτικό στοιχείο. Ίσως για πρώτη φορά ύστερ' από τόσα χρόνια που επικουινούμε. Ο έρωτας στις ποικίλες μορφές και ο γάμος στις διάφορες εκδηλώσεις του είναι άζοντας γύρω στον οποίο στοχεύουμε.

Ας τον άρίσουμε ν' άεκουραστή και μιά μέρα για ν' άκούσουμε το παράπονο τού κοριτσιού αυτού, που ένν' έχει όλα τ' άτοιχεία της εύτυχίας, έν τούτοις αισθάνεται τόσο δυστυχισμένο μέσα στο οικογενειακό του περιβάλλον...

Δεκαοκτώ έτών, ύφαια, ύγιής, εύπορη εύτυχη, χωρίς καμιά από τις μικρές ή μεγάλες ένοχλήσεις που δημιουργούν δυσάρεστες καταστάσεις, θα περνούσε σ' εν πλήρη μακαρίτητα τις μέρες της αν δεν την έθάραινε η ακία τού σπιτιού της.

Σπίτι ασυπόρ και άγέλαστο. Μοναστήρι που δεν άνέκτησε ούτε την παρμενική παραθαλάσσιου κανονισμού του. Άρισμένη η ώρα που όλα τ' άμειν' της οικογενείας πρέπει ν' άρισκωνται κάτω από τη στέγη τους. Πέντε λεπτά καθυστέρηση προκαλεί τις δριμύτητες παρατηρήσεις τού πατέρα. Κοιμένα τ' άπάνε κι' έλα. Καμιά κοινωνική σκέψη δεν μπορεί ν' άστηρήση η κοπέλλα. Οι έπισκέψεις που θ' άδεχόταν αυτή δεν είναι εύχάριστες στο μπαμπά της. Άλλά κι' αν δεν γίνη στις έπισκέψεις — ούτε κουδέντα για έπισκέψεις — αίσθησι η πατρική ψυχρότης, οι σκέψεις μοιραίως άσυνον γιατί η κόρη δεν έχει τη δυνατότητα ν' άναποδώση τις έπισκέψεις ν' άπόη μέρος σ' ένα πάρτυ, σ' εν μιά όποιαδήποτε έξοδο που δεν πραγματοποιείται μέσα σ' ά χρονικά όρια τού οικιακού πρωτοκόλλου.

Πόσο άα προτιμώσε ν' άτην έστελναν οκάτρη σ' εν κενά παρτενιόν... Άκούει πως περνούν μέσα σ' αυτά τ' άκορίτσια, κάνει τις συγκρίσεις με τη δική της ζωή και βρίσκει άσυγκρίτως καλύτερη την άλλη.

Όλα με το μέτρο, με το διαθήπι, με την κλειψύρα με το σταγονόμετρο. Ο βίος της δεν είναι τίποτ' άλλο από μέτρομα. Της μετρούν και της έλάνχουν τις μέρες που θ' άβνη, τις ώρες που θ' άμειν' έξω, τις ταίριες που θ' άδω, τα βιβλία που θ' άδιαβάση, τις σκέψεις που θ' άδημιουργήση. Στο 1900 έχει σταματήσει το ήμερολόγιο τού μπαμπά. Κι' ακόμα χείροτερα.

Αισθάνεται τον εαυτό της ν' άρισκείται με μιά δικακή κατηντορία για την όποια πρέπει ν' άνακριθί και ν' άπαντήση:

- Γιατί άρνησες;
- Δεν άρνησα.
- Είναι έφτα και τέταρτο. Και είπαμε στις έφτα ν' είσαι σπίτι.
- Είναι έφτα, πατέρα, το μιά ν' άμυνθί το κορίτσι και δείχνει το ρολογάκι της.
- Είναι και τέταρτο έπιμένει ο πατέρας.

Και προσφεύγουν στην ώρα τού τηλεφώνου για ν' άδω λύση τη διαφορά.

Αν λέγεται ζωή αυτή. Βλέπει τον άλλο κόσμο και ζηλεύει και τον μακαρίζει, και παραπονιέται γιατί δεν έχει κι' αυτή μιά σχετική έλευθερία στις κινήσεις της.

Αν είχε δώσει τουλάχιστον την παρμενική άφορμή... Τίποτα όμως στο παρελθόν της και στο παρόν της που ν' άδικαιολογή τέτοια καταθλιπτικά μέτρα. Ύποδειγμα άνάρετου και σφοδρού κοριτσιού.

Και θ' άσμιδιαζόταν με τη μοί-

ρα της αν τουλάχιστον μέσα στο σπίτι που τη θέλουν κλεισμένη, άνθιζε κάποιο χαμόγελο.

Άλλά εκεί είναι κι' αν είναι το δράμα. Άχαρο το σπίτι. Η στέγη της θλίψεως. Ναός της άθυμίας. Κέντρο της άπαισιόδοξης διαθεσεως. Οι πάντοι στην άτμόσφαιρα. Κλειστή στη χάρη ή πόρτα. Κατεβαμένα τ' άμύτρα. Ύποδειγμα σοβαρότητας ο πατέρας. Τίποτα δεν έχετε ν' άου καταλογίσετε. Λευκός ο έπαγγελματικός και ο κοινωνικός του βίος. Έναόρκωσις της έντιμότητας. Τί ν' ά κανέτε; Τον βλέπετε και σ' άς φεύγει το κέφι. Ρωμάιος συγκλητικός. Άρεοπαγίτης την ώρα που διαβάει την άπόφασί του. Ο Περικλής έμπρός στην Ήρα Πύλη με τ' άχραντα Μυστήρια στο χέρι. Άκριβό το γέλιο του. Είδος πολυτελείας το μειδισμό του. Άπό ζυγαρία φαρμακοποιού περνούν οι λέξεις του. Μετρημένες α ν' άπρόκειται ν' άς πληρώση με χρυσάφι. Δεν είναι το άσπιο στις συνήσεις του. Δεν ξέρει τί θ' άπ άριεντιμίας. Δέ γνώρισε κανείς τη θωπεία του. Δεν τον θυμούνται σ' εντιμίες τρυφερότητας και άδυμίας που είναι οι συμπαθέστερες στιγμές τού ανθρώπου.

Κακός; Κάθε άλλο. Κακός δεν είναι. Είναι βαρύς. Είτε από ίδιοσυγκρασία είτε από συνήθεια, είτε από παράδοσι οικογενειακή δέ συνήθισε ν' έλα, ν' άφάνη στο σπίτι του κάποια πνοή εύθυμίας.

Η φωνή τού κυρίου της, η Μπτέρα.

Σιωπήλη και άθυμη έγινε κι' αυτή. Ίσως ν' άταν ζωηρή στον καιρό της και με τον καιρό ν' άπροαμύσθησε στο κλίμα τού σούγνου της. Γυναικα καρτερική, απ' αυτές που διαγράφουν από το χάρτι τον εαυτό τους και γίνονται όργανα της θελήσεως των συζύγων τους.

Άκόμα και η σκαλίτσα που έχουν, γερασμένη στη φουρούρι του οίκου έχασε τ' άκριβήματα της, ζάρωσε σ' εν μιά γωνία και άκινητη επί ώρες μακρές, τόσο που την ψάσουν για ν' άδω αν βρίσκεται στην ζωή, ή αν έχη φοβήσει.

Και θέλουν μέσα στον τάφο αυτό των ζωντανών ν' άψουν και την κόρη. Άντιδρά η κοπέλλα. Έπαυα στατεί.

Άγωνίζεται ν' άμην παραδοθή στον πειριμό. Φοβάται θάως άπ' ης παραουρή κι' αυτή από το ρεύμα της θλίψεως και της μελαγχολίας. Είναι τόσο ίσχυρη ή δύναμι τού περιβάλλοντος. Με τη χάρη που δίνουν τ' άειτά έπιστρέφει στο σπίτι της. Μπείνει με το γέλιο και με τη φρεσκάδα. Σύναντα τη συναφύρωσι. Την χαιρετούν με σφοδρότητα κι' ύστερα, όταν δεν έχουν καμιά παρατήρησι ν' άς κάνουν, ο μπαμπάς βυθίζει τη μύτη στην έφημερίδα του και η μαμά στο πλεκτό της. Πηγαίνει ν' άου κάνει κανένα άσπιο το κορίτσι, για ν' άπάση τους πάντους. Την κυττάζουν με άπόρη.

— Τί σου πρε; ρωτά με άσπιορότητα ο πατέρας και ξανακρίζει την άνάγνωσι.

Αν λέγεται αυτό ζωή... Άν είναι ή άτμόσφαιρα μέσα στην όποια μπορούν ν' άνέχοντ' ά πρώτα νειάτα. Και όμως είναι ή άτμόσφαιρα που έπικρατεί σ' εν πολλά σπία. Σ' έξωσι η χάρη. Και όχι γιατί είναι τόσο δυσάρεστες οι οικονομικές ή άλλες συνθήκες. Άλλά γιατί άσπληπτοι παραγόντες έχουν θεμελίωση το καθεστώς της θλίψεως. Καθώς άπαράδεκτο για τ' άειτά. Καθεστώς έπικίνδυνο που η μαραινεί εκείνους που ζούνε κάτω από αυτό ή τους κάνει ν' επαναστατούν και, άραπάτες των σπιτιών τους, ν' άφάνουν στα άλλα άρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο γαμπρός: Δεν σου το είπα. Πολυένη μου, ν' άμ' μου πάτησε το πόδι, γιατί θ' άμετανοιώσης!... (Σκίτσο Άρχέλου)

Λυρικά τραγούδια

Οι πρώτοι μενεξέδες

Οι πρώτοι μενεξέδες σεμνοί και ντροπαλοί φανήκανε και πάλι, σάν άμορφος κοπέλλας, παρ'ενικό φιλι που τώδωσε και σκύβει με τρόπο το κεφάλι. σάν γνώριμο παλαιοί μας, σάν φίλοι μας στενοί, οι πρώτοι μενεξέδες, οι φθινοπωρινοί!...

Σ' έλάχιστα, μικρούλια, δεμένοι μπουκεττάκια δεν έχουμε του ρόδου, τη φλογερή θωριά, είναι τού άνοητου τού πονηρά ματάκια που φαίνονται άθωα κι' άς έχουν πονηρία. Σάν ψεύτικοι παζάρουν, λες κι' είναι από πανί οι πρώτοι μενεξέδες οι φθινοπωρινοί!

Τους είδαμε κι' άμέσως μ' άς τράβηξε σιμά τους το χρώμα το μαύρι, και νιώσαμε και πάλι τ' άέχαστο άρωμά τους, που ίχνη λες κι' άφάνει, απ' όπου κι' αν διαβή... Κι' έτσι μ' άς έρε τότε, ίδω της στιγμής τού πρώτους μενεξέδες, ν' άου χαρούμε έμεις!...

Και πήραμε στο χέρι το μπουκεττάκι εκείνο και κάποιος μενεξές μ' άς είπε: — Για μωριέ το άρωμα που δίνω μπορεί ν' άς το δώρη, όλοκληρος μπας; Κι' έμεις, ήταν αλήθεια; — Όχι, τού είπαμε, όχι προνόμιο τ' άρωμά του, ο μενεξές θ' άτόχη!

Κι' ο μενεξές που θέλει το φόρτε του ν' άβλη, μόνο για ν' άπάρση λογίων-λογίων λουλούδια σιγά-σιγά μ' άς είπε: — Σάν έρεθ καρναβάλι, ποιος πάλι θ' άγελνηση με κέφι και τραγούδια; Και της γλυκείας κοπέλλας κάποιος ματιές λοές, ποιάς πρώτος θ' άς νοιώση; Μονάχα ο μενεξές!...

Είναι σεμνοί σ' άλήθεια, μ' άστου χορού τη ζάλη μεθύν κι' αυτοί συνήθως. Είναι καρφωτωμένοι σ' όλοδερμη άγκαλη μ' άπό την πονηρία τους... γλυστράνε μέσ' στο σπίθος.

Και τότε άρνοπεθαίνουν... Ζωή δεν έχουν άλλη ή άνοικς μιρίζει μετά το καρναβάλι θ' άβγουν ή άνεύριες και βασιλεύουν μόνες, κι' οι μενεξέδες θ' άρθουν... φθινοπωροί και πάλι!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

16ον — Νομίζω ότι σήμερα δικάζομαι, γιατί σκότωσα κι' όχι γιατί θέλησα να σκοτωθώ...
Ο Ζεργίνης ήρθε σε βοήθεια της:

— 'Η κατηγορουμένη έχει δίκιο· η έρώτησις είναι έκτος του θέματος...
'Η διαδικασία είχε λήξει. Οι ένοχοι αποσυρόμενοι σε διάσκεψιν. Τό δικαστήριο διέκοψε.

Σ' ένα δικαστήριο του δικαστικού μεγάρου, η Κατερίνα καθόταν σε μια καρέκλα, δίπλα στο Ζεργίνη που της μιλούσε:
— Μέσα από τη δίκη αυτή βγαίνετε πιο Ισχυρή· όχι μόνο αυτή η έλασινή Ιστορία δε σας άφισε καμιά σκιά, αλλά, αντίθετα, σας πρόσδεσε καινούργια αίγλη...

Τόν άκουγε, χωρίς να τον άκούη, με τα μάτια της σπληνωμένα στο κενό... Μέσ' στο φτωχό κουρασμένο μυαλό της, ένα σωρό σκέψεις, αντίθετες ή μιά με την άλλη, χτυπιόντουσαν δυνατά: Ναι, τόνισα, μέσ' από τη δίκη αυτή ξεπεταγόταν κάτι περισσότερο από άθωα. Ξεπεταγόταν ήρωϊδα μυθιστορηματική, πλάσμα συμπαινετικό... Τί την ένοιαζε όμως όλ' αυτά;... 'Η εύτυχια είχε πετάξει μακριά της γιά πάντα, χωρίς ελπίδα!... 'Ο άγαπημένος της χωριζόταν τώρα από ένα εμπόδιο άπόλυτα αδιαπέραστο: Τήν απόφαση τη δική της να μὴν τὸν ξαναβιῇ ποτέ!... Δε μπορούσε να τὸν ξαναβιῇ... Μέσα της διαπίστωσε πόσο δίκιο είχε ὁ Ζεργίνης που δὲν τὸν είχε ἀναφέρει στὴν υπεράσπισί του... 'Ο Βάσος, ὁ ἄνθρωπος που τὴν ἀγαπούσε καὶ πὺν τὸν λάτρευε, θὰ γινότανε γιὰ τὸν ἐπιβέβητο σὺν ἡγήνορ ἐπιχειρήματα κακὰ κι' ἐπιχίμιο στὴν υπεράσπισί του... 'Ο Στράτος εἶχε ἀνακτῆσει τὰ δικαίωμά του, αὐτόματα. 'Η κοινὴ γνώμη πὺν τὴν ἀγκάλιαζε μ' ὅλη τὴν στοργή της, τοποθετοῦσε στὸ πλευρὸ τοῦ ἐκείνου, τὸ νόμιμο σύζυγο πὺνε ξαναγυρίζει, κι' ὅχι τὸν ἄλλο, τὸν ἀγαπημένο πὺμπρεπε νὰ φύγῃ...

Σὰ σὲ ὄνειρο ἡ Κατερίνα ξαναπῆρε τὴ θέση της στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου, ἄκουσε ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦ Προέδρου τὰ λόγια «ἐπαναλαμβάνεται ἡ συνεδρίασις», εἶδε τοὺς ἐνόρκους νὰ γυρίζουν, κι' ἔσαν ἀπ' αὐτοὺς νὰ διαβάξῃ τὴν ἐτυμηγορία:

— 'Οχι, δὲν εἶνε ἔνοχος ἡ Κατερίνα Γιωργίη...

Κι' ὕστερα, πάλι σὰ σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τὴν ἀπόφαση ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Προέδρου:

— 'Αθῶα...

— 'Ηταν ἀθῶα!... Γύρω της, σὲ μιά στιγμή, σφίγηκε μ' ἐνθουσιασμό ὅλο ἔκκεινο τὸ πλῆθος, πὺνε παρακολουθεῖ με τὴν συμπόνοια τὸ δράμα της νὰ ξετυλίγεται... 'Ενοῖωσε χέρια νὰ τὴ χαϊδεύουνε, χεῖλια νὰ τὴ φιλεῖνε... 'Ακουσε τοὺς

δημοσιογράφους νὰ τὴς ζητοῦν τὴν εἰς μίαν συνέντευξιν, ἢ τὴν υπογραφή της ἀπὸ σὲ μιά φωτογραφία... Καί, πὺν πολύ, ἄκουσε δίπλα της τὸ Ζεργίνη νὰ φωνάζῃ:

— Σὰς παρακαλῶ, κυρίες καὶ κύριοι... 'Αφήστε τὴ νὰ βγῇ ἔξω... Εἶνε κουρασμένη...

Δυὸ-τρεῖς ἀστυφύλακες προσπαθῶσαν νὰ ξεσφίξουν τὸν ἀνθρώπινο κλοιὸ, τὸν ἐνθουσιασμό πὺν τριγύριζε τὴν Κατερίνα. Μὲ πὺν κόπο καταφέρναν νὰ τὴ βγάλουνε στὸ δρόμο. 'Εκεῖ ὅμως πιά, ὁ κόσμος ἀποτελοῦσε διαδήλωσι!... Καπέλλα πετιόντουσαν στὸν ἀέρα, ζιτωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα γεμίζανε τὴν ἀτμόσφαιρα.

'Η Κατερίνα τάδελεπε ὅλ' αὐτὰ σὰ μέσα ἀπὸ μιά οὐχίλη, καὶ τὰκουσε σὰ νὰ προσερχόντουσαν ἀπὸ ἕναν ἄλλο, μακρινὸ κόσμο... 'Αθῶα!... 'Ηταν ἀθῶα... Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου τὸν ἀγνώστον ἀνθρώπων, ἐρχότανε νὰ ρίξῃ βόλυσμο στὴς πληγὲς τὸσων ἐτῶν... 'Η φτωχιά Κατερίνα ἐνοῖωσε μίαν ἀπέραντη εὐτυχία νὰ κυκλοφορῇ ἐστὴ καὶ γεμάτη ζωὴ μέσ' στὴς φλέβες της... 'Ενοῖωσε τὴν ἱκανοποίησιν τὴς καλῆς θεορίας, πὺν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γερὸ παίξιμο, ἀποθεύεται ἀπὸ τὸ κοινὸ. Κι' αὐτὴ εἶνε παίζει στὸ θέατρο τῆς ζωῆς, κι' εἶνε ἀρέσει... Καί τώρα τὴ χειροκροτοῦσαν...

Στ' αὐτὰς τὴς ξεψυχῶσαν χειροκροτήματα καὶ ζιτωκραυγὲς, στὰ μάτια της σβύστηκε τὸ δράμα τοῦ πλῆθους πὺν παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό. 'Η Κατερίνα βάουσε στὸ υπέρταστο τοῦ Ζεργίνη καὶ λιγούμπησε!...

Συνῆλθε μέσα στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου. 'Ηταν πεσμένη σ' ἕνα ὀλοκάθαρο μαλακὸ κρεβάτι, καὶ δίπλα της εἶδε τὴ Μπούλη καὶ τὴν κυρὰ-Καλυψὴ πὺν περιμένανε μ' ἀγωνία τὸ ξαναγυρισμὰ της στὴ ζωὴ... Μὲ λατρεία, μὲ πάθος, ἡ Κατερίνα ἀσπάζε τὴν κορούλα της στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὴ φιλεῖ, τὴ φιλεῖ...

— Μπούλη!... Λατρεία μου!...

— Μαμάκα μου!...

'Η κυρὰ-Καλυψὴ ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ.

'Υστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Κατερίνα ἀπομάκρυνε λίγο τὴν κορούλα της καὶ ρώτησε:

— Πὺν βόισκουαι;

— Στὸ ξενοδοχεῖο... τῆς ἀπάντησε ἡ κυρὰ-Καλυψὴ.

— Ποῖός μ' ἔφερε;...

— 'Εγὼ, φώναξε εὐθύμα ὁ Ζεργίνης, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα καὶ μπαίνοντας μέσα.

'Η φωνὴ τοῦ πάγουσε τὴν Κατερίνα...

'Όποτε, ἦταν ἀληθὴς!... Ζοῦσε, χωρισμένη ἀπ' τὸ Βάσο, ἔτοιμη νὰ ξαναμιῇ με τὸν ἄντρα της;...

— 'Ο Ζεργίνης τὴ ζύγωσε!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Κάποιος ζητοῦν τὴν ἄδεια νὰ μπῇ... τῆς ψυθίρουν. Ζητοῦν τὴν ἄδεια νὰ χωρετῇ τὴ γυναῖκα του, νὰ φιλήσῃ τὴν κόρη του...

'Εκλεισε τὰ μάτια της ἡ Κατερίνα, κι' ἀπάντησε:

— 'Ας μπῇ...

'Αργὰ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ Στράτος.

Στάθηκε λίγο στὸ κατώφλι, χλωμός, ἀναποφάσιτος.

— Στράτο... τοῦ μωρουῖου ἡ Κατερίνα, ἀπλώνοντας τὸν τὰ χέρια.

Τ' ὄνομά της ξεψύχωνε στὰ χεῖλια του. Τὰ βήματά του σύρθηκαν ὡς τὸ κρεβάτι της, κι' ὕστερα τὰ γόνατά του λυγίσανε. Γονατιστός, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι πὺν κορμύωνε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ τὸ γέμισε φιλία καὶ δάκρυα...

— Καυμένη μου Στράτο... τοῦ ξανάπε, βλέποντάς τὸν κοντὰ της τόσο ἀδύνατο, τόσο γκριζό...

'Εκείνος δὲν κατάφευρε ν' ἀπάντησῃ λέει. 'Εκλαιγε μόνο καὶ φιλοῦσε τὰ χέρια της...

— Μπούλη, εἶπε ἡ Κατερίνα, εἰς νὰ φιλήσῃς τὸ μπαμπά σου...

Τὸ μπαμπά της;... 'Εκπληκτὴ λιγὰκι, ἡ Μπούλη ζύγωσε κι' ἀγκάλιασε με κάποιον ἐπιφύλαξιν αὐτὸν τὸν ἀγνωστο ἄνθρωπο πὺν φιλοῦσε κλαίγοντας τὸ χέρι τῆς μαμάς της... Τώρα, τὰ χέρια τοῦ Στράτου ἀνοίγανε γιὰ νὰ δεχτοῦνε καὶ τὸ παιδάκι του—τὴν κορούλα του!... Καί τὰ χεῖλια του ψιθύριζαν:

— Θέ μου, ἄς πεθάνω τώρα, πὺν ἀγκάλιασα τὴ γυναῖκα μου, τὴν κόρη μου...

Διακριτικὴ, εὐγενική, ἡ κυρὰ-Καλυψὴ γλύστρησε δὲ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Οἱ τρεῖς τοῦε — ὁ ἄντρας, ἡ γυναῖκα, τὸ παιδάκι — μείναν ἀγκαλιασμένοι γιὰ πολλὴν ὥρα. Πράγμα παραξέξον, ἡ Κατερίνα ἐνοῖωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ συναισθησιν τῆς ἀσφάλειας νὰ τῆς πλημμυρίξῃ τὴν ψυχὴ... 'Ηταν ἀσφαλισμένη... Δὲ φοβότανε πιά τὴν κακοκαίρια, τὴ νύχτα, τὴν πείνα, τοὺς ἀνθρώπους... Εἶνε ἕναν ἄντρα εὐκαταστάτο πὺν πάντα του μπορούσε νὰ σποιντῇ κι' αὐτὴ κι' ἡ Μπούλη...

'Η ἀνάμνησι τοῦ Βάσου δὲν εἶχε σβύστη οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν καρδιά της. Τὴν πίκρα ὅμως τοῦ χωρισμοῦ του, τὴ γλυκίανε λίγο ἡ συναισθησιν τῆς ἀσφάλειας πὺν τῆς ζῶσαντε τὸ κομῖ...

Μαλακὰ ρώτησε τὸ Στράτο:

— Τί σκέφτεσαι τώρα νὰ κάνουμε;...

— 'Εσὺ θ' ἀποφασίζεις... 'Οτι πῆς, θὰ τὸ δεχθῶ χωρίς συζήτησι, Κατερίνα...

— Σ' εὐχαριστῶ, Στράτο...

Τοῦ χαϊδεψε τὰ γκριζὰ του μαλλιά με στοργή. Τῆς φαίνονταν πὺν εἶχε κοντὰ της ἕναν ἄνδρα, ἕναν ἀγαπημένον ἄνδρα, ἐντυπωμένο τὸσον καιρό, τὸσον χρόνια, πὺνε ξαναγυρίζουσε...

— Θες νὰ γυρίσουμε στὴν 'Αμερικὴ; τὴ ρώτησε ἐκείνος. 'Εκεῖ, στοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους, τὸ σπιτάκι μας περιμένει... 'Εκεῖ δὲ θὰ μὰς ξέρε κανένας... Θάμιατε ἀγνωστοί, καινούργιοι... Δὲν θὰ μὰς ἀκολουθῇ κανένας παρελθόν, ἀφοῦ θὰ τὸχουμε ἀφίσει πίσω μας, στὴν 'Ελλάδα...

Τοῦβιξε δυνατὰ τὸ χέρι:

— 'Οχι, Στράτο... τοῦπε παρακαλεστά. 'Οχι στὴν 'Αμερικὴ...

Τὴν ποιοῦσε ἡ ἰδέα πὺν θάφευγε τόσο μακριὰ ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της... 'Ακόμα καὶ χωρισμένη μαζὶ του, ἤθελε νὰ νοιώθῃ πὺν ἦταν κοντὰ του, πὺν ἀνάστανε τὸν ἴδιον ἀέρα, πὺν τὴ φώτιζε ὁ ἴδιος ἥλιος...

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ μείνῃ ἔδῳ... εἶπε ἡ Μπούλη. 'Αγαπάω τὴ νιγνιά-Καλυψὴ, τὸ θεῖο-Βάσο...

— Σώπα, Μπούλη!... τὴ μάλωσε ἡ Κατερίνα αὐστηρά, σχεδὸν ἄγρια.

'Ο Στράτος εἶνε χλωμιάσει ἀκόμα περισσότερο ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς κόρης του... 'Υστερα, ὅμως, τῆς χαϊδεψε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά, κι' ἀπάντησε:

— Καλὰ, λοιπόν... μὰς γίνῃ τὸ θέλημα καὶ τὸν δυὸ σὰς... 'Ας μείνουμε στὴν 'Αθήνα...

Αὐθόρμητα, ἡ Κατερίνα τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. 'Απ' τὴν ἄλλη μεριά, κι' ἡ Μπούλη μιμήθηκε τὴν κινήσιν της: Τὰ χεράκια της ἀγκάλιασαν

τὸν ἀγνωστο αὐτὸν ἄνθρωπο, πὺν ξαφνικὰ τῆς τὸν εἶχανε πῇ «μπαμπά της»...

Σὰ νὰε πάρει καινούργια ζωὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ διπλὸ ἀγκάλιασμα, ὁ Στράτος πρόσθεσε:

— Ὁὰ πούλησουμε ὅτι ἔχουμε στὴν 'Αμερικὴ καὶ θ' ἀγοράσουμε ἕνα σπιτάκι στὴν 'Αθήνα...

Μὲ τὰ μάτια μισκλειστά, ἡ Κατερίνα δραματίζονταν τὴν καινούργια αὐτὴ ζωὴ γεμάτη ἤρεμν εὐτυχία. 'Ενοῖωσε τὸν ἑαυτὸ της τόσο κουρασμένο, διψῶσε τόσο γιὰ λίγη γαλήνη πὺν λόγια τοῦ Στράτου τὰ δέντηκε μ' εὐγνωμοσύνη... 'Ο φτωχὸς της ἔρωτας γιὰ τὸ Βάσο εἶχε μαζέψει τὰ φτερά του μεσ' στὴν καρδιά της καὶ σώπαινε κουρασμένος κι' αὐτός...

— Δὲ θὰ μετανιώσεις ποτὲ γιὰ ὅλ' αὐτὰ, Στράτο... τὸν ἐρώτησε ξαφνικά.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, σὰ νὰ μὴν τὴν καταλάβαινε σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν καταλάβῃ.

— Γιὰ ποιά;... τῆς εἶπε.

— Νὰ, γιὰ τὸ ὅτι γύρισες, με ξαναβρήκες, με ξαναπῆρες...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι δυνατὰ, με λατρεία:

— Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ζοῦσα... τῆς ἀπάντησε.

— Ναι, καλὰ, τὸ καταλαβαίνω εἶν' εὐγενικὸ αὐτὸ πὺν λές... Μὰ τώρα πὺν μεσολάβησαν τόσα...

— Δὲ λογαριάζω τίποτα Κατερίνα!... Σ' ἀναπῶ ὅπως σ' ἀναπῶσα καὶ πὺν πολύ ἀκόμα. Γιὰτὶ μεσολάβησαν σκληρὰ τὰ χρόνια τῆς μοναξιάς καὶ τοῦ χωρισμοῦ μεσολάβησε ἡ ἀρούσσεια μου στὸν ἔξω κόσμο, κι' ὅλ' αὐτὰ μὲ κάνουν ἀκόμα πὺν ἀκόμωδ τὸ δράμα τῆς εὐτυχίας κοντὰ σου—αὐτὸ τὸ δράμα πὺν τὸ ζῶ τώρα σὰν πραγματικότητα...

Απαλὰ συγκινημένη τοῦ χαϊδεψε τὰ μαλλιά:

— Καλὰ, Στράτο, τὸ ξέρω... Εἶσαι καλὸς κι' εὐγενικός... Γι' αὐτὸ ὅμως περισσότερο σου γωστῶ μιά ἐξήγησι... ξέρεις;

Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα με τὸ χέρι του:

— Σώπα, Κατερίνα... Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα. Μὴ μὲ πῆς τίποτα...

— Μὰ πρέπει. Εἶν' ἀπαραίτητο...

Τὸ ὄνομα τοῦ Βάσου γωσφότανε με πίκρα νοήματα καὶ στὸν δυὸ τῆς καρδίας...

— Καλὰ, Κατερίνα, τὸ ξέρω εἶν' ἀπαραίτητο νὰ μιλήσουμε κάποτε... Ἀς ὁμῶς ἄς περάσω λίγους καιροὺς ἄς ἡρεμίσουμε ἄς ξεγασπε...

Κατὶ τοανικὸ φαίνονταν νὰ τὴ βασανίζῃ:

— Καὶ στὸ μεταξύ... τὸν ἐρώτησε πὺν γιὰ...

— Στὸ μεταξύ τῆς ἀπάντησε με δύναμι, θὰ ζήσουμε σὰν ἀδελφοί...

Τοῦ γωμολέσανε συγκινημένη γιὰτὶ τὴν εἶνε νοιώσει τόσο καλὰ γιὰτὶ εἶχε μὴ τὸσο βαρεθῇ μεσ' στὴ σκέψιν της...

'Η Μπούλη τοῦε κύτταξε ὅλο αὐτὸ τὸ δάστημα πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλο με τὰ ματάκια της ἀνοίγμένα διάπλατα ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν. 'Η Κατερίνα τῆς χαϊδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶπε:

— Φίλησε μαρὸ μου τὸ μπαμπά σου... Εἶσαι καλὸς κι' εὐγενικός...

Μὲ τὰ χεράκια της ἡ μικρούλα ἀγκάλιασε δυνατὰ τὸ λαιμὸ τοῦ πατέρα της. 'Απὸ τὰ μάτια τοῦ γκριζοῦ τοῦ ἀδύνατου ἀνδρωπάκου κυλῆσαν δυὸ καυτὰ δάκρυα...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

λῆς γωσταλγίας ἀπάνω στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του. Δὲν ἔλεγε ὅμως τίποτα, δὲν ἀνοίγε καμιά συζήτησι μαζὶ της. Θάλεγε κανεὶς πὺν ἀποφεύγε με κάθε τρόπο τὴν ἐξήγησιν ἐκείνῃ πὺν τὴν ἀνάγκη ἴσως ἐκείνῃ νὰ γωρῇ τὴν ἐλευθερία της, κι' ἐκείνον νὰ τῆς τὴ δώσῃ.

— Ὁποῦ μιά νύχτα—εἶχε μὴ πιά τὸ φθινόπωρο—ἀργὰ μετὰ τὴ φαί, τὴν ὥρα πὺν μιά πρώτη μπόσα μαστίνων ἀλύπητα τὰ ἐξώφυλλα τὸν παροθύρων, μείνανε στὴν τραπέζοια μόνοι τοῦε οἱ δυὸ θλιβεροὶ σύζυγοι. 'Η Μπούλη εἶνε κοιμηθῇ ἀπὸ ὥρα στὸ μικρὸ γαλῆλιο κρεβάτάκι της. 'Η Κατερίνα κυττοῦσε σιωπηλὰ τὸ Στράτο μ' ἕνα κουφὸ πρόσωπο. 'Εκείνος πάλι ἀπόφευγε τὴ ματιά της σὰ νὰ τούκανε κακὸ...

— Στράτο...

'Η φωνὴ της ἀκούστηκε, παραπονιάρικη, σιγανή.

— Κατερίνα...

Τὴν κύτταξε μιά στιγμὴ στὰ μάτια. Δακρυμένη ἡ ματιά του τὴν ἱκέτεψε σιωπηλὰ... Γιὰ μιά στιγμὴ ἐκείνη κλονίστηκε. Πάλι ὅμως ὁ ἔρωτας ξεχειλίσαι ἀπ' τὴν καρδιά της ἀπαιτητικὸς δυνατός:

— Στράτο, ἀκού. Ποῦε νὰ σοῦ μιλήσω...

— Σ' ἀκρῶ, Κατερίνα... τῆς ἀπάντησε ὑπομνητικό.

Πάλι παρὰ λίγο νὰ σταματήσῃ, ἀκούγοντας τὸ λυμικὸ τόνο τῆς φωνῆς του... Μὲ προσπάθεια ὅμως συνέχισε:

— Στράτο, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία πὺν μὰς ἔνωσε κάτῳ ἀπ' τὴν ἴδια στέγη ἔχει ἕνα σκοτὸ νὸ σημειῶ...

— Τὸ ξέρω, Κατερίνα...

— 'Ενας ἀνθρώπος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντὰ μου ἀπότρημα χωρίς οἶκτο γιὰτὶ κάποιος ἄλλος πῆρε δικαιωστικὰ τὴ θέση του κοντὰ μου—ἐσὺ...

— Τὸ ξέρω, Κατερίνα...

— 'Ο ἀνθρώπος αὐτός, συνέχισε ὑπόκοφα ἡ γυναῖκα ἦταν τὸ μοναδικὸ φῶς μεσ' στὰ σκοτάδια πὺν με τριγύριζαν στὴ φοβερὴ μου ζωὴ... 'Ηταν ὁ ἄντρας ὁ δυνατός πὺν τὸν ἔκανε ἀκόμα πὺν δυνατόν ἡ ἀνάπη του γιὰ μένα ὁ ἄντρας πὺν συνήθισα νὰ τὸν θεωρῶ συνισταμένη τῆς ζω

μας' είν' αδύνατο νά ζήσουμε καί χωρί-
πά καί μαζί!...

— Βρίσκεις έντελώς αδύνατο. Κατερί-
να, νά ζήσουμε μαζί!...

— Όχι, τού είπε τού Βοίσκω δυνατό...
Μή τ'ά ζήσουμε χωρίς ναρά, χωρίς έλπί-
ς... χωρίς ναμόνελο.

— Γιά μένα χωρίς μου, έλπίδα μου, να-
μόνελο είσαι σύ!... τής απάντησε σγε-
δόν άγρια.

— Καί μένα, τόν έρώτησε μαλακά, πα-
ραπονίακα. Δέ με συλλογιέσαι έμένα, Στράτο!...

— Σε συλλογιέμαι, Κατερίνα... Καί νομίζω πως είνε περισσότερο από δικίο νά πάσης τήν έλευθερία σου... Δεν έγω κανένα δικαίωμα νά στή στερά!

Θά τόν ποτιμούσε Ιταύο προκλητικό, πρόστυγο νιά νά τόν πολεμήση καί νά τού φύγη... "Ετσι όμως πού τόν έβλεπε, ένοιωθε πως ήταν άνίσχυρη κι' άσφαιλισμέ-
νη υποστά στην άδυναμία του...

— Δέ μου στερείς τίποτα, τού είπε. Μόνιμο μου ήρθε κι' έμεινα μαζί σου... Τότε, ναι! πώς ή εύγνωμοσύνη κι' ή στοργή θά μου διώνανε τόν έρωτα; σήμε-
ρα όμως τόν βλέπω ίσχυρό καί μεγάλο νά διεκδική τά δικαιώματά του άπάντα μου... Νομίζω πως δέ θάγω πιά τή δύναμη νά τόν πνίξω...

Σάπασε νιά λίγο ή Κατερίνα, σάπα-
σε κι' ο Στράτος. Άνάμεσα τους είνε υπή ό πάθος. Αύτον προσπάθησε με μιά τε-
λευταία φράση του νά σπάση ό δυστυ-
νημένος άντρας πουνοιώθε ότι τάνανε όλο:

— Κι' ή Μπούλη!... Τί θά γίνει ή Μπούλη!...

— Δεν ξέρω αυτό είνε ζήτημα δικό σου...

— Δικό μου!

— Φυσικά! έσύ είσαι ό πατέρας της... Τό δικό σου όνομα ένει...

— Κι' έσύ είσαι ή υπτέρα της; τά δικά σου χάδια διψάει...

— Άς μ'ήν παίζουμε με τά λόγια, Στρά-
το... ή Μπούλη είνε ένα παιδί πού συ-
νήθισε κι' αυτό σέ μιά κατάσταση — σάν κι' έμένα... Συνήθισε νά βλέπει έμένα, όπως συνήθισε νά λέν για νιά τήν κυρά-
Καλυψώ καί θέιο τού Βάσο... Αύτά όλα είνε φυσικό νά τά ξεσυνήθισα — καί πρό-
πει νά τά ξεσυνήθισα!

— Συμφωνείς νά τή χάσης;

— Δέ θά τή χάσω, Στράτο... τού ά-
πάντησε με σφιγμένα χείλια. Θά τή βλέ-
πω, έλπίζω τούλάχιστον πως θά μου έπι-
τρέψης νά τή βλέπω κάπου-κάπου... Καί, σιγά-σιγά, αύτή ή μικρούλα θά συ-
νήθισα νάχη πούτο τόν πατέρα της, καί δεύτερη τή υπτέρα της...

— Δέχεται νά γίνει μιά ξένη, μιά έπι-
σκέπτρια στή ζωή της Μπούλης;

— ή Μπούλη κοντά σου θαν' εύτυχι-
σμένη, θά ζήσει χωρίς στερούσεις, χωρίς άγωνίες... Θά υπορέσει νά μορφωθεί, νά γίνει μιά μέρα ένα κορίτσι σπουδαίο...

Όταν θά τά βλέπω αύτά, κι' άς είμαι μα-
κριά της, θά καμαρώνω εύτυχημένη...

Της έπιασε τά νεία καί τάσφιξε με πυ-
ρετό:

— Μά, είνε φοβερό!... Δέχεται νά χωριστής τή Μπούλη, έσύ πού τρελλανί-
σαι νι' αύτή!...

— Δέχουμαι νά μοιραστώ τή Μπούλη μαζί σου...

— Δέχεται νά ευπνήσης μιά νύχτα, καί νά μ'ήν τή βοής δίπλα σου, στό μαξιλα-
ράκι της!...

— Θά τή νοιώθω ήσυχη κι' ασφαλισμέ-
νη κοντά σου...

— Όποτε, πραγματικά, θές νά χωρί-
σουμε!...

— Καί μήπως είμαστε σύζυγοι, φτωγέ μου Στράτο!... τούπε μ' ένα μελαγχ-
λικό ναμόνελο.

— Θές νά χωρίσουμε, καί δέχεται νά χάσης τή Μπούλη γιά νά κερδίσης αὐτόν!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: ή συνέχεια

Άρραβώνες

Είς τούς δώσαντας άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου Τάσος Κ. Νταλέκος καί Έλλην Δι-
νιόζου ευχόμεθα ταχεία τήν στέφιν.

Χρήστος — Σούλα

Ποιός σκότωσε ΤΟΝ ΒΕΛΗΓΚΕΚΑ

ή πρώτη μονεμαχία κατά τ ν Επαναστάσι του 21

Ο Βεληγκέκας! Ποιός δεν τόν θυμάται από τό θέατρο τών σκιών τόν Βάσβαρο καί τσεμερόν αυτών Άρσβανίτη!

Ο Βεληγκέκας, λοιπόν, δεν είνε πρό-
σωπο φανταστικά. Ο αγριος αυτός Άρ-
σβανίτης υπήρξε αξιωματικός τού Άλή Πα-
σά κι' ένας από τούς πλέον σκληρούς δι-
ωκτάς τού ηρωικού κλέφτη Κατσαντώνη. Ήταν κι' αυτός κλέφτης φακιστός, πρίν μ'ήν στή δουλειά τού Άλή Πασά κι' έδρα-
σε γρόνια καί γρόνια στά Άγροφα.

Τόν Βεληγκέκα τόν σκότωσε ό Καραϊ-
σκάκης στή μάχη τού Άλαμάνου τών Ά-
γροφών, όπου οί Κατσαντανάιοι πολέμη-
σαν τούς Άλβανούς τού Άλή Πασά καί τούς νίκησαν. Ο Καραϊσκάκης πρώτος κύτταξε με τά χιάλια καί νώρισε τόν Βε-
ληγκέκα, πού πνήγαιε υποστά από όλους. Τόν ήδεσε καλά από τά Γιάννενα. Πρώτος ύστερα τού έρωιξε καί τόν σκότωσε.

Τό θάνατο τού Βεληγκέκα τόν έμαθε ό ύπαρχηγός τών Άλβανών Πασά Κεχαγιιάς κι' όρκίστηκε τού Κοράνι νά εκδικη-
τή τόν Καραϊσκάκη μιά μέρα. Στό Σοβολάκο, κοντά σ' Άγροφα, ό Κεχαγιιάς πέτυχε κάποτε τόν Καραϊσκάκη πού είχε έλξει ένα μικρό σώμα από 150 παλικάρια καί φύ-
λαγε τό στενό. Έκεί ένιμε ή μάχη τού Σο-
βολάκου, πού ό ποιητής Ζαλοκώστας τήν άποθανάτισε σ' ένα ποίημά του. Στό ποιή-
μα αυτό ύπάρχει μιά ύποσχεσίωσις τού γυνιού τού ποιητή, όπου γράφει πως τό ποιή-
μα είνε «πειρογασθή νίκη άξίας τού Κα-
ραϊσκάου, τήν όποιαν τσάκισ με διηγήθη ό πατήρ μου με άπληστον ένθουςιασμόν».

Καί τό άνέκδοτο πού θ' άφηγηθούμε ά-
μέσως πιά κάτω είνε βγαλμένο από αύτό τό ποίημα τού Ζαλοκώστα:

Όταν έφτασαν οί Άλβανοί άντίκρου ά-
πό τόν Καραϊσκάκη με τούς λιγορούς στοατιώτες του, ό Κεχαγιιάς, ό άρχηγός τούς, πού πήγαινε υποστά φώναζε δυ-
νατά:

— Κανείς μή ρίξη πρώτος, άν δεν ρί-
ξω εγώ! Νά μή βιαστήτε καί νά περιμέ-
νετε τή διαταγή μου!

Υστερα άμέσως πήδησε κάτω από τ' άλόνό του, άσπαξε ένα τούφεκι, τράβηξε υποστά, στάθηκε άπέναντι από τούς Έλληνες στοατιώτες καί με βροντοή φω-
νή τούς είπε:

— Σταθήτε στά ταμπούρια σας, Γκι-
ούρηδες! Μήν κουνήσετε... Πριν άνάψη ό πόλεμος καί πέσουνε κομιά, θέλω κάτι νά πώ...

— Καί δεν τό λές! άκούστηκε από άπέναντι μιά φωνή, πού ήταν τού Καραϊσκάκη.

— Πού είσαι Καραϊσκάκη, νιέ της Κα-
λογριάς! Άκούσα τή φωνή σου καί σέ γνώρισα! Έδω, άν έγης καρδιά, μονα-
γός σου μ' έμένα στόν πόλεμο, με τό ντου-

φέκι, στάσου άντίκρου μου νά ρίξω, κι' άν δέ σέ πάση τό δικό μου βόλι, θά σταθώ κι' εγώ νά ρίξης, στό δοκίμιό μου στο Κο-
ράνι μου. Δεν θά σαλέψω...

Ούτε στιγμή δεν σκέφθηκε ό Καραϊσκά-
κης ν' άπορρίψη τήν πρόκληση.

Βγήκε από τό ταμπούρι του, όρθώθηκε καί στάθηκε άσειστός άπέναντι από τόν Άλβανό, Έρωιξε ό Κεχαγιιάς κι' αντίλα-
λησε τού τούφεκιού ό κρότος γύρω στά βουνά. Τού κάκου δίωας.

— Γιε της Τουρκάλας, φώναξε ό Κα-
ραϊσκάκης, σ' άψα να ρίξης πρώτος, μ'ή ήσουν άτυχος μ' όλη τήν καυχισιά σου. Τώρα στάσου καί σύ άσάλευτος καί θά δούμε άν θά είσαι πιά τυχερός, κι' άν θά σέ βοηθήσει τό Κοράνι σου.

Τράβηξε ό Καραϊσκάκης. Βρόντησε ό σι-
σάνες τού σάν κεραυνός κι' ό Κεχαγιιάς σφαίστηκε βρούς στό γύμα.

Αύτά ήταν τά πρώτα κατορθώματα τού Καραϊσκάκη, πού έκαναν μεγάλο τό δυ-
μά τόν άνάμεσα στους Ρουμελιώτες ά-
πλαργηγούς. Καί τό πιά πούτο κατόρθω-
μά τόν ήταν μιά προσβολή πού έκανε στά Γιάννενα στο παιδί τού Άλή Πασά τόν Μουντάο, με τούτο έξυπνο πού παρό λι-
γο ώστόσο νά τού κστήζε τήν ίδια τή ζωή του. Χόρενε μιά φορά ό Καραϊσκάκης με τ' άλλα παλικάρια κι' έσερε πρώτος τόν τσάμικο. Τήν ίδια στιγμή περνούσε από εκεί ό Μουντάο πασάς καί μόλις τόν είδε ό Καραϊσκάκης, φέρονε πέντε ξη βόλτες έπί τούτο ώστου σπύκαζε όλη ή σου-
στανέλα του ψηλά καί παρουσάστηκε ά-
πό τή μέση καί κάτω έτσι καθώς τόν νέν-
νησε ή μάτα του...

Ο Μουντάο προσε-
βλήθη καί πήγε καί έθείσαν καί παροπα-
νέθηκε στόν πατέρα του. Φωνάει τότε ό Άλή Πασάς τόν Καραϊσκάκη θυμωμένος:

— Τί έκανες, ώρε παλινόφυτε στο δι-
κό μου παιδί! τού λέει.

— Τίποτα άπάντησε ό Καραϊσκάκης. Δεν τό ήθελα γόρεα κι' έκανα έτσι μιά φορά... (κι' έφανε μιά βόλτα). Τότε πέ-
νανε ό γυιός σου ό Μουντάο πασάς καί θυώσε. Τί φταίω εγώ ό... νύφτος!...

Ο Άλή Πασάς δεν υπορούσε νά κρα-
τήση τά γέλια του.

— Πώς τ'έκανες, ώρε μπέρο μ; τόν ρώ-
τησε, Ξανακάνε το.

— Έτσι, παρά μου... (καί ξαναφέ-
νει άλλη βόλτα).

— Κάνε το άλλη μιά φορά, ώρε Γι-
ώργο!...

Ξαναγυρίζει σάν σβούρα ό Καραϊσκά-
κης πού είνε ξεθωρούσει τώρα, έντελώς.

— Μπράβο, ώρε Γιώργο!... Άίντε τώρα.

Καί τόν άψαξε νά φύγη, γωρίς νά τόν τιμωρήση.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Δέ-μέι... από άχρη

Ένώ τόσες χώρες τού κόσμου κινδυνεύ-
ουν άπ' τήν πείνα, στίς Ηνωμ. Πολιτείες καταστρέφονται τεράστιες ποσότητες πα-
τάτας, στίς γαλλικές άκτές οί ψαράδες ξα-
ναορίνουν στή θάλασσα έκατομμύρια τόν-
νους ψάρια, στή Βραζιλία ό καφές καίγεται στίς άτμομηχανές τών τραινών... Τώ-
ρα λοιπόν άρχισαν νά στρώνονται δρόμοι με άσφαλτό! Τό καινούργιο αυτό σύστημα έφαρμόστηκε ήδη στάς Ίνδιες. Οί μηχανι-
κοί πού έπενδυσαν τή μέθοδο μεταβολής τής ζάχαρης σέ υλικό όδοστρώμας, δηλώ-
νουν ότι τά άποτελέσματα υπήρξαν άνω-
τέρα κάθε έλπίδος. Τό νέο αυτό υλικό έ-
νει εξαιρετική σταθερότητα, άντέχει στίς μεταβολές θερμοκρασίας, στήν Ξηρασία καί στήν ύγρασία, δεν φθείρεται ούτε με τή μεγαλύτερη κίνηση όχημάτων, ΉΕ άλλου, ένας Άγγλος έπιστήμων έτίεσε από ζά-
χαρη μιά πλαστική ούσία, με τήν όποι-
α κατασκευάζονται τραπέζια, κι' άλλα έπιπλα πού υπορούν νά πλυθού, άκούει καί με νερό ζεστό, δίως νά πθούν τίποτα. Συμ-
επώς, δεν μπορεί καν νά τά γλύψη κανείς γιά νά γλυκαθή!...

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Τού συνεργάτου μας Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Όσοι έπισκέπτες έρχονται στάς Άθήνας καί ξαναγυρίζουν στόν τό-
πο τους, άκούνε συνήθως τήν έρώ-
τηση:

— Πήγατε στόν Μαραθώνα; Εί-
δατε τή λίμνη;

Πολλοί δυστυχώς, λένε «όχι» ή μάλλον δικαιολογούνται πρώτα, γιάτί δεν πήγαν.

Έδω πού τά λέμε, λοιπόν, σπου-
δαιότερος καί διδακτικώτερος Άτ-
τικός περιπάτος δεν είν' άλλος από τήν πευκόφυτη περιοχή τών Τρο-
παίων, πού τήν έδόξααν οί άρ-
χαίοι Μαραθωνομάχοι, οί πολυθύ-
λτοι Μαραθωνοδρόμοι — πού εξα-
κολουθούν καί σήμερα νά διαιωνί-
ζουν τή όμνη της — καί οί νεώτε-
ροι πρωτεργάται τής υδρεύσεως τού άστεως πού μέχρι πρό όλιγων έ-
τόν διωρούσε οί δέ κάτοικοί του, σ' αλήθεια είχαν πιά πολλές φάρες, τό νερό νεράκι.

Πρίν νά σας διηγηθούμε, λοιπόν, τά τού Μαραθώνος θά σας πούμε ένα ευθύμο άνεκδοτο σχετικό με τόν παρθύπουρο πού κατάφερε με γί-
λια βάσανα καί δυσκολίες τήν ύ-
δρευσι τών Άθηνών, στά 1925. Ο πολιτικός αυτός — ό Άνδρέας Μι-
χαλακόπουλος — μετά ένα χρόνο έ-
λαβε μέρος, ως ύπουργός τών Έξω-
τερικών τών Οικουμενική Κυβέρνου-
σι, από τό Δεκέμβριο τού 1926 ως τόν Ιούλιο τού 1928.

Ένα βράδυ τού καλοκαιριού τού 1927 συνεδρίαζε τό Υπουργικό Συμβούλιο τής Οικουμενικής καί οί ύπουργοί λόνω τής μεγάλης ζέστης, δίωσαν Σε λίγο ό κλητήρας έφε-
ρε στήν αίθουσα ένα μεγάλο δίσκο με ποτήρια ζοροσερού νερού κι' έ-
νώ έπιναν οί διακεμένοι ύπουργοί, γυρίζει ό πρόεδρος Ζαΐμης καί λέ-
ει στόν παρασκήνιο τού ύπουρ-
γού τών Έξωτερικών Μιχαλακόπουλο:

— Δεν είνε βέβαια άκούη άπ' τά έγδορα ύδατα!

— Όχι άκούη κύριε πρόεδρε.

— Όπωσδήποτε, κύριε ύπουργέ, τά τρούπια τού Μαραθώνος θά γί-
νουν σέ λίγο πιά ένδιαφέροντα ά-
πό τούς μύθους τής Στυμφαλίας!

Σημειώτεον ότι γιά τά νερά τής Στυμφαλίας είνε νίμει πρό πολλών έτών πολυ-
λόγος στάς Άθήνας. Καί τό όνομα τής Κορινθιακής λι-
μνης όπου κατά τή μυθολογία φτε-
ροκοπούσαν οί Στυμφαλίδες όρνι-
θες) δεν έλειπε κάθε καλοκαίρι άπ' τά δίωστα μέτρα τών παλαι-
ών Άθηναίων κι' άπ' τή σάτυρα τού Σουρή. Άλλ' έμεινε ή μεταφορά τών υδάτων τής μυθική γιάτί ή με-
γάλη δαπάνη δεν επέτρεψε τήν πραγματοποίησης της ούτε στόν Τοικούπη ούτε στόν Δελιγιάννη, ούτε στόν Θεοτόκη πού, καταπι-
στηκαν με τό ζήτημα αυτό — ίδι-
ως ό πρώτος.

Όταν κατά τό σύρραπτό ξανα-
γυρίσαμε στο Μπουνιάτι, μ'έσ κίνησε τήν περιέογεια καί τό ένδιαφέρον καί ή μεγάλη πευκόφυτη ναρόδα όπου άλλοτε βρισκόταν καί τό γω-
ριό Σπατατζίκι.

Οί κάτοικοί του, πού έτών έπα-
θαν ό τι συνέβη καί στούς κατοίκους της... Μπικίνη με τήν άτομική βώ-
δα. Τους έσέσκωσαν τά έργα τής υδρεύσεως γιάτί γοιόστηκαν εκεί, οί υγνακοί έκκαφές καί γούρος καί ή Εταιρεία άσού σιμωώθηκε με τούς γωρικούς τού Σπατατζίκι, τούς έξασφάλισε τήν ύδατομίσ-
τωση καί τήν έγκατάστασι τους σέ μικρή άπόσταση, κοντά στο Μπ-
γιατί. Τους άποκλήωσε δέ καί γιά τά γωράφια τους.

Έτσι, στόν «Βούδο» τής υδρέυ-
σεως τών Άθηνών, συστάθηκε καί ένα μικρό γωριούδακι τής Άττικής πού άνέκει τώρα, στήν Ιστορία. Τό κατάπιαν τά νερά τής λίμνης, στο πέρασμά τους πρds τήν διωσμένη πολιτεία.

Πραγματικά σέ όλον τόν κόσμο δεν λείπει άπ' τά εκπαιδευτικά βι-
βλία τό κοσμοϊστορικό γεγονός τής έποχής (490 π. Χ.) τής έπιδρομής τών Περσών κατά τής Άττικής πού έσωσε τήν Ευρώπη άπ' τόν βάρβα-

ρο κατακτητή, καθώς δεν λείπει καί ή παρόδοσις τού Φειδιππίδη, τού έ-
πισήμου ήμεροδρόμου κήρυκος τών Άθηναίων πού διέτρεξε πεζή τήν ά-
πόστασι, γιά ν' άναγγείλη τή νίκη με τό περίφημο «νενίκηκαμεν!»

Νά τώρα καί τό γοητευτικό θέα-
μα τής λίμνης καί τού τεραστίου φάγματος πού, γιά νά γίνει νοη-
σιμοποιήθηκαν 4000 έργάτες περί-
που καί γοιόστηκαν 65000 τόνοι τοιμέντου καί 33.000 τόνοι γυτοσι-
δηροί σωλήνες!

Η πρώτη μέρα πού τά νερά τής λίμνης διοχετεύτηκαν στήν Άθήνα ήταν ή 3 Ιουνίου 1931. Ός τότε, ή κυριώτερη πηγή υδρεύσεως τών Άθηνών ήταν τό παλιό Άδριανείο Υδραγωγείο, πού ντίστηκε στά 115—130 μ. Χ., σέ υψος 25χι-
λιόμετρων καί βάθος μέγχι 40 μέ-
τρων. Στήν έποχή τής Τουρκοκρα-
τίας είνεν άνοηστευθή καί με άνα-
σκαφές άποκαταστάθηκε πάλι στά 1840, έπί Όθωνος, Άλλά στό με-
ταξύ ή Άθήνα μεγάλωσε καί τό νε-
ρό ήταν έλάχιστο.

Όμως καί μετά τήν κατασκευή τού φάγματος στή λίμνη τού Μα-
ραθώνος τά έργα τής υδρεύσεως, δεν σταμάτησαν. Διεκόπησαν μόνο στήν έποχή τής κατοχής όποτε οί κατακτητά με τήν άνεξέλεγκτη σπα-
τάλη τού νερού κόντεψαν ν' άδειά-
σουν όλη τή λίμνη, Άλλ' άργότερα, άπ' τό 1945 τά έργα ξαναόρισαν, με άντικειμενικό σκοπό νά διοχετευ-
θούν στή λίμνη, καί τά νερά τών πηγών πού βρισκονται στούς πρό-
ποδες τού Παρνασσού. Αυτό είνε τεράστιο έργο γιάτί προβλέπονται δύο σήραγγες (Θεσπειών καί Κι-
ούρκων) καί τρεις σίφωνες (Δαύ-
λεια Κορώνεια καί Λειβαδιά).

Στό γωριό τού Μαραθώνος όπου μας φιλοέξηνσε εύγενικά παλός φί-
λος τού προέδρου τής έκδομικής μας κοινότητος άσού άναπαυτήκαμε λίγη ώρα βοήκαμε τήν ευκαιρία τ' άπομεισήμερο νά έπισκεφθούμε καί τά περίωοια τού τόπου από τόν ό-
ποιον ξεκινούν οί δρομείς γιά τόν φημισμένο σ' όλη τήν ύφήλ ο Μα-
ραθώνειο δρόμο τών 42 χιλιομέτρων.

Από τό γωρικό γωριό άνηφορί-
σαμε μετά στήν Οίονη Σε λίγο ατάσαμε πάνω άπ' τόν δόμο στήν περίφημη Δρακονέρα στο Ι-
στορικό σπήλαιο τού Πανός πού έ-
νε, κατά τόν Πausανία «θέας έ-
ειν» καί έχει μέν στενή είσοδο άλλα βάθος καί διαμερίσματα άπείρ-
ντα. Χάναται κανείς μέσα

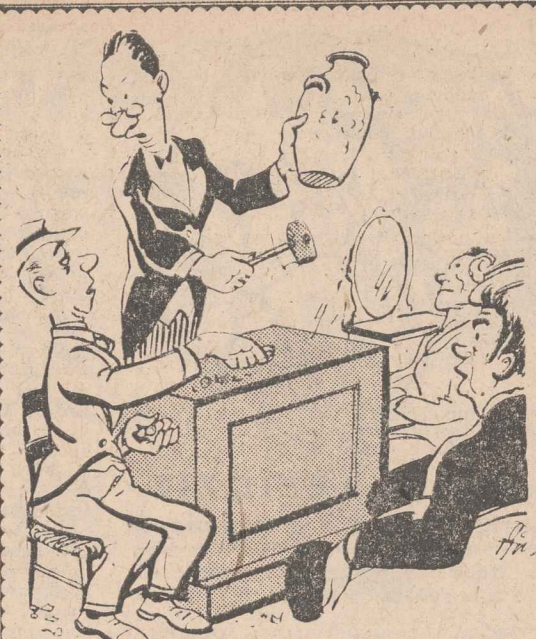
Ένας γωρικός πού βρέθηκε σ' ένα γωριό, μ'έσ είπε ότι ό παλιός συ-
γγραφέας τού έλγαν πως στά γω-
ρια τά παλιά, στή Δρακονέρα, γό-
θηκαν δύο ώραίες άδελφές πού υπή-
καν μέσα καί δεν ξαναβρήκαν.

Όταν κατά τό σύρραπτό ξανα-
γυρίσαμε στο Μπουνιάτι, μ'έσ κίνησε τήν περιέογεια καί τό ένδιαφέρον καί ή μεγάλη πευκόφυτη ναρόδα όπου άλλοτε βρισκόταν καί τό γω-
ριό Σπατατζίκι.

Οί κάτοικοί του, πού έτών έπα-
θαν ό τι συνέβη καί στούς κατοίκους της... Μπικίνη με τήν άτομική βώ-
δα. Τους έσέσκωσαν τά έργα τής υδρεύσεως γιάτί γοιόστηκαν εκεί, οί υγνακοί έκκαφές καί γούρος καί ή Εταιρεία άσού σιμωώθηκε με τούς γωρικούς τού Σπατατζίκι, τούς έξασφάλισε τήν ύδατομίσ-
τωση καί τήν έγκατάστασι τους σέ μικρή άπόσταση, κοντά στο Μπ-
γιατί. Τους άποκλήωσε δέ καί γιά τά γωράφια τους.

Έτσι, στόν «Βούδο» τής υδρέυ-
σεως τών Άθηνών, συστάθηκε καί ένα μικρό γωριούδακι τής Άττικής πού άνέκει τώρα, στήν Ιστορία. Τό κατάπιαν τά νερά τής λίμνης, στο πέρασμά τους πρds τήν διωσμένη πολιτεία.

Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αθηναϊκά επίκαιρα

Ο παππούς

Έβδομήντα δύο χρόνων καί με χάριτας πολλές ήτανε σεσημασμένος, διεθνής πορτοφολάς γυρίσε τόν κόσμο ολό, με μιά τέχνη πού έπιτρε-
(πε
νά έλαφρώνη κάθε τσέπη...

Γύρισε τόν κόσμο ολό, με στόν τόπο μας έν του (τοίς
συνελήθη ο καυμένος υπερεβρουσκοντούτης
σ' ένα τραίμ, έπ' αυτοφώρω
να είσπράττη από μιά τσέπη τόν συνειθισμένο φ-
(ρο!

Έβδομήντα δύο χρόνων! Είμαι συγκινητική τσέπη δράσις καί τί δρώσις, τής γνήσις τής άλπει-
κι' έτοι λογικό θά ήταν, νά μ'ήν παρ' στή φυλακή, άλλα συντάξι νά πάρη, ό πορτοφολάς παππούς!

Πρωτότυπη συμπλοκή

Ο ένας ήταν καρβουνιάρης, άνδραπάλη ήταν ό άλλος (Λο-
μα δεν ζούσανε με άγάπη, σάν νά ήταν άγγελου-
(δια
καί τραβήζανε πιστόλια σάν άρπάχτηκαν έξαλλως
καί γιά πρώτη τους φορά
υπερδευτικήν σάβαρα
με τά κάρβουνα τά μαύρα, μοσχομυρίστα λουλού-
(δια!

Τζιπ καί περίπτερα

Άνευ λόγων ιδιαιτέρου (Λο-
τα τζιπ πού έχουν φέρει, στήν Έλλάδα, Άμερ-
έπιπίπτει ένα τζιπάκι, έναντίον περίπτερου
καί σαράβαλο τό κάνει!...

Κάποια έχθρα θά ύπάρχη, άνευ λόγων εύνοητων μετεξύ τών περίπτέρων καί τών τζιπ, αυτοκίνητων, κάποια έχθρα θά ύπάρχη καί τά τζιπ καθώς περνάνε συμπαράλιόζουμε τά κιάκια, τά γκρεμίζουμε καί (πανε!

Τέλος βρέθηκε τί τύχη, μιά πρακτικώτερη λύσις: τά περίπτερα θά γίνουν... αυτοκίνητα επίσης, θά έχουν ρόδες καί βολάν, καί όταν βλέπουν τά τζιπάκια, πάνω τους νά ροδ-
(Λο-
ή θά ύπάρχωουν λιγάκι ή καλύτερ' άν δεν σφάλλι, θά έπιτίθενται κι' εκείνα... καί θά τρώη τό ένο τ' (άλλο!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Σχέδιο της βρεφικής του Λαυρίου σπηλιάς η οποία εφίλαρξενος κατά τα έτη της κατοχής πλήθη δραπέτων.

ΜΙΑ... ΔΕΞΙΩΣΙΣ στις σπηλιές του Λαυρίου

Δημοσιογραφικές αναμνησεις του
συμμετέχοντος μας Κ. Περίτη

«Απειρα είναι τα διδία που κυκλοφόρησαν μετά την Απελευθέρωση, σχετικά με το δάμα και τα μαρτύρια του ελληνικού λαού κατά την περίοδο της κατοχής. Καμένα όμως—από όσα τούλάχιστον έχω υπόψει μου—δεν ασχολήθηκε λεπτομερώς με το όλο που έπαιξαν στην υπόθεση της Έθνικης Αντιστάσεως οι σπηλιές των βρεφικών του Λαυρίου εθνομικτών ακτών. Οι σπηλιές αυτές δεν είναι φυσικές. Πρόκειται για παλιές και ασημένιες από δεκαετίες σπηλιές των μεταλλείων Λαυρίου. Μολοντί δεν υπάρχουν ακριβείς στατιστικές υπολογίζονται ότι δύο γιλιόδες περίπου Έλληνες—ίσως και περισσότεροι—είχαν ξενοφύγειν στα σκηνικά βόθρα των στρών αυτών όταν ξεκινούσαν λαθραία για τη Μέση Ανατολή.

Όπως εινε γνωστό, υπήρξαν ομάδες δραπέτων που εκρύπτοντο μέσα στις σπηλιές έδρασαν δολοφονίες. Κάποτε και μινες εν αναμονή των ειδικών γεννητοπλοίων που έρχοντο να προσεγγίσουν, με γιλιές προφυλάξεις στους μυστικούς ορύσσους και να παραλάβουν τα λαθραία ανθρώπινα φορτία τους. Οι ενανωρήσεις έγινοντο κατά κανόνα τις ασέληνες νύχτες όταν υπήρχαν ενδείξεις ναλαρώσεως της έποπτείας των γεωμικών προπολικών.

Κατά τις άανες Ιουνίου 1944 φιλοξενήθηκε σε μία από τις σπηλιές του Λαυρίου και η ομάδα με την οποίαν έφυγα για τη Μέση Ανατολή. Ήταν μία ομάδα ποικίλης συνθέσεως περιλάμβανε μεταξύ άλλων τρεις αξιωματικούς έναν πορην ύπουρο, έναν νεαρό διπλωμάτη ήδη υπάλληλο της ελληνικής πρεσβείας Λαυρίου, έναν δικηγόρο, έναν ευταφή και συμπαθέστατο έμπορομένο από τη Χαλκίδα ένα υόλις κατελθόντα από τα βουνά όπου έχρησιμοποίητο ως σύνδεσμος του διασώμου Άγγλου συνταγματάρχου Έντυ και των οργανώσεων Αντιστάσεως, και τρεις κυριολεκτικώς λαδοπιλάτες. Οι τελευταίοι ήταν νεαροί κάτοικοι της Κερατέας που βοηθούσαν τις υπηρεσίες διαφυγών, κι ένεφανίσθησαν την τελευταία στιγμή στόν μυστικό ορύσσο με την άξίωση να μεταφερθούν όπωςδήποτε στη Μέση Ανατολή για να υποστηρίξουν στα ελληνικά στρατιωτικά τυμήσια.

Πολλά ήταν τα επικίνδυνα στάδια της διαφυγής μας προς τη Μέση Ανατολή. Η αναχώρηση—πρώτα—από την Αθήνα. Είχε ήδη αναβληθεί πολλές φορές για πολλούς και διαφόρους λόγους. Τελικά μας έδωθε εντολή να συνκεντρωθούμε ένα απόγευμα σε διάφορα καφενεία της Πλατείας Ελένης και να επιβιβασθούμε σε ένα σαραβαλιασμένο φορτηγό αυτοκίνητο, υόλις θα μας έδιδε το σύνθημα. Έπρεπε να είμαστε όλοι κακοντυμενοί, άξυστοί και να δίνουμε την εντύπωση γωρικών. Ένας όμως ήλθε έντελώς... άσφαλάκτως. Φορούσε ολοκαίνουργιο μύρο κοστούμι και σκληρό κολλάρο! Ένώ έπρεπε να φαίνωμαστε πως πάμε στα χωριά της Αττικής για μάση άγορά, αυτός έδινε την εντύπω-

σε πως πήγαινε σε δείωση Πρεσβείας! Όλη η συνηνρία του έπεσε υόλις ανέθηκε στο αυτοκίνητο. Ο άσφαλάκτως όμως ήταν ανέδοτος. Δεν ήξερε ο δυστυχής τι είδους δείωση τον περιέμενε στη σπηλιά.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε κατά τις πέντε μεταφέροντας πλην του έψυχου φορτίου του και σωρού από καλαθούρες, σάκκους, κιβώτια και σάμνες. Αυτά για το σχετικό καμουφλάρισμα της διαδρομής. Στο γεωμικό υπόλοκο του Χολαργού τα πράγματα πήγαν καλά γαίος σε ένα πακέτο τσιγάρα που με εξαίρετική προθυμία προσέφερε ο σωφός στο Γερμανό φορτορ με την έξηγησι ότι οι επιβάτες ήταν όλοι μικροεμμενιστές γωρικοί. Προσνουμένως είχε υποχερώδη ο άσφαλάκτως να κατλώση χαμω και να σκεπασθί με μία παλαιοκουδέρα. Το έκανε γωίος διαμαρτυρία, αλλά δεν ενισούσε να βγαλή το σκληρό κολλάρο του.

Στην Κερατέα το αυτοκίνητο στάθηκε ακριβώς μπροστά στο σπήτι που έμενε η γεωμική φορτορ.

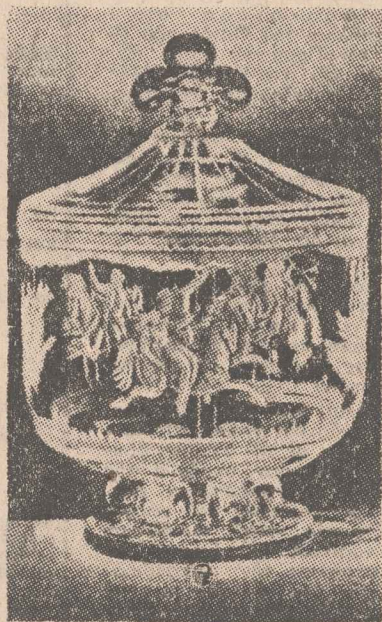
—Γιατί αυτό; ωτήσαμε τρομαγμένοι τον σωφός.

—Για να θυμώσουν οι Γερμανοί, μάς είπε άταραχος ο έμπεδοτάτος σωφός, και να μάς διώξουν, όποτε με το πρόσχημα της μετασταθμεύσεως θα βγούμε έξω από την Κερατέα πράγμα που άπαγορεύεται αυτή την ώρα.

Έτσι κι έγινε. Σε δέκα λεπτά το αυτοκίνητο άφησε το δημόσιο δρόμο—ήταν άδύνατο να κυκλοφορήσει επί της οδού προς το Λαύριο—κι άρχισε να οργώνη τα χωράφια ως ένα σημείο τόσο άνωμαλο που υόσο τα τάνκα έμπορσαν να πεχωρήσουν. Ακολούθησε μιά ώρα περίπου πεχωρήσεως μέσα στο πυκνό σκοτάδι και αφέρις στη σπηλιά.

Κανείς μας δεν ήξερε τί... άνεσεις μάς περίμεναν στη σπηλιά αλλά περισσότερο άπ' όλους ο αμυρνημένος—άν και όχι πλέον φορεκσιδωμένος—και πάντοτε κολλαροφόρος σύντροφός της περιπέτειας, Ο όδηνός της υπηρεσίας διαφυγών—του οποίου οι διαταγές ήταν νόμος—μάς έδωσε εντολή να συνκεντρωθούμε όλοι στο βάθος να υν' αναψώμε τσιγάρα, να μιν κοιμηνίσουμε, όσο να ξερευσήση ο ίδιος τα πέριξ. Ο άσφαλάκτως δεν ενισούσε να προχωρήσει.

—Μα σας παρακαλώ, Ώεγε με άγωνία

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Αυτό το πολύτιμο κρυστάλλινο βάσο, που θεωρείται ως ένα άριστο γωρικό χαρακτηριστικό και που έγινε από ένα άδωρο Αμερικανό τεχνίτη, προσεφέρθη από τον Ποδόρο των Ήνωμένων Πολιτειών κ. Τρούμαν ως γαυήλιο δώρο στην πριγκίπισσα Έλισάβετ.

στόν όδηγό, πως θα κοιμηθούμε εδώ μέσα;

Αντί απαντήσεως εκείνος του έδωσε μιά γενναία καρπαζιά, η οποία έκανε το θάυμα της. Ο φίλος προχώρησε σαν τυφλοπόντικος στόν όγι και πολύ ευχάριστο κοίτωνα του.

Ίδου λοιπόν τί ήταν η «σπηλιά»: ένα είδος καταπακτής με όρεκτο βάθος, γεμάτη ύγρασία και σκουριασμένους τεκεδες από κουτιά κονσερβών που έπρόδιδαν την προήμων διέλευσι άλλης πελατείας. Άλλά δεν ήταν μόνον οι τεκεδες. Υπήρχαν εν άβυσσος και τα πολύ άποκρουστικά εκείνα ίγνη που άφήνουν οι άνθρωποι όπου και αν έρεθούν, κατά τους υόμους της φυσιολογικής λειτουργίας. Και επί πλέον: τσιγάρα αυτών, έλποκούκουτσα, κουτιά τσιγάρων και άστρων και πάρα πολλές σωφές που έθώπευαν κάποτε το σβέρκο μας ή τα γέλια μας.

Εν τούτοις η νύχτα πέρασε. Το πρωί, όταν το λίγο φως επέτρεψε να διακρίνουμε ο ένας τον άλλον διαπιστώσαμε πως όλοι μας μοιάσαμε σαν έξωλωμένες προσωπογραφίες του Γκρέκο. Και δεν υπήρχαν ελπίσεις από το γεννητοπλοίο. Κι' έπρεπε να περάσουμε όλη την ημέρα στα άδυτα των άδύτων της καταπακτής. Με έλάχισια τσιγάρα και γωίος νερό Κι' ο άπεριγραπτός τραλακωθής τώος άσφαλάκτως δεν ένωρσε να βγαλή το κ'λλάρο του! Αυτή η υπόθεσις έχει και συνέγεια. Θα την άφήνηθω στο έπομένο...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ως θα περιορι ετε τα έξοδα διατροφής

Χωρίς να βλάψετε την υγεία

Το Γραφείο Έθνικής Παραγωγής και η Επιτροπή Επισιτισμού, της Νέας Υόρκης, μελέτησαν έρεχώς το πρόβλημα των έξοδων διατροφής και κατέληξαν σε ώρισμένα χρήσιμα συμπεράσματα. Πρό του πρώτου η μέση αμερικανική οικογένεια έρεβε για τη διατροφή της, μόνο τα 38% από το εισόδημά της. Σήμερα έρεβει τα 42%. Η αύξηση αυτή όφειλεται στο ότι έρεβει πολλά για κρέας και έπιδόρπια. Ο κόσμος συνήθισε να νομίζει ότι το κρέας ειναι η καλύτερη τροφή. Η αντίληψη όμως αυτή δεν είναι σωστή. Υπάρχουν άλλες τροφές, που είναι φθηνότερες, χωρίς να παύουν να είναι εξ ίσου θρεπτικές και τονωτικές. Τα προϊόντα π. χ. του γαλακτος, όχι μόνο περιέχουν τις ίδιες θερμίδες, αλλά και τις ίδιες πρωτεΐνες και περισσότερες βιταμίνες Α και C. Το ψάρι ειναι επίσης εξ ίσου θρεπτικό και τονωτικό ταυτοχρόνως δε και φθηνότερο. Γενικά το κρέας, το ψάρι, τα αυγά και το γάλα είναι σχεδόν το ίδιο θρεπτικά και τονωτικά. Διαφέρουν όμως στις τιμές κι' αυτό έχει σημασία για τον οικονομικό προϋπολογισμό.

Άλλες ελπίες που προκαλούν αύξηση των έξοδων διατροφής, χωρίς αντίστοιχη θρεπτική όφέλεια, είναι: ώρισμένες προεταλπίσεις για τα διάφορα τρώφιμα.

Νομίζουμε λ. χ. ότι το μωσχαράκι είναι «καλύτερο» ενώ αντίθετως, το βωδιό είναι τονωτικότερο. Ο κόσμος προτιμά ο άσπρο λίπος, ενώ το κίτρινο είναι πιο θρεπτικό.

Οι ειδικοί μελετητάι της οικιακής οικονομίας, πιστεύουν ότι τα έξοδα διατροφής μιάς οικογενείας, μπορούν να περιορισθούν χωρίς αυτό να βλάψη την υγίεινή της κατάσταση και δίνουν σχετικά, τις ακόλουθες συμβουλές:

- 1) Να προμηθεύσετε πρώτα τις βασικές τροφές. Τα γαλατάρια και το ψάρι προηγούνται. Δεν έχει σημασία αν τα γαλατάρια είναι ή δεν είναι εκλεκτικής ποιότητας γιατί έχουν πάντα τα ίδια συστατικά, όταν δεν είναι νοθευμένο. Ούτε έχει καμιά διαφορά αν το ψάρι είναι μικρό ή μεγάλο. 2) Μην κάνετε πολλές διακρίσεις στα λαχανικά, στα όσπρια και στους καρπούς. Μικρές ή μεγάλες ντομάτες, μικρά ή μεγάλα υήλα ή πορτοκάλια, έχουν την ίδια θρεπτική αξία. 3) Προτιμάτε πάντα τις τροφές που έχουν περισσότερη θρεπτική αξία και όχι τις πιο ευγευότες. 4) Αγοράζετε τα είδη της έποχής που είναι άφθονότερα και συνεπώς φθηνότερα. 5) Συνδυάστε τις άκριδες με τις φθηνές τροφές. 6) Αποφεύγετε τα περιττά παρασκευάσματα πολυτελείας. 7) Μην αγοράζετε έτοιμο φαγητό. Παρασκευάζόμενο στο σπίτι στοιχίζει λιγώτερο. 8) Κάνετε οικονομία στην καύσιμη ύλη.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΤΟΥ
ΑΘΕΛΑΚΟΥ

—Βρε γυναίκα, δεν σούπα να μην αφήνης τον μικρό να γλύφει τα κοκαράκια, γιατί ύστερις δεν μπορώ να τα πουλήσω...

—Ήρθα, άφεντικό, να ανανεώσω την... άδεια κυκλοφορίας!

ΤΣΙΓΑΡΑ
ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ

—Σοκολάτα θετε, κυριος; Στο πρώτο πατωμα!

Χρυσές δουλειές θα κανής κυρ-Μηνά μου, με τη ιδέα σου να πουλάς γιοματαρι με το ποτήρι!

—Ένας εξελεγμένος κουλουρτζής...

"Ένας Λανδρὺ με φουστάνια

Ἡ εὐχρηματική σταδιοδρομία τῆς Μπέλ Ζέσερ

Καμία γυναίκα δὲν ἔκα-
με τόσο ἐγκλήματα ὡς ἡ
Μπέλ Ζέσερ. Καὶ τὸ κατα-
πληκτικότερο σὲν περιπτώ-
σι, τῆς εἶνε ὅτι ἡ δικαιοσύνη
τῶν ἀνθρώπων δὲν τὴν ἀνη-
σῆκε ποτέ, γιατί μόνο με-
τὰ τὸ θάνατό της ἀνεκάλυ-
ψε τὰ τριάντα — ἴσως πολὺ
περισσότερα — ἐγκλήματα
της. Ἀλλ' ἡ θεία δικαιοσύνη
τὴν τιμώρησε μ' ἕναν τρόπο
σφάνταστο: τραγικὸν τεμα-
τίοντας ἀπὸ τοῦ αἵματος τὴν ἐν-
κληματική σταδιοδρομία της.

Ἀς ἀνηνθώμε ὁμῶς
τὴν ἱστορία της.
Ἡ Μπέλ Ζέσερ γεννήθη-
κε στὸ Τρόντσεϊ τῆς Νορ-
βηγίας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ
1860. Ὁ πατέρας της εἶχε
ἕνα μικρὸ καπνάκι καὶ οἱ
δουλείας τοῦ πῆγαιναν τόσο
ἀσχημα πού, τὸ 1869, ἐνέει
χρόνια μετὰ τὴ γέννησί της
κόρη, ποὺ, ἀποφάσισε νὰ
μεταναστεύσῃ σὲν Ἀμερι-
κή.

Ἐγκαταστάθηκε στὸ Σικά-
γο, καὶ φρόντισε νὰ δώσῃ
κάποια μὀρφωσι σὲν κόρη
τοῦ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ
Μπέλ εἶχεν ἐξελεγχθῇ σὲ μί-
α πολὺ ὁμορφὴ νέη καὶ σὲ ἀ-
παράμιλλη ἀθλήτρια. Εἶχε
καταρτίσει ὅλα τὰ τοπικὰ
ρεκόρ στὸ κολυμβημὰ καὶ ἦ-
ταν μίᾳ ὑπερόχη ἀμαζόνα.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἕνα
σῶρ νέοι τὴν τριγύριζαν.
Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἡ Μπέλ
διάλεξε ἕνα οὐλοπατριώτη
της τὸν Μάξ Σόρενσον, ποὺ
ἦταν ἐπίσης ἕνας ἀριστὸς
ἀθλητὴς καὶ ἀρκετὰ εὐκα-
τάστατος.

Οἱ γάμοι τους ἐγέναν τὸ
1888. Οἱ δύο οὐζούνη ἐγκα-
ταστάθηκαν σὲ λίγο σὲ μίᾳ
μικρῇ πόλει τοῦ Ἰλλινόις, τὸ
ῥόζεν. Ἐκεῖ, ἡ Μπέλ ἔφε-
ρε σὲν κόσμω δύο παιδιά.

Ἀλλὰ, μερικὸς μὴνες
μετὰ τὴν γέννησί τοῦ δευ-
τέρου παιδιοῦ ὁ ῥωμάλος
καὶ ἀθλητικὸς Σόρενσον ἀρ-
χισε νὰ καταρρέῃ ξαφνικὰ.
Οἱ γιατροὶ δὲν τοῦ εὕρισκαν
καμία ἀρρώστια. Οὐτε καὶ
ὁ ἴδιος, ἀλλωστὸς, αἰσθάνο-
ταν κάτι τὸ συγκεκριμένο.
Μίᾳ μέρᾳ, τέλος, πέθνε.

Κανείς δὲν ὑποπτεύθηκε
τότε ὅτι τὸν εἶχε δολητη-
ρίσει ἡ γυναίκα του.

Ἐπειτὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ
Μπέλ παρουσιάσθη σὲ μίᾳ
ἀσφαλιστικῇ ἐταιρίᾳ, ὅπου
ὁ οὐζούνης της ἦταν ἀσφαλι-

σμένος καὶ εἰσέπραττε τὸ
ποσὸν τῆς ἀσφαλίσεως.

Πέρασαν μερικὸι μῆνες ἀ-
πὸ τότε. Καὶ ξαφνικὰ, μίᾳ
μέρᾳ, τὸ σπῆτι πού της εἶ-
χεν ἀφῆσει ὁ οὐζούνης της
ἐπῆσει φωτιά. Ἡ Μπέλ τὸ
εἶχεν ἀσφαλίσει λίγον καιρὸ
πρωτύτερα γιὰ τὸ διπλοῖο
τῆς ἀξίας τοῦ.

Μερικὲς ὑποψίες γεννήθη-
καν τότε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ
ἐμπρησμὸ ἀλλὰ, στὸ τέλος,
ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία ἀ-
ναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ.

Ἡ Μπέλ ἔφυγε κατόπιν
γιὰ τὸ Σικάγο, ὅπου ἀνοίξε
ἕνα μεγάλο κατάστημα κα-
τασκευῆς ἐτοιμῶν γυναι-
κειῶν φορεμάτων.

Ἡ ἐπιχείρησις πῆγαινε
πολὺ καλὰ, ἀλλ', ἡ Μπέλ
δὲν μπορούσε νὰ ἀρκεσθῇ
σ' ἕνα ἀργὸ κέρδος, οὐτε
καὶ τῆς ἄρεσε νὰ δουλεύῃ.

Ξαφνικὰ, μίᾳ χειμωνιάτι-
κῇ νύχτᾳ τοῦ 1894, τὸ κα-
ταστήματὰ Σόρενσον ἐπῆ-
σαν φωτιά καὶ, ὅπως φουοῦ-
σε ἕνας δυνατὸς ἀνεμός,
ἀποτεφρώθηκαν μέσα σὲ λί-
γῃ ὥρᾳ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι ἦσαν
βέβαιοι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ
ἐμπρησμὸ. Πραγματικὰ τὰ
καταστήματὰ ἦσαν ἀσφαλι-
σμένα γιὰ ἕνα ποσὸν πολὺ
μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀξία
τῶν. Ὁ δικαστὴς πού εἶχεν
ἀντλάσει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι
ἦταν μανιώδης ἐναντίον τῆς
Μπέλ καὶ ἔκανε τὰ πάντα
γιὰ νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ.

Ἀλλ' ἡ νεαρὴ γυναίκα, με-
τὰ τὴν τὸλημ καὶ τὸ θῆρας
πὺ τὴν χαρακτηρίζαν, τὸν
ἐπισκέφθηκε ἕνα βράδυ στὸ
σπῆτι τοῦ καὶ ἔφυγε ἀπὸ ἐ-
κεῖ κατὰ τὰ ἐπιμωμάτᾳ
τῆς ἀλλης ἡμέρας.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς
ἐπισκέψεως ἦταν κεραυνό-
βολο. Ἡ ἀνέκρησις σταμά-
τησε ἀμέσως, ἡ ὑπόθεσις
πέρασε στὸ ἀρχεῖο καί... ἡ
ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία ἀναγ-
κώθηκε νὰ πληρώσῃ τὸ πο-
σὸν τῶν ἀσφαλιστῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὁ
ἦρχεν ἕνας ἀνθρώπος ποὺ
ἐτρεχε σὰν τρελλὸς πίσω ἀ-
πὸ τὴ Μπέλ. Ἦταν ἕνας
χτυπητὸς ἀπὸ τὴν Ἰνδιὰ,
α, πὺ τὸν ἔλεγαν Λόρυ
Γκούινες.

Ἡ Μπέλ ἐγίνε γυναίκα
τοῦ καὶ ἀπόκτησε μαζί τοῦ
ἕνα παιδί.

Μίᾳ μέρᾳ, ὁ Λόρυ θέλη-
σε νὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειο

τοῦ σπῆτιοῦ τῶν, στὸ Λα-
πόρτ. Ἀλλὰ τὸ σκαλοπάτι,
ὅπου ἔβαλε τὸ πόδι τοῦ ὑ-
ποχώρησε ἀμέσως καὶ ὁ δι-
στυχιόμενος κατασκύλησε
καὶ ἔπαυσε τὸ κεφάλι τοῦ.
Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες
ἦταν νεκρός.

Μερικοὶ ψιθώροι ἀκούσθη-
καν τότε ἐναντῖον τῆς
Μπέλ. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν
ἀποδείξεις ἐναντίον της καὶ
ἡ Μπέλ πῆρε σὲν κατοχὴ
τῆς τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴ
περιουσία τοῦ οὐζούνη της
χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ στὰ σο-
βαρὰ ἀπὸ κανένα.

Ἀπὸ τὴ στυγνὴ αὐτὴ ρί-
χθηκε στὸ ἐγκλήμα μὲ ἀλη-
θινὴ μανία.

Μίᾳ μικρῇ ἀγγεῖλιᾳ ἔδλε-
πε κάθε τὸρὸ τὸ φῶς στὶς
ἐφημερίδες.

«Πλουσία καὶ νεαρὴ χήρα
— ἔλεγε αὐτὴ ἡ ἀγγεῖλιᾳ —
ἐπιθυμεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ κύ-
ριον ὕνι, κάτοχον περιου-
σίας ἀνάλογης μὲ τὴ δική
της καὶ εὐγενικόν, μὲ σκο-
πὸν γάμου».

Εἶνε εὐκόλο νὰ καταλάβῃ
κανεὶς ὅτι ἡ ἀγγεῖλιᾳ αὐτὴ
δὲν ἔμενε ποτὲ χωρὶς ἀ-
πάντησι.

Ἡ Μπέλ διάλεγε ἀνάμε-
σα στοὺς ὑποψήφιους ἐκεῖ-
νον πὺ τῆς φαίνονταν πλε-
σιώτερος καὶ σὲν προσκο-
λοῦσε σὲν ἐξοχικὴ βίλ-
της, γιὰ νὰ γνωρισθῇν κε-
λύτερα.

Ἡ γνωριμία ξεπερνούσε
πολὺ γρηγορὰ τὸ συνθη-
σμένο σὲς περιστάσεις αὐ-
τῆς ὁρι. Γιστὴ ἡ Μπέλ ἦ-
ταν ἐπίσης τρομερὰ φιλήθο-
νη καὶ ἀκόλαστη. Στὸ τέ-
λος, ἔξεφυγε ἀπὸ τὴν ἀν-
καλιὰ τοῦ ὑποψήφιου γαι-
τροῦ, πὺ τὸν εἶχε ποτίσει
προηγούμενος μ' ἕνα ναρ-
κωτικὸ ποτὸ, περνούσε μίᾳ
μεταξυτὴ θηλείᾳ στὸ λαίμω
τοῦ καὶ τὸν ἐπνιψε.

Ἐνας ὑπῆρτης τῶν βο-
θούσε νὰ μεταφέρῃ τὸ
πῆμα σὲν κῆπο καὶ νὰ τὸ
θάψῃ ἐκεῖ σ' ἕνα λάκκο, πὺ
εἶχεν ἀνοίχθῃ ἀπὸ πρωτῆ-
τερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Τὸ κέρδος της ἦταν τὰ
χρήματα καὶ τὰ χρυσοφάκ-
α, πὺ ὁ ὑποψήφιος ναυπρός
εἶχε μαζὶ τοῦ.

Τὰ θύματα τοῦ «θηλικοῦ
Λανδρὺ» ὑπολογίζονται τὸν-
λάχιστον σὲ τριάντα.

Ἀλλ' ἕνα βράδυ τὸ 1903,
ἡ Μπέλ ἐξήγησε νοιώθοντας
κάτι νὰ τὴν πνίγῃ στὸ λαι-
μό. Ὅταν ἀναφε τὸ φῶς,
εἶδε ὅτι τὸ δωματίό της ἦ-
ταν πλημμυρισμένο στοὺς
καπνοὺς, θῆλπος νὰ τρέξῃ
στὸ διάδρομο. Ἀλλὰ μεγὰ-
λες φλόγες ἀνέβαιναν ἀπὸ
παντοῦ. Ὁλόκληρὸ τὸ σπῆ-
τι, καίγοταν σὰν πυροτέχνημα.

Τὴν ἄλλη μέρᾳ, βρῆκαν
ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τέσ-
σερα ἀπανθρακωμένα πῶ-
ματὰ. Ἦσαν τῆς Μπέλ καὶ
τῶν τριῶν παιδιῶν της.

Οἱ δύο ὑπῆρτρες, πὺ
ἔμεναν σ' ἕνα περιπτερο
τοῦ κῆπου, εἶχεν σω. ἦ.

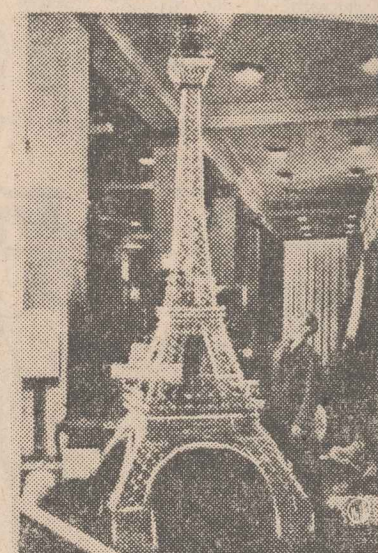
Ἀλλ' ὁ ὑπῆρτης καὶ συ-
νεργάτης τῆς Μπέλ εἶχεν ἐ-
ξαφανισθῇ καὶ φαίνεται πι-
θανόν ὅτι αὐτὸς εἶχε βάλει
τὴ φωτιά ἀπὸ πωτύτερο
ἀφῆρεσε ὅτι πολὺτιμω ὁ
ἦρχε μέσα στὸ σπῆτι.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν
βρέθηκε ποτὲ. Λίγον καιρὸ
ἀργότερα, μερικὸι ἐργάτες
πὺ ἔσκαζιν τὸν κῆπο τῆς
ἐπαύλεως, ἀνακάλυψαν ἀ-
κετὰ πῶματὰ πὺ ἦσαν
θαμμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀπὸ
μερικὰ εἶχεν ἀπομεινέι μὲ-
νο ὁ σκελετός. Στὰ ἄλλα
πὺ ἦσαν πῶς πρόσφατα, ἡ
ἀποσύνθεσις δὲν εἶχε συμ-
πληρωθῇ. Ἦσαν τὰ δυστυ-
χιόμενα θύματα τῆς Μπέλ
Ζέσερ... Οἱ ἀρχεὲς μέτρῃ-
σαν τριάντα. Ἀλλ' ἦσαν αὐ-
τὰ μόνο τὰ θύματα της; Κα-
νείς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀ-
παντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ εἴρωπμα.

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΔΟΝΤΙΑ

Αὐτὸς ὁ πλούσιος καὶ ἰδιότροπος Ἀ-
μερικανὸς ἀπὸ τὸ Νέο Μεξικό, ἔδνα-
λε τελευταία ὅλα τὰ δόντια τοῦ πὺ
ἦσαν χαλασμένα καὶ στὴ θέσι τους
τοποθέτησε διαμαντένια.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ Α'Γ'ΟΦΕΛ ΑΠΟ ΣΠΙΡΤΟΣΥΛΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς Λέολεϋ Σάντερ ἀπὸ
τὴν Νέϋ-ῤόρκ, εἶχε τὴν ὑπομονή
νὰ κατασκευάσῃ μὲ ἀπόλυτη ἀκρι-
βείᾳ τὸν πύργο τοῦ Αἴφωελ, ἀπὸ
σπιρτοσύλα!

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΠΟΜΠΟ - ΔΕΚΤΗΣ

Αὐτὸ τὸ μικρὸ κουτάκι πὺ φοριέται
σὰν ρολοὶ τοῦ χεριοῦ εἶνε ἕνας ρα-
διοφωνικὸς πομπο-δέκτης. Οἱ λάμπες
τοῦ ἔχουν τὸ μέγεθος ἐνὸς κόκκου
ρυζιοῦ! Ὁ μικροσκοπικὸς πομπο-
δέκτης ἐκπέμπει ὑπερβραχέα κύματα
σὲ σχετικὰ μεγάλῃ ἀκτίνᾳ καὶ λαμ-
βάνει κύματα συνήθους μήκους.

Οἱ πυρκαϊῆς ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πὺς λειτουργεῖ ἡ Πυροσβεστικὴ
Υπηρεσία

Κάθε χρόνο σημειώνονται σὲν
πρωτεύουσα πᾶν ἀπὸ τριακόσιες
πυρκαϊῆς μικρὲς καὶ μεγάλες. Οἱ
γκαῖρες, τὰ πεταμένα τοῖνάρᾳ
κοντὰ σ' εὐφλεκτὰ ἀντικείμενα, οἱ
ἀπροσεξίες τῶν συμπολιτῶν, προκα-
λοῦν τῆς πυρκαϊῆς αὐτῆς. Τελευ-
ταῖο παράδειγμα: Σ' ἕνα ἐργοστά-
σιο ὑποκαμίσων ἔχασαν σὲν πρῶ-
ζα ἕνα ηλεκτρικὸ σίδερο. Κλείδω-
σαν τὸ μαγαζὶ κι' ἔφυγαν ὅλοι. Τὸ
σίδερο πυρκαϊώθηκε πῆραν φωτιά
τὰ ὑφάσματα, πετάχθηκαν παντοῦ
φλόγες. Ἀναστατώθηκε ἡ συνοικία
κι' ἐδοιοποιήθηκε ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑ-
πηρεσία. Οἱ πυροσβέστες μ' ἀφάν-
ταστο ἡρώισμὸ κατωρῶσαν νὰ ἐν-
τοπίσουν τὴ φωτιά καὶ νὰ τὴ σβύ-
σουν. Οἱ ζῆλεις ξεπεράσαν τὰ 12.
000.000 δροαχμῶν.

Ἄλλο παράδειγμα: Σ' ἕνα κα-
τάστημα εὐφλεκτῶν ὑλῶν, κοντὰ
σ' ἕνα σῶρ ροκανίδια, ἐπαῖξε ὁ
γυῖος τοῦ καταστηματοῦρχου. Ξαφνι-
κὰ τοῦ ἦρε ἡ ἰδέα ν' ἀνάψῃ μίᾳ
φωτιά γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Πῆρε κου-
ρα τὰ σπῆτι τοῦ πατέρος τοῦ καὶ
χωρὶς νὰ τὸν ἀντίληφθῇ κανεῖς ἀ-
ναφε τὰ ροκανίδια. Φούτωνσε ἀμέ-
σως ἡ φωτιά, ἀρκετὰ νὰ νείφῃ
κι' οἱ βενζίνες καὶ πετάχθηκαν ἐξω
ἐντροπὴ καὶ μὲ ἐγκοῦμπα στὸ σῶ-
μα ὅσοι βρισκόντουσαν μέσα στὸ
μαγαζὶ. Κόντεψε νὰ καίῃ κι' ὁ μι-
κρός ἐμπρηστής. Ἀποτέλεσμα: Ἀ-
πὸ ἕνα παιδικὸ ἀστεῖο καταστράφη
οικονομικῶς μίᾳ ὁλόκληρῃ οἰκογε-
νείᾳ.

Τρίτο παράδειγμα: Ἐνας ρά-
φτης καθάριζε μὲ βενζίνη μίᾳ φο-
ρεσιά. Κάννιζε συγχρόνως γιὰ νὰ
κάνῃ μὲ περισσότερὸν κέρδι τὴ δου-
λείᾳ τοῦ. Κάτω ἀπὸ τὸν πᾶγκο εἶχε
ἕνα τενεκὲ μὲ νερὸ κι' ἕνα δοχεῖο
γεμάτῃ βενζίνη. Σὲ μίᾳ στιγμῇ κα-
θὼς πῆγε ν' ἀνάψῃ μὲ τὸν ἀναπῆ-
ρα τὸ τοῖγάρω τοῦ, τὸ ἀέριο τῆς
βενζίνης ἀρπάζε φωτιά. Ὁ ράφτης
εἶδε νὰ καίγεται τὸ ξένο κουτού-
μι, τὰ ἔχασε! Προσπάθησε νὰ σβύ-
σῃ τὴ φωτιά. Ἀρπάζε τὸν τενεκὲ
πὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν πᾶγκο καὶ
ἐορίξε τὸ περιεχόμενό τοῦ σὲς
φλόγες. Μὰ τότε ἐκείνης φούτων-
σαν περισσότερὸν, ἀπλώθηκαν σ' ὅ-
λο τὸ μαγαζὶ. Γεμάτος ἐγκαῖματα
πετάχθηκε ἐξω ὁ καταστηματοῦρ-
χης. Ἐτρεξε ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπ-
ηρεσία κι' ἐδόθη τέλος τὴ φωτιά.
Τὶ εἶχε συμβῇ; Ὁ ἀπρόσεχτος ρά-
φτης ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν τενεκὲ μὲ
τὸ νερὸ ἐορίξε στὴ φωτιά, πᾶν
σὲν παρακάτω τοῦ, τὸ περιεχόμε-
νο τοῦ ἄλλου τενεκέ, τὴν βενζίνη
ἄλλαδῃ.

Τὰ παραδείγματα πὺ ὅς ἀναφέ-
ραμε εἶνε τὰ πῶς συνθιόμενα. Σκε-
φθήκατε ὁμῶς ποτὲ πὺς λειτουργεῖ
ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία καὶ πὺς
κατωρῶναι μέσα σὲ λίνα λεπτὰ νὰ
βρίσκειται σὲν τόπο τῆς πυρ-
καϊῆς; Ἡ ὁργάνωσις της κι' ὁ τρό-
πος τῆς λειτουργίας της εἶνε πρᾶ-
γματι ἀξιοθαύμαστος.

Οἱ πυροσβέστες ἔχουν φοιτήσι
σὲ εἰδικὴ σχολή. Ἐχουν ἐξασκη-
θῇ ἐσωτερικῶς καὶ πρακτικῶς γιὰ
τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων τους
καὶ διακρίνονται γιὰ τὸν ἡρώισμὸ
τους καὶ τὴν αὐτοθυρία τους.

Ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία εἶνε
χωρισμένη σὲ εἰδικὰ τμήματα, «ἐ-
ξόδους» ὅπως τὰ λένε. Κάθε μίᾳ
ἀπὸ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ μίᾳ ἀν-
τλία, τρία βυτία νεροῦ καὶ μίᾳ
σκευφορῶ. Ἐτοῖ μπορούν συγχρό-
νως νὰ σπεύσουν σὲ διαφορετικὰ
σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ σβύσουν
μίᾳ πυρκαϊά...

Ἡ ἐκκίνησις τῶν αὐτοκινήτων
τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας γί-
νεται μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα. Ὅ-
ταν χτυπήσῃ τὸ 71.441 καὶ κάποια
πληροφορία τὸν τηλεφωνητὴ τῆς
βάρδιας ὅτι σ' ἕνα σπῆτι ἐοικεῖται
πυρκαϊά, ἀμέσως ἐκείνη πιεζεῖ ἕ-
να ηλεκτρικὸ κουδούνι πὺ ἔχει
στοὺς θαλάμους τῶν πυροσβεστῶν.
Τότε οἱ πυροσβέστες τῆς πρώτης
«ἐξόδου» ντύνονται σ' ἐλάχιστᾳ
δευτερόλεπτα καὶ βρισκονται σὲς
θέσεις τους πᾶν σ' αὐτοκίνητα.
Πολλοὶ γιὰ νὰ κερδίσουν χρόνον ἀν-

τὶ νὰ κατεβῶν ἀπὸ τῆς σκάλες, κα-
τεβαίνουν ἀπὸ τοὺς εἰδικούς σῶ-
τῶν πὺ εἶνε μπροστὰ στὰ παρὰ-
θυρα τῶν κοιτῶνων τους καὶ βρι-
σκονται ἀμέσως σὲν αὐλή. Τὴν ὥ-
ρα πὺ εἰσιμᾶζονται οἱ πυροσβέ-
στες ὁ τηλεφωνητὴς, ἐξακριβώνει
ἀν ἡ πληροφορία πὺ τοῦ ἔδωσαν
εἶναι σωστὴ. Τηλεφωνεῖ στὸ αὐτο-
νομικὸ τμήμα τῆς περιφέρειας
σὲν ὅπου σημειώθηκε ἡ πυρκαϊά.
Κι' ὅταν βεβαιώθῃ, ἡ πρώτη «ἐξο-
δος» ἐκινεῖται γιὰ νὰ τὴν σβύσῃ.

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται φυσικὰ σ' ἐλά-
χιστα δευτερόλεπτα. Ἡ ἐξακριβώ-
σις εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ δυστυχῶς
πολλοὶ ἀνῶνται. Ἀθηναῖοι κάνουν
τέτοιου εἶδους ἐξωφρενικὰ ἀστεῖα.
Στὸ παρελθὸν κάθε χρόνον γίνον-
τουσαν πᾶν ἀπὸ ἐξήντα τέτοιες
φάσεις εἰς βάρος τῆς Πυροσβεστι-
κῆς Ὑπηρεσίας πὺ ἐτρεχε νὰ σβύ-
σῃ ἀνυπαρκτὲς πυρκαϊῆς. Σήμερα
ὁ ἀριθμὸς τῶν λιγότεσε.

Μόλις οἱ πυροσβέστες φθάσουν
σὲν τόπο τῆς πυρκαϊῆς ὁ ἐπὶ κε-
φαλῆς ἀξιωματικὸς ἀπὸ καταπο-
σθῇ σχετικῶς κανονίζει τὰ «σημεῖα
προσβολῆς», τὰ μέρη δηλαδὴ ἀπὸ
τὰ ὅπου θ' ἀρχίσουν νὰ ἐργάζων-
ται γιὰ νὰ ἐντοπίσουν τὴν φωτιά
καὶ νὰ τὴ σβύσουν. Ἀμέσως ἐπειτὰ
πυροσβέστες μ' εἰδικὲς μάσκες μ'
ὀξυγόνο καὶ κρατῶντας τοὺς αὐ-
λούς τοῦ νεροῦ ἀρχίζουν τὴν κα-
τάσβεσι τῆς φωτιάς, ἐνῷ ἄλλοι συ-
νάδελφοί τους προσπερνοῦν ν' ἀνε-
δοῦν σὲν παρὰθυρᾳ μὲ σκάλες καὶ
νὰ μπουν σὲν σπῆτι γιὰ νὰ σώσουν
ἀνθρώπους καὶ πράγματα ἀν ὑπο-
ρέσουν.

Πὺς κατεβάζουν τοὺς ἀνθρώ-
πους; Οἱ πυροσβέστες χρησιμοποιοῦν
τοὺς «σάκκους διασώσεως» καὶ
τὰ «σεντόνια διασώσεως». Οἱ «σάκ-
κοι διασώσεως» εἶνε μακρὸν ὡ-
λῆνες ἀπὸ καρβόνατο. Τους σπῆ-
ρίζουν μὲ γάντζους σὲν παρὰθυρᾳ
καὶ στοὺς ἐξώστες τοῦ σπῆτιοῦ πὺ
δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμη ἡ φωτιά. Ἡ
ἀλλῃ ἀκροῖ τὸ «σάκκο» εἶνε τεν-
τωμένην ἐτοῖ ὥστε νὰ μοιάζῃ σὰν
τσουλίθρα. Μέσα σ' αὐτοὺς βράζουν
τοὺς ἐνοίκους πὺ σπῆτιοῦ καὶ τοὺς
ἀφῆνουν νὰ νλωστῶσουν τελείως
ἀκινδύνα ὡς στὸ δρόμο ὅπου τοὺς
παραλαμβάνουν ἄλλοι πυροσβέ-
στες. Τὰ «σεντόνια διασώσεως» πᾶ-
λι εἶνε κι' αὐτὰ ἀπὸ καρβόνατο καὶ
ἔχουν γυῶφ λαβὲς, τῆς ὁποῖας
κρατᾶει μίᾳ ομάδα πυροσβεστῶν
κάτω ἀπ' τὸ καίκομο σπῆτι. Τεν-
τῶνουν λοιπὸν τὸ καρβόνατο καὶ
πέφτουν οἱ ἐνοῖκοι ἀπὸ τὸ μεγαλύ-
τερο ὕψος χωρὶς νὰ πάθουν τίπο-
τε.

Ἐννοεῖται ὅτι στὴ φοβερὴ μάχη
πὺ δίνουν οἱ πυροσβέστες κατὰ τῆς
φωτιάς γιὰ νὰ διασώσουν τοὺς ἐ-
νοίκους τοῦ σπῆτιοῦ πὺ καίγεται
καὶ νὰ τὴ σβύσουν, συχὰ τραυμα-
τίζονται ἡ φονεύονται. Ἐχοῦμε
ἐνῷ σῶρ τέτοια παραδείγματα πρᾶ-
γμῶν τῶν πυροσβεστῶν. Τὴν 15
Αὐγούστου 1911 στὴ μεγάλη πυρ-
καϊά τοῦ Χημείου πὺ κατεστράφη
κυριολεκτικῶς τὸ κτίριο, κῆλκον
δύο πυροσβέστες. Ἐπίσης ἕνας ἄλ-
λος σκοτώθηκε γιὰ νὰ μὴ τὸν νο-
μίσουν δειλὸ. Τὸν πῆρε στὸ λαίμω
τὸν ἕνας ἱλαρχος, πὺ παρασκαλοῦ-
θους τὴν πυρκαϊά κι' εἶνε διατα-
γῆς, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα πὺς σβύ-
ναι μίᾳ φωτιά. Ἐτοῖ διατάζει καὶ τὸν
ἀτυχὸ πυροσβέστη ν' ἀνέβῃ στὴ
μαρμαρίνη σκάλα τοῦ Χημείου γιὰ
νὰ ἐξακοντίσῃ καλύτερα τὸ νερὸ
τοῦ σωλῆνος...

Μὰ τὰ μάματα ἐγέναν ἀπὸ τὴ
φωτιά ἀσέβητος παρατήρησις ὁ πυ-
ροσβέστης.

Φοβάσαι; τοῦ φώναζε εἰρωνι-
κὰ ὁ ἱλαρχος.

Ὁ πυροσβέστης τὸν κῆτταζε δι-
χως νὰ εἰπῇ τίποτε κι' ἀνέθηκε ἔ-
πειτὰ σὲς σκάλες ἐν νύκσει τοῦ
κινδύνου πὺς διέτρεχε, λίνα λεπτὰ
ἀργότερα ἡ σκάλα ἐπέπεσε κι' ὁ
τολμηρὸς πυροσβέστης βρῆκε τρα-
γικὸ θάνατο.

Γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ὁμῶς τὸν ἡ-
ρώισμὸ τῶν πυροσβεστῶν πρέπει
νὰ τοὺς παρακολουθήσετε στὸ τολ-
μῶρ ἔργο τους.

Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν ἐρευνά
μας σὰς δίνουμε μίᾳ συμβουλῇ. Μό-
λις ἀντιληφθῇτε πυρκαϊά, εἰδοπι-
π

13 ΕΡΩΤΕΣ του Μέντερνιχ

για: σχυρός στ' ν πολιτική
... άτυχος στ' ν άγαν

«Η Ιστορία έχει κρίνει τον Μέντερνιχ και το έργο του. Άλλ' ο άνθρωπος αυτός που, με τις υπαρκτοφάνειες και τη μακιαβέλιου τακτική του, κράτησε μια δολοπλοκή εποχή την Είρην στα χείλια του, ήταν επίσης ένας αδόξωτος δάν Ζουάν, ένας αληθινός Κυανοπύρινος. Έκτός από αναορθωτές εφημερές κατακτήσεις του, έκτός από τους τρεις γάμους του, η Ιστορία αναφέρει επίσης έξι μεγάλες έρωτές του, με τρεις Γαλλίδες και Ισπανίδες Ρωσίδες, που κατορθώσαν να συγκινήσουν διαδοχικά την καρδιά του ψυχρού και σατανικού διπλωμάτου.

Ο Μέντερνιχ ήταν ακόμη φοιτητής στο πανεπιστήμιο της Μαύνης, όταν αισθανθηκε για πρώτη φορά την καρδιά του να γυτπάει. Έκείνη που του ένεπνευσε αυτό το αίσθημα ήταν η Γαλλίδα Μαρία-Κωνσταντία ντε Λαμουαίον, σύζυγος του κόμης Κουόν Λα Φόας.

Κυνικός, ο μέλλων πολιτικός έλεγε άνοητος γι' αυτήν:

«Δεν είναι τίποτε καλύτερο να κάμω από το να μ' αγαπάει όλη την ημέρα. Τις νύχτες τις περνούσε με το σύζυγό της και νομίζω πως σκεπτόταν πιο πολύ έμένα παρά αυτόν».

Άλλα το ειδύλλιο αυτό δεν κράτησε πολύ. Λίγο καιρό άνοητος, στις 27 Σεπτεμβρίου 1795, ο Μέντερνιχ παντρεύτηκε στο Αούστερλιτς την Έλεονώρα Κάουιντε, έγγονή του περίφημου καγκελλαρίου της Μαρίας Θηρεσίας.

Από την εποχή αυτή άρχισε η πολιτική και διπλωματική σταδιοδρομία του. Αντιπροσώπευσε στην άσση την πατρίδα του στη Δρέσδη, έπειτα στο Βερολίνο και τέλος διορίστηκε πρεσβευτής της Αυστρίας στην αλή του Ναπολέοντος.

Όταν έφτασε στη Γαλλία, ο Μέντερνιχ φαίνεται ότι αναζήτησε για ένα διάστημα τη Μαρία-Κωνσταντία, αλλά πολύ γρήγορα, μια άλλη γυναίκα κίνησε το ενδιαφέρον του. Ήταν η Κορολίνα Μυρα, αδελφή του Ναπολέοντος. Είχε πιθανόν, μάλλον, ότι ο ίδιος ο Αυτοκράτορας την έστράφη προς το μέρος του, χωρίς να υποτιμάται τις συνέπειες. Προσπάθησε να διασκεδάσει αυτό το βλακικό, της είχε πη. Μας χρειάζεται.

Άλλ' εκείνος που κέρδισε σ' αυτό το παιχνίδι δεν ήταν ο Ναπολέων. Γιατί η δυσωπή Κορολίνα αγάπησε τον Μέντερνιχ και ο έξυπνος διπλωμάτης κατορθώσε να την μετβάλει σ' ένα είδος παρά ορος πληροφοριών, που τον πληροφορούσε για όλα όσα συνέβαιναν στη γαλλική αλή.

Ο σύνδεσμός του μαζί της εξακολούθησε κι' όταν ο Μέντερνιχ αναζήτησε τις χαρές του έρωτος στην αγκαλιά μιας άλλης Γαλλίδας, της γοητευτικής Λούρας Ζυό.

Πήγαμε τακτικά στο σπίτι της ώραιας Λούρας κι' έφευγε από κει κατά τις τρεις το πρωί.

Ξαφνικά, όμως, ο Ναπολέων εκήρυξε τον πόλεμο εναντίον της Αυστρίας. Ο Μέντερνιχ έφυγε τότε από το Παρίσι, για να υφιστάται έπειτα από μερικούς μήνες, κομιστής της ελπίδας και για να διαπραγματευθεί το γάμο του Γάλλου αυτοκράτορα με την Αυστριακή αοιδούκισσα Μαρία-Λουίζα.

Άλλα τώρα τα νέα καθηκόντα του τον καλούσαν αλλού. Ο Φρανκίσκος Ιωσήφ τον είχε ονομάσει ύ-

πουργό των Έξωτερικών και, αυτή τη φορά, ο Μέντερνιχ έφυγε οριστικά από το Παρίσι.

Ένα νέο αίσθημα φούντωσε σε λίγο μέσα στην άστατη καρδιά του. Είχαν αγαπήσει με πάθος την πριγκίπισσα Κατερίνα ντε Μπαγκρατιόν, που ήταν Ρωσίδα την καταγωγή. Από το σύνδεσμά τους γεννήθηκε ένα κοριτσάκι και η Κατερίνα το όνόμασε Κλημεντίνη, σαν να ήθελε να δείξει σε όλους ποιος ήταν ο πατέρας του. (Το μικρό όνομα του Μέντερνιχ ήταν Κλημεντίος).

Άλλα το αίσθημα αυτό έσβυσε με όση ταχύτητα είχε φουντώσει. Κι' ο Μέντερνιχ ένοιωσε καινούργια ανάγκη για μια άλλη γυναίκα, ρωσικής καταγωγής επίσης, τη Βιλελμίνη ντε Μπιόν ντε Κουράντ, σύζυγο του Γάλλου μετανάστου πριγκίπου ντε Ροάν-Γκεμενέ, που ύπαιστούσε με το βαθύ του στρατηγού στον αυστριακό στρατό.

Η Βιλελμίνη είχε τη φήμη της «μοιραίας-γυναίκας». Οι περιπέτειές της ήταν αναορθωτές. «Αυσαοάνει έπτά φορές την ημέρα και ποτέ με το ίδιο πρόσωπο», γράφει ένας σύγχρονός της.

Το δέσφιο είναι ότι ο Μέντερνιχ ταπεινώθηκε μπροστά της όσον μπροστά σε καμιά άλλη γυναίκα. Η Βιλελμίνη τον άπατούσε διαρκώς. Άλλα κείνος την συγχωρούσε πάντα και ήταν ευτυχισμένος όταν τον ξανακαλούσε κοντά της.

Στο τέλος της ζήτησε να του ύποσχεθί ότι θα του έμενε έξι μήνες πιστή. Άλλα η Βιλελμίνη έλασε πολύ γρήγορα την ύπόσχεσή της και ο Μέντερνιχ άποτρασθήτηκε τότε οριστικά από κοντά της.

Την εγκατέλειψε, έγραψε άνοητα, όπως ένας μαθηματικός, που, έπειτα από χρόνια άκρόπων προσπάθειών, παραίτηται από τη λύση του προβλήματος του τετραγωνισμού του κύκλου».

Μια άλλη Ρωσίδα, η Δωροθέα ντε Λιέβεν, είχε συγκινήσει τώρα την καρδιά του και φαίνεται πως η γυναίκα αυτή του είχαν έμπευσει έναν αληθινό έρωτα. «Η καρδιά μου δόθηκε στα 40 εκείνο που είχε ζητήσει στα 18» έγραψαν άνοητος.

Άλλα τα πολιτικά γεγονότα της έποχής δεν τους επέτρεψαν παρά μερικές πολύ σύντομες συναντήσεις.

Στο μεταξύ πέθανε η γυναίκα του Μέντερνιχ. Ο Αυστριακός πολιτικός, που βρισκόταν πιά στο κολώφια της δυναμείας του, παντρεύτηκε έπειτα από δύο γάμους, για δεύτερη φορά, τη Μαρία-Αντουανέτα Λεύκα. Άλλα κι' αυτή πέθανε έπειτα από δέκα τέσσερες μήνες, άφω έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι.

Ο Μέντερνιχ είχαν άοχίσει πιά να γεννάει. Άλλα, υ' όλο που ήταν έξηντάορος παντρεύτηκε για τρίτη φορά την Μελανία ντε Ζισυ-Φερράσι, κόρη ενός Ούγγρου μαγιστρού.

Η σύζυγός του ήταν ένα παιδάκι μπροστά του. Άλλα άφοσίωθηκε με όλη την ψυχή στον Μέντερνιχ και στάθηκε πιστή και τρυφερή κοντά του άκομη κι' όταν η διαμενεία του αυτοκράτορος έπληξε τον πανίσχυρο ως τότε πολιτικό.

Η κόρη του Μέντερνιχ ήταν, όμως, υ' άπομεινι μόνος. Η Μελανία πέθανε έπειτα από είκοσι τοών χρόνων συζυγική ζωή. Κι' όλες οι άλλες γυναίκες που γνώρισε στη ζωή του είχαν πεθάνει έπίσης ή μια έπειτα από την άλλη. Ο ίδιος έζησε μερικά χρόνια άκομη. Και πέθανε μια μέρα χωρίς να είναι δέσφιος άν είχε αγαπήσει ποτέ σ' αλήθεια και χωρίς να ξέρει ποιά ήταν εκείνη άνάμεσα σ' όλες αυτές τις γυναίκες που τον είχε συγκινήσει περισσότερο.

ΠΩΣ ΚΟΙΜΑΣΘΕ;

Ο ύπνος και ο χαρακτήρας σας:

«Πέστε μου πως κοιμάσθε και τί όνειρεύεσθε, να σας πω ποιος είσθε» λέει ο καθηγητής της Βιολογίας του Πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης κ. Ντρίολ Άσπερ.

Ο άνθρωπος όταν κοιμάται βρίσκεται έξω από τον έλεγχο του εαυτού του και από τον έλεγχο του έξω κόσμου και ουσιαστικά επανέρχεται στην πρωτόγονη έκείνη κατάσταση που ζούσαν πριν από χιλιάδες χρόνια οι πρόγονοί του. Ο πολιτισμός που κατορθώσε υ' άπαλλάξη σιγά-σιγά τον άνθρωπο από σωρό τρομακτικές συνήθειες, όπως λόγου γάριν, την ανθρωποφαγία, την ανθρωποθυσία, τις μαγανειες, τις προλήψεις κλπ. δεν κατορθώσε να τον άπαλλάξη από τα όνειρα που είναι η συνέχεια της πρώτης του έκείνης ζωής που την έζησε έπάνω στις σκοτεινές στέπες των πρώτων χλιετηρίδων της γής. Η στάση άκομη ενός ανθρώπου που κοιμάται κατά τον ένα ή άλλο τρόπο, προδίνει άλάνθαστα τον φυσικό του χαρακτήρα και τις συνήθειές του με την άκρίβεια ενός ρολογιού άστεροσκοπίου. Παραθέτουμε λοιπόν μερικά παραδείγματα, τα πιο ένδιαφέροντα από το δέλιό του Άσπερ «Υπνος και Όνειρα» για να μελετήσετε τον χαρακτήρα σας και τον χαρακτήρα του προσώπου που σας ενδιαφέρει:

1ον. Ένας άνθρωπος που έχει τη συνήθεια να κοιμάται συνεχώς στο άριστερο πλευρό, άν είναι άνδρας, ό ύπνος του είναι διακεκομμένος και τα όνειρά του κατά κανόνα έφιαλτικά. Ο άνδρας αυτός είναι μίσερος, νευρικός, γκρινιάρης και ούδέποτε αισθανεται χαρά. Άποφεύγει τον γάμο και σπάνια διαπρέπει στη ζωή του. Αντίθετως η γυναίκα που έχει αυτή τη συνήθεια, είναι άνοιχτόκαρδη, εύγενής, άγαπεί την οικογένεια και τα έκαττώματά της περιορίζονται στο να λατρεύει υπέρβολικά τον σύζυγό της.

2ον. Ο άνδρας που κοιμάται στο δεξιό πλευρό, όνειρεύεται συχνά πως ταξιδεύει ή κολυμπάει, ότι πηγαίνει στην εκκλησία ή ότι περπατά σε άγνωστους δρόμους. Ο άνθρωπος αυτός κινείται διαρκώς στη ζωή του, δεν τον φοβίζονται οι άποτυχίες, είναι θαρραλέος και τίμιος. Συνήθως το έπάγγελμα του είναι κοινό, αλλά του άρέσει και το διαπρέι.

Η γυναίκα που έχει αυτή τη συνήθεια, όνειρεύεται κατά κανόνα πως μαλώνει με συγγενείς της και ότι διαρκώς αυτή έχει δίκιο. Στην κοινωνική ζωή της η γυναίκα αυτή έχει πολλές έπιτυχίες αλλά σπάνιας παντρεύεται. Είναι όπομνητική και άντεγει στις κακουχίες, έν γένει όμως είναι κακόπιστη και ταλιγούρα.

3ον. Ο άνδρας που κοιμάται άνάσκελα έχει όνειρα πάντοτε διασκεδαστικά. Στην κανονική ζωή του έλέπει τα πράγματα με υπέρβολη αισιοδοξία, έχει έπιτυχίες στις δουλειές του και στους έρωτές του, αλλά συγχρόνως είναι συμφοροτολόγος και έξαίρετικά φιλήδονος. Του άρέσει συνήθως ο γάμος, αλλά τον άποφεύγει ως τα 35-40 του χρόνια.

Αντίθετως η γυναίκα που έχει αυτή τη συνήθεια, όνειρεύεται διαρκώς ένα σωρό μικροπράγματα της καθημερινής ζωής π.χ. ότι ράβει ή καθορίζει το σπίτι, ότι μαγειρεύει ή έρίσκει στο σπίτι. Ο χαρακτήρας της γυναίκας αυτής είναι μάλλον άπλοικός με τη διαφορά ότι άποηχεί στο παραμικρό για τα πρόσωπα που άγαπά.

Άποφεύγει τις μεγάλες συγκινήσεις, παντρεύεται από συνήθεια και άποκτά πολλά παιδιά.

4ον. Ο άνδρας που κοιμάται με κομμάτια μπρούμυτα όνειρεύεται πολύ σπάνια, αλλά τις σπάνιες αυτές φορές τα όνειρά του είναι πάντοτε ήρωικά. Πότε είναι καθάλλαρης, πότε σβύνει φωτιές και σώζει ανθρώπους, πότε παλεύει με ληστές για τα μάτια μιας... πυρροδέσποινας. Κατά κανόνα ο άνθρωπος αυτός είναι τύπος αίνιματικός. Του άρέσουν οι καλές τέχνες, ή ποίηση και ή μουσική. Έχει μεγάλες φιλοδοξίες που μένουν άνεκλήρωτες, του άρέσουν τα ταξίδια και οι έκδρομές. Σπανίως όμως παντρεύεται, γιατί τον έρωτα είναι πολύ δειλός.

Η γυναίκα που έχει αυτή τη συνήθεια, δεν όνειρεύεται ποτέ. Στη ζωή της είναι εύθυμη, έλαφρομυαλή και συγχρόνως γοητευτική. Κράσις άσθενική κι' όστύο άποφοριστικός χαρακτήρας. Παντρεύεται με πολλή εύκολία αλλά δεν παίρνει σοβαρά το ζήτημα του γάμου. Δεν κρατεί ποτέ κακία, συγχωρεί άμέσως και πεθαίνει νέα, χωρίς παιδιά και δυστυχισμένη.

Τα συμπεράσματα αυτά δ' Άσπερ τ' άποκρυστάλλωσε έπειτα από συνεχείς μελέτες είκοσι έτών.

Ο Άσπερ λέει πολλά πράγματα άκομη πάνω στο σπουδαιότατο αυτό ζήτημα, π.χ. για τη θέση του κεφαλιού στο μαξιλάρι, το τάγμα των ποδιών στο λούγισμα, τους, για τη στάση των χεριών κλπ. και συμβουλεύει:

— Άποφεύγετε τις γυναίκες που κοιμούνται με διπλωμένα πόδια τα έπάνω πόδια και με χέρια σταυρωτά πίσω από το κεφάλι. Είναι εύερέθιστες, νευρικές και ζηλιάρες. Ποτέ δεν θα κάμουν ευτυχισμένο τον σύντροφο της ζωής τους.

Αντίθετως ο άνδρας που παίρνει τη στάση αυτή στον ύπνο του, γίνεται τέλειος σούζνος, άφοσιωμένος πατέρας και διαπρέπει τις συμπάθειες όλων των ανθρώπων. Στις γυναίκες που κοιμούνται άνάσκελα με γυμνισμένο κεφάλι προς τ' άριστερά και με άνασκαμένο το δεξιό πόδι (να σχηματίσει δηλαδή γωνία) θα βρήτε την τέλεια σύντροφο της ζωής σας. Το ίδιο και στους άνδρες που έχουν αυτήν την συνήθεια.

Θα συμβούλευα άκομη, λέει τελειώνοντας δ' Άσπερ, αυτούς οι άντες που θα ήθελαν να παντρευτούν, να προσπαθήσουν να δοιν την άγαπημένη τους ή τον άγαπημένο τους την ώρα του ύπνου. Άπ' αυτό θα καταλάβουν άν πρέπει ή όχι υ' άποφασίσουν να δεθούν για πάντα με την έκλεκτή ή τον έκλεκτό της καρδιάς τους.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

όταν έχει κέφια...

Πώς βλέπει τον μαέστρο

Είχα την εύτυχία να παρακολουθώ τη Φιλαρμονική Συμφωνική Όρχήστρα της Ν. Υόρκης, στη μεγάλη της περιοδεία, που έκανε εδώ και μερικούς μήνες σε διάφορες πόλεις. Είναι οι μεγαλύτεροι μουσικοί οργανισμοί του Δυτικού Ημισφαιρίου και συγκαταλέγονται άνάμεσα στις δύο—τρεις καλύτερες όρχήστρες του κόσμου. Έχει ιστορία 105 ετών και στον 105ο άκριβώς χρόνο της έκανε τη θεαλεσμένη εξέδρα για τη διάδοση της κλασικής μουσικής στην Αμερική, με έργο Μπάχ, Μπετόβεν, Μότσαρτ Μπράμς, Συμπέλιους και άλλων κορυφαίων μουσουργών. Έδωσε 28 συναυλίες σε 24 πόλεις των Ην. Πολιτειών και έπιπλέον 3 στη Νέα Ορλεάνη, 2 στο Σικάγο και 2 στην Άτλάντα.

Στην περιοδεία αυτή μου δόθηκε ή ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά και τον μεγάλο Έλληνα μαέστρο, τον Δημήτρη Μητρόπουλο, που σήμερα διευθύνει την όρχήστρα της Μιννεαπόλεως. Πρέπει προκαταρκτικά να σας πω ότι κάθε μέλος της Φιλαρμονικής συμφωνικής όρχήστρας είναι μουσικός, έκαστο φορές τουλάχιστο, άνώτερος από τους συνδυασμένους μουσικούς. Κι' όμως όλοι τους σας έλεγε πως δεν έχουν καμιά αξία οι νότες, τα περιεργα στίγματα που βλέπετε στο πεντάγραμμο, άν δεν τα έρμηνεύσει κάποιος και ότι αυτός είναι ο μαέστρος. Ο διάσημος Μητρόπουλος όμως, δεν δείχνει καμιά περηφάνεια για την ιδιότητα του μαέστρου.

Καθήσαμε μαζί πριν από τη συναυλία που διευθύνει στο Πίτομπουργκ. Έμενε στο ίδιο άπονη ένοδοχείο με τα άλλα μέλη της όρχήστρας, εύγενικός και πολύ άπλος στους τρόπους και χωρίς ίχνος κομπασμού στη συμπεριφορά του. Δίπλα του καθόταν ο Χάρολντ Γκούπεργκ (σόλο όμπες). Ο Χάρολντ νευρώζε προσπαθώντας υ' άποδώσει καλύτερα μελωδίες ένα σπουδαίο σόλο από τη 2α Συμφωνία του Μπετόβεν. Ο Μητρόπουλος είχε κέφια:

—Τον βλέπετε, μου λέγει, πως ενασθενεί; μελετώντας το σόλο του; Τα ίδια θα τραβούσα κι' εγώ άν έπαιζα όμπες ή άλλο όργανο. Ένώ τώρα σαν μαέστρος δεν έχω παρόμοια λεπτά πριν άπ' τη συναυλία να βγώ στη σκηνή και να δώ τον προβόλο να φωτίσει... Πραγματικά, το μόνο πράγμα για το οποίο ένδιαφέρεται ο μαέστρος είναι ο προβόλος.

Τον ρώτησα με άφέλεια ποιος από τους δυο θα υπορούσε να κάνει τη δουλειά του άλλου. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες και με την ίδια καλοκορη είσωνική διάθεση μου είπτε:

—Άν δεν είσθε άρκετά ίκανός για να γίνετε μεγάλος όργανιστής, γίνεσθε μαέστρος. Μπορεί π.χ. να είσθε βιολονίστας, αλλά νομίζετε ότι τα δάκτυλά σας δεν πάνε άρετά υ' όργησαν. Παίρνετε τότε όφους μεγάλου καλλιτεχνικού ταπειραμένου, σβύνετε τα μαλλιά σας να μακρύνουν λίγο και γίνεσθε μαέστρος!

Αυτά λέει ο διάσημος Μητρόπουλος όταν βόισκεται στα κέφια του.

Τον βλέπετε, μου λέγει, πως ενασθενεί; μελετώντας

το σόλο του; Τα ίδια θα τραβούσα κι' εγώ άν έπαιζα όμπες ή άλλο όργανο. Ένώ τώρα σαν μαέστρος δεν έχω παρόμοια λεπτά πριν άπ' τη συναυλία να βγώ στη σκηνή και να δώ τον προβόλο να φωτίσει... Πραγματικά, το μόνο πράγμα για το οποίο ένδιαφέρεται ο μαέστρος είναι ο προβόλος.

Τον ρώτησα με άφέλεια ποιος από τους δυο θα υπορούσε να κάνει τη δουλειά του άλλου. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες και με την ίδια καλοκορη είσωνική διάθεση μου είπτε:

—Άν δεν είσθε άρκετά ίκανός για να γίνετε μεγάλος όργανιστής, γίνεσθε μαέστρος. Μπορεί π.χ. να είσθε βιολονίστας, αλλά νομίζετε ότι τα δάκτυλά σας δεν πάνε άρετά υ' όργησαν. Παίρνετε τότε όφους μεγάλου καλλιτεχνικού ταπειραμένου, σβύνετε τα μαλλιά σας να μακρύνουν λίγο και γίνεσθε μαέστρος!

Αυτά λέει ο διάσημος Μητρόπουλος όταν βόισκεται στα κέφια του.

ΤΖΑΚ ΛΟΓΚ

Κινηματογραφικά νέα

★ Φαίνεται πως είναι μοιραίο για τις πεθερές να μην έχουν ποτέ καλά με τους γαμπρούς των. Παρουσία είναι η περίπτωση του Τζών Άγκας με την πεθερά του, τη μητέρα της Σίλβι Τέμπλ. Σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούν στο Χόλλυγουντ, τσακώνονται κάθε μέρα και οι φιλονεικίες τα έσιν έπηρεσει την αρμονική ζωή του άνδρoγύνου.

★ Μετά την άπόρριψη από το δικαστήριο των αίτήσεων διαζυγίου που είχαν υποβάλει η Χέντυ Λαμάρ και ο Τζών Λόντρε, οι δύο σύζυγοι συμφιλιώθηκαν και άποφάσισαν να περάσουν έναν καινούργιο μήνα στο μέλιτος σε μια άπομειρη έπαυλη, στις άκτές της Κολοφορνίας. Κατόπιν... θα σκεφθούν άν θα ξαναπολύσουν, αίτησι διαζυγίου.

★ Η τελευταία άνακάλυψη του Χόλλυγουντ είναι ένα κοριτσάκι όκτώ έτών η Ναταλία Βορντ. Οι κριτικοί την θεωρούν έσάμιλλη της Μάργκαρετ Ό Μπράιεν.

★ Η ύπνεσία στατιστικής του Χόλλυγουντ υπέδειξε ότι ή γοητευτική Άβέλα Μάρ, στα διάφορα φίλμ, που γύρισε ως σήμερα, έχει πιάσει περισσότερο από 4000 άρες με μαγικό του υπάνιου.

★ Μια άλλη στατιστική άναφέρεται στους ήθοποιους που παντρεύτηκαν συζύγους τελείως άσχετες με τον κινηματογράφο. Αυτή είναι η περίπτωση της Κλωντ Κολμπέρ, που έχει παντρευθεί τον νιατρό Ζοέλ Πρέσμαν (θεωρούνται ότι άποτελούν το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του Λος Άντζελες) της Νόρμαν Σήρερ που παντρεύτηκε τον καθηγητή σκι των παιδιών της Μάρτιν Άρουτ, της Μάρθας Σκότ, που ο σύζυγός της είναι πιανίστας, της Μπόνιτας Γκρανβίλ που είναι σύζυγος του βασιλέως του πετρελαίου Ζάκ Νταβερνόν Ράντερ, της Άννας Σέριντον που είναι μνηστειμένη με τον διασημίστη Στέβ Χάινγκαν, την Τζέιν Γκρήν, που έχει μνηστειωθεί τον έπ στις διασημίστη Άρνολντ Κούνιντ κλπ.

Πές μου, μ' αγαπάς;

Την ημέρα που πρωτοείδαν τα μάτια μου τη Φλώρα, είπα στον εαυτό μου:

—Πάτροκλε! Αυτή είναι ή γυναίκα που ζητούσες τόσο χρόνια. Αυτή και όχι άλλη. Πρέπει όπωδήποτε να την κατακτήσεις, άν θές το καλό σου!

Ο εαυτός μου συμφώνησε άπολύτα μαζί μου. Και πως μπορούσε να κάνει αλλιώς; Η Φλώρα ήταν μια κοπέλλα που άείζε την τιμή να την αγαπήσω. Μελαχροινή, με χείλια που στάσαν μέλι και κάτι μάτια κατάμαυρα που έφτανε να σε κυττάσουν ένα δευτερόλεπτο μόνον, για να πέσει νύκ—άουτ. Κι' άσε τα άλλα της χαρακτηριστικά, έζηνη, έσο έπρεπε— ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο— χαριτωμένη και τα λοιπά και τα λοιπά και τα λοιπά. Να μην τα πολυλογώ, και σας κουράσω, γιατί θα χεστε και δουλειά, σας λέω ένα μόνον: ότι από τη μοιραία έκείνη μέρα έβαλα για σκοπό της ζωής μου να κάνω τη Φλώρα να μ' αγαπήσει.

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

Παιδεύτηκα, αλλά το κατάφερα. Ένα άπολο καλοκαιρινό βράδυ ή Φλώρα έπεσε στην αγκαλιά μου. Ή! άέχαστη και παραδείσινα νύχτα με το φεγγάρι που έπαιζε το κρυπτό πίσω από κάτι δαντελένια αντεράκια, με κάποια μουσική που άκουόταν από μακριά με κατιγρύλλους που τραγουδούσαν τη μια και μοναδική νότα τους, με κάποιο βρόδυνο σκυλι που γαυγίζε εύθυμα σαν να χαίρονταν κι' αυτό μαζί μου, με κάποια άρωμα έξοικα που έρχόντουσαν από τα δέντρα, τις πρασινάδες και τ' άγριολεούλους, και με τη Φλώρα που έχε γύρει στα υπράσσια μου, με κυττάει με τα μάτια της μάτια που έλαμπαν και με ρωτούσε με τη χαϊράρα φωνή της:

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Άν σ' αγαπώ!... Είπε τότε κοινή αυτή ή λέξη, που θα έβλεπε να βρεθί κάποια άλλη για να δώσει ζωντανά έλκιν που αισθάνομαι για όένα...

Δέκα ή είκοσι φορές έκείνο το βράδυ το πρώτο βράδυ που έγκαινίαζε την καινούργια και μεγάλη μου άγαπή, ή Φλώρα με ρώτησε:

—Μ' αγαπάς;

Κι' αυτή τη λέξη την έννοιωθα σαν κάτι στην άκομή μου. Κάθε στιγμή που την άκουγα, είχα την έντύπωση πως δεν έρχόταν από ανθρώπινα χείλια, μα από κάποιο λεπτό κι' εύγενικό μουσικό όργανο. Σαν άπο βιολί που το παίζει ο Χάιφες, σαν άπο άρπα που την παίζουν άγγελoi, σαν άπο πιάνο που το παίζει ο Ιτούρμπι, σαν άπο όλόκληρη βιεννέζικη όρχήστρα που την κομμεντάρει ο Στράους.

Μα πές μου κι' εσύ άδερφέ μου, που με διαβάσεις τώρα, ύπαιρει πιο εύτυχισμένη στιγμή για τον άνδρωπο άπό αυτή; Άπό τη στιγμή που ή άγαπημένη σου γέρνει στην αγκαλιά σου, καρφώνει λιγνόμενα τα μάτια της στο δικό σου και σε ρωτάει:

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

—Πές μου, μ' αγαπάς;

—Άχ! έλεγα μέσα μου. Άς άκούσω μια φορά από τα γλυκύτατα αυτά χείλιακι τη γλυκύτατη έρώτησι: «Μ' αγαπάς;» κι' άς πε άνω. Η μάλλον όχι. Γιατί να πεθάνω; Καλύτερα είναι να ζήσω και υ' άφιέρωσω ό'α μου τα χρόνια, όλη μου τη σκέψη και όλα μου έν γένει σ' αυτή την έξαισία κοπέλλα.

Λαβαίνω τι θα πει άγανθ. Τώρα αισθανόμουν πως είχα πιά την πρώτη φορά που άγανθ. Σ' άγανθώ και θα σ' άγανθώ πάντα. Θάβελω να ζω πενήντα χιλιάδες χρόνια μόνο και μόνο για να σ' άγανθώ. Κι' άλλα τέτοια τρυφερά πράγματα που λέγονται σ' αυτές τις υπέρπολες ώρες. Και τα αισθανόμουν αυτά τα τρυφερά πράγματα, τα αισθανόμουν βράδια. Και κάθε φορά που ή ελώρα στη λιγυμένη οτάσι που λέγαμε, μου έκανε τη μεθυστική της έρωτση, ήταν σαν ναμπάινω στον παράδεισο και κουδέντιαζα με τα Χερουβείμ.

Έβλεπα τη φλώρα πολύ συχνά. Σκεδόν κάθε μέρα. Ούτε εγώ μπορούσα να κάνω ένα είκοσιτετράωρο χωρίς αυτή. Ούτε εκείνη χωρίς μένα. Στα σανταβού μας λέγαμε βέβαια διάφορα λόγια, ας διάφορα θέματα. Για το αν χάλασε ο καιρός, για το πως περάσαμε την ημέρα μας, για το ποιο φιλμ ήταν καλό για το πόσο ώραίο είναι να ταξιδεύη κανείς, για τα σχέδιά μας για το μέλλον, και για πάρα πολλά άλλα ζητήματα. Κάθε τόσο όμως - σκεδόν κάθε τρία λεπτά της ώρας - η φλώρα έκοβε την κουδέντα, έπαιρνε τη λιγυμένη οτάσι που λέγαμε και με ρωτούσε:

- Πές μου, μ' άγανθες;
- Να βάλω πενήντα φορές ας κάθε μας συνάντησι; Λίγο έλανε. Και τώρα πρέπει να σάς εξημελογηθώ το έγκλημά μου. Στην άρχη μ' άρεσε να μου κάνουν αυτή την έρωτση η φλώρα, όπως σάς είπα. Σίγα-σίγα όμως άρχισε να μ' άρεση λιγώτερο. Κι' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο και πιο λίγο μ' άρεσε, ως που άρχισε πιά αυτή η τρυφερή έρωτση να κάνει την πρώτη της τρυφεράδα. Είχε καταντήσει πιά μια κοινή, στερεότυπη φράσι κάτι σαν το "καλημέρα, τι γίνεται", σαν το "ώραίος καιρός σήμερα", σαν το "κακορόν, φέρε μου ένα ποτήρι νερό". Και φυσικά δεν με συγκινούσε. Δεν φανταζόμουν πιά πως άγγελαιο έπαιζαν άσπα, ούτε το αίμα μου γινόταν μέλι - ούτε πετιμέλι καν - ούτε ενώ γινόμουν ζεκαροκάλεμο. Η τρυφερή έρωτση περνούσε μακριά από την ψυχή μου, όπως η σφαίρα που δεν βρίσκεται το στόχο της. Κι' έπειτα άρχισε να μ' ένοχη, να μου δίνω στα νεύρα. Έκει που κουδέντιαζουμε για ένα όποιοδήποτε θέμα, έλεγα μέσα μου:

- Να, ιδέε τώρα που θα κόψω την κουδέντα και θα με ρωτήσω αν την άγανθ!

Και νάτο. Δεν πρόφτασα να το σκεφτώ και η έρωτση χτυπούσε τ' αυτιά μου.

- Πές μου, μ' άγανθες;
Τότε μ' έπαινε ένα φούσκωμα στο στήθος σαν άναγκαζω. Μα προσπαθούσα να συγκρατηθώ και το κατάφερα. Αλλά δεν είχα πιά το κέφι να της απαντήσω όπως των πρώτων καιρών. "Σε λατρεύω", "είμαι τρελλός για σένα", "θάβελω να ζω πενήντα χιλιάδες χρόνια για να σ' άγανθώ". Όχι πενήντα χιλιάδες αλλά ούτε τριακόσια τριάντα. Οι απαντήσεις μου τώρα ήταν λιγώτερο ποιητικές. Πιο πεζές αν θέλετε.

- Πές μου, μ' άγανθες;
- Σ' άγανθώ.
- Πές μου, μ' άγανθες;
- Και βέβαια σ' άγανθώ.
- Πές μου, μ' άγανθες;
- Μην αμφιβάλλης.
- Πές μου, μ' άγανθες;
- Φυσικά.

Η φλώρα καταλάβαινε την πτώσι της θερμότητας των απαντήσεων. Και την τελευταία φορά που της είπα το "φυσικά", μου είπα με παράπονο:

- Α! Πάτερκε! Πόσο έκεις αλλάζει.
- Βρίσκες νάχω αλλάζει;
- Ό! Πολύ. Τις πρώτες μέρες όταν σε ρωτούσα αν μ' άγανθες, εύρισκες χίλια διαφορετικά για να μου απαντήσης

και να με κάνης εύτυχισμένη. Τώρα μου λες "φυσικά".
- Μα μου έκεις κανει τσες φορές αυτήν την έρωτση που δεν βρίσκω πιά τι άλλο να σου πώ. Σου είπα μία φορά ότι σ' άγανθώ, σου το είπα δεκά, σου το είπα χίλιες.

- Θέλω να μου το λες πάντα.
- Μα νομίζεις πως μπορώ να σ' ακρώω κάθε δυο λεπτά να μου κάνης την ίδια έρωτση; "Μ' άγανθες"; (Κι' εδώ μπιήθηκα το ζελιγμένο ύφος το όκκο της με πολύ κωμικό τρόπο). Σ' άγανθώ, τελείωσε. Κι' αν θέλεις γ' ακούς την απάντησι διαρκώς, σαν χαλασμένη πλάκα γραμμοφώνου, θα πάω να βγάλω μία με τη φωνή μου, να τη βάζης και να κάνης το κέφι σου. Επί τέλους το πολύ το Κύριε Έλεεσον, το βαρύνεται κι' ο Θεός.

Στενοχωρήθηκε, κατέβασε τα μούτρα της, μελαγχόλησε.

- Καλά, είπε. Άφου σ' ένοχη η έρωτση μου δεν θα σου την ζανακάνω.

- Δόξα σοι ο Θεός. Άς άγανθίσω, χωρίς να το λέμε. Τα λόγια είναι φτώχεια.

Μα η καυμένη είχε συνειδησει. Δεν είχαν περάσει ούτε δεκά λεπτά της ώρας από τη στιγμή που καταλήξαμε σ' αυτή τη συμφωνία, όταν τη βλέπω ζαφνικά να παίρνει τη γνωστή λιγυμένη οτάσι που λέγαμε και να μου λήν:

- Πές μου, μ' άγανθες;

Το αίμα μου ήρθε στο κεφάλι. Πετάχτηκα και φώναξα:

- Επί τέλους μ' έπρηξες, χριστιανή μου. Σταμάτα πιά!... Σταμάτα, που να πάω ο διάολος να πάρη και το "πές μου μ' άγανθες" και...

Δεν συμπλήρωσα τη φράσι μου. Άλλά τη συμπλήρωσε εκείνη:

- Κι' έμένα, αί;
Δεν τη διέψευσα. Γιατί να μη την πάρη κι' αυτή δηλαδή; Έζαιρεί θάκανε; Και σπώθηκε η δυστυχισμένη, και άρπαξε με προσποιητή αξιοπρέπεια την τσάντα της, το νάντια της και όλα της τα εργαλεία και είπε:

- Άντιό!...

- Στο καλό! απάντησα, καθώς την έβλεπα να φεύγει με ψεύτικο περήφανο βάδισμα.

Ένοιωσα μία παράξενη ανακούφιση, σαν νάχε φύγει ένα βάρος από τα στήθεια μου. "Ό!... Τώρα θα γλύτωω πιά απ' αυτή την ανιαρή τη βασανιστική, την εξοργιστική ιστορία. Μα δεν γλύτωσα. Δυο μήνες έχουν περάσει από τότε και σ' αυτιά μου κουδούνιζει διαρκώς η άπειρία φράσι:

"Πές μου, μ' άγανθες;". Είπε ένα φάντασμα φωνής, που με κυνηγάει παντού. Στον ύπνο μου και στο ζύπνιο μου. Και δεν ξέρω πως θα βρω την ησυχία μου...

"Ό! Θεέ μου! Έσύ που πρωτοείπες ότι βαρύνει το πολύ το Κύριε Έλεεσον, γνόισε και κατάλαβε το φτωχό χου πλάμα που τόσο τυραννιέται και υποφέρει. Και στείλ' του τη λησμονιά που ζητάει, ν' άναπαυτούν η άκοή του και τα νεύρα του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

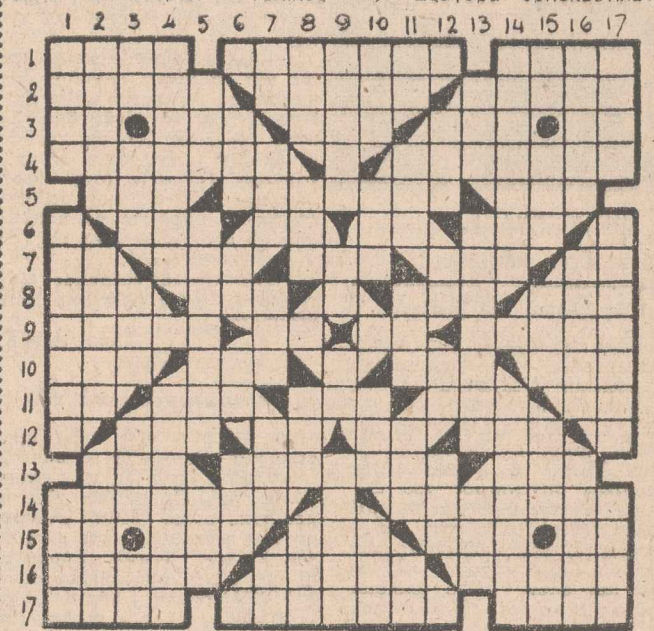
♦♦
Μία νέα διάνσις τη; νευρασθενείας

Σύμφωνα με μία οτατιστική, οι νευρικοί άνθρωποι έχουν τετραπλάσιες ιδιοτροπίες στο φαγητό τους απ' τους άλλους. Ίδιως δεν τους άρέσουν τα λάχανα, η μπιζελόσουνα κι' οι πατάτες. Οι Άμερικανοί γιατροί, που έκομαν αυτή τη διαπίστωση, καθήρτισαν ένα κατάλογο 20 τροφίμων, βεβαιώνουν δε ότι εκείνοι που δεν τους άρέσουν δλ' αυτά είναι κατά πάσαν πιθανότητα νευρικοί.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 148

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1 Μονάς μήκους. Άσιατική όροσειρά. - Πολεμικό όχημα.
2) Θεραπεία. - Βοσκονται στην ίδια σειρά με την επιφάνεια της θαλάσσης. - Πολιτική Ιστορίας Ευθείας.
3) Αναφορική αντωνυμία. - Μέρος του επωνύμου περιφώνμου Άμερικανού στρατηγού. - Όργανο αίσθησης. - Προσωπική αντωνυμία. - Τελικός νων. - Τουρκικός τίτλος.
4) Παισιόχη της έρμούς όπου βρίσκει κανείς λίγη προσιναδα. - Έτσι χαρακτηρίζονταν από τον Χίτλερ κάθε Γερμανός. - Παραβαίνω τη συνηθισμένη πίστι.
5) Χείρας. - Γάλλος στρατηγός. - Περήφανο ζώο. - Δεν ήρθαν σ' επαφή με τη φωτιά. - Συμφωνία εις διπλούν.
6) Έξαγορά θρησκευτικών.

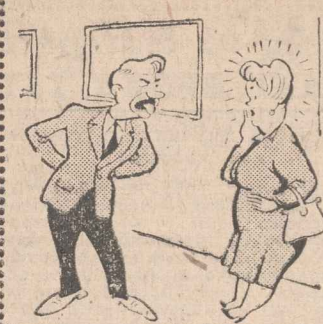
σύνδεσμος.
4) Μεγάλη στήλη ύδατος που σπώνεται από μία φουρτουνοσπινόμενη θάλασσα (πληθ.). - Χώρα της κεντρ. Άμερικής.
5) Κτητική αντωνυμία (αίτ.). - Το κρασί αυτό δεν έχει άνομιχη με νερό (γεν.). - Ποσοτικός επίρρημα.
6) Συνεπειριστικός όρος, συγκεκριμένος - 15. - Κλητική αντωνυμία (πληθ.). - Πρόθεσις.
7) Άρθρον. - Όδην. - 1) παιδες Έλλήνων. - Άι-εθής. - Τροπικόν επίρρημα. - 2) Κατάρα. - Όμοια. - 3) Γάλλος συγγραφέας (επών.). - 4) Άρντικη απάντησις.
8) Διπλά. - Νότα μουσικής. - Δύο συνεχόμενα σύμφωνα ορχηστρίζοντα αριθμόν. - Άπασιό έντομο.
9) Διπλή. - Κρατικός οιδηροδρόμοι (αρχικά). - Όρος της Κρήτης. - Κτητικός (αίτ.).
10) Αναφορική αντωνυμία. - φίλος (γαλλ.). - Επίρρημα: μέτρο. - Αυτά είναι δικά μου. - Κι' αυτά δικά σου.
11) Μόνο τα φρούτα τρώγονται έτσι. - Ό,τι έχει ζωή. - Της οποίας. - Όργανισμός προστασίας έγκυρ. προϊόντος.
12) Χρονικό επίρρημα (δημ.). - Υβριστική λέξις. - Κρατική ύπηρεσία.
13) Είναι απαραίτητη σε μία συνδεσμία για νάση έγκυροι οι αποφάσεις της. - Άνωφελές, χωρίς λόγον και άφορμή.
14) Νότα της συζωντικής μουσικής. - Χτύπος του ρολογιού. - ..Ο' Μπράιεν: Άμερικανός ήθοποιός. - Όρος του οκκιού. - Άρντικό (άγγλ.).
15) Αναβυσσισ άτιμου. - Λέγεται κοινώς σορός. - Διοικητική διαίρεσις.
16) Στρατιωτική μονάς. - Τα σώματα αυτά βρίσκονται πολύ μακριά απ' τη γη. - Κουνά κάτι κατ' επανάληψιν.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) Άρχηγός θρησκείας (τό δνομά του). - Τόπος κατάλληλος για την διεξαγωγή αγώνων. - Τουρκικός τίτλος.
2) Παισιόχη της έρμούς όπου βρίσκει κανείς λίγη προσιναδα. - Έτσι χαρακτηρίζονταν από τον Χίτλερ κάθε Γερμανός. - Παραβαίνω τη συνηθισμένη πίστι.
3) Χείρας. - Γάλλος στρατηγός. - Περήφανο ζώο. - Δεν ήρθαν σ' επαφή με τη φωτιά. - Συμφωνία εις διπλούν.
4) Έξαγορά θρησκευτικών.

5) Χρονικός σύνδεσμος (δημ.). - Άνισαμένο νερό. - Πρακτορείο είδησεων. - 6) Νησί των Κυκλάδων. - 7) Επίρρημα: άπως. - Υποθετική σύνδεσμος (άρχ.). - Κουφώτης (ζεν.).
8) Νότα μουσικής. - Σπώ της έποχής. - "Ζαν Ν". - 9) Μέτρο βάρους. - Επίρρημα: καλώς.
10) Αυτόνομος στασιόδικός όργανισμός. - Τα πάντα. - Άριθμητικό (δημ.). - Πολεμικό παράνημα.
11) Μεγάλη ζέση. - Άρθρον (πληθ.). - Μένας παραδοζολόγος (επών.). - Μαγειρικό σκεύος.
12) Θάλασσα (άρχ.). - Επαναλαμβανόμενο μάς δίνει το όνομα μίας επικίνδυνης μινίας. - Ένας από τους τρεις γυιούς του Νώε. - Άρθρον (αίτ.).
13) Λουλούδια - Χλόη. - Χρονικό επίρρημα (δημ.). - Ποταμός της Γαλλίας. - Νότα μουσικής.
14) Αποτελούνται από ένα πλοιαίο άνδρες. - Υποθετικών. - Άντιθετικός σύνδεσμος. - Ό Μπάριμα .. είναι σύμβολο των Η. Π. της Άμερικής.
15) Θρηπτική τροφή (καθ.). Το του κοφεί είναι πολύ ευχάριστο. - Τουρκική έφημερις.
16) Βοήθος το θησά να σκοτώση τον Μινώταυρο. - Άισθής.
17) Νότα μουσικής. - Άριθμητικό (θελ.). - Αναφορική αντωνυμία (δστ.). - Σύνδεσμος. - Μαζί.

18) Λαμβάνεται ως μέτρον. - Δεν έχει το χρώμα της υνείας. - Υπάρχουν τρεις στη νοσηματική.
19) Όπως του Τρωικού πάλεμου. - Άσιατικοί. - Δεν είναι καλά στην υνεία μου.

ΜΙΧ. ΧΑΤΖΕΛΙΑΣ
Η λύσις τεύ 147 στη σ. 10

ε όλα τα κράτη ή νομοθεσία είναι ενιαία.

Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο και στις Ήνωμένες Πολιτείες. Κάθε πολιτεία έχει εκεί τους δικούς της νόμους, πολλές φορές, είναι έντελώς αντίθετοι με τους νόμους της γειτονικής πολιτείας. Έτσι συμβαίνει ώστε εκείνο που επιτρέπεται στη Νεβάδα να άπαγορεύεται στη Μασαχουσέτη και αντίστροφα.

Άλλά μερικές άπαγορεύσεις, όπως και αντίθετα μερικά από τα πράγματα που επιτρέπονται είναι αρκετά περίεργα. Στο Όρεγκόν π. χ. άπαγορεύεται στα ξενοδοχεία να έχουν σεντόνια μακρότερα από 2 μ. και 70. Θα ρωτήσετε ποιάς λόγος επέβαλε αυτή την άπαγόρευσι. Άλλ' είναι άπλούστατος. Το Όρεγκόν κινδύνευε άλλοτε να κατακλυσθή από μετανάστες και ανθρώπους άλλων γειτονικών πολιτειών, που συνέβαινε να είναι υπήλοτοι από τους έντοπιους. Οι νόμοι της Συμπολιτείας δεν επέτρεπαν καμιά άπαγόρευσι σχετικά με τις μετακινήσεις των πολιτών από τη μία πολιτεία στην άλλη. Οι κάτοικοι του Όρεγκόν σκέφθηκαν τότε πως ο μόνος τρόπος για να θέσουν τέρμα στις άνεπιθύμητες επισκέψεις των ξένων ήταν να κάμουν δυσάρεστη την παραμονή τους στο έδαφός τους. Καθίρωνσαν, λοιπόν, αυτή την άπαγόρευσι, τα ξενοδοχεία να έχουν πολύ κοντά σεντόνια κι' έτσι ένας άνθρωπος κάπως ψηλός θα κακοπερνούσε πολύ τη νύχτα σ' αυτά.

Η άπαγόρευσις είναι γελοία ίσως, άλλ' έφερε το αποτέλεσμα της.

Στο Ουτάχ άπαγορεύεται στις γυναίκες να φορούν τακούνια ψηλότερα από 3 έκατοστά και 3)4. Οι αστυνομικοί στέκονται στους δρόμους άγρυπνοι, με τα ύποδεκάμετρα στο χέρι και είναι εξαιρετικά αυστηροί στο ζήτημα αυτό. Η σχετική άπαγορευτική διάταξις άναφέρει ότι το μέτρον έλήθη για την πρότασις άχι των γυναικών αλλά της κυκλοφορίας. Όταν οι γυναίκες φορούν ψηλότερα τακούνια, υπάρχει κίνδυνος ν'ά σωριαστούν στη μέση του δρόμου και να παρεμποδίσουν την κυκλοφορία. Αυτή είναι η αίτιολογία της άπαγορεύσεως.

Στο Κέντωκ επιτρέπεται οι άνδρες και γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους με μαγιώ του μπανιού, αλλά με την προϋπόθεση ότι θα... συνοδεύονται από έναν αστυνομικό! Άλλ' η πιο περίεργη άπαγόρευσις είναι εκείνη που επιτρέπεται στις γυναίκες να φορούν ρολόγι στον αστραγάλο, άχι όμως και στο χέρι! Αντίθετα στην Άλαμπάμα επιτρέπεται το ρολόγι του χεριού, άχι όμως και το ρολόγι στο πόδι.

Στη Βοστώνη, δεν επιτρέπεται να κυκλοφορήση κανείς στους δρόμους, έχοντας μαζί του ένα σκυλί, ψηλότερο από 30 έκατοστά του μέτρου.

Στο Ζιόν-Σίτυ του Ίλλινόις άπαγορεύονται οι... μορφαμοί! Άν ένας άνθρωπος άποδείξη ότι του έκάματε έναν

Τα ψηλά τοκούνια, το πουργουρά, τα ρολόγια του πιδιού

περιγελαστικό μορφαμό, ο δικαστής έχει το δικαίωμα να σάς στείλη για ξη μήνες στη φυλακή. Και, σαν να έπρόκειτο για το μεγαλύτερο έγκλημα, δεν επιτρέπεται έξαγορά της ποιήης.

Στο Μισισσιπί, άλλοιμόνό σας αν συμβη να λυθή ένα κορδόνι του παπουτσιού σας στο δρόμοι. Ο άστυφύλαξ που θα σάς πλησιάζει άμέσως, γράφει μερικές λέξεις σ' ένα σημειωματάριο και σάς παρουσιάζει ένα διπλότυπο εισπραξίας από 2 μέχρι 5 δολλαρίων. Άν δεν έχετε να πληρώσετε αυτό το πρόστιμο, σάς οδηγεί στο κρατητήριο. Στην Ίάδα, δεν πρέπει ν' άποπειραθής να δώσετε ένα πουργουρά στο γκαρόνι που σάς σερβίρει. Η πρῆξις αυτή τιμωρείται μ' ένα βαρύτατο πρόστιμο.

Στο Κλήθελαντ άπαγορεύονται οι άκροβασιές πάνω σε ποδήλατο. Η τιμωρία είναι αυστηροτάτη: στέρνησι της άδείας κυκλοφορίας για ένα χρόνο και κατάσχεση του ποδηλάτου.

Στη βόρεια Καρολίνα επιτρέπονται τα «ζιζυμια κρεβάτια» στα ξενοδοχεία. Άλλ' ο νόμος όρίζει ότι πρέπει ν' άπέχουν τουλάχιστον 20 έκατοστόμετρα το ένα από το άλλο.

Στο Φαίνι άπαγορεύεται να έχη κανείς ένα άλογον στην περιοχή της πόλεως. Η τιμωρία είναι αυστηροτάτη: πρόστιμο έκατό δολλαρίων και φυλάκισις ένος μηνός. Το άδειοσημείωτο είναι ότι το Φαίνι, πρωτεύουσα σημερα της Άριζόνα, ήταν άλλοτε ένας μικρός συνοικισμός και ότι εκείνοι που το έκαμαν να εξέλιχθη σε άξιόλογο πόλι είναι οι κάου-πόπι.

Και μία πρόσφατη άπαγόρευσις: Στην Άλμπάμα, αν βρίσκει έναν άνθρωπο, άποκαλώντας τον Χίτλερ, ο δικαστής σάς επιβάλλει, χωρίς διαδίκασία, ένα πρόστιμο 225 δολλαρίων.

Δεν πρέπει να σάς παραξενέψη καθόλου η τελευταία αυτή άπαγόρευσις. Και η χρηματική ποινή που επιβάλλεται στον άπερίσκεπτο παραβάτη είναι άπολύτως δικαία. Υπάρχει μεγαλύτερη και βαρύτερη και χυδαιότερη βροσιά από το να άποκαλέση κανείς ένα συνάνθρωπό του με το όνομα του δικτάτορος της Γερμανίας και σφαγέως της ανθρωπότητας; Όχι βέβαια. Για τον άπλούστατο λόγο ότι Χίτλερ δηλαδί: Άνισόροπος, μισάνθρωπος, σφαγέας, μεγαλομανής κλπ. κλπ. Με το όκιο τους λοιπόν θυμούνται οι έσώμενοι κατά μούτρα μία τέτοια βροσιά. Είπε, μα την άλήθεια, προτιμώτερο να σε άποκαλέση ο έσθρος σου ληστή, δολοφόνο, έμνηστη. Γιατί κανένας έγκληματίας δεν φτάνει τον άπαισιό Φύρερ του Τρίτου Ράιχ στην έγκληματικότητα και στη λύσσα του κακού και του όλέθρου που τον είχε καταλάβει.

Κανείς άναμφιβόλως σ' όλο τον κόσμο δεν μπορεί να έχη διαφορετική γνώμη.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, στις Ήνωμένες Πολιτείες έπικρατούν οι πιο άλλόκοτοι νόμοι κι' οι πιο περίεργες άπαγορευτικές διάταξεις.

μα να σάς στείλη για ξη μήνες στη φυλακή. Και, σαν να έπρόκειτο για το μεγαλύτερο έγκλημα, δεν επιτρέπεται έξαγορά της ποιήης.

Στο Μισισσιπί, άλλοιμόνό σας αν συμβη να λυθή ένα κορδόνι του παπουτσιού σας στο δρόμοι. Ο άστυφύλαξ που θα σάς πλησιάζει άμέσως, γράφει μερικές λέξεις σ' ένα σημειωματάριο και σάς παρουσιάζει ένα διπλότυπο εισπραξίας από 2 μέχρι 5 δολλαρίων. Άν δεν έχετε να πληρώσετε αυτό το πρόστιμο, σάς οδηγεί στο κρατητήριο. Στην Ίάδα, δεν πρέπει ν' άποπειραθής να δώσετε ένα πουργουρά στο γκαρόνι που σάς σερβίρει. Η πρῆξις αυτή τιμωρείται μ' ένα βαρύτατο πρόστιμο.

Στο Κλήθελαντ άπαγορεύονται οι άκροβασιές πάνω σε ποδήλατο. Η τιμωρία είναι αυστηροτάτη: στέρνησι της άδείας κυκλοφορίας για ένα χρόνο και κατάσχεση του ποδηλάτου.

Στη βόρεια Καρολίνα επιτρέπονται τα «ζιζυμια κρεβάτια» στα ξενοδοχεία. Άλλ' ο νόμος όρίζει ότι πρέπει ν' άπέχουν τουλάχιστον 20 έκατοστόμετρα το ένα από το άλλο.

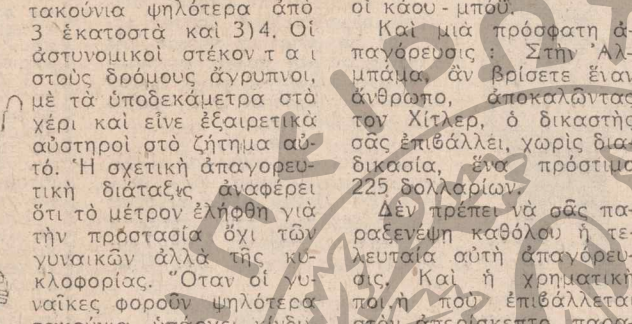
Στο Φαίνι άπαγορεύεται να έχη κανείς ένα άλογον στην περιοχή της πόλεως. Η τιμωρία είναι αυστηροτάτη: πρόστιμο έκατό δολλαρίων και φυλάκισις ένος μηνός. Το άδειοσημείωτο είναι ότι το Φαίνι, πρωτεύουσα σημερα της Άριζόνα, ήταν άλλοτε ένας μικρός συνοικισμός και ότι εκείνοι που το έκαμαν να εξέλιχθη σε άξιόλογο πόλι είναι οι κάου-πόπι.

Και μία πρόσφατη άπαγόρευσις: Στην Άλμπάμα, αν βρίσκει έναν άνθρωπο, άποκαλώντας τον Χίτλερ, ο δικαστής σάς επιβάλλει, χωρίς διαδίκασία, ένα πρόστιμο 225 δολλαρίων.

Δεν πρέπει να σάς παραξενέψη καθόλου η τελευταία αυτή άπαγόρευσις. Και η χρηματική ποινή που επιβάλλεται στον άπερίσκεπτο παραβάτη είναι άπολύτως δικαία. Υπάρχει μεγαλύτερη και βαρύτερη και χυδαιότερη βροσιά από το να άποκαλέση κανείς ένα συνάνθρωπό του με το όνομα του δικτάτορος της Γερμανίας και σφαγέως της ανθρωπότητας; Όχι βέβαια. Για τον άπλούστατο λόγο ότι Χίτλερ δηλαδί: Άνισόροπος, μισάνθρωπος, σφαγέας, μεγαλομανής κλπ. κλπ. Με το όκιο τους λοιπόν θυμούνται οι έσώμενοι κατά μούτρα μία τέτοια βροσιά. Είπε, μα την άλήθεια, προτιμώτερο να σε άποκαλέση ο έσθρος σου ληστή, δολοφόνο, έμνηστη. Γιατί κανένας έγκληματίας δεν φτάνει τον άπαισιό Φύρερ του Τρίτου Ράιχ στην έγκληματικότητα και στη λύσσα του κακού και του όλέθρου που τον είχε καταλάβει.

Κανείς άναμφιβόλως σ' όλο τον κόσμο δεν μπορεί να έχη διαφορετική γνώμη.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, στις Ήνωμένες Πολιτείες έπικρατούν οι πιο άλλόκοτοι νόμοι κι' οι πιο περίεργες άπαγορευτικές διάταξεις.

ε όλα τα κράτη ή νομοθεσία είναι ενιαία.

Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο και στις Ήνωμένες Πολιτείες. Κάθε πολιτεία έχει εκεί τους δικούς της νόμους, πολλές φορές, είναι έντελώς αντίθετοι με τους νόμους της γειτονικής πολιτείας. Έτσι συμβαίνει ώστε εκείνο που επιτρέπεται στη Νεβάδα να άπαγορεύεται στη Μασαχουσέτη και αντίστροφα.

Άλλά μερικές άπαγορεύσεις, όπως και αντίθετα μερικά από τα πράγματα που επιτρέπονται είναι αρκετά περίεργα. Στο Όρεγκόν π. χ. άπαγορεύεται στα ξενοδοχεία να έχουν σεντόνια μακρότερα από 2 μ. και 70. Θα ρωτήσετε ποιάς λόγος επέβαλε αυτή την άπαγόρευσι. Άλλ' είναι άπλούστατος. Το Όρεγκόν κινδύνευε άλλοτε να κατακλυσθή από μετανάστες και ανθρώπους άλλων γειτονικών πολιτειών, που συνέβαινε να είναι υπήλοτοι από τους έντοπιους. Οι νόμοι της Συμπολιτείας δεν επέτρεπαν καμιά άπαγόρευσι σχετικά με τις μετακινήσεις των πολιτών από τη μία πολιτεία στην άλλη. Οι κάτοικοι του Όρεγκόν σκέφθηκαν τότε πως ο μόνος τρόπος για να θέσουν τέρμα στις άνεπιθύμητες επισκέψεις των ξένων ήταν να κάμουν δυσάρεστη την παραμονή τους στο έδαφός τους. Καθίρωνσαν, λοιπόν, αυτή την άπαγόρευσι, τα ξενοδοχεία να έχουν πολύ κοντά σεντόνια κι' έτσι ένας άνθρωπος κάπως ψηλός θα κακοπερνούσε πολύ τη νύχτα σ' αυτά.

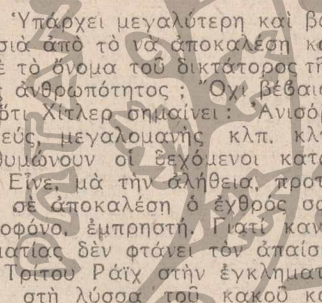
Η άπαγόρευσις είναι γελοία ίσως, άλλ' έφερε το αποτέλεσμα της.

Στο Ουτάχ άπαγορεύεται στις γυναίκες να φορούν τακούνια ψηλότερα από 3 έκατοστά και 3)4. Οι αστυνομικοί στέκονται στους δρόμους άγρυπνοι, με τα ύποδεκάμετρα στο χέρι και είναι εξαιρετικά αυστηροί στο ζήτημα αυτό. Η σχετική άπαγορευτική διάταξις άναφέρει ότι το μέτρον έλήθη για την πρότασις άχι των γυναικών αλλά της κυκλοφορίας. Όταν οι γυναίκες φορούν ψηλότερα τακούνια, υπάρχει κίνδυνος ν'ά σωριαστούν στη μέση του δρόμου και να παρεμποδίσουν την κυκλοφορία. Αυτή είναι η αίτιολογία της άπαγορεύσεως.

Στο Κέντωκ επιτρέπεται οι άνδρες και γυναίκες να κυκλοφορούν στους δρόμους με μαγιώ του μπανιού, αλλά με την προϋπόθεση ότι θα... συνοδεύονται από έναν αστυνομικό! Άλλ' η πιο περίεργη άπαγόρευσις είναι εκείνη που επιτρέπεται στις γυναίκες να φορούν ρολόγι στον αστραγάλο, άχι όμως και στο χέρι! Αντίθετα στην Άλαμπάμα επιτρέπεται το ρολόγι του χεριού, άχι όμως και το ρολόγι στο πόδι.

Στη Βοστώνη, δεν επιτρέπεται να κυκλοφορήση κανείς στους δρόμους, έχοντας μαζί του ένα σκυλί, ψηλότερο από 30 έκατοστά του μέτρου.

Στο Ζιόν-Σίτυ του Ίλλινόις άπαγορεύονται οι... μορφαμοί! Άν ένας άνθρωπος άποδείξη ότι του έκάματε έναν

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η εποχή και η δόξα ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Υπήρχε εποχή, στα καλύτερα χρόνια της Παλιάς Αθήνας, που το Νέο Φάληρο ήταν ο άνοιξιμος, παλαιοκαίριος και φθινοπωρινός παραθαλάσσιος περίπατος των Αθηναίων, άρσενικών και θηλυκών, μεγάλων και μικρών.

Πρό του 1885, το Νέο Φάληρο δεν ήταν παρά χωράφι αερμικός και άπλετο, σωστός δουλοτόπος με πολλά λιμνάκια και ακάθαρτα νερά. Έθεωρείτο δε παράτολμο πράγμα να γίσι κανείς εκεί κάτω, τότε, έστω και μικρό σπιτάκι. Και γι' αυτό άνεκρήνυθη, «ήρωας» ιδιότροπος εκείνος που τ' άπεφάσιζε, δηλαδή την εποχή που γτίστηκε η πρώτη περίφημη διώροφη έξοχική κατοικία Γιαννοπούλου, στην έξωπορτα της οποίας ύψηγε μαρμαρίνη πλάκα, με την επιγραφή:

«Η πρώτη, έν έτη 1875, κτισθείσα έν Νέφ Φαλήρω οικία»

Αλλά το Νέο Φάληρο άρχισε να παίρνει σινά-σινά ζωή, όταν η παλιά εταιρεία του ατμοκίνητου σιδηροδρόμου Αθηνών - Πειραιώς, για να προκαλέσει κίνησι, έδωκε ύψος τον πρώτο οικοδομικό όγασμό, γύρω άπ' το σταθμό της.

Μετάξυ του 1880 και του 1885 το Νέο Φάληρο άλλαξε όψη και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έγινε, για τους Αθηναίους — και κράτησε ύστερα, μέχρι των Βαλκανικών πολέμων — το καλύτερο θερινό καταφύγιο του Αθηναϊκού λαού όλων των τάξεων, τόπος ψυχαγωγίας, διαμονής, λουτρών, μουσικής απολαύσεως και διαφόρων διασκεδάσεων.

Μετάξυ των πρώτων οικημάτων, χτίστηκε το μεγάλο ξενοδοχείο του σταθμού και το λαοοπλάστείο. Έπειτα το θερινό θέατρο. Και κατόπιν η ιστορική μεγάλη έξεδρα από την όποιαν πέρασαν οι επίσημοι ξένοι και επισκέπται των Αθηνών, στα χρόνια του πρώτου αιώνα της ανεξαρτησίας. Η έξεδρα αυτή έγκαινιάστηκε, με μεγάλο γορό—σπουδαίο κοσμικό γεγονός της εποχής εκείνης—άπό τον περίφημο Όμηλο Φιλόπλου των Αθηνών, που συγγραφέας, άργότερα, με την Αθηναϊκή Λέσχη.

Ο γορός αυτός, που προεκάλεσε, τότε, πρωτοφανή κάθοδο του Αθηναϊκού λαού στο Νέο Φάληρο, έγινε το βράδυ της 16 Ιουνίου 1891. Δεν έλειψε δε και η αστυνομική περιπολία που από τον Γεώργιο Σουρή, ο όποιος έγραψε στο αμέσως επόμενο φύλλο του «Ρωμιού» τους από εξέδρας κρίτους:

«Έκει επάνω, λοιπόν, εστήθη γορός μεγάλος άπό τους πρώτους και των φιλόπλου ήλθον τά πληθή γωρίς άρμάτων κλαγγήν και κρότους Κ' έγω θαρρούσα πως θα κυττάξω σωρούς άρμάτων και θα τρομάξω άλλ' εις φιλόπλου άνδρείου γέρι σσινιά δεν είδα, μήδε μαγαφί!...»

Και κατέληξε, ο αστυνομικός ποιητής, στον ήρωικό χαριστικό του τότε προέδρου του Όμηλου των Φιλόπλου, γνωστότατου στην Αθηναϊκή κοινωνία Ιατρού Χρήστου Ράλλη:

«Τών Φιλόπλου ο πρόεδρος Ράλλης του μαχίμου ηγείται χορόν που τον είχε σκεφθή πρό πολλού μετά φέτος να γίνη μεγάλη!»

Φθάνουμε, τώρα, στο πρώτο θέατρο του Νέου Φαλήρου, που χτίστηκε άπ' την παλιά Εταιρεία του «σιδηροδρόμου, κοντά στην Πλάζ, μεταξύ του ξενοδοχείου του σταθμού και του παλιού έστιατορίου του Τσελεντέ, πατέρα του φίλου μας άρχιμαγειρού κ. Νίκου Τσελεντέ.

Αυτό το θέατρο, που κατασκευάστηκε, άργότερα, και αντικαταστάθηκε με το νεώτερο—που πόληψε κι' αυτό τώρα—προς το αντίθετο μέρος του Σταθμού, είχε πολύ ενδιαφέρουσες σελίδες στην ιστορία του νεοελληνικού θεάτρου.

Στα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του φιλοξένησε σπουδαίους και μεγάλους θιάσους με καλλιτέχνες και καλλιτέχνιδες πανευρωπαϊκής φήμης. Κατά το καλοκαίρι του 1888 έπαιζεν εκεί, ο πρώτος μεγάλος Γαλλικός δραματικός θιάσος Λασσάλ. Κατά δε το 1890, έπαιζεν άλλος μεγάλος Ιταλικός μελοδραματικός θιάσος με πρωταγωνίστρια την περίφημη Μπιοντέλι και πρωταγωνιστές τον Πόντζα και τον Διαντρέσκο.

Τόση, όμως, πολυκοσμία μαζευότανε, τότε, στο θέατρο του Νέου Φαλήρου ώστε συχνά—σχεδόν κάθε μέρα—έγινοντο διηρημένα άγώνες και έπεισοδια, μεταξύ των θεατών, διά τας θέσεις. Πολλές φορές ο καυγάς, για την διεκδίκηση μιας θέσεως—και το δεν κρατούσαν καλή τάξη στην πώλησι των άσπινημένων εισιτηρίων— έπαιρνε διαστάσεις και κατέληγε και σε μονομαχίες.

Οι δανδήδες της εποχής, άξιωματικοί και πολίτες, ζούσαν, τότε, με το ήπιο πνεύμα της μοναχίας και πολλές συναντήσεις στο πεδίο της τιμής έγιναν κατόπιν έπεισοδίων στο θέατρο του Νέου Φαλήρου.

Αυτοί οι καυγάδες και οι αιματηρές συναντήσεις, στην εποχή εκείνη, έδιδαν συχνά το θέμα της συζήτησεως στην κοινωνία της Παλιάς Αθήνας, ο δε Σουρής έγραψε, κάποτε, στο «Ρωμιό»:

«Το ζήτημα των θέσεων παντοτεινός άγών κι' η έρις περί θέσεων αίτια των...σφαγών!»

Ένα βράδυ, ο Βλάσης Γαβριηλίδης, μόλις έγραψε το συνθησιμένο άρθρο του στην «Ακρόπολι», έμαθε το αιματηρό ύποτέλεσμα μιας μονομαχίας που έγινε εκείνη την ημέρα, κατόπιν έπεισοδίου στο θέατρο του Νέου Φαλήρου. Έκάλεσε λοιπόν, στο γραφείο του, τον τότε άρχισυντάκτη του «Ευμανουήλ Ρέπουλη»—άργότερα ύπουλό και αντιπρόεδρο της Κυβερνήσεως Βενιζέλου ως το 1920—και του είπε με την δροσινή φωνή του την τόσο γνωστή σ' όλους τους επιλέκτους της δημοσιογραφίας και της λογοτεχνίας που πέρασαν άπ' την «Ακρόπολι»:

—Κύριε Μανώλη, θα έμαθατε, δεδαίως, τα τραγικά νέα!

—Τά έμαθα, κύριε διευθυντά!

—Ακούστε λοιπόν, Προτιμήστερον είναι να εισέλθετε εις την θάλασσαν του Νέου Φαλήρου χωρίς να γνωρίζετε να κολυμάτε, παρά εις το θέατρον του Νέου Φαλήρου, χωρίς να γνωρίζετε να μονομαχάτε!

Α. ΓΑΤ.

Πώς να διατηρήτε ΤΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΣΑΣ

Γιά να είναι πάντοτε καινούρια και καθαρά

Με την έναρξη της περιόδου των βροχών, εμφανίσθηκαν στους δρόμους τα αδιάρροχα.

Το μεγάλο μειονέκτημα που έχουν τα αδιάρροχα είναι ότι καταστρέφονται και λεκιάζουν εύκολα. Άρκει να τα φορέσει κανείς μερικές βδομάδες για να ζωρώσουν και να λερωθούν στις άκρες των μανικιών, στις τσέπες, στα πετα κ.λ.π., κ.λ.π.

Πώς θα τα κάμετε λοιπόν να φαίνονται πάντοτε καινούρια και πώς θα τα διατηρήσετε καθαρά:

Νά, πρώτα-πρώτα μερικές γενικές συμβουλές:

1) Μην τα διπλώνετε, γιατί ζωρώνουν και τσακίζουν εύκολα. Όταν τα κρατάτε στο χέρι, μην τα σφιγγετε πολύ και πρό παντός μην τα κάνετε ένα μικρό κουβαράκι, όπως δυστυχώς συμβαίνει πολλοί, άνδρες και γυναίκες.

2) Όταν κυρίζετε στο σπίτι σας, και το αδιάρροχο σας είναι βρεγμένο, περάστε το σε μια κρεμαστρά και αφήστε το να στεγνώσει καλά, πρώτον να το βάλετε στη ντουλάπα σας. Το στεγνύωμα πρέπει να είναι άπόλυτο, γιατί η υγρασία καταστρέφει το αδιάρροχο.

3) Μην βάζετε ποτέ το αδιάρροχο σας να στεγνώσει στον ήλιο ή κοντά στη φωτιά. Θα το καταστρέψετε άσφαλώς. Το στεγνύωμα πρέπει να γίνεται στη σκιά και μακριά από τη φωτιά.

Το καθάρισμα των λεκέδων ή και ολοκληρωτο αδιάρροχο με ένα σφουγγάρι που θα το βρέξετε μέσα σε ζυδονερο (μισό ζυδι και μισό νερό) ή μέσα σε νερό με οινόπνευμα (τρία μέρη νερού και ένα οινόπνευμα).

Μπορείτε επίσης να κάμετε το έξης: Θα βάλετε μέσα σε μια κατασάρα με ζεστό νερό ένα σακουλάκι με πιτούρο και θα το αφήσετε να βράσει μερικά λεπτά. Κατόπιν θα απλώσετε το πιτούρο, άφου το στραγγίζετε καλά, σε τρόπο που να μην περιέχει νερό, πάνω στο αδιάρροχο και θα το τριψετε ελαφρά (ιδίως στα μέρη όπου υπάρχουν λεκέδες) με την παλάμη του χεριού σας.

Το π λ υ σ ι μ ο ς: Μπορείτε επίσης να πλύνετε το αδιάρροχο σας με χλιαρό νερό και σαπούνι. Το πλύσιμο πρέπει να γίνει με προσοχή και χωρίς να τριψετε πολύ το αδιάρροχο. Κατόπιν όμως, πρέπει να το — άς μάς επιτραπή η λέξις — αδιάρροχοποιήσετε και πάλι κατά τον έξης τρόπο:

1) Θα βυθίσετε το αδιάρροχο μέσα σε μία διάλυση οικίου αλουμινίου (¼ κιλού μέσα σε 10 κιλά νερό) και θα το αφήσετε εκεί επί δέκα ώρες. Θα το βγάλετε κατόπιν χωρίς να το σπιψετε και θα το αφήσετε να στεγνώσει στη σκιά και μακριά από τη σκόνη. Αν το ύφασμα του αδιάρροχου σας είναι μάλλινο, αυτό το λούτρο το προστατεύει επίσης από το σκάρο.

2) Αν το αδιάρροχο σας είναι άπό βαμβάκερο ή όποιοδήποτε άλλο ύφασμα, θα το βυθίσετε μέσα σε χλιαρό σαπούνι (50 γραμμάρια σαπουνιού μέσα σε ένα κιλό νερού) και θα το αφήσετε να στραγγιστεί, χωρίς να το πλύνετε καθόλου. Άμέσως κατόπιν, πρώτου δηλαδή στεγνώσει, θα το βυθίσετε μέσα σε μία ζιάλυσι δεικτικού χαλκού (20 γραμμάρια για κάθε κιλό νερού). Έπειτα θα το βγάλετε από εκεί και θα το αφήσετε να στεγνώσει στη σκιά. Τα δύο λούτρα, μέσα στη σαπουνάδα και μέσα στη διάλυση του θεικού χαλκού, πρέπει να γίνουν τρεις φορές το καθένα.

Τα αδιάρροχα άπό καουτσούκ μπορείτε να τα πλύνετε επίσης με σαπούνι και χλιαρό νερό, άφου τα απλώσετε πάνω σε μία σανίδα ή σ' ένα τραπέζι. Το στεγνύωμα θα γίνει στη σκιά.

Αν το αδιάρροχο σας έχει άπό το ένα μέρος ύφασμα και άπό το άλλο καουτσούκ, θα πλύνετε χωριστά το κάθε μέρος με μεγάλη προσοχή. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να κολλήσει το καουτσούκ πάνω στο ύφασμα.

Το νυφικό φόρεμα ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Οι άκαρπες προσπάθειες των κατασκόπων της μόδας

Το περίφημο νυφικό φόρεμα της Ελισάβετ δεν αποτελεί πιά μυστικό για κανένα. Γιατί όπως είναι γνωστό οι διάφορες λεπτομέρειες του, καθώς και φωτογραφίες του συνόλου και των πλέον ενδιαφερόντων μερών του έδόθησαν στην δημοσιότητα μερικές ημέρες πρό του γάμου του της πριγκίπισσας.

Αλλά πόσο άγώνες έγιναν για να κλαπη το μυστικό του προθήρα! Μόνο η Αμερική ύπολογίζεται ότι έστειλε πρό τους 30 κατασκόπους της μόδας. Καθένας άπ' αυτούς είχε μία άπερίοριστη πίστωση και ήταν ελεύθερος να καταφύγει σε όποια μέρα θα έκινε κατάλληλα για να πάρει στην κατοχή του το σχέδιο και τις λεπτομέρειες της κατασκευής του περιφήμου νυφικού φορέματος.

Η κλοπή αυτού του μυστικού θα άπέφερε τεράστια κέρδη στους άμερικανικούς οίκους μόδας. Γιατί όλες οι πλούσιες Αμερικανίδες που έπρόκειτο να παντρευθούν το Νοέμβριο ήθελαν να φορέσουν ένα φόρεμα όμοιο με της Ελισάβετ χωρίς να άπαυτούν οι δαπάνες που θα απαιτούντο γι' αυτό.

Μία άπ' αυτές η πάλμπουτ κυρία Μάργαρετ Ντ ντλ, από το Νη-τόντ, πρόσφερε το σημαντικό ποσό των 50.000 δολαρίων για να έχει ένα φόρεμα πανομήτοπο με της πριγκίπισσας Ελισάβετ για την κόρη της Μαρία—Αννα που έπρόκειτο να παντρευτεί την ίδια ημέρα, δηλαδή στις 20 Νοεμβρίου.

Οι Αμερικανοί κατασκόποι έγοσημοποίησαν όλα τα μέσα για να φτάσουν στο σκοπό τους. Τα σπίατα που βρίσκονταν γύρω στο κατάστημα όπου σάβηταν το φόρεμα της πριγκίπισσας είχαν νοικιασθή σε άστρονομικές τιμές. Και κάθε τους παράθυρο έκρυβε και άπό ένα μάτι που έωιδιόσμενο υ' ένα ειδικό τηλεσκόπιο προσπαθούσε να διεκδύσει στο έσωτερικό του ένοαστηρίου Μερικοί Αμερικανοί πράκτορες είχαν έγκαταστήσει έξ έλλου, τα παρατηρητήρια των στις στέγες των γειτονικών σπιτιών.

Αλλά όλοι των οι κόποι πήγαν ναυμένοι. Γιατί ο Νόρμαν Χάρνελ, ο περίφημος άσπτης της άγγλικής βασιλικής οικογενείας, κατώθησε να διασφαλίσει το μυστικό του και το έκρυψε γινωστό μόνο μερικές ημέρες πριν άπό τους γάμους της πριγκίπισσας.

Σοφό λόγια

«Η καλή υπόληψις λάμπει άκόμη και μέσα στο πιο ζοφερό σκοτάδι».

ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ

«Όταν θυμώσης μέτρα ως τα δέκα, κι όταν γίνεις έξω φρενών μέτρα ως τα έκατό».

ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ

«Η νίκη κλίνει πάντοτε προς το μέρος στο όποιο βασιλεύει η όμνιοι».

Α. ΤΟΛΣΤΟΙ

«Όποιος δέχεται μία ευεργεσία πουλάει την έλευθερία του».

ΠΟΠΛΙΟΣ ΣΥΡΟΣ

Γιά να κάμνε το καλό είναι άνάγκη να καταβάλεις κάποια προσπάθεια, αλλά να ν' άποψήνς το κακό να κατανικήσας τά πάθη σου και τις επιθυμίες σου, είναι άνάγκη να καταβάλεις μεγαλύτερη ακόμα προσπάθεια.

ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΩ

«Η τιμωρία του ψεύτη δεν είναι ότι δεν τον πιστεύουν, αλλά ότι αυτός δεν μπορεί να πιστέψει».

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

πίσσης, όταν πιά δεν ύπνοχε ο άπαράιπτος ύλικός γόνος για την άπομίμηση των σχεδίων του.

Το τέχνασμα του Χάρνελ ήταν άπλό, αλλά άποτελεσματικό. Έμμορσε την ένοαρία σε 300 έργατες και έργατρίες, έτσι που κανείς άπ' αυτούς δεν ήξερε σε τί έπρόκειτο να γοσημιεύσει το κομμάτι που έφτιασε. Αυτό, όμως, δεν ήταν άκοητό. Ο έργατης ή η έργατοία δεν ήξερε επίσης αν αυτό το κομμάτι άνήκε στο αυθεντικό φόρεμα ή σε ένα άπό τα δέκα άλλα φορέματα που έπρόκειτο να κατασκευασθούν.

Γιατί αυτό ήταν το μεγαλύτερο τέχνασμα του Χάρνελ που έγινε έπίσης να έκτελέσει τα φορέματα και των άλλων μελών της βασιλικής οικογενείας καθώς και των δεσποινίδων και κυριών που θα άποτελούσαν τη συνοδεία της νύφης.

Έτσι κάθε έργατης ή έργατοία ένοαζόταν στα τυφλά. Και μόνο η Χάρνελ και δύο έμπιστοι δοηθοί του, ένας άνδρας και μία γυναίκα, ένώριζαν πως θα γινόταν κατόπιν η συναρμολόγησις των κομματιών.

Μ' αυτό τον τρόπο το μυστικό της νυφικής έσθητος της πριγκίπισσας Ελισάβετ διατηρήθηκε ως την τελευταία στιγμή.

Μετάξυ των Αμερικανών κατασκόπων της μόδας που είχαν συσείσει στο Λονδίον ήταν και ο περίφημος Τζών Μπάροτς που έχει στο ένεονητικό του τους μεγαλύτερους κατασκοπούς άθλους στα έζηματα της μόδας.

Ποιν άπό λίγον καιρό ένας μεγάλος οίκος μόδας του Μπροντγουάιν είχε κατασκευάσει ένα πολυτελέστατο φόρεμα που προσοριζόταν για μία δίσημη ήθοποιό.

Η ήθοποιός το είχε πληρώσει 5.000 δολάρια με τη συμφωνία ότι μόνον αυτή θα φορούσε το νέο μοντέλο.

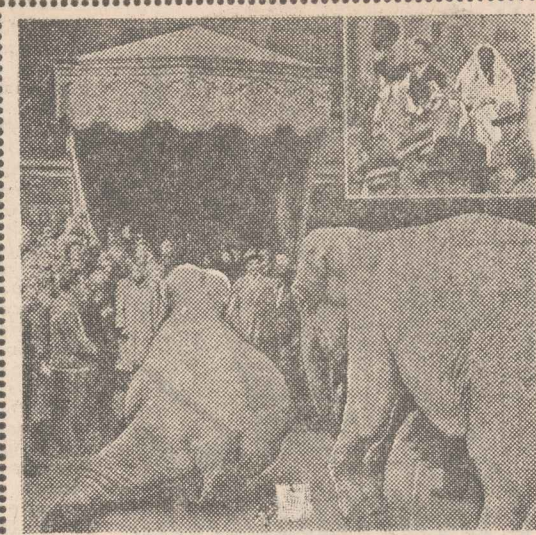
Αλλά ο Μπάροτς έκλεψε το σέδιό του και το πούλησε σ' έναν οίκο κατασκευής έτοιμών γυναικείων ένδυμάτων που πλημύρισε άμέσως την άνορά με παρούσια μοντέλα. Έτσι η ήθοποιός δεν μπόρεσε να φορέσει το δικό της.

Κάποτε άλλοτε πάλι ο Μπάροτς κατώθησε να κλέψη το σέδιό ενός φορέματος που προσοριζόταν για μία πάλμπουτ νέα της Βοστώνης και το πούλησε στην αντίλη της. Αυτή κατεσκεύασε τότε δέκα παρούσια φορέματα τα έδωσε σε ισάριθμους φίλες της και τις έστειλε σε μία γιοστή όπου η άλλη έπρόκειτο να κάμνη την εμφάνισή της με το νέο μοντέλο. Έπακολούθως τότε μία άνοια συμπλακή μεταξύ των έντεκα αυτών γυναικών που φορούσαν όλες το ίδιο φόρεμα.

Αλλά ο πάλμς Μπάροτς δεν ήθελε να κάμνη τίποτε αυτή τη φορά στο Λονδίνο όπως και τόσαι άλλα από τους σισδέλους του.

Απειλείται πόλεμος της φούστας:

Στις τάξεις του γαλλικού στρατού έξακολουθούν άκόμη να ύπνοχουν άρκετες γυναίκες για είδικές ύπηρεσίες. Η μόδα λοιπόν της μακρούς φούστας τις άπαγορεύει σφοδρά. Όι περισσότερες άπ' αυτές έκαμαν διαδήματα στους άνω τέρους των έζητώντας να μακρύνει ή φούστα της στολής των. Λέγεται δε ότι το αίτημά των συζητείται σοβαρώτατα άπ' τους άουδούς κι' ότι πρόκειται να γίνει δεκτό. Υπάγονουν όμως και άρκετες στρατιώτινες που έννοουν να διατηρήσουν την κοινή φούστα γιατί είναι — λένε — πιο έστρατιωτική. Επιδέκτον δε στην άποψή τους με γυναικείο πείσμα. Απειλείται άραγε πόλεμος της φούστας στο γαλλικό στρατό;...

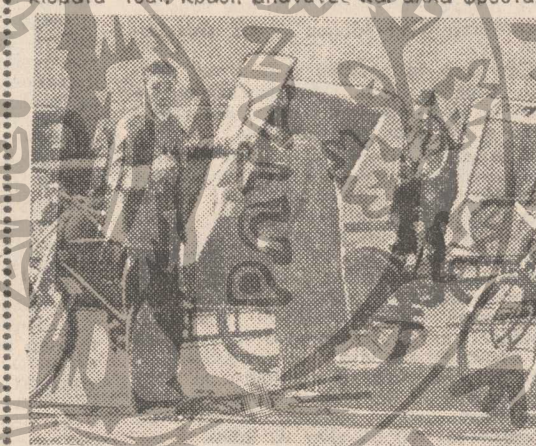
ΕΝΑΣ... ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ένας πρωτότυπος γάμος έγινε πρό ήμεών στο Παρίσι μεταξύ της κόρης του διευθυντού ενός ήπποδρομίου και ενός άκροδάτου. Οι μελλόνυμφοι έπήγαν στην εκκλησία συνοδευόμενοι άπό κλόουν, άκροδάτες και δύο... έλέφαντες. Τα έζυγνα αυτά παχύδερμα θέλησαν ιαίτερα να μπειν στην εκκλησία. Αλλά ο κανηπλανόφτης τους άπαγόρευσε την είσοδο!

Η ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Στη Γιάθα οι νεκροί... τρώνε και ήλίστια περισσότερο άπό τους ζωντανούς. Πραγματικά, οι θάνατες ηγαίνουν κάθε μέρα στους νεκρούς την τροφή τους και την άποθέτουν πάνω στον τάφο τους. Να π.χ. η τροφή ενός νεκρού, που άποτελείται άπό ένα φάτο κοτόπουλο, ρίζι, γλυκίσματα, τσάι, κρασί, υπονόμους και άλλα φρούτα.

ΤΑ ΤΑΞΙ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Στους δρόμους της Ιαπωνίας λόγω έλλείψεως άγορών αυτοκινήτων έκαναν την εμφάνισή τους τα νέα αυτά ποδήλατα — ταξί — τα όποια έχουν μόνον μία θέσι και κινούνται με μικρή ταχύτητα.

Φθινόπωρο... ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Ένας άταιριαστος γάμος

Κάποιος χτύπησε σιγά, δειλά, την πόρτα του γραφείου.

— Άργά, ο στρατηγός σήκωσε τα μάτια του κι' είπε, με την βαρειά φωνή του: — Έμπρός! ...

— Άνοιξε σιγά—σιγά η πόρτα, και στο δωμάτιο γλύστρησε η άνοιξη αυτοπροσώπως μέσ' στο φθινόπωρο: Είχε τριαντάφυλλα στα μάνουλα και πετροκέρασα στα χείλια, και δλόξανθο φως στα μαλλιά... Ήτανε μια κοπέλλα ως είκοσι χρονών—έντελως άγνωστη στο στρατηγό.

— Καλημέρα σας... του ψιθύρισε.

— Εκείνος την κύταξε μ' έκπληξη.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς... της είπε.

— Τι θέλετε; ...

— Τό κορίτσι ξεροκατάπιε: — Θέλω... θέλω κάτι να σας παρακαλέσω, στρατηγέ μου... του απάντησε σιγά.

— Λέγετε... Σας ακούω...

— Μου επιτρέπετε να κάτσω;

— Μά, φυσικά... Όριστε, καθήστε...

Τό κορίτσι κάθισε άπεναντι στο στρατηγό, με τα μάτια του χαμηλωμένα.

— Σας ακούω... της είπε εκείνος, λιγάκι μαλακωμένος από την παιδική ομορφιά της, που σαν κάτι να του θύμιζε...

Τό κορίτσι χαμοέλασε.

— Έσείς είν' εύκολο να μ' ακούσετε;

— Εγώ είμαι δύσκολο να μιλήσω... είπε.

Κι' η φωνή της άκούα κάτι του θύμιζε...

— Έλάτε, λίγο θάρρος... της είπε μαλακά.

— Έξω από τα κλειστά τζάμια του γραφείου, ο κρύος άνεμος του Νοεμβρίου ξεμάλλιαζε τα δέντρα του δρόμου, και γέμισε με τα φύλλα τους την άσφαλτο.

— Άκούστε, στρατηγέ... είπε ξαφνικά εκείνη, παίρνοντας θάρρος και σηκώνοντας το κεφάλι της άποφασιστικά. Έχω να σας κάνω μιάν εξομολόγηση: άγαπώ κάποιον νεό, και μ' άγαπάει κι' εκείνος...

— Η άγάπη μας πιστεύτε είν' άγνή όσο και θαθεία... Στην ιστορία όμως αυτή, υπάρχει ένα σοδαρό εμπόδιο: Ό πατέρας του άναγκάζει...

— Είναι πλούσιος, σπουδαίος, κι' όνειρεύεται για τó γυιό του μιάν γυναίκα πλούσια και σπουδαία...

— Εγώ δέν έγω θά τα προσόντα, κι' έτσι φαίνεται πως δέ θά γίνω ποτέ γυναίκα του άναγκημένου μου...

— Νόμισα, λοιπόν, πως τό καλύτερο που θά είχα να κάνω, ήτανε νά σας κατ' ευθείαν σέ σας...

— Σέ μένα; Κατ' ευθείαν σέ μένα;...

Και τί σχέσι έγω έγω;... άπάντησε ο στρατηγός.

— Εκείνη του άπάντησε κυττάζοντάς τον θαρρετά στα μάτια:

— Ό νέος που άναπάω είν' ο γυιός σας, στρατηγέ!

Ό στρατηγός πετάχτηκε όρθος από την πολυθρόνα του. Έκανε δυό—τρία δηματα σιωπηλός μέσ' στο δωμάτιο κι' ύστερα στάθηκε μπροστά στο κορίτσι που τον παροικολούθισε μ' άγωνία:

— Όποτε σύ είσαι;... τη ρώτησε.

— Μάλιστα, έγω.

Πράγμα περίεργο: Όσο την κύταζε ο στρατηγός τόσο έννοιζε τό θυμό του να λυώνη... Κι' όμως θάρρεπε νάχε θυμώσει πολύ: Ό γυιός του, αυτός ο άμυαλος νεαρός, ο γόνος μιός τόσο τιμημένης οικογένειας κι' ενός τόσο λαμπρού όνόματος, με τη σπάνια του ομορφιά και τη σεβαστή περιουσία που κληρονομούσε από τόν πατέρα του, είχε πάει να υπεργητή στα δίγτυα μιās άσήμαντης φτωχούλας που δέν είχε να του προσφέρει παρά τί μικρονοικοκυριστική της μετριότητα... Μοθαίνοντας αυτό τό νέο, ο στρατηγός είχε άφορίσει, κι' είχε δηλώσει στον άμυαλο γυιό του πως άν πραγματοποιήσε μ' όλη την πατρική άπαγόρευσι αυτή τη γελοία ένωσι, δέ θάχε να περιμένη τίποτα από τόν πατέρα του, που θά τόν αποκλήρωνε χωρίς διαταγή...

Και τώρα ο στρατηγός είχε μπροστά του τό κορίτσι αυτό που τούγε δημιούργησει όλον αυτό τό σάλο μέσα στο σπίτικό του... Κι' όμως—πράγμα περίεργο!—δέ μπορούσε να θυμώσει. Αυτό τό παιδικό κεφαλάκι με τά δροσερά γαργαλησιακά, του θύμιζε κάτι άόριστο, άγνό, χαμένο στο παρελθόν, που τό άφώπλιζε τό θυμό...

— Και γιατί ήθελες εσύ;... τη ρώτησε σιγά, σχεδόν τρυφερά.

— Για να σας πείσω!... του άπάντησε έκείνη θαρρετά, υα χωρίς άναίδεια.

— Ό γυιός μου τό έξερει;

— Του τό είπα κι' έτρεμε τό θυμό σας...

— Και δέν είχε άδικο...

Ό στρατηγός ξανάρχισε τίς βόλτες μέσ' στο δωμάτιο, κι' ύστερα, ξαφνικά, σταματώντας μπροστά στο καθισμένο κορίτσι που τόν παρακολουθούσε με άγωνία, τό σήκωσε, και, πιάνοντάς τό άπ' τό σαγώνι, τό κύτταξε βαθεία στα μάτια.

— Που σέ έξωω έγώ;... ρώτησε.

— Δέν έξερτε έμένα, στρατηγέ... άπάντησε τό κορίτσι.

— Άλλά:

— Ξέρατε τη μαμά... Έδώ και πολλά χρόνια...

— Τη μαμά σου;... Πώς τη λέγαμε;...

— Νίκη...

Νίκη... Ξαφνικά, μέσ' στο μυαλό του γερο—στρατηγού, χύμηξε τό φώς της άποκάλυψης: Αυτό τό κορίτσι, του θύμιζε τη Νίκη, την παλιά του άγαπημένη που έδώ και τόσα χρόνια τούχε άναστατώσει την ψυχή...

Τήν είχε άγαπήσει όταν άκόμα ήταν εύελπτις, και τίς είχε όρκιστή αιώνια πίστι... Κι' έκείνη ή καύμενούλα είχε ξεναστή εύτυχισμένη στην άγκαλιά του...

Τήν εύτυχία όμως του ζευγαριού ήθε να καταστρέψει ο πατέρας του σημερινού στρατηγού, που λογαρίαζε τότε για τó γυιό του μιάν μεγάλη άποκατάστασι...

Χώρισε άλγιστα τούς δυό έρωτευμένους, κι' όταν ο γυιός του δγίκε άνυπολογιστός άπ' τη Σγολή των Ευελπίδων, φρόντισε να τόν στείλη μακριά άπ' την Αθήνα...

Η άγαπημένη του, μένοντας μόνη, άναγκάστηκε χωρίς τη θέλησή της να ύποκύνη στη θέλησι των δικών της που της επιβάλανε να παντρευτή έναν άνθρωπο που δέν τόν άγαπούσε...

Και τώρα, ύστερ' από τόσα χρόνια, ο στρατηγός είχε μπροστά του την κόρη της παλιάς του άγαπημένης, που τά χαρακτηριστικά της του θυμίζανε τόσο τά χαρακτηριστικά της άλλης...

Τήν άγκάλιασε από τούς ώμους, και της είπε δακρυσμένος:

— Πήγαίνε πές σ' αυτό τόν κατεργάρη τó γυιό μου, πως άπό κείνον κι' άπό σένα περιμένω να με κάνετε παππού άπό πτό γρήγορα μπορείτε!...

— Πατέρα!...

Η δροχή μαστίγωνε τώρα τά τζάμια του γραφείου. Ό στρατηγός έσφιξε πίο πολύ την κόρη της παλιάς άγαπημένης του στη γέφυρή άγκαλιά του, και τίς ξανάπε:

— Έλα, άντε να τόν φιλήσεις, και να του πής πως την ύπόθεσι του την κεδίσαστε: Έσύ, και τό παρελθόν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μανιακοί της εποχής μας

Οι όμ κλοσκειποι και οι άνθρωποι που καίνε τις ίκόνες

Ένας Γάλλος δημοσιογράφος ο Γκυ Μωρετόν, ένήργησε μιάν έρευνα στη γαλλική πρωτεύουσα, άναζητώντας τίς περιέργες και κάποτε μυστηριώδεις ή θικοθρησκευτικές δοξασιες, που έξακολουθούν να συγκεντρώνουν όπαδους άκόμη και στις ήμερες μας. Τα πορίσματα αυτής της έρευνας έδημοσίευσε με τόν τίτλο «Τό Παρίσι είνε γεμάτο από τρελλούς» ο ένα τελευταίο φύλλο του περιοδικού «Λευκό και μαύρο».

Μιά άπ' αυτές τίς δοξασιες είνε των καλουμένων δαδιστών, που πιστεύουν ότι θά εξαγνισθούν ξαναφέροντας στο μυαλό τους τους 18, 014, 583, 333, 333 ανθρώπους (ο αριθμός είνε αυθαίρετος και όφεται σε δικούς τους περιέργους υπολογισμούς) που μας χωρίζουν άπό τόν Άδάμ.

Οι όπσοι αυτής της δοξασις είνε πολυάριθμοι και συγκεντρώνονται μιάν φορά την εβδομάδα στο ύπόγειο ενός σπιτιού που βρίσκεται στην περιοχή του 15ου διαμερίσματος και εκεί παραδίδονται στο πρωτότυπο αυτό είδος διανοητικού μαζοχισμού.

Μιά άλλη περίεργη δοξασία είνε των όμφαλοσσοφιστών ή όμφαλοσκόπων, που πιστεύουν ότι θά ξαναδρουν την πρωταρχική άγνότητα, με τη βοήθεια του συνδέσμου που μας ένώνει με την κοινή μας μητέρα την Εύα. Ό σύνδεσμος αυτός είνε ο όμφαλός.

Οι όπαδοι αυτής της δοξασις συγκεντρώνονται σε μιάν αίθουσα, κάθονται κατ' όψη σε σχήμα κύκλου, γυμνώνουν τό κάτω μέρος του κορμιού των και βυθίζονται σε έκτασι με τά μάτια στυλωμένα στον όμφαλό τους.

Μ' όλο που οι στάσεις των ανθρώπων αυτών θά μπορούσαν να θεωρηθούν άναρμόστες, ο Γάλλος δημοσιογράφος υπογραμμίζει την άπόλυτη κομιοτήτα που επικρατεί κατά τίς συγκεντρώσεις των. Άνδρες και γυναίκες κάθονται οι μόν πλάι σ' όσους δέ με γυμνό τό κάτω μέρος του κορμιού των και βυθίζονται στην έκτασι των, χωρίς να σκανδαλίζονται άπό τό θέαμα της γυμνης σάρκας.

Μεταξύ των πιστών υπάρχουν ωραίοτατες νέες και νέοι με άθλητικό παράστημα. Ότόσο είνε όλο, έξαιρετικά κοσμοί και φαίνονται σαν να μην προσέχουν ο ένας τόν άλλον.

Κάθε τόσο έκείνος που προεδρεύει της συγκεντρώσεως φωνάζει:

— Βυθισθήτε στο παρελθόν! Κατεβήτε μέσα στην άβυσσο των αιώνων! Άφιστε τόν εαυτό σας ν' άπορροφηθή άπό τό κενόν που διηκυρνείτε γύρω σας! Ό Άδάμ είνε έκεί στο βάθος! Ό Άδάμ σας περιμένει! Η άγνότης της Έδεν άνήκει σ' έκείνους που θά κατορθώσουν να κατεβούν ως τόν κοινόν προπάτορά μας!

Άλλη περίεργη δοξασία είνε των εικονοκλαστών. Νομίζει ίσως ότι τά έχουν με τίς εικόνες των εκκλησιών όπως άλλότε οι Βυζαντινοί. Κάθε όλο! Τά έχουν γενικά με τίς εικόνες και πριν άπ' όλα τίς φωτογραφίες.

— Άν οι άνθρωποι είχαν συνείδησι του κινδύνου που διατρέχουν όταν τούς φωτογραφίζουν, διδάσκουν, θά φοβόντουσαν τό ίδιο ένα κόντακ όσο και ένα ρεβόλβερ!

Σύμφωνα με τη θεωρία τους, οι άνθρωποι που ποζάρουν δέν αισθάνονται γενικά καμιά δυσποτία άπέναντι έκείνων που τούς λένε: «Χαμογελάστε!». Έτσι, όμως ασήνουν να τούς ξεφυγνύει μιάν ένέργεια, που θά μπορούσαν να την συγκρατούν για να την χρησιμοποιήσουν άπέναντι των έχθρών των. Γίνονται, τότε, εύκολότατα τραυμάτι. Η φωτογραφία περιέχει ένα κομμάτι της ψυχής των που περιέχεται ίτσι στο διάθεσι του καθενός.

Οι εικονοκλάστες συγκεντρώνονται τακτικά σε μιάν αίθουσα. Καθένας κουβαλάει μαζί του σωρούς περιοδικών και έφημερίδων με εικόνες. Κατόπιν τούς βάζουν φωτιά και τούς καίνε.

Μιά άλλη περίεργη δοξασία είνε των τερμινιστών, που πιστεύουν ότι τό κακό προέρχεται στον κόσμο άπό τό ότι άποβούμε κακή σημασία σε ώρισμένες λέξεις ενώ πραγματικά δέν έχουν.

Στίς συγκεντρώσεις των λοιπόν... βωμολοχούν άγρίως για να εξαγνισθούν τίς χυδαίες λέξεις και να εξαγνισθούν κι' οι ίδιοι.

Η έλπα μπορεί να τόποσει τήν όμόνη στην κορυφή του μάγουλου...

«||» Ιδεώδης γυναικείος τύπος σε κάθε σαιζόν δέν υπαγορεύεται πιά άπ' τούς είδικούς της καλλόνες αλλά άπ' τούς μεγάλους ραπτικούς όίκους. Γιατί πρέπει νάναι ταιριασμένος με τη μόδα των φορεμάτων, των καπέλλων, κλπ. Άς ιδούμε λοιπόν τί διατάζουν σ' αυτό τό ζήτημα οι δικτάτορες της πασιονής μόδας.

Καταργείται ο ήλιο-ψιμένος σπόρο τύπος δηλώνει ο Ζαν Φάτ. Η πούδρα θάνε στο έξής άγρή και διαφανής, τά φούδια όγι μαδημένα, τά βλέφαρα βαμμένα υώδ, τό στόμα σκούρο, τά γένια άσπρα, τά νύχια έλαφρά ούζ... Τό γλωσσό αυτό μακρινιά ταιριάζει με κάλτσες «φωμέ» και με άποχωρώσεις φορεμάτων βέο φορεστίε υπουά μόο κλαίο ντέ λύν, κλπ.

Προσθέστε στη διάφανη αυτή λευκότητα μιάν «φράντζα» από πλούσια μαλλιά στο μέτωπο τυλίγτε την με μιάν κάπα στύλ βασιλισσας Χριστίνας και θάγετε — κατά τό Ζακ Φάτ — τη γυναίκα του φειτινού γειυώνος άδελφών των κύκλων και των γυνών!

Άλλος είδικός, ο Μαρσέλ Ροσά, θέλει πρόσωπα άνοιχτό-χρώμα, μαλλιά φυσικά φούδια όγι μαδημένα.

— Έγκαταλείπω δ τι λάτρεωα άλλότε, λέει ο ίδιος, δηλαδή την κοινή φούστα τά όυξεναισιμένα μαλλιά, τά φανταχτερά γείλη. Γιατί ύπάρχει μιάν μόδα προσώπων όπως και μιάν μόδα φορεμάτων και δύσκολα υποσεί ή μιάν να άπαλλαγή άπ' την άλλη.

Η γυναίκα λοιπόν που μας προτείνει ο Μαρσέλ Ροσά, έχει πρόσωπο φωτεινό, μαλλιά σκουρότερα, μιάν «φράντζα» μαλλιών στο μέτωπο, φούδια και τσινόρα τονισμένα και χείλη με άπό-γωσι άνοιχτό κοραλλιού πολύ στιλπνά. Έξ άλλου, ο Ροσά λανσάρει τό «άόραστο ούζ» και ξαναφένει στη μόδα την «έλπα» για να δώση κάτι τό πικάντικο στην τόση φυσικότητα.

Η έπιστοφή της ψεύτικης έλπας προϋποθέτει κατάστρο δέουμα, για να φένη άντίθεσι μ' αυτό τό μαύρο στίγμα. Η Έλιζαμπέτ Άρντέν συμμαρνε μ' αυτή την τάσι κι' έχει δώσει στο καινούργιο φθινοπωρινό μακρινιάζ τό δούμα «Τριανταφυλένιος Παράδεισος». Πρόκειται για ένα μακρινιάζ έλαφρότατο, με άπό-γωσι ούζ παστέλ, με τό όπριο πρέπει να ταιριάζη τό κραντήν των νυλιών και τό βενίκι των νυχιών.

Φαίνεται λοιπόν ότι τά ντυπητά κι' έπιτηδευμένο μακρινιάζ δέν είνε πιά της μόδας όπως κι' οι τετράγωνοι όμοι κι' ή φού- λων στο μέτωπο...

Ό γυναικείος τύπος του φειτινού χειμώνα έχει μιάν «φράντζα»

στα πάνω άπ' τά γόνατα. Τά νέα συνθήματα της άμορφίας είνε: υσιτικό, δροσερό και γλυκό γυναικείο πρόσωπο.

Όποιο κι' άν είνε τό φυσικό χρώμα της έπιδερμίδος σας, όταν φοράτε κόκκινο φόρεμα πρέπει να ταιριάζη μαζί του ή άποχρώσι των νυλιών των μάγουλων και των νυχιών σας. Δέν ύπόσκει άντιπαθητικότερο θέαμα από δυό ή τρία διάφορα κόκ- κινά.

Άν είσθε μελαχροινή και ντυμένη με κίτρινα Βάφετε πολύ έλαφρά τά βλέφαρά σας γιατί τό μαύρο κραγιόνι τονίζεται τρο- μερά άπ' την «ήλιακή» άκτινοβολία του κίτρινου.

Τό πράσινο χρώμα δίνει στα άγρή πρόσωπα μιάν άνοιξιά- τική διαφάνεια κι' άπαιτεί μάγουλα και γείλη έλαφρά ούζ. Τό μενεξέλι ταιριάζει κι' αυτό με την άσπρη έπιδερμίδα και χροιά- ζεται ένα μακρινιάζ κόκκινο λιλά.

Τά κραγιόνια των νυλιών, που έχουν γίνει έφέτος κατά πολ- λούς τόνους άνοιχτότερα — ως τό φυσικό κοράλι — δέν έπιτρέ- πουν πιά την αλλοίωσι του σχήματος του στόματος. Άκολου- θείτε λοιπόν με ακρίβεια την περίμετρο των νυλιών σας και κά- νετε τά στιλπνότερα με μιάν σταγόνα γλυκερίνης.

Μ' ένα μακρινιάζ «νακρέ» ταιριάζει ένα έλαφρό Βάψιμο της άκρης του λοβού του αυτιού — μιάν άντανάκλασις λουλουδιού, που ναρίζει πολύ σ' ένα σκουλαρίκι με γραναζιότα ή με δια- υάντια.

Άν καταργήσετε τό έντονο κόκκινο χρώμα για τά νύχια σας και τά βάφετε ούζ κάμετε τό ίδιο και για τά νύχια των ποδιών σας.

Οι πολύ ψηλοί γιακάδες, τά καπέλλα με βέλο, κλπ., δύνουν περισσότερη σημασία στα μάτια. Σ' αυτά λοιπόν θά συγκεν- τρωθή ή νοστιμιά του προσώπου. Για μάτια γαλανά, ή Έλιζαμπέτ Άρντέν συνιστά μακρινιάζ χρώματος γκριζομπλέ. Για τά μαύρα και καστανά, μιάν άποχρώσι λίγο σκουρότερη άπ' τό δέμα.

Μεοικές νυναικές ζωηρεύουν την έσωτερική γωνία των μα- τιών τους με μιάν κοκκίδα από καρμίνιον.

Άν άποφασίστε ν' άκολουθήσετε τη μόδα της ψεύτικης έλπας, ή την βάψετε όπου τύχη. Σε πρόσωπα μυτερά ή έλπα υποσεί να τοποθετηθή μόνο στην κορυφή του μάγουλου και στη γωνία του ματιού — πράγμα που άποτελεί μιάν κοκέττικη πρό- κλησι.

Τά στρουγγυλά πρό- σωπα την δέχονται στη μέ- ση του μάγουλου, λίγο πίο πάνω άπ' τό ύψος του στό- ματος. Άν έχετε πολύ τονι- σμένο σαγόνι, θά κολλήσετε την έλπα κάτω άπ' τίς γω- νίες των νυλιών. Μιά έλπα πάνω άπ' τά γείλη ταιριάζ- ζει μόνον έφ' όσον ύπάρχει όροκείη άπόστασις μεταξύ του στόματος και των σου- θυνών.

ΛΙΖΕΤ ΦΕΡΜΙΕ

«Ο γυναικείος
έμαζε δροσερό!»

Τροιοποιήστε τό μα-
κιγιάζ σας

σε κακό "Ισως, μάλιστα, να σας έωσαν και από καμμία περιπέτεια όχι ευχάριστη, αν λάβει κανείς υπόψη του το γεγονός ότι πρώτη φορά αντικρύζετε αισθηματική περιπέτεια. Καλά χειρίζεστε μόνιμο ζήτημα. Και μπορείτε να έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας.

Δυστυχισμένη η νύμφη: Αντιμετωπίζετε ότι θα χάσετε τον άνδρα σας επειδή άρνηται να έρθει σπίτι το βράδυ κατά μία ή δύο ώρες; Και όμως η δικαιοσύνη του είναι πειστική και καθόλου ανησυχητική, για σας. Μετά 10 χρόνων συζυγικού έξι-μολού, δεν είναι κακό το αν ο άνδρας σας θα μείνει το βράδυ, ύστερα από τη δουλειά του, έξω από το σπίτι παραπάνω για να κουρευτεί ή να έλθει η περιστασιακή φίλος σας που καφενείο, παίζοντας, ίσως και κανένα τάβλι... Γιατί αυτό είναι όλο-όλο. Τιποτε άλλο ούτε ξέρετε ούτε υποψιάζεσαστε. Καά για τα "παϊδάκια σας που φέρατε στον κόσμο" μην λέτε πως είχατε την άτυχία να είναι "πολύ γκρινιάρικοι". Τα άδωα αυτά πλάσματα δεν φταίνε σε τίποτα. "Ολα τα μικρά παιδιά, αναστατώνουν το σπίτι. Μάλιστα αυτές οι χαρακτηριστικές φασαρίες τους κάνουν την ευχαρίστηση και τη χαρά της μητέρας. Λοιπόν από σας έξορτάται να μη τσακίζετε την ανωνυμία που υπάρχει μεταξύ σας. Με ποιο τρόπο; Αφήνοντας κατά μέρος τις αστήρικτες και άοριστες υποψίες.

Προϊφρονιμένη η νύμφη: Θεσσαλονίκη: Να σας πω: Καλό είναι και το να κερδίσει κανείς κάτι στη ζωή με το σπαθί του, όπως λέτε. Αλλά να το κερδίσει πραγματικά. Η "δυναμική" τακτική στα αισθηματικά ζητήματα πρέπει να εφαρμόζεται όταν υπάρχει η βεβαιότητα ότι θα πετύχει έκατό στα έκατό. "Αν τριψάτε άπλως "κορόνια-γράμματα", στην τύχη, τότε μοι φαίνεται ότι χασάτε...

Μάνα η Σ.Τ.Π.: "Αν η "άλλη" προσπαθεί να τον κερδίσει με το να του παραχωρήσει πολλά δικαιώματα, να τον χειρότερο ν' αυτήν πρόπο, που αποσπασμένη δεν θα της βγει σε καλό. Να είσαστε βέβαιη. Η "μία" τακτική της "ερωτικής" ή "έκλειψης" που θα επικρατήσει αν κρατηθεί και το σούδαρ ο νέος ηδισαρέτα να συνδέσει τη ζωή του με μια κοπέλα προκειμένου να δημιουργήσει οικογένεια. Αλλά, θα με ρωτήσετε, πώς μπορεί να ξεπνίξει τη "κρίση" σκέπτεται και αν οι προθέσεις του είναι σοβαρές; Σίγουρα κανείς, από κείν, δεν μπορεί να είναι βέβαιος για τίποτα. Σκέπτομαι όμως ότι τις πιο εύστοχες και παρακαλούμε από κοντά την εξέλιξη θα υπολογίζετε, μέσα με τη μέρα, να διακρίνετε περισσότερα πράγματα. Μετακοι νύμφη, καμιά φορά, υποκοινοίται η μεταχειρίζονται μεθόδους και συστήματα που μπορούν να ξεγελήσουν και τους πιο έμπειρους στη ζωή. Τέλος θ' έδωσαν νέος έρωτας στο σπίτι χωρίς να παροτρύνει την "ερωτική" σε επικίνδυνο παιχνίδι αισθηματικό, μπορεί να τον δέχεται. Να τον δέχεται με μένος όπου ενοχλήσε καλώς τις προθέσεις του. Το πράγμα θ' αποκαλυφθεί μόνο του. Και η θ' απόδειξη, η θ' απόδειξη, την δεύτερη, η θ' απόδειξη, την τρίτη. Με "ηδονοκρατική" παρακαλούμε την ανδρεία δεν μπορεί ποτέ να δώσει αν θα κληθεί ποτέ να έλθει το άλλο μέρος. Τότε αποσπαστείτε.

Κ. Μ. "Αρ γορς: Σάν να έβουν δική οι γονείς σας. Δεν είναι τυχαία η επιμονή τους. Προσέχετε από γυναικός. Αλλά και από αληθινή αγάπη προς το παιδί τους. Έγώ, αν ήμουν στη θέση σας, θ' ακολουθούσα την γνώμη τους.

Ευχρηστική καρδιά Σ.Τ.: Δεν μπορείτε να διαλύσετε μια σχέση τόσο απότομα και δίχως παραπραγματικές φθορές. Θα περιμένετε να εξακριβώσετε τις αληθινές αιτίες της σιωπής της, που, άλλωστε, δεν την βρίσκω τόσο μεγάλη—έναν μήνα πάνω—κάτω—και που μπορεί να προέρχεται από τυχαία περιστά-

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Η ημέρα των γενεθλίων του Σαρλ Μπουαγιέ συνέπεσε με διαφορά μιας ημέρας με την επέτειο των γενεθλίων της "Ινγκριντ Μπέργκμαν. Για να γιορτάσουν λοιπόν, οι δυο άστερες την ευτυχία αυτή σύμπτωση, διωργάνωσαν ένα εγκάρδιο πάρτυ μέσα στο Ιστούντιο, στο οποίο παρευρέθηκαν όλοι σχεδόν οι άστερες του Χόλλυγουντ. Ο Σαρλ Μπουαγιέ γεννήθηκε στις 28 Αυγούστου 1899 και η "Ινγκριντ Μπέργκμαν στις 29 Αυγούστου 1916.

Τικά άσχετα με τα γνήσια αισθηματικά της. Για κάνει και σεις λίγη υπομονή ακόμη.

Β. Α. Θ. Λ. Α. Κ. Κ. Ο. Θ. Ε. Α. Ν. Κ. Η.: Μετά έξη χρόνια: Δεν βρίσκετε ότι είναι πάρα πολύς ο καιρός, ως τότε: Βλέπω, αδύνατο, απραγματοποίητο το αισθηματικό αυτό. "Υστερα έχετε και διαφορά ηλικίας σημαντική. Και αν, στο μεταξύ αυτό, αποφασίσουν οι γονείς της να την αποκαταστήσουν; "Ακούστε: αποδεχόμεθα από μια περιπέτεια που, ενώ δεν πρόκειται να καταλήξει σε τίποτα το θετικό, μπορεί, ωστόσο, όμως να σας κοστίσει ψυχικά πολύ. Είναι το καλλίτερο απ' όλα. Μάλιστα απομακρυνθείτε γρήγορα, τώρα που το πράγμα είναι στις αρχές του.

Χ. Χ. "Ε. π. α. ν.: "Όσα μου γράφετε είναι τόσο περιπλοκά ώστε να μην μπορώ να ξεχωρίσω τίποτα σχεδόν. "Αν θέλετε ξαναγράψτε μου. Αλλά περιορίστε στο προσωπικό σας ζήτημα. Δεν μπορώ να καταλάβω τι σας ενδιαφέρουν οι άλλοι και οι άλλες!

Α. Δ. Π. Π. Α. Τ. Ρ.: Είναι δυστυχώς πάρα πολλά αυτά τα παρατηρήματα—αν μου επιτρέψετε την έκφραση. Λοιπόν έσ' όσον ακόμη η κατάσταση είναι ρευστή, διακρίνετε κάθε έποψη και συνείδηση και με τον ίδιο και με την πράξη του. Και προτιμάτε την "αποστασία" των γυναικών σας, όπως η ίδια την χαρακτηρίζει. Σε σας, μια τόσο ικανοποιητική μορφή να θα είναι αλλιώτικη γνωστό και το άραγο ρητό: "επί τέλους και η αλλαγή δεσποτός ανώτερη δουλειάς είναι".

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ε. ν. α. ν. α. τ. υ. ο. ν. Β. Κ.: Δεν είσαστε, αγαπητή μου, όμοιος με την περίπτωση αυτή. Θέλετε ν' αναψηλάβετε με όλη την δύση της καρδιάς σας "άλλα" δεν μπορείτε όπως γράφετε. "Ο έρωτας πρέπει να έλθει, δεν έρχεται, κατά παραγγελία ούτε μ' επιβολή. "Ερχεται μονόχως του, σαν άπρόσκλητος μουσφίρας, δ-

τόν και ο χωρισμός θα είναι πιο δύσκολος.

Α. ε. ρ. ο. ρ. ι. ν. α. ν.: Καταλαβαίνω την αγωνία σας και την βία που έχετε να δικαιολογήσετε μια που είστε δεκαεπτά χρόνων και ανασπάζετε για πρώτη φορά. Δεν μπορώ όμως να πω ότι εκάματε "πολύ καλή έκλογη. Είπε λιγάκι πολύ μεγάλος ο άγαπητός σας και μπορεί να παίζει μαζύ σας. Πάντως εγκρίνω απόλυτα, το φερσιμό σας πλην των περιπτώσεων σε απόκλιση μέρη. "Όσο για τη δική του στάση, δεν την βρίσκω και πολύ σωστή. "Επρεπε να σας μιλήσει πιο καθαρά ή να σας πει ότι δεν έχετε να περιμένετε τίποτα από αυτόν. Σεις δεν πρέπει να κάματε ποτέ το πρώτο βήμα, αλλά μάλλον να απομακρυνθείτε για λίγο. "Ετσι υπάρχει έλπις να καταλάβετε τα πραγματικά του αισθήματα για σας.

Μ. Π. Α.: Το βρίσκω μεγάλη ασέβεια να παίρνετε ως ψευδώνυμο το όνομα Παλαμάς. Νοιώθετε τι είναι αυτό που λέτε; Τα ποιήματά σας είναι σαν αυτά που ο καθένας μπορεί να γράψει όταν πιεί στα χέρια του ένα μολύδι. Δεν είναι συμβουλευτικό να συνεχίζετε. "Όσο για το αισθηματικό σας, αν σας αγαπά και την αγαπάτε δεν βλέπω τον λόγο που σας εμποδίζει να ενωθείτε ζητώντας την από τους δικούς της.

Φ. ω. τ. ο. λ. α. τ. ρ. ι. σ. α. ν.: Δεν μ' άρσει καθόλου αυτός ο άνθρωπος και είναι κρίμα να πέσετε στα δίχτυα του, γιατί καταλαβαίνω από το γράμμα σας ότι είστε μια εξαιρετική φύση. Καλύτερα να πονέσετε λίγο και να διακόψετε κάθε σχέση χωρίς καμμία εξήγηση.

Τ. Α. Κ. Τ. Α. Κ.: Το καλύτερο που έχετε να κάματε είναι να τα πείτε όλα στη φίλη σας, διακόπτοντας φυσικά κάθε σχέση με την δεύτερη. Η φίλη σας που σας αγαπά, θα σας συγχωρήσει και θα καταλάβει την αδυναμία σας.

Γ. Ι. Α. Σ. Ε. Ε. Ι. Μ. Ι.: Γιατί να βραβονίζεστε με όλες αυτές τις αμφιβολίες; "Απ' όσα μου γράφετε κρίνω ότι ο νέος σας αγαπά. Λοιπόν εκείνο που σας συμβουλεύω είναι να περιμένετε "πομπετικά" να τελειώσει η θητεία του και τότε καλέστε τον να σας πει τι σκέπτεται να κάνει.

Β. Σ. Τ. 902: Τι να σας πω, καλέ μου σμηνίτη, καταλαβαίνω πολύ καλά ύστερα από την ελικρινή διήγησή που μου εκάματε ότι έπρεπε θύμα. Φρονιά όμως ότι δεν πρέπει ούτε να βουισαθείτε ούτε να θυσιαστείτε τη μικρή αδελφή που σας αγαπάει και την αγαπάτε. Να τα γράψετε όλα στον πατέρα και να του ζητήσετε επίσημως το χέρι της μικρής, αδιαφορώντας για τις απειλές της άλλης που είναι μια διεφθαρμένη ψυχή αφού εν γνώσει της έπληξε να πληγώσει την αδελφή της και να της χαλάσει την ευτυχία της.

Γ. Α. Φ. ρ. α. ν. ο. υ. α.: Δεν υπάρχει λόγος να ιωθώθετε πληγές. Φανταστείτε πως η μοναξιά σας πειράζει. Να βρείτε μια κοπέλα με ψυχικά χαρίσματα και να παντρευθείτε, έστω και με συνεισέσεις. "Ο έρωας αν λείπει στην αρχή, θα έρθει αργότερα. Να είσαστε βέβαιος.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. ι. σ. μ. έ. ν. η. ν. "Υ. π. α. ρ. ε. ι. ν. Σαμν: Αυτό που εκάματε ήταν μεγάλο και άσυμμετρο σφάλμα. Παραξενεύετε ασφαλώς τον άντρα σας υπομίζοντας πως η αγάπη του ήταν σαρκενός πόθος και τελείωσε. Τόσα χρόνια που έπρεσαν έχουν μειώσει βέβαια το φλογερό αισθηματικό βήμα. Έχουν φέρει την αγάπη της συνειδήσεως, τη στοργή. Πέστε έξω, αγαπητή μου, γυρεύονται συγκινήσεις νέες, από έναν άνθρωπο καλύτερο από που είδατε τι σας έκανε. "Αν σας γράφω τώρα και δικαιολογείται, δεν πρέπει να τον ακούσετε, ούτε να γυρίσετε σ' αυτόν, αλλά να κутάρετε να χιώσετε πιο στερεά την ευτυχία σας κοντά στον άντρα σας, και στο παιδί σας.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Σ. Σ.: Η συμβουλή μου είναι να τον βγαλίτε από τη σκέψη σας, αφού είναι τόσο εγωιστής γιατί δεν περνά ο καιρός τόσο πιο πολύ θ' αφοσιώσεσθε σ' α-

στονήν έμφυσησ θ' αυτός ποθ' σας τριγυρίζουν και μιλήστε του καθαρά. Δεν βλέπω άλλη λύση αν θέλετε να έλευθερωθείτε από τον άνθρωπο με τον όποιον, χωρίς καλά-καλά να το θέλετε, βρεθήκατε δεμένοι.

Π. λ. η. γ. ο. μ. έ. ν. ο. θ. α. λ. α. σ. ο. ο. ο. λ. λ. ι.: Είστε πολύ νέος ακόμη και δεν μπορεί βέβαια να σας συμβουλευτώ να την ζητήσετε από τον πατέρα σας. "Επομένως κρέπαι να περιμένετε. Δεν μπορώ να σας συμβουλευτώ τίποτε άλλο. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο. λ. γ. α. ν. Κρήνη: "Ομολογώ ότι δεν ήταν απάντησις αυτή: ούτε έσένα ούτε κανένα άλλον. Τιποτα δεν μας φοβίζει όταν αγαπάμε πραγματικά. "Όλα τα άλλα ερωτήματα που θέτετε στον εαυτό σας είναι αιτίες για να διακαλοησάτε την άστοχη απάντησή σας. Προχωρήστε, λοιπόν, άφοβος.

Α. ρ. γ. ε. ι. α. ν. Ε. Ρ.: "Αγάπησε το φίλο σου με τις ιδιοτροπίες του και τα ελαττώματά του. Δεν είναι κακό. "Έχει τις ιδέες του και πρέπει να τις σεβάσθης αν πραγματικά τον αγαπάς. Σκέψου ότι μεθαύριο θα παντρευθείτε. "Αλλοίμονο, αν δεν μάθετε από τώρα να σεβαστείς ο ένας τον άλλο.

Σ. κ. λ. α. β. ο. μ. έ. ν. α. Ν. α. ι. φ. τ. α. ι.: Δεν πρέπει να είστε τόσο απαιτητικός. "Από όσα μου γράφετε, η νέα αυτή σας αγαπά. Κάμετε, λοιπόν, υπομονή και μην πιέζετε από τα παράθυρα της φυλακής. "Ασφαλώς θα έχω τους λόγους της για να μην έρχεται. Δεν κρείπει συνεπώς να την εκθέσετε.

Α. γ. ν. ο. σ. τ. ο. ν. Η. Ρ. α. κ. κ. ε. ι. ο. ν.: Μην απογοητεύεστε. Φανήτε πειθαρχικός στις συμβουλές των ιατρών σας και γρήγορα θα γίνετε καλά και θα απολαύσετε όλα τα καλά της ζωής. Ποτέ δεν είναι άρα. Κουράγιο!

Α. λ. λ. η. γ. Χ. Σ.: Διατηρήσετε τη φιλία σας αγνή και με τον καιρό θα γνωρίσει ο ένας τον άλλο τα προτερήματα και τα ευγενικά αισθήματα. Τότε ασφαλώς θα νιώσετε και την αγάπη που αποφυύετε να εκδηλώσετε τώρα. Η σκέψη της δεν είναι άσχημη. Σεβασθείτε την.

Ι. ω. ά. ν. η. ν. Δ. "63, Θεσσαλονίκη: "Αφού έχουν έτσι τα πράγματα μη ζητάτε άλλη λύση. Είσαστε νέος και γινώριζετε τι πρέπει να κάμετε, αφού αυτή μόνη δεν αποτελεί τον ωραϊκόκοσμο της πόλεως σας.

Ι. λ. ό. ν. κ.: "Όποιο κι αν είναι το έμπόδιο, εκείνος, αν πραγματικά σας αγαπά, θα το υπερικήσει. Αυτός όμως οι δουλειές δεν τελειώνουν από τη μία μέρα στην άλλη, γι' αυτό πρέπει να κάμετε υπομονή και να μη τον διώξετε.

Κ. Π. Σ. Τ.: Λαμία: Διατηρήστε την αγάπη σας αγνή και προσπαθήστε να φανήτε ανώτερη από κάθε ύποψια.

Χ. ρ. υ. ή. Π. ε. τ. α. λ. ο. υ. β. ι. τ. ο. α.: Πάτρας: Τόσο μικρή: "Αφού όμως ο μπαμπάς σας σας αγαπά τόσο πολύ και δεν σας χαλά τα χατήρια δεν θα άρνηθη να δώσει και τη συγκατάθεσή του.

Σ. ο. υ. λ. Α. Μ. Κ.: Μην ακούτε τις φιλονεικίες σας που ζηλεύουν την ευτυχία σας. "Αγαπάτε τον άντρα σας με όλη την ψυχή σας. "Κι εδ η λ. ο. π. ο. ι. ο. ν.: "Αφού παρατήσατε την παλιά αμαρτωλή ζωή αφοσιωθείτε τώρα στη νεο σταδιοδρομία που θα σας προσφέρει τόσες τιμές.

Κ. Α. Γ. Ι.: Πολύ θα ήθελα να σας εξυπηρετώ, αλλά τα γράμματα που λαμβάνω σ' έχουν μετά την απάντησή κι έτσι δεν μπορώ να ξέρω. Πάντως υπολογίζετε δύο μήνες πριν από τη δημοσίευση της απαντήσεως, ως που να πάρουν τη σειρά τους.

Α. Γ. Μ. 19: Για να αποκτήσατε εκείνο που ποθείτε πρέπει να έχετε περισσότερους θάρρος.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. ι. σ. μ. έ. ν. η. ν. ο. ν. Τ. Φ.: "Όπως έφυγε ν' αγαπήσατε εκείνη τη νέα, έτσι θαρβή πάλι η στιγμή, δίχως να καταλάβετε το πώς. ν' αγαπήσατε μια άλλη. Δεν παρασιώσθηκε α-

πείθη υποφέρει σας εκείνη που θα σας συγκινήσει. Κάμετε λοιπόν όποιον.

Α. Δ. Α. Μ. Τ. 11: Γιατί ζητάτε από μένα να ύμνησω μια αγάπη και να καταδικάσω μια άγαπαισία; "Όσο και ν' αγαπάμε έναν πρόσωπο, δεν πρέπει να ξεχνάμε την ατομικότητα. Και σ' αυτό, αν το άλλο εκείνο πρόσωπο που αγαπάτε ήταν μαζί σας θα έκανε αυτό που κάνει τώρα αυτή που σας αγαπά; Θα έλεγε: "Αν έσύ πεθάνεις τι τη θέλω ενώ τη ζω;" Σας εύχομαι να πλημμυρίσει τη ψυχή σας η αίσιοδοξία, η θέληση και η αυτοπεποίθηση. Να πητε: όχι, δεν θα πεθάνω, θα νικήσω! Και θα γίνετε καλά. Και μάλλον γίνετε καλά, αν έχετε τα μέτρα σας και ρίχτε την πρώτη ματιά σας, στη γυναίκα που σας είπε: "Αν έσύ πεθάνεις, τι τη θέλω ενώ τη ζω;" Εύχομαι μετά ένα χρόνο να λάβω το πρώτο γράμμα της εύτυχης σας.

Α. ο. υ. ι. ζ. α. Ρ. Β. Α.: "Έχετε γαστ. χαρακτήρα και όταν παντρευθείτε, θα τον κάμετε ν' αποκτήσετε πολλά προτερήματα που δεν τα έχει εκείνος, αλλά τα έχετε έσεις. "Αφήστε τον νορβή στην οικογένειά σας, αρραβωνιάστε και κάμετε τον ν' έχη πεποίθηση σε σας όπως κι έσεις πρέπει να έχετε πεποίθηση σ' αυτόν.

Α. ι. π. λ. η. γ. α. μ. έ. ν. η. γ. α. π. η. Βορβόσια, Κύπρος: "Επειδή δεν έχετε το θάρρος να πητε σε μια νέα ότι την αγαπάτε, αυτό δεν είναι λόγος για να διασυνίζετε, ούτε για να... πεθάνετε! "Αλλά... αυτή τη φορά, βέβαια, δεν πρέπει να προσδώσετε την εμπιστοσύνη που σας δείχνουν. Δεν μου γράφατε την ηλικία σας, αλλά αν είστε μεγάλος και έχετε έστω και μια μικρή δεξιότητα ότι σας εκτιμούν και ότι μπορούν να σας κάνουν γιόλο τους, τότε πητε το στον πατέρα της. "Αμφιβάλλω όμως αν θα το κάμετε, γιατί σας λείπει τα απαιτούμενα θάρρος. Τότε... Τότε κутάρετε να την ξεχάσετε κι' αυτήν και να αγαπήσετε μια άλλη.

Π. ρ. ο. η. ν. ο. μ. Θ. υ. ε. λ. λ. α. ρ. ι. ο. ν.: "Αφού έχετε τα "εργονικά" σας και έχετε την "αγάπη" σας και έχετε την "αγάπη" της νέας σταθερής που είστε έσεις: Ρωτήστε τον εαυτό σας... Γιατί μια κοπέλα που βρίσκεται στα παράθυρα του γαμου της δεν θα έλαγώνικα να παρακολουθούν τον αγαπημένο της! Τι θα κάμετε όταν θα παντρευθείτε; Προσέχετε τον εαυτό σας!

Μ. ι. ε. ρ. θ. 17, Θεσσαλονίκη: Πινέτε το αισθηματικό. Να τον απογοητεύετε... Μη βελήστε να πέρετε τη δυστυχία στο σπίτι σας. Η ζωή έχει τα δράματα της, αλλά έχει και τις γλυκές στιγμές της. Αυτές τις στιγμές αναζητήστε τις άγονότερα και κάμετε την αδελφούλα σας ευτυχισμένη.

Ε. ζ. υ. π. ν. ο. Δ. ι. α. β. ο. λ. α. κ. ι. Μυτιλήνη: Δεν είναι σωστό σε σας που είστε άντρας να έχετε λιγώ-

τερο θάρρος από εκείνη! Θα την απογοητεύσετε και πάλι με τη στάση σας.

Ε. Ν., 13-19: Στόν έρωτα ο έγωισμός φέρνει καταστροφή. Με το χαμόγελο στα χείλη ζητήστε της συγγνώμη για όσα την κάματε να υποφέρει.

Π. Π. Κ. 25: "Όταν ένας νέος είναι γραμμένος στη Νομική Σχολή και θέλει να γίνει δικηγόρος, αυτό σημαίνει ότι πρέπει να έχη κρίση, λογική, έξυπνάδα. Έν μόνος ζητάτε να σας βοηθήσωμε σ' ένα τέτοιο ζήτημα.

Ε. ρ. γ. α. ζ. ο. μ. ε. ν. η. Κ. ο. π. ε. λ. α. Πειραιάς: Τη νοσηρότητα της αλληλογραφίας σας θα την εμπιστευθείτε στη διευθυντή που θα διαλέξετε να σας έρχονται.

17-9-42. Πάτρας: Γράψετε ευχαρίστως. Θα το διαβάσω. Αλλά λίγα και καθαρά.

Α. ο. γ. ι. α. ν. "Ε. μ. Δ. η. κ. η. τ. ρ. ι. ο. ν.: Δυστυχώς δεν κρταύμε άρσενιο διευθυντή.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. ι. σ. μ. έ. ν. η. ν. ο. ν. Α. Κ.: "Αν δεν κατορθώσετε να τον ξεφορτωθείτε από τώρα, θα κάνει τη ζωή σας πολύ δυστυχισμένη, όταν θα τον παντρευθείτε.

Κ. ά. π. ι. α. Μ... Γύθειο: Μοι ζητάτε να σας πω τον πιο κατάλληλο τρόπο για να σας ζητήσουν από τους γονείς σας. "Ο τρόπος είναι ένας: Να υπή μέσα να σας ζητήσουν για γυναικά του. "Αλλος τρόπος δεν υπάρχει. Μην ψάχνετε αδικίες!

Σ. τ. ρ. α. ι. ω. τ. η. ν. 2 Β.: "Ο μόνος τρόπος για να γνητε από την αγάπη των διαταγμών και της άνομιχης είναι να γράψετε σε "εξέλιξη στους γονείς της κ' έτσι πια να έλθετε σε άμεσο, έλεύτερο επικοινωνία.

Α. μ. ο. ι. ρ. α. ε. λ. α. β. ε. λ. φ. α. κ. α. τ. η. ρ. Κ. ρ. ή. τ. η. ρ. "Άλλος τρόπος δεν υπάρχει παρά να παρουσασθείτε στο Δεσπότη... Θα σας πη τι πρέπει να κάμετε.

Μ. α. ι. ο. ρ. η. Δ. ι. ο. ν.: Να το μιλήτε έσεις για το "μείλιον" και αν εκείνος αποφεύγει αυτή τη συζήτηση τότε να τον... αποφύγετε και σεις.

Α. ι. α. "Α. κ. η. ρ.ς: Πώς μπορείτε ν' αγαπάτε ένα νέο, αφού έπείσθητε ότι η δική του η αγάπη περιοριζόταν στο χρήμα; Προσπαθήστε να τον ξεχάσετε.

Γ. Κ. Β. ο. λ. ο. ν.: Τα ελαττώματα κόβονται πολύ δύσκολα. "Αγαπάτε, λοιπόν, τη φίλη σας με τα ελαττώματά της.

Μ. ι. ε. β. α. ρ. ε. τ. η.: Η μεγάλη σας αγάπη θα τον ξεναφέρει πίσω. Μη στενοχωριέστε.

Τ. α. κ. ε. ν. ο. π. ρ. ο. σ. κ. υ. ν. η. τ. Α. ι. ν. α. Θεσσαλονίκη: Είμαι η φίλη σας, και σαν φίλη θέλω να μ' ακούσετε. Κερδίζετε λοιπόν καιρό για να το γινώσκουν οι δικούς σας, και χωρίς να είσασθαι κανείς τους να καταλάβουν καλά, ότι μόνο στο γαμο σας αυτό θα βρείτε την ευτυχία. Χρησιάζεται όμως έπισημη και έπομνη.

Ε. Μ. Κ.: "Αν όλοι οι φίλοι μας μας έγραψαν από 18 γενερόνα, όπως κάματε σεις, τότε θα έπρεπε να διαβάσωμε ένα μίλια μόνο για διάβασμα... Και τώρα στο ζήτημα σας: "Αγαπήσατε, σας αγαπούν. Η αγάπη εκείνη έξασπεί, ενώ σεις "αυνοώτε" ακούμ από αγάπη. Υποφέρει κανείς, όμως, για πρόσωπα που εκτιμούν την αγάπη και το σεβασμό που τους προσφέρεται. Σε προσώπα, σαν κι αυτό που αναφέρετε, ελπίε η περιποίηση...

Μ. α. ρ. ι. α. Γ. Ν. Σ. Παγκράτι: Τι κακό είναι αυτό που πηδανέτε έσεις να κοιτάτε! Παρακαλάτε ν' αγαπάτε με ένα έρωτα μια ευκαίρια να μιλήσετε σ' αυτόν που αγαπάτε κι όταν σας δίνεται αυτή η ευκαιρία, την παρατάτε και φεύγετε μακριά σαν τοιλάς! Αυτό πάθατε κ' έσεις. Τώρα μετανοώτε και γυρίστε να δικαιολογησάτε τον εαυτό σας, ζητάτε βοήθεια... "Ε, λοιπόν! Κάματε ένα σφάλμα. Να το επανορθώσετε, μιλήστε του, ζητήστε του συγγνώμη για την προσβολή που του κάματε. Και δίχως ένοσησμούς, μαλακίες να χαρακτηρίσει του και άφελος με τις προθέσεις του, καυλώσατε την θέση σας.

Χρυστάς τέσσερα κατοστάρια και κάνει... την πάσα! (Σκίτσο Ν. Ναιμκοβ)

ΜΙΡΑΝΤΑ

Μυστηριώδεις εξαφανίσεις

Υπάρχουν άνθρωποι που είναι αξιοσημείωτοι για την τάξη τους. Μα υπάρχουν κι άλλοι που ζουν και κινούνται όπως τυχόν. Έτσι και οι εξαφανίσεις τους. Οι άνθρωποι αυτοί, -κι είναι πολλοί- φεύγουν από το σπίτι τους, εξ'αφαιρέσει χωρίς ποτέ να πάρουν ένα τηλεφώνημα για να ειδοποιήσουν, που θα πάνε και πότε θα γυρίσουν. Κι' αυτή η άμελεια τους γίνεται αφορμή να αναζητηθούν ή αστυνομία και να κληθούν πολυμερές αναζητήσεις. Τέλος ανακαλύπτεται τον εξαφανισθέντα που οι συγγενείς του τον νομίζουν θύμα εγκληματικής ή δυστυχήσεως, να διακομίζονται ανύποπτος για το δράμα και τη στενοχώρια των οικείων του.

Ημουν στα γραφεία του αστυνομικού της Γενικής Ασφαλείας κ. Αρ. Παπαδόπουλου, όταν ένας φίλος μου, τον κάλεσε στο τηλέφωνο για να του ζητήσει την βοήθειά του. Είχε εξαφανισθεί μυστηριωδώς ένας δικός του, ο κ. Κ. Α.

Ο κ. Παπαδόπουλος τηλεφώνησε άμεσα στο Σταθμό Α' Βοηθειών μήπως ο Κ. Α. είχε πέσει θύμα δυστυχήσεως και είχε μεταφερθεί εκεί. Η απάντησή ήταν αρνητική. Πήρε κατόπιν το τηλέφωνο του νοσοκομείου μήπως τον είχαν μεταφέρει εκεί. Μα ούτε εκεί βρέθηκε. Κι' έτσι, κατόπιν, το αστυνομικό δελτίο στο οποίο γράφονται όλα τα γεγονότα του εικοσιτεσσάρου που συμβαίνουν στην περιφέρεια όλων των αστυνομικών τμημάτων. Μα ο Κ. Α. δεν αναφερόταν ούτε σ' αυτό. Τέλος εξεκριώθηκε ότι ο Κ. Α. αφού διασκέδασε με κάτι φίλους του από το σπίτι, γύρισε μάλιστα που οι οικείοι του είχαν αναζητήσει την αστυνομία για να τον βρουν!...

Το έπεισοδιο αυτό έδωσε αφορμή στον κ. Παπαδόπουλο να μ' αφηγηθεί μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες εξαφανίσεις.

«Ένα πρωί, μ' έλεγε, ήρθε στο γραφείο μου μία γυναίκα. Έκλαιγε και φαινόταν πολύ τριγμένη. (Για όνομα του Θεού, βοηθήστε με κ. αστυνομία, παρακαλώ. Χάθηκε ο άντρας μου!... Χθες τη νύκτα κάποιος χτύπησε την πόρτα μας: «Κώστα, του φώναξε. Ντύσου άμεσα γιατί σε θέλω!» Ο Κώστας σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντύθηκε γρήγορα κι' από εκείνη τη στιγμή δεν ξαναγύρισε. Δεν έχω καμμία ιδέα. Δεν ξέρω τι του συμβαίνει».

Ο κ. Παπαδόπουλος της εξήγησε ότι για να ακολουθήσει ο άντρας της τον νυκτερινό επίσκεπτη, πρέπει να ήταν πολύ φίλος του κι' όχι ένας άγνωστος κακοποιός. Μα εκείνο που τον είχε σκανδαλίσει και τον ίδιό ήταν ότι ο Κώστας δεν είχε ξαναφανεί οπότε του. Ενδιαφερόθηκε φυσικά για την περίπτωση του κι' έδωκε εντολή να γίνουν αναζητήσεις. Ο Κώστας ήταν σωστός. Στην πράξη όμως κανείς δεν τον είχε ιδεί. Το μυστηριώδες άτομο που τον είχε πάρει τη νύκτα από το σπίτι

του, κανείς δεν το ήξερε. Έξ' αλλού ο Κώστας Χ... δεν φαινόταν σε κανένα δίδιο νοσοκομείου ή τμήματος ότι είχε πέσει θύμα δυστυχήματος. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Η αστυνομία είχε χαλάσει τον κόσμο, μα δεν μπορούσε να διαλευκάνει το μυστήριο. Είχαν περάσει αρκετές ημέρες κι' ο Κώστας δεν φαινόταν πουθενά. Η γυναίκα του τον έκλαιγε πια για πεθαμένο και ντύθηκε στα μαύρα... Σαφινικά, μία ημέρα, ο Κώστας γύρισε δροσερός και κεφατός στο σπίτι του!... Είδη τη γυναίκα του υστερόντως και τα έκανε.

— Ποιος πέθανε, βρε γυναίκα; τη ρώτησε ανήσυχος. Τι συμβαίνει στο σπίτι;

— Εκείνη κόντεψε να πεθάνει από τη χαρά της που τον αντίκρυζε ζωντανό.

— Κωστάκη!... φώναξε με οδυμένη φωνή. Ζης, Κώστα μου κι' εγώ φέρω τα μαύρα;

— Αγρίψε ο Κώστας για τη βιασύνη αυτή της γυναίκας του.

— Πολύ γρήγορα με πεθανες βρε γυναίκα!

— Μα τι είχες γίνει τόσο καιρό; άπορησε η γυναίκα του.

Τότε εκείνος της εξήγησε ότι ένας πελάτης του, τον «ήπιε ανώγει» Σαφινικά για την θεωρητική. Ήταν μία καλή μα βισοτική δουλειά και δεν ήθελε να την χάσει.

— Καλά, δεν ειδοποιούσα, δεν έκανες ένα τηλεφώνημα για να μη ανησυχώ; ρώτησε η γυναίκα του.

— Μα ο Κώστας ήταν από τους «βαρείς άντρες»! Δεν ένιωθα να διηγήσομαι στην γυναίκα του που πάει και τι κάνει. Θύμωσε κιόλας που εκείνη είχε ανησυχήσει κι' είχε αναταράξει την αστυνομία.

— Βρε ξεροκεφαλή που την έχεις! γκρίνιασε. Πάει, με ρεζίλεψες στην κοινωνία!...

Και δεν τη συνχώρησε ποτέ γιατί είχε βισοτή να φορέσει μαύρα!...

Άλλη μυστηριώδης εξαφάνιση ήταν η ακόλουθη:

Η κ. Α. Π. ήταν 60 χρόνων. Έμενε στο Μακρυγιάννη κι' είχε τις ιδιότητες της. Κάθε Κυριακή ένοιασε να πάει στην εκκλησία κι' έπειτα να γυρίσει στο σπίτι του παιδιού της, του δικηγόρου Π. που έμενε, να πιει ένα διπλό καφέ σε ποτήρι και να βοηθήσει μερικά παζιμάδια!... Είχε επίσης ώριμη ώρα φαγητού και δειπνούν κι' έτρωγε ώριμα φαγητά που τα μαγειρεύει μόνο η ανειδίκτη!... Από κανέναν άλλον δεν δεχόταν να δοκιμάσει τίποτα. Ήταν πολύ ιδιότροπη, μα κι' εξαιρετικά ευγενής και καλή κυρία που δεν έννοιασε να αλλάξει τις συνήθειές της. Θάνατος ήθελε λοιπόν την ανησυχία του νιού της όταν μία Κυριακή η κ. Α. Π. δεν γύρισε από την εκκλησία. Πέρασε επίσης το μεσημέρι και δεν είχε φανεί. Ανησυχός τότε ειδοποίησε τον κ. Παπαδόπουλο για τη συμφορά που τον είχε βρή.

Ο κ. Παπαδόπουλος πήρε στο τηλέφωνο το Β' Τμήμα. Μα δεν έβρισαν τίποτα. Επίσης ούτε ο Σταθμός Α' Βοηθειών.

Η οικογένειά της κ. Α. Π. είχε αναταράχσει. Δεν ζέσανε που να την βρουν που να την αναζητήσουν.

Θανατοβήτε τώρα την κατάπληξη τους όταν άρχι να νύκτα έδω από το σπίτι τους σταμάτησε έν' αυτοκίνητο και κατέβηκε πρόσκαρη η κ. Α. Π.

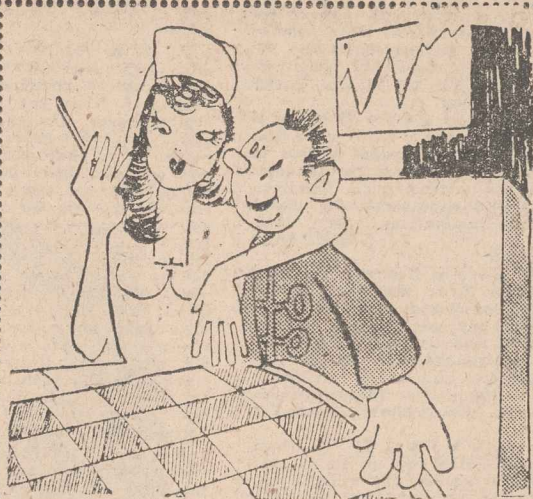
— Πού ήσουν, καλή μητέρα; άπορησαν όλοι. Τι έγινε;

Τότε εκείνη ήσυχα-ήσυχα τους αφηγήθηκε τα εξής:

— Την ώρα που πήγα να στην εκκλησία, καθώς διέσχιζα τη Λεωφόρο Συγγρού, παρά λίγο να με κόβει έν' αυτοκίνητο. Ο οδηγός του με γλύτωσε φρενάροντας απότομα. Συγχρόνως τον άκουσα να με φωνάζει: «— Έ, μωρό για όνομα του Θεού που πάς μονάχη! Για φαντάσου... κόντεψε να σε κόβω!...» Κι' έτρεξε να μ' αγκαλιάσει και να με βάλει στ' αυτοκίνητο. Ήταν ο πιο μεγάλος φίλος μου με τη γυναίκα μου. Με πήρε σπίτι του και τώρα γύρισε. Τι με κυττάζετε έτσι; Σε καλώ σας!...

Αυτά συμβαίνουν με τις εξαφανίσεις. Ειδοποιήστε, λοιπόν, τους δικούς σας όταν πρόκειται να παρευρεθείτε.

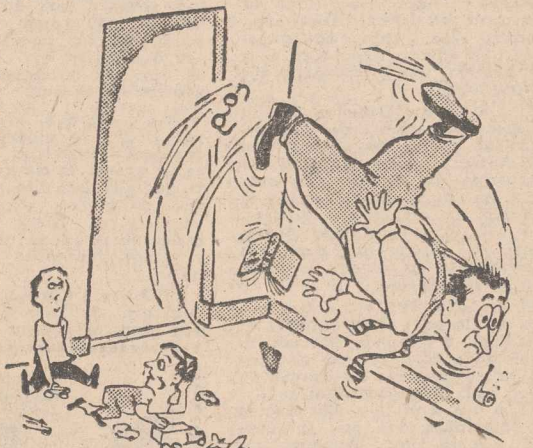
Ο. ΔΡΑΚΟΖ

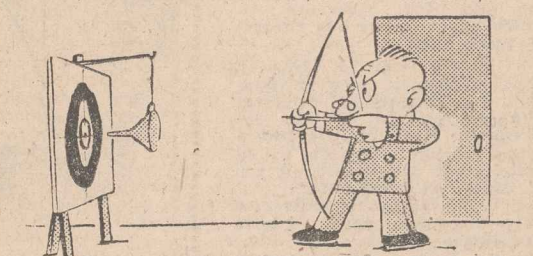
Η νοσοκόμος: «Αγαπώμε, κάθε φορά που σου δάζω το θερμόμετρο, ανεβαίνει ο πυρετός σου!...»

— Μεγάλη επιτυχία, φίλε μου, το «πάρτυ» του Μιστόκλη!...

— Γιαννακή, μήπως βόσκεται μέσα στα παιχνίδια σου, κανένα αυτοκίνητο Πρώτων Βοηθειών;...

«Ένας επιδέξις τυζότης!»

Τά 4 κρίσιμα χρόνια ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Πώς να τα αντιμετωπίσετε

Η συζυγική ζωή δεν είναι ποτέ σχεδόν ανέφελη και ανόθεσπη, όπως την εύχεται ο κόσμος. Πάντα περνά από μία κρίσιμη περίοδο, οπότε τρία πράγματα μπορούν να συμβούν: Πρώτον, να αποτελεσθεί άπληστη σε μία εφιαλτική κατάσταση, γεμάτη φόβους, ζηλοτυπία και διαρκείς καυγάδες. Δεύτερον, να καταλήξει σε διαζύγιο. Τρίτον, να ανανεωθεί και να χαρίσει την ευτυχία.

Από μία στατιστική έρευνα που έκανα σε 252 άνδρες, διαπίστωσα ότι η κρίσιμη αυτή περίοδος, παρουσιάζεται ανάμεσα στον έβδομο και τον ενδέκατο χρόνο της συζυγικής ζωής. Τα τέσσερα αυτά χρόνια για τα περισσότερα άνδρες, είναι μαρτυρικά.

Τα άνδρα που εξέτασα, προέρχονταν από διάφορα μέρη και διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Γι' αυτό και τα συμπεράσματά, έχουν γενικότερη αξία. Όλα σχεδόν με βεβαίωσαν ότι πέρασαν μία κρίσιμη περίοδο, ανάμεσα στον έβδομο και τον ενδέκατο χρόνο. Ακόμα και από τα 104 άνδρες, που μου είπαν ότι ζούν ευτυχισμένα ή εξαιρετικά ευτυχισμένα, τα 80% μου ωμολόγησαν ότι στα 4 αυτά χρόνια, χρειάστηκαν να κάνουν πολλούς συμβιβασμούς, για να μη καταστρέψουν την ευτυχία τους. Χαρακτηριστική είναι η σχετική αφήγηση μίας κυρίας:

— Τώρα ακόμη δε μπορώ να καταλάβω τι συνέβη μεταξύ μας. Ο Έντν κι' εγώ παντρευτήκαμε νέοι. Έργαζόμουν σ' ένα γραφείο κι' αυτός είχε μία επιχείρηση. Ύστερα από μερικά χρόνια, αγοράσαμε ένα όρατο σπίτι. Αποχτήσαμε φίλους και κοινωνική θέση. Ύστερα όμως τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Άρχισαν καυγάδες χωρίς λόγο. Προσπαθήσαμε να διορθώσουμε το κακό, αλλά δεν τα καταφέραμε. Ο Έντν σπατάλησε χρήματα ασυλόγιστα κι' εγώ εύριχα αφορμές να φύγω από το σπίτι. Νομίστηκε ότι αν κάναμε ένα παιδί, η κατάσταση θ' άλλαζε. Πραγματικά, όταν γεννήθηκε η κόρη μας η Ρούθ, βελτιώθηκε, μα σε λίγο χειροτέρευσε και πάλιν. Είχαμε όλα τα καλά, αγαπού-

Ερωταποκρίσεις

- Σε τι μάς χρησιμεύει συνήθως η εμπιστοσύνη;
- Στο να απατώμεθα πιο εύκολα χωρίς να το καταλαβαίνουμε.
- Τι είναι η σοφία;
- Η σκέψις όλων της ανθρωπότητας.
- Τι χρειάζεται το πνεύμα σε μερικούς ανθρώπους;
- Για να σκεπάζουν τη βλακεία τους.
- Τι είναι η λογική;
- Η επιστήμη των επιστημών.
- Ποιοι είναι οι νόμοι του ανθρώπου;
- Ο Έρως, η Αλήθεια και η Δικαιοσύνη.
- Τι είναι η φιλαρέσκεια;
- Ελάττωμα για τη γυναίκα μας και προτέρημα για τη γυναίκα του... γείτονά μας.
- Τι είναι η γυναίκα;
- Στους άγιους ένα ζώο, στην Αγία Τριάδα ένα έπιπλο και στην Ευρώπη ένα καίσιμο παιδί.

σαμε ο ένας τον άλλον κι' όμως ήμαστε έτοιμοι να χωρίσουμε. Ευτυχώς, που δεν έγινε αυτό, γιατί τώρα στο δωδέκατο χρόνο από τότε, που παντρευτήκαμε, ζούμε ευτυχισμένα...

Η περίπτωση αυτή είναι τυπική. Το ίδιο σχεδόν συμβαίνει στα περισσότερα άνδρα. Τα πρώτα χρόνια του γάμου, κυλούν συνήθως ομαλά. Χωρίς όμως να το καταλαβαίνουν κανείς, σ' αυτά τα πρώτα χρόνια, συσσωρεύονται μέσα του μικροαπογοητεύσεις, διαπιστώσεις έλλειψων και σφαλμάτων, που κάποτε, συνήθως στον έβδομο χρόνο, αρχίζουν να ξεσπούν και να δημιουργούν το συζυγικό δράμα. Κυριότερες αιτίες, επιστημονικά εξακριβωμένες, είναι: το σεξουαλικό άσυμπίδαστο, διαφορά χαρακτήρων, διανοητική ανωριμότητα, οικονομικές δυσχέρειες, υποσυνείδητες κακίες.

Φυσικά η επιστημονική αυτή εξήγηση του φαινομένου, δεν έχει πρακτική αξία. Ο πολύς κόσμος ενδιαφέρεται να μάθει: Μπορεί να αποφυγή την κρίσιμη αυτή περίοδο στην συζυγική ζωή; «Αν θέλουμε να απαντήσουμε ελκρινώς, πρέπει να πούμε καθαρά: Όχι. Προσέξτε όμως τι έκανε το ζεύγος Φαρράρ.

— Πέρασαμε κι' εμείς μία φοβερή περίοδο, αφηγείται η κ. Φαρράρ. Με τις πρώτες όμως δυσάρεστες εκπλήξεις που παρουσιάστηκαν στον έβδομο από το γάμο μας χρόνο, αντί να απογοητευθούμε, ζητήσαμε να βρούμε τι ήταν εκείνο, που χαλούσε τη ζωή μας. Νύχτες όλοκληρες το συζητούσαμε και μαλώναμε ασχνημα με τον άνδρα μου. Με κατηγορούσε ότι τον πιέζω διαρκώς να κερδίσει όλο και περισσότερα χρήματα. Τού παρατήρησα ότι δεν είχε προσέξει μερικές άλλες στις προτιμήσεις μου: «Οτι απόχτησα μία εξαιρετική αγάπη για τα γραμμάτια και τις τέχνες. Διαπιστώσαμε έτσι ότι καθένας μας ζούσε σε διαφορετικούς κόσμους. Τον κατηγορήσαμε ότι με παραμελούσε. Μαύ εξήγησε ότι, αντίθετα, προσπαθούσε να μ' αφήσει στην ησυχία μου. Οι αμοιβαίες διαπιστώσεις και εξηγήσεις συνεχίστηκαν αρκετό διάστημα. Στο τέλος βρήκαμε τα κακά σημεία επαφής και τους τρόπους συμβιβασμού των αντιθέσεων μας. Σήμερα ζούμε ευτυχισμένα. Χρειάστηκε όμως κόπος και μεγάλη προσπάθεια, για να το πετύχουμε αυτό. Δεν αφήσαμε τα πράγματα, όπως κάνουν τα περισσότερα άνδρα, να πάρουν μέσα τους, το δρόμο τους...

Δεν υπάρχει λοιπόν καμμία μαγική συνταγή, για να αποφευχθούν οι διαταραχές της συζυγικής ζωής. Μερικές όμως συμβουλές, ίσως είναι χρήσιμες:

— Όταν αρχίσει να διαταράσσεται η ζωή σας, προσπαθήστε να την ξαναφτιάξετε από την αρχή, σαν να παντρευτήκατε μόλις χθες. Μην αφήσετε να ξεσπάει ο θυμός σας. Συζητήστε τις συζυγικές διαφορές σας. Αντιμετωπίστε τις έλλειψεις και μη διασκέδαζε να σφετερίστε στην επιφάνεια τα κρυμμένα ελαττώματά σας. Ο μολυνήστε τα, ελκρινώς, ο ένας στον άλλον. Πάρτε το απόφασι ότι έλαχιστα άνδρα κατανοούν να περάσουν ομαλά όλα της ζωής. Μην ντρέπεστε να ζητήσετε συγγνώμη ή συμβουλή ενός ανθρώπου της απόλυτου εμπιστοσύνης σας. Και προπαντός, όταν φτάνετε σε σημείο, που σκέπτεστε να σπάσετε τους δεσμούς του γάμου, θυμηθείτε τα καλά χρόνια και τις ευτυχισμένες στιγμές, που περάσατε σαν άνδρες. Ίσως έτσι αυτόματα να ξαναβρουν οι ήμερες της νύχτας...

Και σφαλώς θα ξαναβρουν. Τι ποτε δεν διαρκεί ανώμαλα και πράσιτων ή συζυγική αλληλεγγύη. Υπομονή λοιπόν και σύνεσις και οι καλές μέρες θα ξαναβρουν.

ΤΖΕΡΑΝΤ ΕΡΛΙΧ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΜΕ ΕΛΑΤΗΡΙΟ

Στην τελευταία Αγγλική εμποροπανήγυρι έκαναν την εμφάνισή τους μεταξύ των άλλων και τα υποδήματα αυτά υποδήματα που αντί για τακούνι έχουν ένα ελαστικό έλασμα χάρις στο οποίο το περπάτημα είναι πολύ άνετο κι' αναψυκτικό.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΤΕΓΑΣΙΣ

Η Αγγλίδα αυτή που βλέπετε στη φωτογραφία κατάρωσε ύστερα από πολλές ταλαιπωρίες να στεγασθεί. Και που νομίζετε; Μέσα στο πολυτελές αυτό σπίτι ενός σκύλου το οποίο της παραχώρησε μία πλούσια οικογένεια. Πάντως δεν φαίνεται να είναι δυσορεσημένη για την πρωτότυπη αυτή κατοικία της.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Στο Χόλλυγουντ, κοντά στο Κινέζικο θέατρο υπάρχει αυτό το πεζοδρόμιο επάνω στο οποίο πολλοί κινηματογραφικοί άστερες έχουν αφήσει τα αποτυπώματα των ποδιών και των χεριών τους με υπονοία. Στην εικόνα μας διακρίνεται καθαρά το όνομα του Νέλσον Έντν επάνω από τα αποτυπώματά του.

Η Ζωή μου και τα μαυροδωμάτια μου

Τὰ παραχωρηθέντα εἰς τὸν «Θησαυρὸν» ἀπὸ τὴν οἰογένειάν του ἰδιόχειρα ἀπομνημονεύματα τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ, τοῦ «Ἑλληνοῦ ποῦ κατέπληξε τὸν κόσμον μετὰ τὴν μυϊκὴν του δύναμιν.

(Ἀπομνημονεύματα «Θησαυροῦ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις).

Ι ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ Ι *

Παναγῆς Κουταλιανὸς γεννήθηκε στὴν Κούταλη — ἓνα μικρὸ νησί τῆς Προποντίδος — τὸ 1854. Ἦ μανία του ἦταν νὰ γίνῃ ναυτικός. Σὲ ηλικία 14 ἐτῶν ταξίδεψε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν Ρουμανία, ὑπηρετώντας ἀνὰ μούτσος ἓνα μικρὸ καράβι. Μετὰ δύο χρόνια, περαστικὸς ἀπὸ τὴν Κούταλη, ἦλθε σὲ ρῆξί μετ' ἑξ' Ὁσέρκου ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦς ἐξοκλόπησε ὅλους! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνιθότανε ὅτι διέθετε ἐκπληκτικὴ μυϊκὴ δύναμι. Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔφυγε μ' ἓνα χιῶτικο καράβι γιὰ διάφορα λιμάνια τῆς Εὐρώπης. Στὸ Πόρτο Κάλιαρι τῆς Σαρδηνίας ἐμπλέξε μετὰ μιά ομάδα Ἰταλοαλβανῶν κακοποιῶν οἱ ὁποῖοι σχεδίαζαν νὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ λεφτά του. Ὁ Παναγῆς, βοηθούμενος κ' ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό του Πολυχρόνη, τοὺς παρέσυρε σὲ μιά ἀπόμυρ συνοικία — ἐπειδὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ἐν τῷ μεταξύ τὸ σκεδῆ τους — κ' ἐκεῖ τοὺς ἐπάσσε σὲ ἑλὸ ὅλους μετὰ τὴ σειρά. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁμως τραυματίσας σοβαρὰ τὸν ἓνα κ' αὐτὸ τὸν ἀνάγκασε νὰ καταλύῃ τὸ καράβι του καὶ νὰ κρυφθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πλοῖο ξεκίνησε γιὰ τὸ Πλύμουθ τῆς Ἀγγλίας, θεύγοντας, ἀργότερα, μ' ἓνα γενοδόξικο πλοῖο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ τὴ Μάλτα εἶχε τὴν ευκαιρία νὰ ἀποκαλύψῃ πάλιν τὴν ἐκπληκτικὴν μυϊκὴν του δύναμι. Μία φοδερὴ τρικυμία ἀόρασε ὁσα ἀντικείμενα ὑπῆρχαν σὲ τὸ κατάρωμα τοῦ καραβιοῦ κ' ἐπάσσε τὸ κατάρτι τῆς πλώρης. Προέκυψε σοβαρὸτατος κίνδυνος ναυαγίου τοῦ πλοίου. Ὁ Παναγῆς τότε, ἄλκωσε μόνος του τὸ κατάρτι, ἐνῶ ὁλο τὸ ἄλλο πλοῖο μὲ τὸ στερῶσε πρόχειρα στὴ βῆσι του. Ὅλοι ἐξέφραζαν τὸ θαυμασμό τους πρὸς τὸ νεαρὸ ναυτικό. Ὁ πλοῖαρχος τοῦ ἔδωσε γιὰ ὄρωρ πενήντα τάλληρα κ' ἓνα μπουκάλι παλὸν ροῦμι. Στὴν Τανγγέρη, ὁ Πρόξενος τῆς Ἰταλίας κάλεσε τὸν Παναγῆν σὲ τραπέζι, μὲ μὲν ἔμαθε τὸ κατάρωμα τοῦ, ἀλλὰ ὁ Κουταλιανὸς ἤρνηθη ἐπειδὴ δὲν εἶχε κ' ἀλλήλη φορεσιά.

Στὴ Μάλτα ὁμως ἀναγκάστηκε νὰ συμπλακῇ μ' ὁλοὺς αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐθαύμαζαν πρὶν ἐπειδὴ μιλῶσαν εἰρωνικά γιὰ τὴν ἐλληνικὴν σημαία ποὺ εἶχαν ὠψωμένη σὲ κατάρτι τοῦ ἓνα κ' ἐπρωμμένο οὐκ οὐκ ἐπαρσε τὰ πτερὰ ἀρκέτων ναυτικῶν καὶ ἰδίων τοῦ αὐστριακοῦ τροφιδότου τοῦ πλοίου ποὺ ἦταν ὁ προκλητικώτερος ἀπ' ὅλους.

Ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὁ Παναγῆς ἐγκατέλειπε τὸ γενοδόξικο ἀναζητώντας δουλειὰ σὲ κανὲν ἑλληνικὸ καράβι).

2ον

Τὴν ἄλλη μέρα πῆραμε μετὰ τὸν Πολυχρόνη τὰ ρούχα καὶ βγήκαμε στὴ Μάλτα. Ὁ καπετάνιος εἰς πλῆρωσε τὸ λογαριασμό μας, μὲ ἔδωσε καὶ ἑκατὸ φράγκα δῶρον, ἀλλὰ μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ μαστορήσω εἰς βάρος του ἂν κληθῶ ἀ-

πὸ τὸ Ἰταλικὸ Πρόξενιο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ διασκεδάσαμε καλὰ μετὰ τὸν Πολυχρόνη καὶ τὴν ἄλλη μέρα συνάντησα τὸν Νικόλη Γιαννόπουλο ἀπὸ τὴν Κάλιαρα, ὁ ὁποῖος ἦταν πλοῖαρχος τοῦ καραβιοῦ «Ἀγγελικά». Συμφωνήσαμε, καὶ μὰς πήρε μαζί του γιὰ τὴν Ἀγγλία.

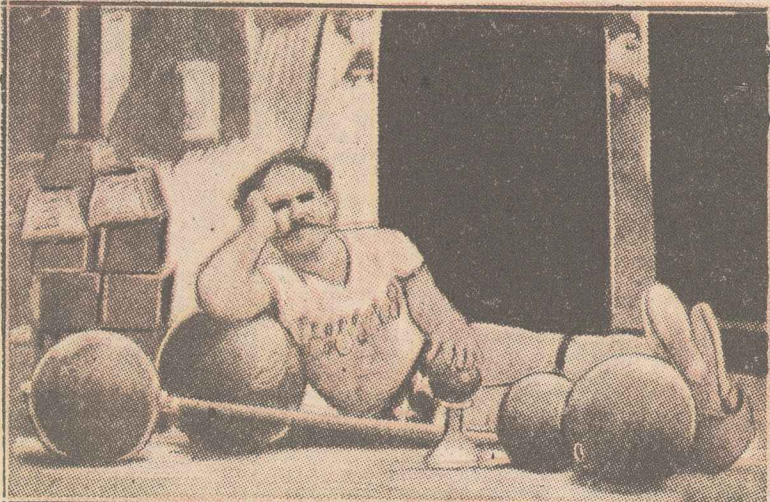
Μιά ἀπόπειρα ἀπάτης

Τὸ πλοῖο ἦταν φορτωμένο σιτάρι. Μόλις ξεκίνησαμε ἀπὸ τὴ Μάλτα ὁ πλοῖαρχος κάλεσε μερικοὺς ναύτες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μὲνα καὶ μὰς εἶπε ἐμπιστευτικά νὰ βγάλουμε σιτάρι ἀπὸ τὸ ἀμπάρι καὶ νὰ τὸ μεταφέρουμε σὲ μιά κουκώνα τῆς πλώρης. Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι σκοπὸς του ἦταν νὰ τὸ κατακοσμήσῃ. Στὸ τέλος μὰς εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἄν ἔλθουν οἱ ναυτασφάλειες γιὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ φορτίου, θὰ πῇτε πὺς ἔπιασε μεγάλην τρικυμία στὴ Μεσόγειο καὶ ἀναγκασθήκαμε νὰ κάνουμε ἀβασία καὶ νὰ εἰσούμε πολὺ σιτάρι στὴ θάλασσα. Καὶ νὰ εἰστέ βέβαιον πὺς ἀπὸ τὴ δουλειὰ αὕτη δὲν θὰ βγῇτε ζημιωμένοι.

Δὲν μὲν κολλοῶσε αὐτὸ. Ἐν τούτοις δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀφοῦ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω καὶ διαφορετικά. Τὸ μὲν ποῦ μ' ἐνδιέφερε ἦταν νὰ φτάσουμε μιά ὥρα ἀργότερα στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ κυττάξω νὰ βρῶ κανένα ἄλλο καράβι ποὺ νὰ κάνῃ τιμιώτερες δουλειές.

Ἐπὶ τρεῖς μέρες σχεδὸν κουβαλοῦσαμε τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἀμπάρι στὴν κουκώνα τῆς πλώρης. Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας εἶδα μετὰ τὴν ἀπὸ τὴν ἀντὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς τὴν Ἰσπανικὴν ἀκτὴν, κάναμε ἀποστροφή μετὰ κατεύθυνον τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας. Τότε ὁ καπετάνιος μὰς φώναξε καὶ μὰς εἶπε ὅτι θὰ πωλήσουμε τὸ κλειμμένο σιτάρι σ' ἓναν μεγάλον λαθρέμπορον καὶ θὰ μοισασθοῦμε τὰ κέρδη. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ φέγγος γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου θὰ κάναμε δὴλωσι τῆς ἀβασίας. Μὰς διόταξε ἐπίσης ὁ καπετάνιος νὰ ρίξουμε ὑπόλοιπον νερὸ μέσα στὸ ἀμπάρι

Ὁ Παναγῆς Κουταλιανὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴ δύναμίν του καὶ σὲ ἀρετὰ προχωρημένη ηλικία. Στὴ φωτογραφία φαίνεται ἀναπαύμενος δίπλα στὰ βάρη του μετὰ μίαν ἐπίδειξιν.

γιὰ νὰ φανῇ ὅτι μὰς ἔκανε ζημιὰ ἡ τρικυμία.

Δὲν μίλησα ὡς τὸ πρῶτ' τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ὅταν διῶκε ἤλκε στο καράβι ἡ λιμενικὴ ἀστυνομία νὰ κάνῃ τὸν ἔλεγχον τῶν γαριτῶν τοῦ πλοίου, παρουσιάστηκα στὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸ καὶ κατηγγεῖλα τὴν κλοπὴν. Ὁ πλοῖαρχος καὶ οἱ ἐνδιαιφερόμενοι ναῦτες ἐγίναν ἐξω φρονῶν ἐναντίον μου, κ' ἐπεχείρησαν νὰ μὲ χτυπήσουν. Τὸς συγκράτησαν ὁμως οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι σὲ λίγο παρέλαβαν τὸν πλοῖαρχον καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ τιμῆμα γιὰ ἀνάκρισι. Τότε οἱ ἄλλοι ὠρμησαν ἐναντίον μου καὶ ἴσως θὰ μὲ σκοτώναν ἂν δὲν προφταίνα νὰ ἀρπάξω ἓνα γονιὸν κατασκευαστικὸν σιγινὶ καὶ νὰ σπάσω μ' αὐτὸ τὰ πτερὰ τοῦ λοστρόμου καὶ τοῦ γραμματικοῦ τοῦ πλοίου. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ γεροτονήσω καὶ τοὺς ἄλλους ὅπως ἔπρεπε, ἀλλὰ πρὸλαβαν καὶ κλειδωθήκαν στὴν καμπίνα. Πήδηξα τότε κ' ἐγὼ στὴν δόρακα καὶ βγήκα μόνος μου στὴ Μασσαλία.

Χορήματα δὲν εἶχα καθόλου. Τὰ ρούχα μου εἶχαν μείνει ἐπάνω στο καράβι. Ἐυπόλυτος, κουρελιασμένος καὶ βρώμικος, ἔκανα βόλτες στὴν προκυμαία, μὴ ξέροντας τί θ' ἀπογίνω. Ὅλο τὸ μωρογάιο ἦταν γεμῖτο ναυτικούς. Ἐξω ἀπὸ ἓνα καφεενάκι ἄκουσα δύο ναῦτες νὰ μιλοῦν ἐλληνικά. Τὸς εἶπα πὺς εἶμαι χωρὶς δουλειὰ καὶ θέλω νὰ υπαρκάω. Μὲ συνέστησαν τότε σ' ἓνα καπετάνιον ὀνόματι Ρουπουαί, ποὺ ἀγκαζοῖζε ἐκείνης τῆς μέρας πλοῖομα γιὰ ἓνα ταξίδι στὴ Μαδαγασκάρη.

Εἶχα μεγάλῃ ἐπιθυμία νὰ ταξιδεύω στὴ μακρινὴ θάλασσα γιὰτὶ ὅλοι μὲ ἔλεγαν πὺς ἔτσι θὰ κερδίζα περισσότερο γρήγορα. Ἐτσι θὰ μποροῦσα νὰ βοηθήσω τὴν οἰογένειάν μου. Μὰ κ' αὐτὸς ὁ Ρουπουαί ἦταν ἓνας ἀπατεῶν. Ἐνῶ μὰς ἀγκαζοῖσε γιὰ τὴ Μαδαγασκάρη, ὠδήγησε τὸ πλοῖο στὸ Κάβο Σπεράντζι, ὅπου φορτώσαμε φυσιῖκα καὶ ἐπιστρέψαμε στὴ Μασσαλία. Στὴν ἐπιστροφή ὁ γραμματικὸς τοῦ καραβιοῦ χτύπησε ἓνα ἴσπανον ναῦτη ἐπειδὴ εἶχε τρυπήσει ἓνα σακκὶ καὶ πῆρε φυσιῖκα. Τὸ ἄλλο πλοῖομα ἦθε σὲ μέρα, ἂν καὶ ἦμουν ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους, καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ ἐκδικηθῶ τὸν δυστυχημένον τὸν ἴσπανον ποὺ εἶχε σωριασθῇ στὴ μιά γωνία μετὰ τὸν ἀνὸν ὁ καπὸ τῆς κεφαλῆς του. Στὴν ἀνὰ ἀνὸν ἦκα γιὰτὶ σκέφθηκα πὺς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ βγάλω ἐνῶ πάντα τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα. Μ' ἐφωρον ὁμως σὲ φιλότιμον κ' ἀναγκάστηκα νὰ δώσω ἓνα καλὸ μάθημα σὲ τὸν ναυματικὸ ποὺ ἦταν ἓνας θεόρατος μασσενιέζος.

Ὁ καπετάνιος, ἓνας τύπος πειρατὸς ἀντὶ νὰ ἐπέμνη, παρακολουθοῦσε τὴν πάλη μας καὶ γελοῦσε. Νόμιζε πὺς ὁ ἀνθρώπος τοῦ θὰ μὲ ἔσπαζε τὰ πτερὰ. Ὅταν εἶδε πὺς συνέβη τὸ ἀντίθετον καὶ πὺς εἶχα στοραπατοῦσε τὸ γραμματικὸν τοῦ, μὲ κάλεσε κοντά του, καὶ μὲ εἶπε:

— Ἐσὺ, παιδί μου, δὲν ξέρεις τί θησαυρὸ ἔχεις στὰ μπράτσα σου. Πρέπει νὰ παρατήρησῃς τὰ καράβια καὶ νὰ γίνῃς παλαιστής. Θὰ κερδίσῃς πολλὰ λεπτὰ. Ἐνῶ μὲ κέρσσε ἓνα ροῦμι καὶ μὲ χάρισε ἑικοσι φράγκα. Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ταξιδιοῦ πέρασε ἥσυχα. Ὁ γραμματικὸς, ἂν καὶ εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ μὲ κατασπαράξῃ, δὲν τόλμησε τίποτε φθάρσσε στὴ Μασσαλία, πῆρα τὸ μισθὸ μου καὶ ἐγκατέλειπα τὸ καράβι τοῦ Ρουπουαί. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχα τὴν λίαν γρήγορα καὶ μποροῦσα νὰ συντηρηθῶ μερικὲς μέρες ὁσο νὰ βρῶ καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ.

Περιπέτεια στὸν Ἰνδικὸ

Ἐντεκα μέρες ἔμεινα χωρὶς δουλειὰ. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔγραψα γράμματα στοὺς δικούς μου στὴν Κούταλη κ' ἔστειλα καὶ δέκα φράγκα στὴ μητέρα μου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βοηθοῦσα ἂν καὶ μ' ἓνα ἀσήμαντο ποσὸ τὸ σπῆτι μου. Μ' αὕτη τὴν ευκαιρία θέλησα νὰ ἐξεκαθαρίσω καὶ μιά προσοικιὰ μου ὑπὸ βρεσι. Ἐγραψα τῆς μητέρας μου νὰ διαλύσῃ τὸν ἀσφαδῶνα μου. Ἦταν πολὺ καλὴ ἡ συμπατριώτισσά μου καὶ δὲν τὴν ἀγορεύσα. Καὶ μιά ποῦ βρισκόμουν στὴν ἐκπαιδεία, ἤθελα νὰ μὲν ἐλευθέρω νὰ κάνω τὴ ζωὴ μου. Ποῦπε νὰ πῶ τὴν ἀμαρτία μου. Μὲ ἄρσαν πολὺ οἱ μασσενιέζες. Ἐμπλέξα μὲ μιά κόρη ἐνὸς ταβερνιῶτη καὶ μάλιστα πολὺ ἀσχημα. Αὐτὸ ὁμως θὰ τὸ ἀσπληθῶ ἀργότερα.

Ἐνα βράδυ, περπατώντας στὴν Πιάτσα Νόβα γνώρισα τυχαίαν ἓναν μεσίτη ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πῆρε ὅς ἀμοιβὴ τὰ λίγα λεπτὰ ποῦ μὲ εἶχαν ἀπομείνει μὲ υπαρκάρισε σ' ἓνα μεγάλο καράβι τὴ «Βέρονα». Ὁ πλοῖαρχος τοῦ Κύριος Δανέλι ἦταν ἓνας σοβαρὸς ἀνθρώπος καὶ μὲ ἔκανε καλὴ ἐντύπωση.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ ἀπόγευμα φύναμε γιὰ τὸ Πόρτο Νατάλε. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμαστὸς καὶ πᾶσαμε στὸν προορισμὸ μας χωρὶς κανένα ἀποσπῆ. Ἐκεῖ ἐξορτώσαμε καὶ ἀφοῦ πῆραμε ἄλλα ἐμπροσθέντα φύναμε γιὰ τὴ Μαδαγασκάρη. Ὁ πλοῖαρχος μὲ φρονόταν σὰν νὰ ἦμουν παιδί του. Μὲ ἀνέθεσε πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὴ φροντίδα νὰ παραλαβῶν καὶ τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους ἀπὸ τὰ λιμάνια ποὺ προσεγγίζαμε.

Μιά μέρα ἐνῶ ταξιδεύαμε στὸν Ἰνδικὸ Ὁκεανὸ, δύο ναῦτες πῆσαν διατανὴ νὰ καθαρίσουν τὴν θάλασσα. Ἀπὸ ἀπορροσῆς τους διῶκε — ἐπειδὴ ἦσαν καὶ λίγοι μεθυσμένοι — ἔλυσαν τὰ σχοινιά κ' ἡ θάλασσα βρόθηκε στὴν μανιασμένη θάλασσα. Ὅλοι ἀνησυχῆσαν πολὺ, γιὰτὶ δὲν ἦταν φθόνιος νὰ ταξιδεύῃ ἓνα καράβι σ' αὐτὲς τὴς θάλασσες νωρὶς θάλακα ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας μας σὲ πεοίπτωσι ναυαγίου.

Ἐκανα τότε τὴν πρώτην μεγάλην τολῆα τῆς ζωῆς μου ποὺ παρὰ λίγον νὰ μὲ στοίχιζε ἀκοιβά. Ἐβγάλα στὴ θάλασσα σκοπευόντας νὰ φτάσω κολυμπώντας τὴ θάλακα καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσω ὑστερα στὸ καράβι.

Τέτοια ἀνία τρικυμία δὲν εἶχε δὴ στὴ ζωὴ μου. Τὰ κύματα ὑψηλὰ σὰν μασσενιέζες πολυκατοικίες μὲ κορυφώσαν. Δὲν προλάβαινα νὰ πάω τὴν ἀναπνοήν μου. Ὅλο τὸ πλοῖομα εἶνε αἰσθητὴ στὴ πρὸν καὶ παρακολουθοῦσε μετὰ ἀγωνία τὴν πάλην μου μετὰ τὰ κύματα. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἔκανε νὰ χάσω γιὰ μιά στιγμὴ τὸ ἥθικόν μου ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου ποὺ

ἔφασε ὡς τ' αὐτιά μου:

— Πρὸσεχε Παναγῆ! Ἐδῶ ἔχει κακοαοιές!

Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτὸ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Πραγματικὰ οἱ θάλασσες αὐτὲς εἶνε γεμάτες ἀπὸ κακοαοιές κ' ἄλλα φονεὰ σκυλώφασα. Ἦ σκέψιν ὅτι μποροῦσα νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα στὰ σουβλερὰ δὲν τὰ κανόνες θαλασσινοῦ τέρατος μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴς δυνάμεις μου. Ἀπὸ τὸ νου μου πέρασε τότε τὸ ὑπόθετόν μου, τὸ σπῆτικόν μου, ἡ Κούταλη. Αὐτὸ μὲ βοήθησε νὰ ἀνακτῶ τὴν ψυχραιμίαν μου. Ἐβγάλα τὰ δυνατά μου. Κάπου δύο ὥρες παράδεσσε πάω στὰ μανιασμένα κύματα. Στὸ τέλος ὁμως νίκησα. Ἐφάσα τὴ θάλακα ποῦ, εὐτυχῶς, ἦταν ἔτσι φτιαγμένη ὥστε νὰ μὴ δουλιάζῃ εύκολα. Ποῖα ἦταν ὁμως ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν εἶδα ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε παρασύρει τὰ κουμπιά. Ἄλλη ἀπορροσῆκη περιπέτεια αὕτη. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἦταν πὺς τὸ καράβι εἶχε ἀποκαταστήσῃ πᾶρα πολὺ γιὰτὶ ὁ ἀνεμος τὸ ἐμπόδιζε νὰ κάνῃ δόλτα καὶ νὰ πλησιάσῃ τὴ θάλακα.

Σταύρωσα τὰ νύχτα μου κ' ἄφηκα ὅλες τὴς ἐλπίδες μου στὸ Θεὸ. Κόυωνα. Κ' ἔπαιον νὰ νυκτῶν. Ἐλενα μὲσα μου πὺς πλησιάζει τὸ τέλος μου. Ὅπου καὶ νᾶταν ἡ θάλακα θὰ κουματιαζόταν καὶ θὰ μὲ κατασπαράζαν τὰ θαλασσινὰ τέρατα.

Πᾶς πέρασε ἐκείνη ἡ νύχτα. Δὲν θέλω νὰ τὸ θυμάμαι. Μὲ βασάνιζε τόσο πολὺ ἡ σκέψιν πὺς θὰ εἶχα ἓνα οἰκτρὸ τέλος. ὡστε ἐκλαίνα σὰν μωρὸ παιδί. Ὅλο ἐβλεπα μπροστά μου τὴν μορφήν τῆς μητέρας μου κ' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ βασανίζωμαι ἀκόμα πῶς πολὺ.

Θὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα — δὲν μποροῦ νὰ ἔξω ἀκοιβάς — ὅταν ἄνοιξε νὰ καλυῖται ὁ καιρὸς. Αὐτὸ μὲ δῶσε λίγο θάρρος. Δὲν σκεφτόμουν πᾶ τὸ καράβι,

οὔτε τὸν Καπετάν Δανέλι. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιέφερε ἦταν νὰ καλυῖται ἐντελὸς ἡ θύελλα καὶ νὰ βρεθῶ ὡντανὸς τὰ ἐπηρεάζοντα. Εἶνα ἐλπίδα πὺς κάποιο πλεούμενον θὰ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε. Τὸ καράβι μας, μὲλις βρέθηκε δολικὸ τὸν καιρὸν γυρίσε πίσω κ' ἔκανε ἐρευνὸν στὴν περιοχή. Ἦταν πολὺ ποῖα ὅταν ἀνακαλύψαν. Ἦσαν καὶ μὲ παρῆλθαν με κραυγὴς χαρὰς καὶ συγκινήσεως. Μόνον ὁ Καπετάν Δανέλι ἀσπίσε νὰ μὲ δοίῃ ἰώκανε ὁμως ὅχι μὲ κακία, ἀλλὰ ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάθω κανένα κακό.

— Βρὲ τρελλογυρῆκα! μὲ εἶπε αὐτὸ ποῦ ἔκανε εἶνε γιὰ τὸ φονεοκώμειο. Πὺς τόλμησε νὰ πᾶς μὲσα σ' αὕτη τὴν ἀνομιμμένη θάλασσα ποῦ εἶνε γεμάτη κακοαοιές καὶ σκυλώφασα. Ἀκόμα δὲν μπορὸ νὰ καταλάβω πὺς τὴ γλύτωσε.

Ἐγὼ γελούσα μετὰ τὴν καρδίαν μου. Ἦμουν χαρούμενος γιὰτὶ ἐβγάλα πέρα μιά τόσο φοδερὴ περιπέτεια. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ἀντιληφθῶ πὺς διέθετα μιά ἐξαιρετικὴ δύναμι ποὺ ἦταν κοῖμα νὰ τὴν σπαταλῶ σὰν ἓνας ἄπλος μούτσος πᾶν στὰ καράβια. Ὅλο τὸ πλοῖομα μὲ πεποιθήθηκε πολὺ. Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Δανέλι. Μὲ ἔδωσε ὑπόλοιπον ροῦμι νὰ πῶ καὶ μὲ χάρισε ἓνα καινούριον κοστούμι δικό του. Ἦμουν ὁμως τόσο κοντότοπος ποὺ δὲν οὔκανε. Τὸν τὸ ἐπέστρεψα λοιπὸν μετὰ τὴς εὐχαριστίας μου κ' αὐτὸς εἶχε ἀντάλλαγμα μὲ δῶσε ἑκατὸ φράγκα γιὰ οἶνάλο.

Ἐνῶ ἔφαγα ἓνα ὀλόκληρον χοιρομεῖρι ποὺ ἔβρεσε στὴν ἐλπίδα μου ὁ τροφιδότης. Κοιμήθηκα 24 ὥρες συνεχῶς καὶ θὰ κριμῶμουν ἴσως περισσότερο ἀν δὲν μὲ ἐλυποῦσε ἓνα φοδερὸ τρανταγμα τοῦ καραβιοῦ συνοδευόμενον ἀπὸ ἓναν περὶεργο κρότον. Τιμῆκα ἀπὸ τὴ θέσι μου ἄκουσα πὺς

κάπου εἶναμε χτυπήσει. Μὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑπόσχωμαι ὡς ἐκεῖνα τὰ πελάγη. Κάνανε ἔρευνα καὶ εἶδαμε πὺς εὐτυχῶς, τὸ καράβι δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Βγάλαμε, ὡστερὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ συμπέσομα πὺς κάποιο μενὸλο σκυλώφασα θὰ εἶνε χτυπήσει στὸ πλοῖο μας. Ἐτσι ἦταν. Ὅταν φτάσαμε στὴ Μαδαγασκάρη, ἐξακοιῶσαμε πὺς τὸ σκυλώφασα ὅχι μόνον εἶνε χτυπήσει στὸ καράβι ἀλλὰ εἶνε σπληνῶθῃ στὰ μαδέρια κ' ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σῶμα του. Οἱ ἐλπίδοι ὑπελόγησαν πὺς τὸ θαλασσινὸ αὐτὸ τέρας πρέπει νὰ ἦταν τεράστιον. Πᾶν ἀπὸ 1.500 ὀκάδες. Τότε ἐξανθυμῶθηκε τὴν πεοίπεια μου μετὰ τὴ θάλακα καὶ σκέφθηκα πὺς θὰ καλοπτοῦσα ἂν ἐπέφτα στὸ στόμα κανενὸς τέτοιου ψαριοῦ...

Ἡ Μαρία Μανταλένα

Περάσαμε καλὰ στὰ λιμάνια τῆς Μαδαγασκάρης. Εἶνα ἀρετὰ λεπτὰ κ' ἔτσι ὑπόρσσε νὰ διασκεδάσω στὴς ναυτικὲς ταβέρνες. Ὅλοι ἔπασαν μετὰ μούτρα στὴς μούρες ποὺ εἶχαν μαγνὰ νὰ κάνουν παρῆα μετὰ τοὺς λευκοὺς. Ἐγὼ δὲν τὴς γόνευσ. Ἐνα βράδυ σ' ἓνα κέντρο ἦλθε καὶ κάθησε κοντά μου ἀποσκόλητη μιά μούρη καὶ μὲ πρότεινε νὰ διασκεδάσουμε. Ἀνῆλθα, ἀλλὰ αὕτη ἐπέμεινε κατὰ τὸποιο ἐνοχλητικὸ. Ἀναγκάστηκα τότε νὰ τὴ διώξω, αὐτὸ ὅμως ἔκανε κακὴ ἐντύπωση σὲ μιά μεγάλη παρῆα μούρων ποὺ τοὺς εἶδα νὰ ἐκωνῶνται κατ' ἐπάνω μου μετὰ ἀπειλητικὰς διαθέσεις καὶ μὲ ἀκατανόητες κοσυνές.

Διάθεσι γιὰ υπεξήματα δὲν εἶχα. Γι' αὐτὸ καὶ σπῆθηκα νὰ φύγω, δύο μούροι

Μία ἄλλη λαϊκὴ λιθογραφία, ἡ ὁποία ἐξετυπώθη καὶ κυκλοφόρησε στὴν Λίμα τοῦ Περού γιὰ νὰ ἐξάρτῃ τὴν νικηφόρον πάλην τοῦ Κουταλιανοῦ μετὰ ἓνα ἐξαγριωμένον ταῦρον. Γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν του αὕτην ὁ Δῆμος τῆς Λίμας ἔστρεψε τὴν προτομὴν του στὸ ἐμπορικὸν πάρκο.

δύως έτρεξαν κι' έπιασαν την πόρτα, ενώ ένας άλλος άπαξε μια καρτέλα και την πέταξε κατ' ευθείαν στο κεφάλι μου. Προφυλάχτηκα και τη γλύτωσα. Άλλα δεν μπορούσα να κρατηθώ περισσότερο. Έβγαλα το σακκάκι μου, σήκωσα τα μανίκια μου κι' άνοιξα να τους γρονθοκοτώ. Φαίνεται πως τους έκαναν μεγάλη εντύπωση τα υπέρσσια μου και οι γροθιές μου. Σ' ένα λεπτό διαλύθηκαν σαν καπνός. Ή μούρη που έδωσε την άφορη γι' αυτή τη συμπλοκή είχε ζωώσει σε μια γωνιά και με παρακολουθούσε σαν Θεό. Ή δύναμιά μου φαίνεται πως της έκανε μεγάλη εντύπωση. Μ' ένα αύστηρο βλέμμα της έδωσε να καταλάβει πως ήταν καιρός να μ' άφηση ήσυχο. Πλήρωσα το λογαριασμό μου και κάτι μικροζημιές που είχα κάνει κι' έφυγα. Αυτή ήταν η μόνη περσιπέτεια μου στη Μασσαλία.

Το ταξίδι της έπιστροφής μας στη Μασσαλία κράτησε πολύ καιρό, αλλά δεν μας συνέβη κανένα κακό περιστατικό. Φθάσαμε καλά και μόλις βγήκαμε έξω πήραμε τους μισθούς μας. Ο Καπετάν Δανέλι μου δώρησε άλλα εκατό φράγκα και με παρακάλεσε να μείνω μαζί του. Μου υποσχέθηκε υαλίστα να με κάνει λασποδότη. Έγώ όμως είχα βαρεθεί τα μακρινά ταξίδια και προτιμούσα να μείνω στην ξηρά και να ξεκουραστώ. Ίσως να εύρισκα και καμιά καλή δουλειά στα φοροεκφορωτικά γραφεία της Μασσαλίας.

Για να πω την αλήθεια, άλλος ήταν ο λόγος που με τραβούσε το μεγάλο αυτό γαλλικό λιμάνι. Από την προηγουμένη φορά είχα γνωρίσει μια πολύ όμορφη κοπέλα που ήταν κόρη ενός ταβερνιάρη και τη φώναζαν όλοι Μαρία Μανταλένα. Το πραγματικό της όνομα ήταν Αντελίνα Μπραζίλιο. Ο πατέρας της Αντώνιο Μπραζίλιο ήταν Ιταλός, μα εργαζόταν στην Μασσαλία από πολλά χρόνια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ

Του Στέφαν Τσβάιχ

Απόδοσις: ΓΙΑΝΝΗ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ

Ή καινούργια νίε romances του Στέφαν Τσβάιχ, του μέγνου συγγραφέα, που κυκλοφόρησε τελευταία ο έκδοτικός οίκος Γκοδόστη και που είναι γνωστός στο ελληνικό κοινό, είναι μια προσωπογραφία με άδρες πιναλλίες. Ή Αντουανέττα περνάει μέσα από τις υπερ-τετρακόσιες σελίδες του βιβλίου σαν άνεργη πεταλούδα, που το αέρινο σώμα της πέταγμα βαρύνει σιγά-σιγά με την πάροδο των ετών μέσ' στην καταθλιπτική ατμόσφαιρα της καταιγίδας που την κυκλώνει, ώπου, στο τέλος, ή πούτρα των πτερόν της μένει μέσα στην πυρετική σφιγμένη χούφτα του Φουκίε-Τενδύ. Όλη ή ζωή της τραγικής βασιλείας, που, από μετριότητα ύφωναται στα έπιπεδα πραγματικής ηρωίδας με μεγάλη προσωποικότητα από την ιστορία της μοίρας, διαγράφει από την πέννα του Τσβάιχ μια θελασμένη με τόσες εκπληκτικές ανόδους και εφηνική καταθάρσωση: Από τη μέρα που πατάει με το μεταξωτό γοβάκι της, κοριτσάκι δεκαεσσάρων ετών, το μικρό ησάκι απάνω στο Ρήνο—σύνορο ανάμεσα στην Αυστρία και στη Γαλλία, κρικό ανάμεσα στους Αψβούργους και στους Βουρβώνους—, ως το σκοτεινό πρωινό που οδηγείται με το καρροτσάκι προς τη θουμα-τουργό μηχανή του γιατρού Γκινιοτέν—πράα έπεισθδιά, πόση δράσις, πόση κίνησις!... Θά-λεγε κανείς ότι ένας εφάπνιστος θεατρικός συνναφάας έχει παρατάξει όλον αυτόν τον πλοστό προσωπων και γεγονότων, κι' ένας έπιδείος σκηνοθέτης έχει συμβάλει με την τέχνη του για να μάς ολοκληρώσει το μεγαλειώδες θέαμα απάνω στην άπειρη ματωμένη σκηνή της επαναστατημένης Γαλλίας.

Το ωραιότατο βιβλίο του Τσβάιχ, μάς άπέδωσε στα ελληνικά ο κ. Γιάννης Άστεριάδης, ένας διαλεχτός καλλιτέχνης με πολυμορφο ταλέντο. Ο μεταφραστής, με ζεστή, ζωηρή φράση μετέφερε τον Τσβάιχ αυτούσιο στα «καθ' ήμους». Είναι, νομίζω, ένα μεγάλο κα-εργώμα...

Ελαδά έπίσης από τη Ρόδο έναν τόμο με έπιμελεια Άναστασίου Βρόντη και τίτλο: «Λαϊκά Τραγούδια της Έλευθερης Δωδεκανήσου».

Χ.

Οι Σατανικοί Ερασταί της Φλωρεντίας

Ένας θηριώδης σύζυγος

Το πρωί της 14 Φεβρουαρίου 1905, δυο κτίστες, που εργάζονταν σε μια οικοδομή, σ' έναν από τους κεντρικούς δρόμους της Φλωρεντίας άκουσαν μια διαπεραστική κραυγή που προερχόταν από ένα γειτονικό σπίτι.

Σκέφθηκαν τότε να ειδοποιήσουν την αστυνομία. Πραγματικά, έπειτα από λίγη ώρα, οι αστυνομικοί έμπαιναν μέσα σ' αυτό το σπίτι. Αφού έσπασαν πρωύτερα την πόρτα. Αντίκρουσαν τότε ένα ανατριχιαστικό θέαμα: Μια νεαρή γυναίκα ήταν έσπλωμένη σε μια πολυθρόνα μέσα στο σαλόνι του σπιτιού και φαινόταν νεκρή. Γύρω στο λαιμό της ήταν σφιγμένος ένας γοντός σπάγγος, που είχαν εισχωρήσει σε βάθος ενός περιώτου εκατοστομέτρου μέσα στις σάρκες της. Ή άλλη άκρη αυτού του σπάγγου ήταν περασμένη σε ένα σιδερένιο γαλκά που βρισκόταν στον τοίχο.

Ή πρώτη εντύπωση ήταν ότι έπρόκειτο γι' αυτοκτονία. Άλλ' ή θέσις του θύματος και μερικές άλλες λεπτομέρειες έκαναν άμεσως φανερό ότι ή υπόθεσις αυτή ήταν σφαλερή. Χωρίς αμιβολία, κάποιος είχε δολοφονήσει αυτή τη γυναίκα και κατόπιν είχε δώσει το σπάγγο στο σιδερένιο γαλκά για να κάμει να πιστευθεί ότι έπρόκειτο γι' αυτοκτονία.

Το θύμα λεγόταν Άοτζένε Φονσκάτι και ήταν σύζυγος του Άδόλφου Φονσκάτι, που υπηρετούσε ως σνεδιαστής στην εταιρεία των σιδηροδρόμων.

Οι ύπονοιες έπεσαν άμέσως πάνω σ' αυτόν, γιατί, όπως κατέθεσε ή υπέρτα του θύματος, ο Φονσκάτι κακομεταχειριζόταν τη σύζυγό του και είχαν άποπειραθεί πολλές φορές ως τότε να την σκοτώσουν.

Στην αρχή ο Φονσκάτι άκνήθηκε την έννομή του και ίσχυοίσθηκε ότι δεν έγκνωριζε τίποτε για το έγκλημα, που θα είχε διαπραχθεί άσφαλώς — όπως είπε — μετά την αναχώρησή του από το σπίτι.

Άλλ' οι δυο γτίστες κατέθεσαν ότι τον είχαν ιδή να βγαίνει διαστικά από το σπίτι, αφού πρώτα άκουσαν τη φωνή που κίνησε την προσοχή τους και τους έκανε να τρέξουν στην αστυνομία.

Ο Φονσκάτι, πιεζόμενος από τον αναγκοιτή έτοσοποίησε την πρώτη κατάθεσή του και έξέφρασε την ύπνοια ότι ή σύζυγός του είχε πέσει πιθανόν θύμα μιας πρώην φίλης του, της δάπτριας Ίζολίνας Γκοόσι.

Διέπραξε το έγκλημα αυτό για λόγους εκδίκησης, είπε, έπειδή την είχα εγκαταλείψει για να παντρευτώ την Άοτζένε. Άλλ' ή αναγκοις έξακρίωσε ότι ο Φονσκάτι δεν είχε πάψει ποτέ να ένη ανέσεις με την Ίζολίνα και ότι την έπισκεπτόταν κάθε μέρα στο σπίτι της μετά το τέλος της ένοιασής του.

Ή Γκοόσι συνελήθη και αυτή έπειτα

από μερικές ήμέρες. Και στην κατάθεσή της, δεν άκνήθηκε ότι είχε λάβει μέρος στο έγκλημα. Άλλ' έπαίξε — είπε — ένα δευτερεύοντα ρόλο. Ο πραγματικός δράστης ήταν ο Φονσκάτι.

Σύμφωνα με την κατάθεσή της, τα πράγματα έγιναν με τον ακόλουθο τρόπο:

Το πρωί της 15ης Φεβρουαρίου, ή Ίζολίνα γτύπησε την πόρτα του σπιτιού του Φονσκάτι. Της άνοιξε ο ίδιος και την ώδήγησε στο σαλόνι. Έπειτα φώναξε στη γυναίκα του:

— Άοτζένε, σε ζητάει μια κυρία σταλμένη από τη υπέρτα σου.

Ή νεαρή γυναίκα έφτασε σε λίγο και κάθισε απέναντι στην έπισκέπτρια. Τη στιγμή εκείνη, ο άντρας της της πέρασε μια θηλειά από σπάγγο στο λαιμό και την έσφιξε με δύναμη.

Προτού ακόμη το θύμα του ξεψυχήσει, ο Φονσκάτι της έβγαλε τη βέρα από το γέρι και την έδωσε στην Ίζολίνα.

Φόρεσε την, της είπε.

Έπειτα πρόσθεσε:

— Φάξε μέσα στο συτάρια του κομού, ανακάτωσέ τα, πάρε δ.τι πολύτιμο βοής και όυγε γρήγορα...

Ή Ίζολίνα, σύμφωνα με την κατάθεσή της, πήρε ένα χρυσό ρολόγι, διάφορα διατυλίδια και κοσμήματα και ένα σφερό φασισανού, από εκείνα που έβαζαν τότε οι γυναίκες στα καπέλλα τους.

Στο διάστημα αυτό, ο Φονσκάτι έδεινε το σπάγγο στο γαλκά του τοίχου και έκανόνιζε τη θέσι της πολυθρόνας όπου καθόταν το θύμα, σε τρόπο που να πιστευθεί ότι έπρόκειτο για αυτοκτονία.

Από τη άλλη μέρος, ο Φονσκάτι έπροσπάθησε ν' αποδείξει με διάφορα έπινειοήματα ότι ή κατάθεσις της Ίζολίνας ήταν ψεύτικη.

Ή πρώην φίλη του, είπε, είχε διαπράξει μόνη της το έγκλημα.

Είπε αλήθεια, κατέθεσε, ότι δεν είχα πάψει να την βλέπω. Άλλα το έκανα από φόβο, γιατί διάβαζα το μίσος μέσα στα μάτια της. Ή γυναίκα αυτή σκότωσε τη γυναίκα μου. Και τώρα προσπαθεί να οίξει όλο το βάρος του έγκλημάτος της σε μένα, για να συμπληρώσει την εκδίκησή της.

Ποιά από τις δυο καταθέσεις ήταν αληθινή; Οι ένορκοι του κακομνημοδικείου της Φλωρεντίας, όπου έγινε ή δίκη, έκήρυξαν και τις δυο ένόνους. Άλλ' ή κύρια δαόστη έθεώρηση των Φονσκάτι και τον καταδίκασαν στην ποινή των ισόβιων δεσμών. Την Ίζολίνα Γκοόσι την έλασκήτησαν ως σνεραγό και την κατέδικασαν σε τοικοναετή εοκτή.

Όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου διάθεσε την άπόφασή, ο Φονσκάτι σπκώθηκε από τη θέσι του και είπε:

— Ή εκδίκησης της Ίζολίνας Γκοόσι συμπληρώθηκε. Το πρώτο της θύμα ήταν ή γυναίκα μου. Το δεύτερο είμαι εγώ.

Αυτός είναι ο έπίλογος του στυγερού έγκλήματος της Φλωρεντίας.

Πρωτότυπη ποντικοπαγίδα

Όρισμένες περιφέρειες της Αυστραλίας άπειλούνται από τους ποντικούς, που έχουν πολλαπλασιασθή όσο ποτέ άλλοτε. Κι' οι κτηματίαι έπινούν καινούγιους τρόπους έξοντώσεως των μικρών τρωκτικών. Ένας απ' αυτούς λοιπόν έφευσε —ήν έξης πρωτότυπη κι' άποτελεσματική ποντικοπαγίδα: Γυμίζει ως τη μέση με νερό ένα τενεκέ. Άκουμπάει σταυρωτά πάνω στο άνοιγμα μια υποτίλλια άλειμένη με γάσσο. Κρεμάει απ' αυτήν ένα κομμάτι τυρι. υ' ένα σπάγγο ήκνους 30 πόντων. Στήνει μια νυοτή σανίδα για να υπορούν ν' ανεβούν οι ποντικοί ως την κορυφή του τενεκέ. Τα ζώα έπινεινουν να προχωρήσουν πάνω στη υποκάλα προς το τυρί γλυστρούν και πέφτουν στο νερό. Με 50 τέτοιες παγίδες, ο έφευρέτης τους έξόντωσε περισσότερους από 1.000 ποντικούς μέσα σε μια νύχτα.

Όταν οι συγγραφείς ΖΗΤΟΥΝ την ψήφο του λαού

Οι δικασκεδαστ κές προκηρύξεις του Δουμά πατρός και του Πάλ ντε Κώκ

Μη άκούμενοι στις φιλολογικές δέξες τους, δυο διάσημοι συγγραφείς του παρελθόντος αιώνας, ο Άλεξάνδρος Δουμάς πατήρ και ο Πάλ ντε Κώκ, θήλσαν κάποτε να ζητήσουν την ψήφο του λαού. Και έξετέθησαν ταυτόχρονα στις βουλευτικές εκλογές του 1841. Ο πρώτος άπέτυχε. Ο δεύτερος έξέλεγη. Άλλα πόσο διασκεδαστικές είναι οι προκηρύξεις που άπηύθυναν και οι δυο στο λαό, για να υποστηρίξουν την υποψηφιότητά τους! Διαβάζοντας τις κανείς σήμερα νομίζει πως έγράφησαν από τρελλούς ή φαρσέρ. Και όμως κανείς δεν γέλασε μ' αυτές στην εποχή τους. Γιατί και οι δυο συγγραφείς ήσαν άνθρωποι σοβαροτάτοι και κανείς δεν άμφέβαλλε για την καλή πίστι και την έντιμότητά τους.

Νά, πρώτα-πρώτα, ή προκήρυξη του Πάλ ντε Κώκ, που είναι άπορά-μυλη από είδος της:

«Έχω μεγαλύτερα δικαιώματα από τον πολίτη. Άλεξάνδρος Δουμάς για να εκλέγω μέλος της Συντακτικής Συνελεύσεως, γράφει. Ύπερηφανευομαι ότι έκαμε τους εκδότες του, τους χαρτεμπόρους και τους «κλικές» του να κερώσουν δώδεκα εκατομμύρια. Άστειόπτες! Ή πάντα μου άπέφερε μέσα σε 20 χρόνια 63 εκατομμύρια. Γιατί δεν είναι πολύ να υπολογίσωμε την αξία του κάθε υφιστορήματός μου σε 1.000.000.

Είπαμε, λοιπόν, Σύνολον 63 εκατομμύρια.

Προκαλώ όποιονδήποτε να μου άποδείξει ότι ένα εκατομμύριο πολλαπλασιαζόμενο με το 63 δεν μάς δει 63 εκατομμύρια. Άλλ' άφου αυτό είναι άνευφρήστο και έκτας συζητήσεως, νομίζω, ότι μπορώ να σας έμπιστευθώ και άλλον υπολογισμό που έκαμα.

Μέσω στο βουλευδάρτο του Άγ' ου Μαρτίνου, στο ίσόγειο και κάθομαι στο παράθυρό μου από τις τέσσερες ως τις πέντε το άπόγευμα για να ιδώ τους πωλητές κοκκοφονικών.

Αυτό το ζέρει όλη ή Γαλλία. Λοιπόν, δεν υπάρχει ξένος που, έρχόμενος στο Παρίσι, να μην έχη σημ' ώσει στα κερνή του ότι δεν πρέπει να ξεχάσει να πάλι να ιδή τον Πάλ ντε Κώκ.

Κάθοντες απ' αυτούς τους ξένους παίρρει το λεωφορείο για να έρθη στο βουλευδάρτο Άγ' ου Μαρτίνου και πληρώνει 6 σολδά. Αφού με ιδή ξαναπαίρνει το λεωφορείο και έλκενδ νει άλλα 6 σολδία. Είκοσι χιλιάδες ξένοι υποβάλλονται κάθε χρόνο σ' αυτή τη δαπάνη. Αυτό το πράγμα συν'ήχεται από είκοσι χρόνια. Συνεπώς, τα λεωφορεία έχουν κερδίσει μέσα σ' αυτό το διάστημα 4.800.000 σολδία. Και δεν άσάεω τις ρωσίδες πριγκίπισσες που, για να με ιδούν, δεν έδίστασαν να υποβλήθουν στη δαπάνη ενός άμαξ'ού.

Δεν έτελε ως, όμως. Πολλές γυναίκες — δεν θέλω να δώσω τα όνόματά τους στη δημοσιότητα, θα υπορούσα όμως, να δώσω τις διευκύνσεις τους σ' όποιον το έπιθυμεί— μου ζήτησαν το πορτραίτο μου. Έχω λοιπόν φωτογραφηθεί ως τώρα περ.που τρις χιλιάδες φορές. Άλλες γυναίκες έπ'σης που είχαν ξετρελλαθή με τα έργα μου με παρακάλεσαν να τους δώσω έια αυτόγραφο ή μια τούφφα από τα μαλλιά μου. Αυτά τα ατόγραφα πουλ'ονται κάθε μέρα αντί πηνήντα σκούδων στο

μέγαρο Μπουλιόν κι' έχω δώσει ως τώρα περίπου έξη χιλιάδες. Άς υπολογίσουμε άκόμη πόσο τεράστιο είναι το ποσόν που κυκλοφορεί από την άγοραπωλήσις που γίνεται στις τούφφες των μαλλιών μου. Αυτό, όμως, το παρασιωπώ γιατί αυτή τη στιγμή άγοράζω εγώ ο ίδιος αυτές τις τούφφες όπου μπορώ να τις βρω. Λυπάμαι, σ' αλήθεια, σήμερα γιατί τις έσπατάλησα τόσον ασυλλόγιστα άλλότε.

Τέλος — και αυτός είναι ο μεγαλύτερος τίτλος μου — όχι μόνον έθρεψα ένα πλήθος τυπογράφων και άμαξ'άδων, άλλ' έπίσης και το πνεύμα και την καρδιά τριών ή τεσσάρων εκατομμυρίων Γάλλων, που ψάρεψαν μέσα στα έργα μου τις πιο υγιείς φιλοσοφικές και φιλολογικές θεωρίες.

Από τη άλλη μέρος, ή προκήρυξη του Άλεξάνδρου Δουμά προς τους εκλογείς του έλεγε τα έξης:

Προς τους εργαζομένους.

Εκθέτω υποψηφιότητα βουλευτοφ και ζητώ την ψήφο σας. Νά οι τίτλοι μου:

Χωρίς να λογαριάσωμε έξη έτη άνωτέρων σπουδών, τρία χρόνια που πέρασα σ' ένα συμβολαιογραφείο και άλλα έπτά κατά τα όποια διέτελα γραφειοκράτης, εργάσθηκα είκοσι χρόνια, επί δέκα ώρες την ήμέρα, δηλαδή συνολικά 73.000 ώρες! Κατά τα είκοσι αυτά χρόνια έγραφα 400 τόμους διαφόρων έργων και 35 δράματα.

Ο 400 τόμοι έξεδόθησαν σε τέσσερες χιλιάδες αντίτυπα ο καθένας και πουλήθηκαν προς 5 φράγκα το αντίτυπο. άπέφεραν, δηλαδή, συνολικά 11.853.600 φράγκα, που κατανέμονται ως έξης:

Στους τυπογράφους 264.000 φράγκα, στους πιεστές 525.000, στους χαρτεμπόρους 683.600, στους βιβλιοπώλες 2.400.000, στους μεσίτες 1.600.000, στους μεταπωλητές 1.000.000, στους σχεδιστάς 28.000, στις βιβλιοδέτριες 120.000, στα πρακτορεία 100.000 και στα φιλολογικά γραφεία 4.580.000.

Αν υπολογίσωμε το ήμερομίσθιο σε 3 φράγκα, έπειδή υπάρχουν 300 ήμέρες εργάσιμες το χρόνο, τα βιβλία μου έσασφάλισαν επί 20 χρόνια το ήμερομίσθιο 1.692 ανθρώπων.

Τα 35 δράματά μου που παίζθηκαν το ένα με το άλλο έκάτο φορές, τα καθένα άπέφεραν 6.360.000 φράγκα, δηλαδή:

Στους διευθυντάς θεάτρων 1.400.000 φράγκα, στους ήθοποιους 1.250.000, στους διακοσμητάς 210.000, στους ρωφτες 199.000, στους ιδιοκτήτας αίθουσών 700.000, στους χαρτοπώλες 60.000, στους μουσικούς 157.000, στους στωχούς 630.000, στις τοιχοκολλητάς 80.000, στους κομπάρσους 350.000, στους φρουρούς και πυρασβέστες 70.000, στους ευλεμπόρους 70.000, στους έμπόρους λαδιού 525.000, στους καθαριστάς 10.000, στους άσφαλιστάς 60.000, στους έλεγκτάς και τους υπαλλήλους των 140.000, στους μηχανικούς 180.000 και στους κουρείς και κομμωτάς 93.000.

Τα δράματά μου συντήρησαν στο Παρίσι επί δέκα χρόνια 347 ανθρώπους. Αν τριπλασιάσωμε αυτό τον άριθμό για όλη την περιοχή του Σηκουάνα έχουμε άλλους 1.041 ανθρώπους. Προσθέτουμε τώρα τους άμαξ'άδες, τους έπικεφαλής της κλάσας, τις ταξίφεταιες δηλαδή άλλα 70 πρόσωπα. Συνεπώς, οι άνθρωποι που έζησαν επί δέκα χρόνια από τα δράματά μου άνερχονται συνολικά σε 1.450.

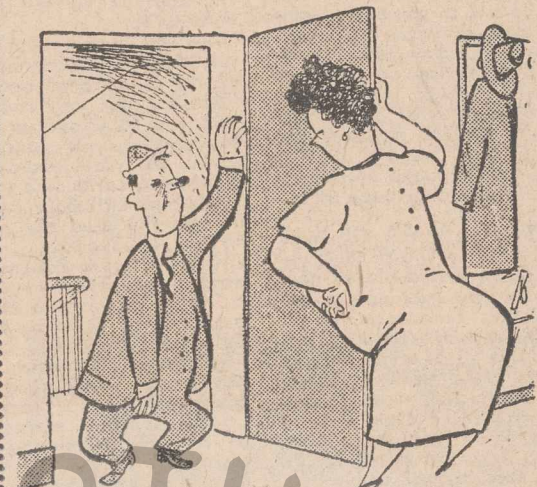
Τα δράματα και τα βιβλία μου έέρεσαν άλλων, λοιπόν, τη ζωή 2.160 ανθρώπων.

Άλλ' όπως είπαμε, παρ' όλ' αυτά, ο Άλεξάνδρος Δουμάς δεν έξέλεξε, ενώ ο Πάλ ντε Κώκ ήταν πιο τυχερός και παρακάθησε στη Συντακτική Συνέλευσι του 1841.

ΘΕΡΜΗ ΧΕΙΡΑΦΙΑ!

Χαίρω πολύ! Οι φίλοι της γυναίκας μου είναι και δικοί μου φίλοι!...

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Τι να κάνω άγάπη μου; Διψούσα και ή υδλεν είχε κόψει το νερό!

Τι περίεργο! Το κράτσο λίγο έξω από το νερό και ξεχάσε να κολυμπή!

Το τελευταίο ειδύλλιο ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΤΑ

Οι μεγάλοι έχουν πάντοτε τις αδυναμίες τους... Και ο Γαμβέττα, ο μεγαλόφυης πολιτικός, ο απασχολημένος οητώρ, που όλοι τον έβλεπαν και που ο Βισμαρκ τον μισούσε θανάσιμα, γιατί έβλεπε σ' αυτόν έναν επίκινυνο αντίπαλο είχε μια από τις μεγαλύτερες σ' όλη του τη ζωή, οι γυναίκες των τραβούσαν κυριολεκτικά από τη μύτη κι' αυτές ήταν ή άφορη ή το πρόσωπο θανάτου του, σε μια στιγμή που τα βλέμματα όλων στην Ευρώπη είχαν στραφή σ' αυτόν.

Στην αρχή του πολιτικού του σταδίου μια άληνη μέγαιρα, η Μαρία Μαϊορτιαν, μια γυναίκα του ηυκίσμου, που είχε ξεπεράσει πια τα πενήντα τον κρατούσε κάτω από τη ευτεία στον έρωτα νέον της και δημιουρούσε κάθε τόσο τρυφερές σκηνές ζήλοτυπίας στον άναπνέον της που ήταν κατά δεκα όγτώ χρόνια μικρότερος της.

Στην παραιοκρότερη άφορη ή άπαιτητική αυτή άρωμένη τον απειλούσε ότι «θα ένωγε τα νύχια της μέσα στο λαιμό του και θα τον έπνιγε». Και ο Γαμβέττα, που συνήθιζε να κεραινοδο- λη τους αντίπαλους του και να μην υποχωρεί ποτέ υπο- στρά τους έσκυβε το κεφάλι των ντοπισσόμενων μαθητή στις θαλάσσις της φίλης του.

Άλλ' οι θοισαυδοί του νε- πρού πολιτικού είχαν ξε- τρελλάνει τώρα υιάν, άλλη γυναίκα που άνηκε κι' αυτή στον ηυκίσμο του Παρισιού, άλλ' ήταν πολύ νέα και είχε μια σαηνευτική ουοοοία.

Η Λεονία Λεόν — αυτό ήταν το όνομα της — πηγαί- νει κάθε άπονεύμα στον πε- ριόδο του ανακτόρου των Βερσαλλιών όπου συνεδία- ζε τότε η γαλλική Βουλή, για να έπειση την Γαμ- βέττα κατά την άφίει του και κατόπιν έπειανε βέσι στην πρώτη γοάμη ένος θεωοίου που βισκόταν ά- πέναντι στα καθίσματα των ύπουωνών.

Ένα βράδυ, μια άνόρευ- σις του Γαμβέττα είχε πο- καλέσει θελήλα έπεφηνιών και νεοκοροθυμάτων μέσα στην αίθουσα. Μέσα στην παραζάλη του ένωσιαιμού της, η Λεονία έβγαλε τότε μια λευκή καυέλα που στό- λζε το στήθος της και την

πέταξε στο ένδαμά της.

Ο Γαμβέττα στήλωσε πάνω της το ολονερό βλέ- μα του και της χαμοέλασε. Μερικές ήμέρες άργότερα, με την πρόθυμη μεσολάθεσι ένος κοινού φίλου, είχαν την πρώτη τους συνάντησι μέσα στο πάκο των Βερσαλλιών.

Η άγάπη της Λεονίας εί- γε νικήσει. Και ο Γαμβέττα βρήκε το θάρος να έγκατα- λείψη τη Μαρία Μαϊορτιαν, που, ευτυχώς, δεν έδειξε καμιά δάσει για να πράγματοποιήσει τις άπει- λές της.

Θεομή φύσις όπως ήταν, ο Γαμβέττα, δεν άσχησε ν' άφοσιωθεί όλάνωα στην και- νούργια φίλη του. Μια μέρα, της πρότεινε να την κάνει γυναίκα του.

— Όχι απάντησε η Λεο- νία. Αυτό θα ίσοδυναμούσε με την καταστροφή σου. Το παρελθόν μου δεν είναι τέ- τοιο, για να μπορώ να στα- θώ κοντά σου σαν νόμιμη σύ- ζυγος. Οι ένοοοί σου θα έ- ρισκαν μια καινούργια άφο- ρη για να έπιτεθούν εναντί- ον σου. Για μένα είνη άρε- κτό ότι μ' άγαπάς... Δεν ζήτησα κι' ούτε θα ζήτησω ποτέ τίποτε άλλο!

Άλλά, σε λίγο, ο ένω- σισμός του άστάτου Γαμ- βέττα είχε περάσει.

Όστόσο, η Λεονία του συγγαρούσε τα παροδικά αισθήματά του. Γιατί ο Γαμβέττα ήταν κάπως ά- σιτικός στην άγάπη του. Έ- ροτευόταν εύκολα. Οι σέ- σεις του με την άδελφή του στατάοου Μακ — Μαόν και τη δοκίμα ντε Πρέσλ, ή- σαν γνωστές σ' όλους. Ά- φο ίκανοποιούσε την περι- έογεια ή το καπρίτσιο του, έαναγούριζε πάντα κοντά στη Λεονία.

Έσφινικά, όμως, ο κίνδυ- νος εμφανίσθηκε σοδορότε- ρος από κάθε άλλη φοοά. Ο Γαμβέττα είχαν υποκύ- πει σ' τα θαυμάσιος του, που τον κυνηγούσε από καιού με τον έρωτά της της μαρκη- σίας Λοκονάτι Βισκόντι κι' άποτελούσε πια ένα κοινό μυστικό το ότι σγαδίαζε να την κάνει γυναίκα του.

Ένα άπόγευμα, η Λεο- νία, άκουπισμένη στο προ- βάκι του παροθύου της, περίμενε από όλα πολλή τον έοχομό του λατρευτού της.

Της είχε υποσχεθί ότι θαρχόταν από τις τοείς. Κι' όμως πλησίαζαν τώρα πέντε ωοίς να φανή.

Έσφινικά, είδε το άμαξι που από το βάθος του δρό- μού και ή καρδιά της σκόι- τηση από ναοά...

Άλλοιμονο όμως! Το ά- μάξι στάθηκε τόσο μόνο έξω από την πόρτα της, όσο γοείάθηκε σ' έναν ύπηρέτη για να κατεβή, να πετάξη κάτω από την πόρτα του σπιτιού ένα γράμμα και ν' άνεβή και πάλι στη θέσι του, πλάι στον άμαξι.

Στο διάστημα αυτό, ο Γαμβέττα είχε σκύψει στο παροθύρο και με το χέρι του της έστειλε ένα φίλι...

Η Λεονία έτοξε άμέσως κάτω πήρε το γράμμα και το άνοιξε. Ο Γαμβέττα της έγραφε ότι δεν θα υποοού- σε να την ίδη εκείνο το βρά- δυ, γιατί έπρεπε να πάη στη συνεδρίασι της Βουλής και την διεβεδαίωσε για την άγάπη και την άφοσίωσί του.

Η νέα γυναίκα παράγ- γειλε τότε να έτοιμάσουν το άμαξι της κι' έφυγε για τις Βερσαλλίες.

Άλλ' εκεί έωθε κατά- πλκτη ότι ή Βουλή δεν έ- πρόκειτο να συνεδριάση έ- κείνο το βράδυ. Έπήγε κα- τώπινη στο «Πάνθεον», όπου συνεδρίαζαν τα μέλη του ύ- πουογικού συμβουλίου. Άλ- λα και πάλι δεν βρήκε τον Γαμβέττα.

Μια τρομερή ύποψια πέ- ρασε άμέσως από το μυαλό της.

Κι' έδωκε έντολή στον ά- μαξι να την οδηγήσει στο μικρό σπιτάκι της όδου Ζορ- ντι, όπου είχε περάσει τό- σες ευτυχισμένες ώρες με τον άναπνέονα της.

Η Λεονία άνοιξε άθόου- δα την πόρτα με το μικρό κλειδίάκι που είχε μαζί της και υπήκε μέσα.

Και, τότε είδε πως δεν είχε κάνει λάθος. Ο Γαμ- βέττα βρισκόταν εκεί μα- ζι με τη μαρκησία Λοκονά- τι — Βισκόντι.

Έξαλλη ή νεαρή γυναίκα, έβγαλε άμέσως ένα περί- στροφο από την τσάντα της και πυροβόλησε δυο φοοές εναντίον της αντίζήλου της.

Άλλ' ο Γαμβέττα ήταν ίπποτικός έροστής. Και, γω- ρια να διατάση καθόλου, τι- νάχηκε έπάνω και στάθηκε έμπρός από τη μαρκησία, για να την προσφυλάξη από τις σφαίρες με το σώμα του.

Η μια από τις σφαίρες τον βόηκε στο δεξι χέρι και ή άλλη στην κοιλιά...

Τα τραύματά του δεν ή- σαν ίσως θανάσιμα. Άλλ' από φόβο μήπως κοινολογη- θή το σκάνδαλο, δεν τα πρό- σεσαν όσο έπρεπε. Στο τέ- λος, ο Γαμβέττα έπαθε μια γενική μόλυνσι και πέθανε έ- πειτα από νεφρικές ήμέρες. Την έπονη εκείνη ήταν υό- λια σαραντά χρόνων.

Λίγων καιο άργότερα, πέθανε και ή Λεονία, τρα- λή σγαδόν από τη λύπη της.

Το Ιράν... προεδείν

Η Ιρανική έφημερίς «Μάρντ Έμρουζ» — που σημαίνει ο «μυστερνος άν- θρωπος» — έχει άρχισει ά- πο καινούργιος καιρο μια ά- νωρία εκπορτεία εναντίον του πρωθυπουργού Γκαόαυ. Έπειδή όμως, παρ' όλα αυ- τά δεν καθώρθε να τον άνατρέψη, έμμορσιους σ' έ- να τελευταίο φύλλο της μια άγγελία, με την όποιαν προσφέρει το ποσό του έ- νος εκατομμυρίου «ριαλ» σ' εκείνον από τους άνα- γνώστες της που θα δολο- φονούσε τον Γκαόαυ. Στη όλημια προστίθεται ότι ή έ- φημερίς άγγυάται την πλη- ρομή αυτού του ποοού όνομα κληρονομούσε του δο- λοφόνου, για την περιπτώ- σι που τα πράγματα θαπαί- ναν άσχημα όρόμο.

Ο μέσος άμερικανός ΟΜΙΛΕΙ 30 ΓΛΩΣΣΙΕΣ!

Το περιεργό μααξικό
της Άγγλικίς

Μη σάς φανή περίεργο: Ο μέσος Άμε- ρικανός έξεει πολλά πράγματα από την άγγλο-σαζωνική, τη γαλλική, τη δανέζι- γη, τη γερμανική, τη λατινική και την έλ- ληνική γλώσσα. Έξρει άκόμα κάμποσ ι- σπανικά, ιταλικά και άλλανδικά. Τέλος έ- χει κάποια γνώσι και από τα έβραϊκά, τα πορτογαλικά, τα σουηδικά, τα νορβηγικά, τα ρωσικά, τα αραβικά και τα τουρκικά, από τη γλώσσα που μιλούν στην Κεούλη και στο Ινδοουάν, από κινέζικα, ινδο- αμερικανικά, ταϊγγανικά, Ιρλανδικά, σκω- τσέζικα, από τις γλώσσες των Ουαλλών και των Βάσκων, από γαλιανόζικα, Ισλανόζικα, περσικά και τέχικα. Φυσικά, δεν πρόκει- ται για κανένα θαύμα! Ούτε έχει ιδέα ο Άμερικανός για την «πολυγλωσσία» του. Γιατί ο άνθρωπος όμιλει άπλως τη γλώσ- σα του: Τα άγγλικά! Τα άγγλικά όμως είναι μια γλώσσα-μωσαϊκό, που σχηματί- σθηκε από τριάντα άλλες γλώσσες, χωρίς βέβαια αυτό να την έμποδίζει να είναι μια από τις δεκα κυριότερες γλώσσες, που μι- λούν τα 90% των κατοίκων της γης.

Από τις 15.000 εν χρήσει άγγλικές λέ- ξεις, μόνο 3.300 είναι καθ' αυτό άγγλι- κές. 3.900 είναι γαλλικές και οι υπόλοιπες είναι δανεισμένες από άλλες γλώσσες.

Το φαινόμενο αυτό έχει την εξήγησή του. Κατά τους ιστορικούς, ή άγγλική γλώσσα σχηματίσθηκε κατά τους τρεις πρώτους μί- ας Χριστού αιώνες, όταν οι Ρωμαίοι Αύ- τοκράτορες κυβερνούσαν τα άσάδρα Κελ- τικά φύλα της Βρετανίας. Από την έπο- χή εκείνη προέρχονται και διατηρούνται άκόμα στην άγγλική γλώσσα, πολλές λα- τινικές λέξεις, που μορφορούν την έπίδρα- σι των Ρωμαίων έμπόρων και στρατιωτών, ενώ λίγες κελτικές λέξεις σώζονται μεγα- λήμερα. Η Ρωμαϊκή όμως κυριάρχ σ' τη Βρετανική νησιά δεν έόσασε πολύ. Το 407 μ. Χ. οι ρωμαϊκές λεγεώνες άποσύρ-θηκαν για να υπερασπίσουν την ίδια τη Ρώμη από τη βαρβαρική έπίδραση των Βανδάλων. Τότε τα άγρια φύλα των Άγ- γλων και των Σαξώνων εισέβαλαν από την ήπειρωτική Ευρώπη και έπέβαλαν τις δι- κές τους γλώσσες στους κατοίκους των νησιών. Γι' αυτό οι άπλες άστικές λέξεις είναι άγγλο-σαζωνικές.

Με τη σειρά τους άργότερα, οι Άγγλο- σαζωνικές, κατακτήθηκαν από τους άνούς Βίκινγκς, που δεν άναπούσαν καθόλου τον πολύλοκο τρόπο όμιλίας. Αυτοί άπλήλα- ξαν τα άγγλοσαζωνικά, από την περιπλο- κή γραμματική και σύνταξη, που κάνουν τόσο δύσκολη γλώσσα τη γερμανική και τα άπλοστεύσαν, πράγμα για το όποιο οι σημερινοί Άγγλοσαζωνικές τους έμμορ- σουν.

Το 1066 εισέβαλαν στα νησιά, οι Νορ- μανδοί από τη Βόρειο Γαλλία. Ήσαν πε- ρηφανοί και άριστοεργαί, μιλούσαν τη δική τους γλώσσα και άπόφειναν την ιτό- λια. Έπ' 150 χρόνια ή Άγγλία ήταν μια χώρα με δυο διαφορετικές γλώσσες. Ο λαός μιλούσε τα άγγλοσαζωνικά του, ή γαλλική όμως ήταν ή γλώσσα της Αύλης και των ευγενών. Η διγλωσσία αυτή κα- τάρχηθηκε το 1385, όταν καθιερώθηκε στα σχολεία ή άγγλική, που είχε όμως υπό μεταξύ ύποστη πολύ μεγάλη έπίδραση από τη γαλλική. Πορά την έπισημη αυτή καθι- έρωσι της άγγλικής, οι έξενες έπίδρασεις δεν σταμάτησαν. Τον Μεσαίωνα όταν κυριούσαν από τους Άγιους Τόπους οι Σταυροφόροι, δεν έφερναν μόνο θαισκη- νά σπαθιά και περσικά χαλιά. Πρόσθεσαν στην άγγλική γλώσσα κι' ένα πλούτο λέ- ξων, που εξέφραζαν τεχνικές προόους και καινούργιες ιδέες. Ήταν λέξεις από τις γλώσσες της Ανατολής, που τις έμα- θαν στη Συρία και την Παλαιστίνη.

Στους νεώτερους χρόνους, ή ανάπτυξις των έπιστημών, δημούργησε την άνάγκη για πολλές λέξεις που δεν τις είχε ή άγ- γλική. Οι έπιστήμονες, άναπλάωναν την έλλειψη αυτή με λέξεις που έφταναν συνή- θως από τους έλληνικούς και λατινικούς ό- ρους, που σήμερα το κοινό τις χρησιμο- ποιεί κάθε μέρα, χωρίς καθόλου να φαν- τάζεται ότι τις χρωσάει στους Έλληνες και τους Λατινούς. Σήμερα μάλιστα οι έλ- ληνικοί και λατινικοί όροι έχουν παγκό- σμια καθιερώθη κι' άν κανένας έπιστήμο- νας δοκίμοζε να τους «μεταφράση» στη δική του γλώσσα, θα σφαινόταν τεράστιες δυσκολίες. Είναι κι' αυτό μια άκόμη άπό- δείξις για την άεία του πνεύματος των Έλλήνων και των Λατινών.

Η έταιρεία ΤΩΝ ΔΕΙΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο θεκάλεος κατ' του φόβου

Όλοι οι άνθρωποι, ποίος λίγο — ποίος πολύ, παθαίνουν πάντα κά- ποιο τρακ, όταν εμφανίζονται όμοι- σια. Τους πιάνει ένας φόβος ότι δεν θα τα «καταφέρουν» και στο τέ- λος δεν τα καταφέρνουν πραγματι- κά! Αυτή τη δειλία, είχε την πρω- τότυπη ιδέα να καταπολεμήση ένας Άμερικανός, ο Μπεονάρ Γκαμπριέλ και ίδρυσε την «Έταιρία των δειλών ανθρώπων», που λειτουργεί σήμερα στη Νέα Υόρκη. Ο Γκαμπριέλ ή- ταν πιαστικός, έξαιρετικά υορφυέ- νος άνθρωπος και άθους γνώστης της ανθρώπινης ψυχολογίας. Δεν ά- νακάλυψε βέβαια καμιά υαγική συνταγή που να εξαλείψει το φόβο. Βρήκε όμως υιά άπλη μέν, αλλά θαυματουργή, ψυχολογική μέθοδο, να περιορίζη και να καταργή άκόμη την έυοψη ή έπίκτητη δειλία: Τη μέθοδο της συνθηείας. Όταν συν- ηθίζη κανείς κοτι, πίνει και να το φοβάται. Στη θεωρητική αυτή άοχή τηρείται την προσοχή του και πέ- τυνε έξαιρετικά άποτελέσματα, που σήμερα υπορούν να άποτελέσουν νοήσια διδάγματα για κάθε άν- θρωπο που δεν θέλει να παθαίνη «τοάκ». Ίδου μερικά παραδείγμα- τα: Η Τζαίκυ Γκρέυ κινδύνεψε να γωρίση από τον άνδρα της. Ο κ. Γκρέυ πλούτισε και έσολίγηκε στη «μεγάλη ζωή». Η γυναίκα του τά- χασε. Όταν πρωτοδιδέθηκε σ' ένα έπίσημο γεύμα στο Ουάλντοφ Ά- στόρια, από το τρακ που έπαθε, έ- ροιζε το ποτήρι της και πιτσίλισε με το κρασί τους παρακαθήμενους. Κατόπιν αυτού, για πρώτη φοοά, ύ- στερα από 12 έτών συζυγική ζωή, ο άντρας της της έκανε παροστη- σεις υποστά σε ένοους. Είναι και οι δυο καταντροπιστή από την α- δεξιότητα της.

Χωρίς να γάη καιοό τότε πήγε στην «Ένωσι των δειλών ανθρώ- πων», για την όποια είχε πολλά κα- λά άκούσει.

— Βρέθηκε άφνηγίται ή κ. Γκρέυ, υποστά σε 40 ανθρώπους, όταν ό κ. Γκαμπριέλ μού ζήτησε να πώ το πέγραφο υου. Κοκκίσα και έσφευ- γα, άν δεν μ' έπιανε από το χέρι και δεν με καθίζε, σγαδόν δια της βίας σε μια καρέκλα. Έξκουράσου και μάε τα λόγ σε λίγο» μού ειπε. Με κόπο κατάφερα να μιλήσω. Κατάλα- βαν όμως από τί «έπασαν» και βόλ-θηκαν δάσκαλος και υαθητή όλοι μέλη της «Ένώσεως» να με θερα- πεύσουν. Πρωάνωσαν συναναστροφές, διασκεδάσεις γεύματα κλπ., και παντού μού άνέθεσαν πρωτεύοντα όλο. Σίγα — σίγα όνι μόνον έπαψα να φοβάμαι αλλά σήμερα ο άνδρας υου είναι πεσπασμένος για τους τό- πους της συμπεριφοοας υου.

Η ίδια ή κ. Γκρέυ έξακολουθεί σήμερα να είναι μέλος της «Έται- ρίας των δειλών ανθρώπων» και να βοηθί τους νέους έταίρους ν' άπαλ- λωνούν από το φόβο.

Και υιά άλλη περίπτωση!

Η Μάριον Γκέρσον υιά τραγού- διστρια ένωθηκε με φ νή της να κό- βεται όταν πήγαινε να τραγουδήση υποστά σε κοινό. Ύστερα όμως από υιά άσκησι που έκανε σε είδι- κές δημόσιες έμφανίσεις που της ώωνόνησε ή «Ένωσις» με τα μέλη της ή Γκέρσον έγινε υιά από τις περισηότερες ντιέξ.

Ο συνάκτης του «Νισύ Γυόκ Πόστ» κ. Ήολ Ουίλσον συναντάσε υεγάλα έυπόδια στη δουλειά του ως ρεπόρτερ, γιατί τάχανε και δε υπορούσε να μιλήση. Θεραπείτη- κε κι' αυτός με άναγκαστικές δια-

λογικές συζητήσεις, που του έπέδα- λε ή «Ένωσις».

Τέσσερες πιαστές πάριαν τα έξεν τρακ: Ο πρώτος τάχανε με τον παραιοκρότερο θόουδο. Ο δεύ- τερος από τη σιγή που άπλωνόταν γύρω του όταν έπρόκειτο να παίξη. Ο τρίτος ξεγνούσε τα πάντα στην κοίσιμη στιγμή και ό τέτατος φο- βόταν τους καϊτικούς. Ο Γκαμ- ποιέλ τους θεράπυσε με τον άκό- λουθο τρόπο: Καλούσε τα μέλη της Έταιρίας να τους άκούν σε υιά σει- ρά ίδιαικών συνυλίων στα γραφεία της Έταιρίας. Για τον πρώτο, το θάσμακο ήταν πάντα να θορυβούν, για το δεύτερο πάντα να σιωπούν, τον τρίτο να τον διακόπτουν, να του μιλούν για άλλα πράγματα και να τον άναγκάζουν έπειτα να συνεχίση από εκεί που σταμάτησε και τον τέ- τατο να προσάινουν σε άποδοκίμα- σεις και τραυτορόυνε να τον ύπο- νοεύουν να συνεχίζη το παίξιμο.

Ένας μαθητής της Σχολής Ναυ- τικών Δοκίμων τέλος δεν υποοούσε ούτε υιά δάσκα να κυβερνήση. Τού ήταν άδύνατον να δίνη διαταγές. Με- λη της Ένώσεως ώρωναων ειδίκες θαλάσσιες εκδόσεις στις όποιες έ- πεζαν το όλο άπλων ναυτών και των ύπορρωνών να τους ριστόση και να τους κυβερνώ. Ο δοκίμος αυτός έθεραπύθη και έγινε σήμε- ρας άπό τους καλύτερους νέους ά- ξιωματικούς του Ναυτικού.

Αυτά όλα θα ήπτε είναι θαυμά- σια. Άλλά που να θορύν όλοι οι αν- θρωποι την «Ένωσι» αυτή και τα μέσα που διαθέτει! Τα πράγματα δεν είναι τόσο τραγικά, όπως φαί- νονται, άλλ' αντίθετα, είναι πολύ ά- πλά. Λέγει ο Γκαμπριέλ: Δεν έχετε παρ' να άτιέξετε και σας, τη δική σας «Ένωσι δειλών ανθρώπων». Ά- κόμη και μέσα στο σπιτί σας: Πα- ρακαλέστε τον πατέρα, τη υιτέρα, τ' άδέλφια και τους φίλους σας να σας βοηθήσουν κι' υσασνεθήτε και σας ό, αυτός τη δοθήει σας. Ποίος σγνγνής ή φίλος θ' άονηθί να υετάσχη σε υιά σγνκέντρωσι, προκειμένου π.χ. να σας δοθήση να υήν τα νάνετι όταν θέλετε να κά- νετε υιά δημόσια άπαγγελία; Παντού είναι εύκολο να βοοθούν —δεκα πρόσωπα για υιά τέ- τοια ένωσι άλληλοβοηθείας κατά της δειλίας και του τρακ. Έπιπλέον ά- κνηθήτε και υόηι σας στην άτιμη- τώπισι του φόβου. Για το σκοπό αυτό θα σας είναι υοήσιμος ο άκό- λουθος δεκάλογος συμβουλών:

- 1) Να είσθε πάντα προετοιμα- σμένοι. Άφστήτε τους άυτοσχεδία- σμούς, για κείνους που έχουν πλη- ον την άυτοκυριαυία.
- 2) Σγνκεν- τρωθήτε σε κεί-ο που πρόκειται να κάνετε, γωοις να όλέπετε ν' άκούτε ή να σκέπτεσθε τίποτε άλλο.
- 3) Κρατήστε καλά στο μυαλό σας τις δημιουογικές σκέψεις σας.
- 4) Κα- θήστε υοιες άρχίζετε να νενοιάζε- τε.
- 5) Ουμνήστε το σγννθέστερο το δοκιμασμένο το εύκολότερο.
- 6) Να είσθε έντιμοι. Μην άποφενέτε ό,τι σας προκαλεί φόβο.
- 7) Σκεθήτε το και άντιμετωπίστε το.
- 7) Μή λησυ- νείτε ότι πολλοί άν-ώροι όνι υό- νο δεν θα ήθελαν το κακό σας άλ- λα αντίετρω, θα χαίρονταν να σας δούν να έπιτυγχάνετε.
- 8) Πείσστε τον εαυτό σας ότι υποοίετε να κά- νετε περισσότερα και καλύτερα πράγματα, από όσα κάνουν άλλοι.
- 9) Ο κόσμος σας έκτιμα άνάλογα με την έκτίπισι, που έχετε και σας ό ίδιος στον έσωτό σας.
- 9) Σκεθήτε το μέλλον σας. Φαντασθήτε τον εαυ-τό σας, σαν βασιλιά ή βασίλισσα.
- 10) Προσπαθήτε ν' άναπτύξετε τη λογική κι' όνι την σγνατισθητική λειτουργία του όργανισμού σας.

Με τις συμβουλές αυτές, ο Γκαμ- ποιέλ βεδοώνει ότι θα έπιτύχει θαύματα.

ΜΑΙΡΗ ΤΖΑΚΟΜΠΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΝΑΥΑΓΟΣΩΤΡΙΕΣ

Η Αυστραλιανή κυβερνήσις κατήρισε όμωμο γυναίκων ναυαγοσωτών στις όποιες άνέθεσε την έπισημία των λουτρών στις διάφορες πλάξ (όπως είναι γνωστό, στην Αυστραλία έχουν ύψη την έ- ποχή καλοκαίρι). Οι γυναίκες που άποτελούν αυτά τα σωματα πρέπει όχι μόνο να είναι άριστες κό- λυμθήτριες αλλά και να έχουν όλο τα χαρίσματα «Πην - άπ - γκέρλ». Το άξιοσημείο είναι ότι από την έποχή που οι γυναίκες αυτές άνέλεσαν υπηρεσία, συμβαίνουν διαρκώς άτυχητά σε άν- δρες... Πάντως, ή αλήθεια είναι ότι έδω και λίγες ήμέρες έγινε έπίσημη γιορτή στο Σίδνεϋ για την άπονομή παρσώπων στις χαριτωμένες αυτές ναυ- αγοσωτρίες που είχαν γλυτώσει από βέβαιο πνι- γμό στη θάλασσα 22 άνδρες! Το ρεκόρ αυτό το ζηλεύουν πολλοί άρρενες συνάδελφοί τους...

Ο ΤΥΦΩΝ ΤΟΥ ΜΑ'Ι ΑΜΙ

Ένας τρομερός τυφών έσπινσε τελευταία στο Μαϊάμι που πορυνάσει τώρα μια εικόνα τέλειος καταστροφής. Ο τυφών έερρίζωσε πολλά δέντρα και μετέβαλε άναόρητα όπια σε έρειπια. Η σφοδρότης του ήταν τόσο μεγάλη ώστε οι πέτρες από τα καταρριφθέντα όπια πετούσαν κυριολε- κτικώς στον άέρα εκσφενδυοίζόμενες σε μεγάλη άπόοασι. Χιλιάδες άνδρών άπέμειναν άδεντοι. Οι υλικές ζημιες είναι τεράστιες. Ο τρομακτικός αυτός τυφών είχε πολλά θυματα. Αυτοκινητα νε- μάτα έπιδέχθη παρσούρησαν μακροά από τους δομοιους και τακίωθηκαν κυριολεκτικά έπάνω σε κορμούς δέντρων της έζοχής. Επίσης πολλά ζύ- λινα όπια διαλύθηκαν και έκλειναν... φτεοά! Στην εικόνα μας χιλιοί περίπου άδεντοι κοιμούν- ται προσωρινά σ' ένα θάσο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Πώς θεραπεύονται τα νοσήματα του ήπατος

Τα νεώτερα επιστημονικά μέσα

Οι πάσχοντες από νοσήματα του ήπατος — και, λίγο—πολύ, κανείς δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι έχει γερό σπυρί— διαπιστώνουν, όχι χωρίς πικρία, ότι κανένα από τα φάρμακα που ανακαλύπτονται κάθε βδομάδα σχεδόν δεν προσορίζεται γι' αυτούς.

Αυτό είναι αλήθεια. Δεν σημαίνει, όμως, ότι έχουν εγκαταλειφθεί από την επιστήμη. Τούναντι, μάλλον, κατά τον τελευταίο καιρό έπευχθησαν σημαντικές προόδους στη θεραπευτική των νοσημάτων του ήπατος και δεν θα βραδύνει ίσως η έποχή που θα θεραπεύονται και αυτά μ' ένα έμβολιο ή μ' έναν ειδικόν όρρο, χωρίς να παρίσταται ανάγκη μιας μακράς — έννοιητικής — διαδρομής όπως συμβαίνει σήμερα.

Ός χθες ακόμη η κίρρωση του ήπατος έθεωρείτο σαν μια άνιτη ασθένεια και η διάγνωση της Ισχυρνούμε με καταδικαστική απόφαση για τον ασθενή. Αλλά σήμερα η πάθηση αυτή θεραπεύεται ευχερώς με μερικές ένοφλεβίες ένεσεις. Από τ' άλλο μέρος, άνακαλύφθηκε ότι ο ίκτερος δεν αποτελεί πάντοτε σύμπτωμα κακής λειτουργίας του ήπατος, αλλά ότι μπορεί να οφείλεται σ' έναν ειδικόν Ιό, που οι έπιστήμονες κατώρθωσαν ν' απομονώσουν και να μελετήσουν (ή υπάρχει αυτό του Ιού έξηγεί την εμφάνιση έπιδημικών Ικτέρων, που έθεωρούντο άλλοτε άνεξήγητες και μυστηριώδεις).

Το ήπαρ τó έχουν παρουσιάσει πολλές φορές με έργοστάσιο, με κέντρον έπιλογής και με άστυύλακα της τροχαίας κίνησης.

Και, πραγματικά, έινε όλα αυτά μαζί. Τα κύτταρά του, σαν πειθαρχικοί έργατες, εργάζονται άκατάπαυστα για να έπεξεργασθούν τις πρώτες ύλες, που μεταφέρονται σ' αυτό από τα σίμφορα άγγεια. Από αυτές τις ύλες θα σχηματίσουν τη χολή που έινε απαραίτητη για τη χώνευση των τροφών.

Παράγουν έπίσης τις τρέεις από τις τέσσερες χημικές ουσίες που έινε άπαραίτητες για την πύξη του αίματος. Χωρίς αυτές το έλάχιστο γρατζούνισμα θα ύπηχε κίνδυνος να προκαλέσει μια άκατάσπλη αιμορραγία.

Το ήπαρ έινε έπίσης ο φύλαξ άγγελος του οργανισμού μας έναντι των δηλητηρίων. Αυτό έινε εκείνο που μεσολαβεί μεταξύ των έντερων και της καρδιάς μας και έλέγχει το αίμα ποσοτώ εισχωρήσει μέσα στο λεπτότατο και έξαιρετικά εύαισθητο αυτό όργανο.

Τέλειο φίλτρο, το ήπαρ άφαιρεί και περάσουν ώρισμένες ουσίες, τροποποιεί τη χημική σύσταση ώρισμένων άλλων ούσι-

ων, για να τις κάνει λιγότερο τοξικές για τον οργανισμό μας και έμποδίζει το πέρασμα σ' εκείνες που έινε επικίνδυνες και καταστρεπτικές.

Διάφορα πειράματα που έγιναν σε ζώα απέδειξαν ότι μπορούσαν ν' άνεχθούν χωρίς την έλαχίστη διαταραχή ποσότητες στρυχνίνης είκοσι πέντε φορές άνωτερες από τη θανατηφόρο δόση, με την προϋπόθεση ότι το δηλητήριο αυτό θα εισήγεται μέσα στον οργανισμό τους από τον πεπτικό σωλήνα και όχι με ένεση. Αυτό συμβαίνει γιατί στην πρώτη περίπτωση το ήπαρ έχει όλο τον καιρό να έξουδετερώνει το δηλητήριο, λόγω της δραδείας έπεξεργασίας που γίνεται μέσα στα έντερα και να μην τó αφήσει να περάσει στην κυκλοφορία. Ένώ στη δεύτερη περίπτωση το δηλητήριο περνάει άπ' ευθείας μέσα στο αίμα και το ήπαρ δεν έινε πιά σε θέση να εκπληρώσει την άποστολή του.

Τό σηκότη μας, έξ άλλου, σε στενή συνεργασία με το πάγκρεας, ρυθμίζει την ποσότητα του σακχάρου, που έινε άπαραίτητη στον οργανισμό μας. Έκείνο που καθιστά δύσκολη τη διάγνωση των ασθενειών του ήπατος έινε μια έκπληκτική ιδιότης που έχει αυτός ο άδην, και που δεν συναντάται σε κανένα άλλο από τα όργανα μας. Αν δηλαδή μόνον ένας 15% από τον όλικό όγκο του έινε υγιής, τó σηκότη μας λειτουργεί κανονικά και εκπληρώνει την άποστολή του, σαν να ήταν υγιής στο σύνολό του.

Αλλά πόσες προσπάθειες και πόσες αυθουσίες χρειάστηκαν για να μελετηθούν μερικές από τις ασθένειες που έινε μια άμεση ή έμμεση σέση με τó ήπαρ! Για την έσκαρίωση, π.χ. της προελεύσεως του Ικτέρου, προσφέρθηκαν να χρησιμοποιούν ως πειραματόζωα 140 ύπάλληλοι της ύγειονομικής ύπηρεσίας της Φιλαδέλφειας. Ανακαλύφθηκε, έτσι, ότι ο Ικτερος οφείλεται σ' έναν Ιό έξαιρετικής άντοχής. Ο Ιός αυτός έινε σε θέση να άνθξει επί μια όλόκληρη ώρα σε μια θερμοκρασία 65 βαθμών και δεν έπηρεάζεται από τó ψύχος. Πολλές από τις ουσίες που σκοτώνουν τους Ιούς δεν έχουν έπίσης έπίδραση σ' αυτόν.

Αλλά πειράματα απέδειξαν ότι ο Ιός αυτός ζή άμεσως στίς έκκρίσεις της ύπτης και τó έσωτερικό των έντερων και ότι μεταδίδεται κυριώτατα με τó νερό. Έπειτα άπ' αυτές τις παρατηρήσεις, οι άμερικανοί έπιστήμονες κατώρθωσαν να παρασκευάσουν, με βάση μια από τις πρωτεΐνες του αίματος, ένα ειδικό έμβολιο έναντι του Ικτέρου.

Τό έμβολιο αυτό, έινε αλήθεια, παρέχει μια άνοσία για

ένα διάστημα μόνον 6—8 εβδομάδων. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι δρισκώμαστε ακόμη στα πρώτα δήματα.

Έξ άλλου, οι έπιστήμονες του Ινστιτούτου Ροκφέλλερ άνεκάλυσαν μια διάλυση, που, εισαγόμενη μέσα στον οργανισμό, δι' ένοφλεβίαν ένεσων, θεραπεύει άποτελεσματικά τις κίρρώσεις του ήπατος.

Έτσι, η θεραπευτική των νοσημάτων του ήπατος εισήλθε σ' έναν καινούριο δρόμο. Και, χωρίς άμφιβολία, ποσοτώ περσση πολυς καιρός θα έχουν άνακαλυφθεί τα μέσα της άποτελεσματικής αντιμετώπισεως των.

Τό φίλμ της φρίκης

Τά μέλη του «Συνεδρίου Έπιστημονικών Φίλμ», που συνήλθε προσφάτως στο Παρίσι, παρακολούθησαν μεταξύ άλλων την προβολή μιας ταινίας, που παρουσίαζε την άνιστορίασκή κώτερη έγκληση του κόσμου. Η χειρουργική αυτή έπεμβάση είχε γίνει στη Ρωσία και διήρκεσε 35 λεπτά της ώρας. Έπρόκειτο για τó κόψιμο ενός μεγάλου μέρους των ιστών του σισοφάνου και την άμεσο μεταμόσχευση των στο στομάχι, άπ' όπου είχε ήδη κοπή ένα άρρωστικό τυφίμα. Ο άρρωστος δεν μπορούσε να ναι ναρκωμένος. Παρακολουθούσε λοιπόν τó έργο των χειρουργών. Οι θεατοί του φίλμ είδαν την σύγκρουση έξαγωγής των οργάνων, που επάλλοντο πάνω στο σώμα του άρρωστου, τη μεταμόσχευση, τον διαχωρισμό των ιστών... Μολονότι ήταν όλοι χειρουργοί, γιατροί και έπιστήμονες λιποθύμησαν 10 άπ' αυτούς — προπάντων, Άμερικανοί, που έινε ώστόσο γνωστοί για την ψυχραιμία τους.

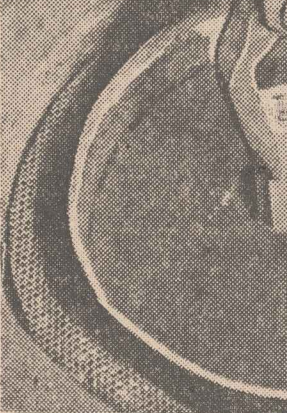
Τό αίμα και η αντίληψη; Σύμφωνα με τις έπιστημονικές άνακοινώσεις του Άμερικανού δόκτορος Γκαρίμπ, οι έπιστήμονες δεν κατώρθωσαν ώς τώρα να καθορίσουν την έδρα της αντίληψεως στον άνθρωπο. Έγκέφαλο, γιατί άπλούστατα μελέτησαν μόνον έγκεφάλους νεκρούς χωρίς να λάβουν ύπ' όψη τó ύγρό που τους δίνει τη ζωή: τó αίμα. Ο

Τό νέο διεγερτικό φάρμακο, η «βενζεδρίνη»

Τό νέο διεγερτικό φάρμακο, η «βενζεδρίνη», για τó οποίο έχομε γράψει άλλοτε, χρησιμοποιείται τώρα με άρκετη έπιτυχία κατά της παχυσαρκίας. Τά πειράματα κι' οι παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η δράση του άρχίζει με έλάττωσι της όρεξης, προχωρεί δε κατόπιν σε αύξηση της καταναλώσεως ενεργειακής του σώματος. Αυτά τά δύο μαζί φέρνουν έλάττωσι τó βάρος.

Η «βενζεδρίνη» άδυνατίζει

Τό νέο διεγερτικό φάρμακο, η «βενζεδρίνη», για τó οποίο έχομε γράψει άλλοτε, χρησιμοποιείται τώρα με άρκετη έπιτυχία κατά της παχυσαρκίας. Τά πειράματα κι' οι παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η δράση του άρχίζει με έλάττωσι της όρεξης, προχωρεί δε κατόπιν σε αύξηση της καταναλώσεως ενεργειακής του σώματος. Αυτά τά δύο μαζί φέρνουν έλάττωσι τó βάρος.

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Άσφαώς έινε πολύ δύσκολο να κάνει κανείς μια τρύπα στο νερό. Στό έργοστήριο έρευνών όμως μιας άμερικανικής εταιρίας κάλυψοι γίνονται πολύ συχνά τέτοιες τρύπες. Όχι βεβαίως χωρίς λόγο. Και να πως γίνονται: Για να καλυθώσουν (άταλώσουν) ένα μέταλλο, τó θερμαίνουν έως ότο άσπρουν. Μετά τó βουτάνε μέσα στο νερό τó οποίο έξατμίζεται γύρω του. Ο άτμος λοιπόν αυτός σπρώχνει τó νερό γύρω από τó καυτό μέταλλο κι' έτσι δημιουργείται ένα κενό μια τρύπα δηλαδή στο νερό.

δόκτωρ Γκαρίμπ διεπίστωσε ότι, στους άνθρωπους έξαιρετικής αντίληψεως, έχουν μεγαλύτερη διάμετρο τά αϊμοφόρα άγγεια της μεμβράνης που περιβάλλει τόν έγκέφαλο. Ένώ στους διανοητικώς καθυστερημένους έινε στενότερα. Έκτός όμως της ποσότητας του αίματος, παίζει ρόλο και η ποιότης του. Σε πολλούς άνοστούς παρατηρείται μεγάλη ποσότης σακχάρου στο αίμα. Η παρουσία άρκετού άσβεστίου φαίνεται ότι ενισχύει την αντίληψη. Σημαντικό ρόλο παίζει έπίσης κι' η ποσότης του γλουταμικού όξέος, ενός προϊόντος των λευκωμάτων, για τó οποίο έχομε γράψει κι' άλλοτε ότι άποτελεί έξαιρεση (σοφή του μυαλού).

Τό ίδιο αυξάνει τó γάλα

Πολλές μύτερες θά ήταν εύτυχισμένες αν είχαν περισσότερο γάλα, άρκετό για να θηλάσουν τα παιδιά τους. Η παραγωγή του γάλατος ρυθμίζεται άπ' τις όρμονες του οργανισμού ίδιως στις 4 πρώτες ή μέρες μετά τόν τοκετό. Τώρα λοιπόν μια Άγγλιδα γιατρός άνεκάλυψε ότι παίζει σπουδαίο ρόλο και τó ίδιο. Δίνοντας ποσότητες ίδιου σε καινούργιες μύτερες με άνεπαρκές γάλα, παρατήρησε μια αύξηση 300%.

Διάβασμα στο ταβάνι

Για τους άρρωστους η παράλυτους που μένουν διαρκώς έσπληνμένοι στο κρεβάτι τους έπινοήθηκε μια συσκευή, που προβάλει στο ταβάνι τις σελίδες διαφόρων βιβλίων φωταγραφημένες σε «μικροφίλμ». Τό γύρισμα των φύλλων γίνεται με την άπλη πίεση ενός κουμπιού. Έτσι, μπορεί κανείς να διαβάσει στο ταβάνι, χωρίς ν' άφισε καθόλου την όριζοντία σέση.

Τό νέο διεγερτικό φάρμακο, η «βενζεδρίνη»

Τό νέο διεγερτικό φάρμακο, η «βενζεδρίνη», για τó οποίο έχομε γράψει άλλοτε, χρησιμοποιείται τώρα με άρκετη έπιτυχία κατά της παχυσαρκίας. Τά πειράματα κι' οι παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η δράση του άρχίζει με έλάττωσι της όρεξης, προχωρεί δε κατόπιν σε αύξηση της καταναλώσεως ενεργειακής του σώματος. Αυτά τά δύο μαζί φέρνουν έλάττωσι τó βάρος.

Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΚΙ' Ο «ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΣ» ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ο έγκέφαλος, όπως και όποιοδήποτε άλλο όργανο του σώματος, έχει ανάγκη πρώτα — πρώτα από ώρισμένες ουσίες, που έινε άπαραίτητες για τη διατροφή και την κανονική λειτουργία του. Και τó ίδιο συμβαίνει με τó νεύρα, καίτοι σε μικρότερη κλίμακα.

Η άναπνοή του έγκεφάλου έινε έξαιρετικά έντονη. Οι νεώτερες έπιστημονικές παρατηρήσεις απέδειξαν ότι ο έγκέφαλος έινε τó όργανο που άναπνέει περισσότερο από όλα τά άλλα. 100 γραμμάρια έγκεφάλου άπορροφούν 600—800 κυβικά εκατοστόμετρα οξυγόνου κατά δευτερόλεπτο. Έπειτα από μια ένεση στρυχνίνης, η άναπνοή του έγκεφάλου αυξάνει κατά 100%. Αντίθετα, έλαττώνεται αίσθητα έπειτα από μια άνασθητική ένεση.

Τά νευρικά κέντρα άναπνέουν λιγότερο ζωηρά και τά διάφορα νεύρα άσθενέστερα. Έχει παρατηρηθεί, όμως, ότι η άναπνοή ενός νεύρου που δρισκεται σε διεγερσι έινε πολύ έντονότερη από ενός άλλου νεύρου που δρισκεται σε κατάσταση άναπαύσεως. Αυτό συμβαίνει π.χ. όταν μια δέση φωτεινών ακτίνων πέφτει πάνω στο μάτι. Η άναπνοή του όπτικού νεύρου γίνεται τότε πολύ έντονότερη.

Ο έγκέφαλος όπως και τά νεύρα έχουν, λοιπόν, την ίδια έτερη άναπνοή των, που τους έπιτρέπει να παραλαμβάνουν τó άπαραίτητο για τή άναζωγόνησι των κυττάρων των οξυγόνου.

Από τ' άλλο μέρος οι ουσίες που χρειάζονται κυρίως στον έγκέφαλο και τά νεύρα, έινε τó σάκχαρο. Οι πρωτεΐνες και τά λίπη

Όσο περισσότερο εργάζονται ο έγκέφαλος και τά νεύρα, τόσο μεγαλύτερες ποσότητες χρειάζονται άπ' αυτές τις ουσίες. Ένας έγκέφαλος βατάς π.χ. άπορροφά σε κατάσταση άναπαύσεως 4 χιλιοστόγραμμα γλυκόχης μέσα σε 24 ώρες. Όταν όμως δρισκεται σε διεγερσι του χρειάζονται 10 χιλιοστόγραμμα. Αν έξ άλλου, κλείσουμε τά βλέφαρα μιας γάτας θα ίδουμε ότι τά όπτικά της κέντρα καταναλίσκουν πολύ λιγότερες πρωτεΐνες παρά όταν τά μάτια της ήταν άνοιχτά.

Για να έινε κανονική η λειτουργία της σκέψεως πρέπει και τά όργανα που την έκτελούν να λειτουργούν κανονικά. Και για να συμβαίνει αυτό πρέπει να υπορούν ν' άπορροφούν τις ουσίες που τους χρειάζονται και από τ' άλλο μέρος ν' απαλλάσσονται από τά διάφορα άπώσματα που θα μπορούσαν να τά δηλητηριάσουν. Διαφορετικά, προκαλούνται διάφορες ψυχικές διαταραχές.

Ανάλογες έινε οι ανάγκες που έχουν τα κατώτερα κέντρα και τά νεύρα, άλλ' έπειδή έινε μικρότερα ίκανοποιούνται εύκολότερα. Αντίθετα, ο έγκεφαλικός φλοιός, που έινε έδρα της ψυχικής ζωής δρισκεται έκτεθειμένος σε διάφορα άτυχήματα, λόγω των μεγάλων άνα-

κών του, που οφείλονται στην έξαιρετική δραστηριότητά του. Όταν ο έγκέφαλος δεν παραλαμβάνει κανονικά τó οξυγόνο και τις άλλες ουσίες που τó χρειάζονται έπέρχεται μείωσις της δραστηριότητός του, που μπορεί να καταλήξει, στην ύπνηλεια και τó κώμα. Αν οι κακές συνθήκες παραταθούν, μπορεί να προκληθούν άθεράπτεες βλάβες και άπώλεια της συνειδήσεως.

Ο έπισιτισμός και η άπόρριψη των άναρστων στοιχείων που συγκεντρώνονται στον έγκέφαλο γίνονται διά του αίματος.

Έινε άρκετά μια διακοπή 6—8 δευτερολέπτων στην κανονική διόγευσι αίματος στον έγκέφαλο, για να έπέλθη άπώλεια της συνειδήσεως. Έπειτα από 20 δευτερόλεπτα τó ηλεκτρικό δυναμικό του έγκεφάλου έξασφινίζεται τελείως.

Διάφοροι πειραματισμοί, έπειτα από δύσκολα και έξαιρετικά πολύπλοκα πειράματα, έσκαρίωσαν ότι ο έγκεφαλικός φλοιός παρουσιάζει τη μεγαλύτερη εύαισθησία και τη μικρότερη άντοχή από όλα τά άλλα όργανα. Γι' αυτό, σε περιπτώσεις καρδιακής ή άναπνευστικής συγκοπής, χρειάζεται άμεσος και κεραυνόρολος ένεργεια για να σωθεί ο άσθενής. Εκείνος που γίνεται περισσότερο σ' αυτές τις περιπτώσεις έινε ο έγκέφαλος. Και ο μεγαλύτερος κίνδυνος μπορεί να προσέλθη άπ' αυτόν και όχι από τά όργανα που η συγκοπή προσβάλλει άμεσώτερα (καρδιά, άπ'τυστικό σύστημα κτλ.). Έξ άλλου, η άσθματική ύπνοσσις, η άνακμία, μια αίμορραγία κτλ. περιορίζουν την έγκεφαλική δραστηριότητα. Η διακοπή της κυκλοφορίας μέσα σε ώρισμένες έγκεφαλικές άσθησεις (έμβολή, άσθμασκήληρωσις, έγκεφαλική αίμορραγία) προκαλούν έπίσης βαρύτατες διαταραχές στο κεντρικό όργανο της νόσεως. Αν η έκτασις αυτών των διαταραχών έινε μεγάλη έπέρχεται τó κώμα.

Παρεμφερή φαινόμενα παραγονται και όταν υπάρχει άλειψις έπαρκούς οξυγόνου μέσα στο αίμα που πηγαίνει στον έγκέφαλο από μια όποιοδήποτε αίτια. Αυτή π.χ. έινε η περίπτωση του κώματος που έπέρχεται στα μεγάλα ύψη (άνω των 300 μέτρων), όπου η πείσκεικότης της άτυοσφαιρας σε οξυγόνο έινε άσθενέστερη.

Η άνεπαρκής διατροφή, η νηστεία κλπ. έπιφέρουν έπίσης έλάττωσι της έγκεφαλικής δραστηριότητος. Τό ίδιο άποτελεσμα έπέρχεται όταν τó αίμα δεν περιέχει την άπαιτούμενη ποσότητα άσβεστίου ή όταν οι όδενες έσωτερικής εκκρίσεως δεν λειτουργούν κανονικά.

Τέλος ο έγκέφαλος έχει άνάκη από ώρισμένες θιταμίνες, που θα τις άναστήσει έπίσης μέσα στο αίμα.

Έτσι, γι' άλλη μια φορά, η σημερινή έπιστήμη έπιβεβαιώνει τó δόγμα των αρχαίων: «Νους ύγιης εν σώματι ύγιει». Ο κανονικός έπισιτισμός και η άναπνοή του έγκεφάλου έινε οι δύο άπαραίτητες προϋποθέσεις της καλής λειτουργίας του. Οι περισσότερες από τις έγκεφαλικές διαταραχές οφείλονται στην μη εκπλήρωση της υίας ή της άλλης από τις δύο αυτές προϋποθέσεις.

Δόκτωρ Π. ΣΩΣΑΡ

Τελωτοθεραπεία

ΑΠΛΩΣ ΣΤΗΝ ΩΡΑ!

— Δεν ξέρω γιατί άργει, Εύανθια μου... Πάντα έτρεχε για ναρθ στο ραντεβού μας...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

— Έχει νούστο να με άποτά η Δίλκη μου!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ριχάρδος Μπρωτέλ, διάσημος γλύπτης είναι παντρεμένος με την Αίμε, που την λατρεύει, κι έχει ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών την Εύα. Το ζευγος Μπρωτέλ ζει ευτυχισμένα στο σπίτι τους της οδού Ποσνύ, όταν, ένα πρωί, ξεσπάει η καταιγίδα: Ο Ριχάρδος λαβαίνει ένα άγνωστο γράμμα, στο οποίο του καταγγέλλουν ότι η γυναίκα του έχει ένοχες σχέσεις με τον αξιωματικό Άρεθιλ του οποίου τα ερωτικά γράμματα τα κρύβει μέσα σ' ένα συρτάρι που μπουντουάρ της. Ο Ριχάρδος στην ώρα που έλειπε η γυναίκα του, ανοίγει το ντυράκι, βρίσκει πραγματικά τα γράμματα, και, έδω φρενών απ' τη ζήλεια του, πηγαίνει στο σπίτι του Άρεθιλ και τον σκοτώνει με μια πιστολιά. Φεύγει έπειτα από εκεί και γυρίζει στην οδό Ποσνύ. Η Αίμε, ανύποπτη, έτοιμαζόταν να πάρει στη δεξιά της κόμπος Μορελά, η ανάδεξιμα της οποίας, Λεώνη Λιθ, ήταν αραβωνιστική του Άρεθιλ. Ο Ριχάρδος μαθαίνει από την γκουβερνάντα της κόρης του Φαβιανή ντε Μπρανκούρ ότι η γυναίκα του είναι στην κάμαρα της άνεβαινει και την πυροδοτεί, μπροστά στην κατατρομαγμένη μικρούλα Εύα. Η σφαίρα σφηνώνεται στον κορμό της Αίμε που πέφτει αιμόφυρτη. Στο μέγαρο της κόμποςας Μορελά, όταν ανηγγέλθη το δράμα, οι προσκεκλημένοι έφυγαν. Μια από τις φίλες της Αίμε, η κ. Σαρανβάλ, πέφτει λιπόθυμη, όταν ακούει το φοβερό αυτό διπλό έγκλημα. Η κόμποςα Μορελά άρρωσταίνει και πεθαίνει, προτού προφτάσει να τακτοποιήσει, με τη διαθήκη της το ζήτημα της ανάδεξιμης της, που έμεινε έτσι άπροσάτευτη. Ο άνεπις και κληρονόμος της κόμποςας Γκυ ντε Μορελά έρχεται στο Παρίσι, την παραμονή της κηδείας. Γοητευμένος από την ομορφιά της Λεώνης Λιθ, της προτείνει να μείνει στο μέγαρο και να γίνει έρωμένη του! Εκείνη τον έβρισε και την επομένη το πρωί έγκατέλειψε για πάντα το μέγαρο. Η Αίμε Μπρωτέλ μεταφέρθηκε σε μια κλινική συνοδευόμενη από την πιστή καμαριέρα της Μαρτίνα. Της έκαναν έγχειρσοι και κατάρθρωσαν να της βγάλουν τη σφαίρα, που είχε σφηνωθεί στο κρανίο της. Τότε ο γιατρός επέτρεψε στη Μαρτίνα να υπήσθη στο δωμάτιο της αρρωστής, αλλά η Αίμε δεν την άναγνώρισε. Είχε μόνον γιατροειδή από το βορὺ τραύμα της, αλλά είχε χάσει εντελώς τη μνήμη της! Δεν θυμόταν πια τίποτε απολύτως από το τραγικό παρελθόν. Και κάτω τρανική σύμπτωση, η έπιβλεψή της άρρωστης ανέτεθη στον Σιμόν ντε Μπρανκούρ, αδελφό της γκουβερνάντας της μικρής Εύας! Στο άναμπαζό ο Ριχάρδος Μπρωτέλ δικάστηκε και αθωώθηκε. Μετά από τη δίκη, πήγε να μείνει με την αδελφή του την κ. Ρεαλέ, η οποία είχε ήδη αναλάβει τη φροντίδα της μικρής Εύας. Η κόρη της Αίμε δεν μπορούσε να ξεχάσει την τρανική σκηνή, που είχε εκτυλιχθεί μπροστά στα μάτια της. Και μ' ένα που της έλεγαν πως η μητέρα της είχε πεθάνει, ούτως έπνευσε να ζητάει πληροφορίες γι' αυτήν. Ο Μπρωτέλ θασανίζόταν με τη σκέψη ότι έπρεπε να βρει μια κατάλληλη γυναίκα στην οποία να την εμπιστευθεί. Γιατί η Φαβιανή

ντε Μπρανκούρ ήταν πολύ νέα, και φοβόταν μήπως ο κόσμος άρχισει και σχολιάζει εις βάρος τους. Άνέθεσε λοιπόν στην αδελφή του να βρει μίαν άλλη θεία για τη Φαβιανή γιατί δεν ήθελε να την αφήσει εντελώς άπροσάτευτη. Η κ. Ρεαλέρ της βρήκε, πραγματικά, μια θεία.

5ον Η κυρία Ρεαλέρ ανέλαβε να τη πη στη Φαβιανή. Από τα πρώτα της λόγια, η νέα κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο κι έγινε κάτωχω. Αλλά συνήλθε γρήγορα και δήλωσε πως, αν βρισκότανε στην ανάγκη να εγκαταλείψει τη μαθητορία της, πράγμα που θα της στοίχιζε πολύ, είχε την άποψη να μη δεσμευθεί πια με καμιάν άλλη θεία, οσαδήποτε κι αν της έπρόσφεραν. Θά έδινε μαθήματα και θα έμενε στο σπίτι της!

Η Φαβιανή βγήκε από το σαλόνι χωρίς η κυρία Ρεαλέρ, που ήταν κι αυτή συγκινημένη, να βρει μια λέξη για να την συγκαταστήσει.

Αυτά συνέβαιναν στις δέκα το πρωί. Στο πρόγευμα, όπως συνήθως, ήρθε και η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ. Ήταν πάντοτε ώροστο, αλλά δεν είχε κλάψει. Τα μάτια της που τα τοιγούζε ένας μαύρος κύκλος έλαμπαν σά να είχε πυρετό. Η στάσι αυτή της νέας έκανε στον Ριχάρδο μεγάλη αίσθηση. Θά προτιμούσε να βλέπε τα μάτια της κατακόκκινα από τα δάκρυα, παρά να την βλέπει με το ύφος εκείνου του θύματος που υποτάσσεται με αυταπάναρνη.

Η λύπη, που δεσπάζει, είχε λιγώτερο βαθεία και ξεχνιέται γρηγορώτερα. Το πρόσωπο εκείνου το κάστρο, τα μάτια εκείνα τα φλογισμένα τον έλυπούσαν κατάκαρδα. Δεν είχε το θάρρος να πλησιάσει τη Φαβιανή μετά το πρόγευμα, αν και το είχε αποφασίσει, για να της πη πόσο λυπότανε, παίρνοντας την άποψη εκείνη, που θα την ένώριζε από τη μαθητορία της.

Είχανε συμφωνήσει, από καιρό, να κάνουν εκείνο τ' άπογευμα έναν τελευταίον περίπατο, με άμαξι, στην άκρη του νησιού.

Η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ ζήτησε να μείνει στο δωμάτιο της. Είχε δυνατό ποικέφαλο και θ' αναπαύονταν λίγες ώρες. Και, πραγματικά, ανέθηκε κι έπεσε στο κρεβάτι της.

Η άμαξα, με τους άλλους, γάθηκε σε λίγο στο γυσίμα του δρομίου. Η Φαβιανή δεν κινήθηκε από τη θέση της. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ντυμένη δ-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χρώματα

Πάλι της μόδας τα καμώ-έχουνε πάρει στο λαμό-ζουρλοκαπέρω φρόσω κι από τη γκρίνια σου, που λες - και τις σκοτούρες τις πολλές κοντεύω να σουφρώσω.

Τη μία σκοτώνεσαι για «οιελ» την άλλη μέρα για «ορασιέλ» για «οαζέ» μιλάς την άλλη. Ύστερα κόβεσαι για «γκρι» και μούκεις κάνεις με τη γκρι-καζάνι το κεφάλι. Γουστάρεις σώνει και καλά, να βγής στην πιάτσα πορδαλά σαν... Τριόρα ντυμένη

και δεν αλλάζει το (βιολί, εφ' όσον είσαι... παρ- (δολή δακτυλοδεικτούμενη.

Γι' αυτό δεν θέλω-βο' (άλεπου, περι χρωμάτων, του (λοιπού κουθέντα παρά πάνω, γιατί, το λέω ντεκλα- (ρέ, πως απ' το ζύλο... («μπλέ-μαρ») και... μούρη θα σε (κάνω! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πως ήταν. Έμεινε άγρυπνη, σαν έκυδενισμένη από το πλήγμα εκείνο. Άλλ' είχε άρκετη δύναμη κι' άρκετη επι-βολή στον εαυτό της, για να καταπνίξει τη συγκίνηση της. Έπρεπε να κάνει ένα μακρινό περίπατο, ν' αναπνεύσει καθαρόν αέρα, ν' αναζωογονήσει το ήθικό της. Έβαλλε το καπέλλο της, τα γάντια της, πήρε μίαν ουτορέα και κατέβηκε στην παραλία. Η άκρη ήταν εκείνο το άπογευμα εντελώς έρημη.

Η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ τράβηξε κατ' ευθείαν εμπρός. Έβαδιζε γρήγορα, σά να βιαζότανε να πλησιάσει τη θάλασσα, που την άκουγε να γυπνάζει τα κύματα της σά να έδελε να έκωση την όσνη της με τη δική της.

Γιατί, όσνη ένοιωθε τώρα η Φαβιανή, μ' αν όσνη που έμοιαζε με λυσσα!

Δεν συλλογιζότανε πια ούτε να στραφεί προς τα πίσω, ούτε να κυττάξει τριγύρω της. Έβαδιζε πάντοτε μπροστά, προς τον άπειρο υδάτινο όγκο, όπου αφορίζανε τα μανιασμένα κύματα...

Ένας άνθρωπος, που βγήκε από την έπαυλη λίγες στιγμές έπειτα απ' αυτήν, και που την άκολουθούσε από μακριά, έτάχυνε το βήμα του, όταν κι' εκείνη τάχυνε το δικό της.

Ήταν ο Ριχάρδος Μπρωτέλ. Δεν ήλπιζε να πάρει κι' αυτός περίπατο με τ' άμαξι. Ήθελε, έπωφελομένος της άπουσίας των άλλων, να συζήτηση με τη νέα.

Άλλά το βάδισμά της, όσο πλησίαζε στη θάλασσα, άνοιξε να τον άνασχη. Του φαίνόταν άλλόκοτο, ταραγμένο. Μήπως η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ έπρόκειτο να κάνει καμιά τρέλλα;

Η νέα έβάδιζε για λίγο κατά μήκος της άκρης κι' έπειτα σταμάτησε κυττάζοντας τη μανιασμένη θάλασσα.

Έπιασε το κεφάλι της με τα δυό της χέρια κι' έδωκε ένα λυγμό που έμοιαζε με κραυγή άπελπισίας.

Όταν άφισε τα χέρια της να πέσουν, ο Ριχάρδος ήτανε μπροστά της.

Η Φαβιανή άρχισε να όπισθοχωρή πε- λιδνή...

Ο γλύπτης ένόμισε πως θάπεφτε λιπό-θυμη κι' έτρεξε να την συγκαταστήσει.

Έκείνη τον σταμάτησε:

— Δεν είναι τίποτα, κύριε. Παραξενεύτη-κα που σας είδα...

— Σας παρακολουθώ εδώ και μισή ώρα.

— Εγώ δεν σας είδα...

Τα λόγια αυτά γάθηκαν σ' ένα καινούριο λυγμό. Τα δάκρυα τημυούσαν τα μάτια της, δεν μπορούσε να τα συγκρα-τήσει.

Έκρυψε και πάλι το πρόσωπό της στα γέλια της κι' έμεινε εκεί άκίνητη κλαίον-τας μπροστά του. Κρατίστηκε για μ' η φωνάξη, κατέβαλλε υπερδύναμεις προσπά-θειες για να καταπνίξει τον πόνο που την έσπάραιε. Έμελλε, ύπως να προσδώσει το μυστικό της:

Αυτός είχε άπομεινεί άκίνητος άφωνος, και την κυτούσε.

Η θάλασσα έσπαζε στην άκρογιαλιά, βράχνοντας τους τα πόδια. Ο άνεμος που φυσούσε από το άνοιχτό πέλαος, τους άγκάλιαζε, ο θόρυβος των κυμάτων έσέ-παζε τους λυγμούς της νέας. Ήσαν υό-νοι μπροστά στον ώκεανό, μ' αν γυναίκες άπελπισμένη κι' ένας άντρας που η συν-ταιμμένη του καρδιά δεν μπορούσε πια να νοιώσει παρά μόνο τον οίκτο.

Πόσο μικροί ήσαν κι' οι δυό τους, μπρο-στά στα τεράστια εκείνα κύματα που τα ξεσήκωνε ποίος ξέρος ποιά άόρατη δύναμη, που έρχόνταν από μακριά τόσο μακριά, ώστε ν' άγνοη κανείς από πού...

Ξαφνικά, ένα κύμα, μεγαλύτερο από τ' άλλα, ώρμησε άπάνω τους και τους έτύ-λιξε με τον άφοό του.

Ο Ριχάρδος άσπασε τη Φαβιανή από το μπράτσο και την έτραβήξε.

Η νέα έστρεψε το πρόσωπό της το μισακρυμμένο από τα δάκρυα.

Ο Μπρωτέλ κρατούσε το χέρι της μέσα στα δικά του και το έσπινε με δύναμη.

— Δεσποινίς, της έπαι, σας παρακαλώ, μην κλαίτε... Η λύπη σας μόνον κάνει κα-κό. Κι' εγώ λυπάμαι πολύ, σας τ' άρκίζο-μαι, αλλά η άπόφασι που άναγκάζουμαι να

πάρω, μου επιβάλλεται από περιστάσεις, που είσατε σε θέσι να ένοησέτε...

Η Φαβιανή τράβηξε το χέρι της και κί-νησε άπτόματα το κεφάλι.

— Όχι, κύριε, δεν καταλαβαίνω...

— Ο καλλιτέχνης παραξενεύτηκε.

— Δεν σας έξήγησε η αδελφή μου τους λόγους;

Έκείνη γέλασε νευρικά και, στρέφοντας προς αυτόν το κάταγρο πρόσωπό της:

— Ο κόσμος!... είπα. Δεν είν' έτσι;

Ναι! Ο κόσμος! Και τί με μέλλει έμένα για τόν κόσμο;

Τα δάκρυά της είχαν στεγνώσει. Τα μάτια της έλαμπαν και το στόμα της εί-χε μ' αν πυκνή πικρία.

— Ο κόσμος! επανέλαβε. Για το χα-τίσι του κόσμου με καταδικάζετε να έγκαταλείψω την Εύα; Άφσώδηνκα τόσο βαθεία σ' αυτήν, άγρυπνούσα κοντά της νύχτα και μέρα, όπως άγρυπνάει κανείς στο ίδιο του το παιδί, ενόμια πως θα ζού-σα πλάι της ως τη στιγμή που θα παν-τρευότανε. Με λίγα λόγια, η μοναδική μου φροντίδα ήταν αυτό το κορίτσι. Ήθελα να την ιδώ με μεγαλόσχη, ν' άποκατασταθώ, να ευτυχίσω... Ποιον άλλο σκοπό, έκτος απ' αυτόν, μπορούσα να έχω εγώ, μ' αν κόρη φτωχή;...

— Δεσποινίς! Δεσποινίς!

— Ω, άφήστε με να μιλήσω! Αυτό με άνακουφίζει... Με μεταχειριστήκατε πάν-τοτε στο σπίτι σας σαν φίλη. Άλλά, κατά βάθος, τι ήσουν; Με διαχνετε σήμερα, γιατί φοβόσαστε τόν κόσμο...

Δεν καταλαβαίνετε πως, ύστερα από κείνη τη θλιβένη ιστορία, — δεν μιλώ για μένα, γιατί η γνώμη των άλλων μόνον είνε άδιάφορη — κινδυνεύετε να έκτεθίτε;... Άν καθότανε μαζί μου η αδελφή μου, θα σας παρακαλούσα να μείνετε... Αυτό δ-μως είνε άδύνατον! Έξέτε, κι' άφου η οί-καγένησα, για την οποία σας έμίλησε η α-δελφή μου, μένει στο Παρίσι, η κόρη μου κι' η μέλλουσα μαθητορία σας μπορούν να γίνουν φίλες. Σας παρακαλώ, δεσποινίς Φαβιανή, μην άνεισθή!...

— Η έλευθερία, η μάλλον μ' αν σχετική έλευθερία, είνε το μόνο που μόνον μένει να έπιζητήσω... Θά προτιμώ να δυστυ-γήσω, παρά να δεσμευθώ...

Και, προτού ο Μπρωτέλ προφτάσει να πη τίποτα, συνέχισε:

— Πρέπει να μιλήσω εγώ της Εύας, για το γωρισμό μας: Αυτό θα μόνον κόστι-ζε πολύ...

— Καταλαβαίνω... Θά της πώ πώ έγώ.

— Εύχαριστώ!

Κι' άπουακούσθηκε με κατεδασμένο το κεφάλι.

— Δεσποινίς! φώναξε ο Μπρωτέλ.

Η Φαβιανή σταμάτησε. Βοήθκαν πάλι ο ένας άντικει τον άλλον.

— Όχι! είπα εκείνη με φωνή συντριμμέ-νη. Μην της πητε τίποτα καλύτερα... Εί-νε παιδί και θα με ξεχάσει γρήγορα...

Θά φύγω όσο το δυνατόν συντομώτερα, σύ-οιο κιόλας. Θά της το πητε μετά...

— Τότε θέλετε να μάς φύγετε σαν μ' αν ξένη; Αυτό είνε άσχημο.

— Θέλω να φύγω μ' αν ώρα γρηγορώτε-ρα. Είμαι πολύ δυστυχισμένη!

Ο Ριχάρδος της έπιασε τα χέρια και τ' ασφίξε μέσα στα δικά του.

— Σκεφθήτε! της έπαι, Σας άναπούμι όλο πολύ. Σας το επαναλαμβάνω πως θα σας εύγνωμονώ παντοτενά! Δεν θέλω να-σάστε δυστυχισμένη...

Δεν υποσιέτε να μ' έμποδίσετε να είμαι έπασύσις εκείνη με την αυταπά-νησι του θύματος.

— Άν μόνον ήταν δυνατόν να συμβιβάσω τα πρόγυατα...

Αυτό σας είνε άδύνατον, το καταλα-βαίνω. Δεν είμαι δυσχερομένη μαζί σας, ούτε με κανένα. Έπρεπε να το σκεφθώ έγώ πρώτη...

Και τράβηξε τα χέρια της.

Το πρόσωπό της είχε πάρει μ' αν ήρεση

έκφρασι, αλλά τα βλέμματά της ήσαν πο-νεμένα.

— Ποιος ξέρει! είπεν ο Ριχάρδος. Ί-σως υπάρχει τρόπος να συμβιδαστούν τα πράγματα...

— Όχι! Όχι! Το βλέπω τώρα καθα-ρά... Έχετε δίκιο!

— Σταθήτε! Μη φεύγετε άμέσως! Άς μ' αν πούμε τίποτα στην Εύα...

— Όσο γρηγορώτερα γίνη, τόσο καλύ-τερα θάνα.

— Όχι, σας λέω, μείνετε... Άν υπο-ρούσα... Άφιστε με να σκεφθώ ως σύ-οιο το βράδυ...

— Άς είνε! Άλλά δεν θα βρήτε καμιά λύσι!

Τά είπα αυτά μ' ένα τόνο στυγνό, με μ' αν έκφρασι άπογορευσεως.

— Ποιος ξέρει! επανέλαβε ο Ριχάρδος σκεπτικός.

Και πρόσθεσε σε λίγο:

— Θά ήμουν πολύ εύτυχισμένος, αν μπορούσατε να μείνετε κοντά στην Εύα μου...

Ένώ μιλούσαν, π' αν ήρεμα τώρα, επέ-στρεσαν στο γωρισμό.

Η Φαβιανή μπήκε στην πανιέρα, κι' ο Ριχάρδος έαπλωθηκε σε μικρή άπόστα-σι, κάτω από τη σκηνή, όπου άλλοτε έμεινε ώρες όλόκληρες.

Έδωκε από την τσέπη του μ' αν έπη-μερίδα, κι' άρχισε να την διαβάει. Άλλά, διαβάει μ' αν κινήσει, γιατί το μυαλό του ή-ταν άλλου.

Όταν η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ βγή-κε από την καμπίνα της, την είδε να κατε-βαίνει στη θάλασσα. Την είδε όπως ποτέ άλλοτε δεν την είχε ιδή μολονότι πολλές φορές την είχε παρακολουθήσει ως τώρα: Κομψή, τωρνεύει, πόδια ώραιότατα, στήθος σκληρό, ανάστημα λυγρό.

Δεν έπίστευα πως είνε τόσο όμορ-φη! ψιθύρισε.

Οι άνησυχίες ξανάρχισαν να τόν βασι-νίζουν.

Ο κόσμος θα κακολογούσε, βέβαια. Αν η νέα εκείνη έμεινε στο σπίτι του σαν δα-σκάλα της Εύας. Έκτος άν... Άλλά θα

σκεπτότανε γι' αυτό. Έπρεπε να μιλήσει πρώτα στην αδελφή του.

Η Φαβιανή είχε πέσει στη θάλασσα.

Τέλεια κολυμβήτρια, έπαιζε με τα κύ-ματα, άφίνοντας να την άπτάζουμε και να λικνίζεται απ' αυτά η έξαφανιζότανε κά-τω από τα υδάτινα βουνά, για να ένα-σφαλή ύστερα από ένα δευτερόλεπτο και να συνεχίσει τα παιγνίδια της.

Το λουτρό εκείνο της καμάριζε τα νευ-ρα και συγχρόως την έκανε να σκέπτεται π' αν λογικά.

Όταν βγήκε από τη θάλασσα, ο Ρι-χάρδος, έαπλωμένος άκονη κάτω από τη σκηνή και προσποιούμενος ότι διαβάει, έ-ξακολουθούσε να την κυττάει.

Ταραχθηκε καθώς εκείνη, ρίχνοντας το μπουρνούζι άπάνω της, έσκυψε λίγο: Οί άγαλματένιες γραμμές του κορμιού της διαγρόσθηκαν έντονες.

Όταν εκείνη έαναμπίκε στην καμπίνα της, ο Ριχάρδος ψιθύρισε:

— Η λογική μόνον έπιβάλλει για δυό λό-γους να γωρισώ την Εύα από τη δασκά-λα της. Ο κόσμος θα έλυαρούσε, και ποιος ξέρει αν είνε άδικο...

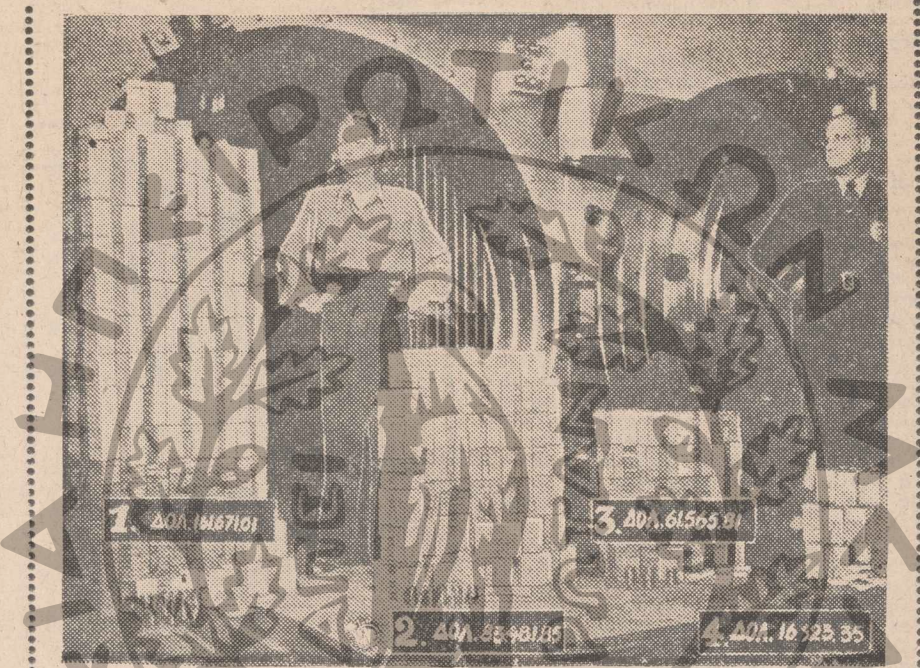
Άλλά το βράδυ, στο τραπέζι, ξαναεί-δε την όψη και μελαγχολική όπι της Φα-βιανής. Έμάνεψε όλη τη στοργή που η δασκάλα είχε για τη μαθητορία της.

Δεν ήτανε — σκεπτότανε — παράξενο πού, βλέποντάς την να βγαίνει από τη θά-λασσα, είχε νοιώσει ένα ρίγος... Το ίδιο θάνοιωθε αν έβλεπε μ' αν όποιαδήποτε γυ-ναίκα σ' αυτή την προκλητική στάσι. Αυ-τό έδειχνε πως είχε φτάσει σε μ' αν φυσιο-λογική κατάστασι, για την όποια δεν ύ-πνεσε παρά ένα φάρμακο μόνον...

Σε κάθε άνθρωπο υπάρχει κι' ένα κη-νος, που οι όρμες του πρέπει να ίκανοποι-ούνται.

Ο Ριχάρδος Μπρωτέλ, γωρίζοντας στο Παρίσι, θα φρόντιζε να βρει μ' αν έρωμέ-νη. Και τότε η δεσποινίς ντε Μπρανκούρ, η όποιαδήποτε άλλη όμοση γυναικα, θα-είνε άσυγκίνητη την καρδιά του...

Την άλλη μέρα, η Φαβιανή, μπαίνοντας

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ANN ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Αυτές οι πελώριες δόσεις χαρτονομισμάτων που βλέπετε στην εικόνα μας, είνε ο έπιος μισθός της γνωστής ήθοσιού του κινηματογράφου Άνν Σέ-ρινταν σε χαρτονομισμάτων του ενός δολλαρίου! Ή άπορρη, δε άσφ-ώς, γιατί στέκεται έτσι λυπημένη μπροστά σε τέτοιο πλούτο. Άπλούστατα: σκέπτεται ότι, από όλόκληρη τη στίβα αυτή των δολλαρίων, που φθάνουν άκριβώς στο ύψος της δεν θα της περισσέψουν, ύστερ' από την πληρωμή των φόρων και την άποφρασι των προσωπικών έξόδων της, παρά μερικά δεσι-δες, που μόλις φθάνουν στο ύψος της γάμπας της! 1) Όλόκληρος ο μισθός της 161.671 δολλάρια, 2) Κρατική φορολογία επί του μισθού της: 83.481 δολλάρια, 3) Έξοδα συντηρήσεως διαμρίσεως κ.λ.π. 61.565 δολλάρια, 4) 16.623 δολλάρια ό,τι της άπομεινε από το μισθό της!

στο σαλόνι. Βρήκε το Ριχάρδο και την αδελφή του να συζητούν ιδιαιτέρως.

— Δεσποινίς, της είπεν ο Μπρότελ, μιλήσαμε πολύ για σάς, και ίσως τα πράγματα να κανονισθούν έτσι, ώστε να μείνουμε όλοι μας ευχαριστημένοι. Έχουμε μια γοργά συγγενή αξιωματική, αλλά στωική... Αν βέλγη να δει να μείνει μαζί σας, τότε δεν θα ξαναμιλήσουμε πια για χωρισμό...

— Η καρδιά της Φαδινής άνοιξε να γυμνή τη τόσο δυνατά, ώστε δεν υπέφερε, να βοηθήσει για να την απαντήσει.

— Αν δεχθή βέβαια! επανέλαβεν ο Μπρότελ, τονίζοντας τις λέξεις.

— Δεν πιστεύω ν' αρνηθώ, είπεν η κυρία Ρεσλέ. Η πρότασή σου θα την βγάλει από μια δύσκολη θέση κι' είμαι βέβαιη πως θα δεχθώ με ενθουσιασμό. Μας έδειξε μάλιστα σε πολλές περιστάσεις ειλικρινή ανάρτη.

— Έχεις δίκιο. Θα της γράψω σήμερα κιόλας και θα την παρακαλέσω να μού απαντήσει αμέσως.

— Η απάντησή ήλθε την άλλη μέρα. Καί, όπως είχε υποθέσει η κ. Ρεσλέ, ήταν καταφατική.

— Η Φαδινή ντε Μπρανκούρ θα παρέμενε ως δασκάλα της Εύας Μπρότελ, υπό την προστασία της κυρίας Παλιέ, μιας γοργά εξήντα χρονών, που και μόνο η παρουσία της επέβαλλε το σεβασμό.

Παγίδες για ένα δώμα

— Η Λεώνη έγκατέλειψε ένα πρωί το μέγαρο της δεινδοστονίας των Ήλυσιων Πεδίων, ολόμορφη, βουτηγμένη στα μαύρα.

— Η νέα είχε περάσει όλη την προηγούμενη νύχτα άπληνη, βοηθώντας την καμαριέρα της, να ετοιμάσει τα πράγματά της. Ποτόνιού της είχε πει:

— Θα σάς στείλω ως το Βαθύ, ένα τηλεγράφημα για να σας ειδοποιήσω που θα στείλετε τις αποσκευές μου. Άλλα δεν θα το πήτε σε κανένα σύμφωνο:

— Το υποσχέθηκα στη δεσποινίδα πως θα βαστάζω την υπόθεσή μου. Η δεσποινίς ήταν πάντοτε τόσο καλή μαζί μου...

Κι' η καμαριέρα γύρισε το κεφάλι της, για να σφονγίσει, δένει, τα δάκρυά της.

— Ήμουν πάντοτε ευχαριστημένη από σένα, της είχε συγγενισμένη η Λεώνη.

— Όποτε θα μου στέλνεις ειδήσεις σας, δεσποινίς:

— Σου το υποσχέθηκα! Άλλ' όπως είπαμε: Ούτε λέξι σε κανένα!

— Μείνετε ήσυχη, δεσποινίς, Έσδιαν να γείρα τους.

— Η καμαριέρα πήγε και στάθηκε στο παράθυρο, για να παρακολουθήσει τη νέα που δειχνόταν την αυλή του μεγάρου.

— Αδιδόχο! ψιθύρισε με σαρκαστικό γαμόγελο. Η ζωή της θ' άλλαζε.

— Η καμαριέρα — όπως συνήθως όλες — μισούσε τ' αθένητά της.

— Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, κοσμίωσε στο κορμάκι της μια χρυσή κορδέλα, που την εστράγγιζε ένα σουβινί, κι' άνοιξε να κυττάζεται με αυταρέσκεια.

— Είπε θυμωμένη ψιθύρισε, αλλά δεν έχει και μεγάλη αξία. Θα πρότιμους να μού δώση ένα βασιλιά! Έχει γούστο να μιλήσει πως αυτό το δώρο της θα μ' ευποδίσουν να μιλήσω αν παρουσιασθώ ευκαιρία.

Κι' η καμαριέρα ευδόκησε περιφρονητικά, κυττάζοντας την κορδέλα, που, ωστόσο, στην άκμή της είχε βοή πολύ ευοχή.

— Στις τέσσερες το απόγευμα, έφτασε, στο όνομα της καμαριέρας, ένα τηλεγράφημα:

«Αποστείλατε αποσκευές έπαυλην «Ρόζα» Μπουλνάρ Σαιν-Μαντέ 11».

— Να πάω ο διάολος! ψιθύρισε η καμαριέρα. Είπε άκοια μακρού!

Και βγήκε με φωνάζει ένα μεγάλο αμάξι, για να φορτώσει τα πράγματα της κυρίας της. Άλλα με μεγάλη δυσκολία το κατώδησε. Ο δούλος ήταν ακατάλληλος κι' οφ' αμαρτίας δυστροπώσαν.

Δεν κατώδησε να νυρίσει στο μέγαρο της Μορελλά πριν από τις έξι το βράδυ.

Την ημέρα εκείνη ήταν υποχρεωμένη να φύγει και να βοηθήσει.

— Έλπιζε από την οικονομία να της πληρώσει τους μισθούς της, άλλ' εκείνη της είχε να πει στο δωμάτιό της, κ. Βαρόν, που ήθελε να την πληρώσει ο ίδιος.

— Η καμαριέρα παραξενεμένη, ζήτησε να παρουσιασθώ στο Βαρόν. Την εξέδωκε στο καμινάριο, ξεπλυμένος σ' ένα ντινέ, με ένα ακριβό πορτοφόλι στο χέρι.

— Λοιπόν μικρούλα μου, τί σου γινώσκουν:

— Μία δεκαπένθημερία, κύριε Βαρόν.

— Και πόσα έπαινος το μήνα;

— Ευχέντα φράγκα, κύριε Βαρόν.

— Πάρε.

— Ο κ. Μορελλά έδωσε από την τσέπη του γιλέκου του δυο χρυσά νομίσματα, σηκώθηκε και της τάδεξε.

Κι' ενώ εκείνη τον ευχαριστούσε, την διέκοψε:

— Για πέντε σου λοιπόν, που πήγε όταν βγήκε από δω η δεσποινίς Λιδί:

— Αυτό κύριε Βαρόν, δεν μπορώ να σας το πω...

— Γιατί;

— Υποσχέθηκα στη δεσποινίδα να το κρατήσω μυστικό.

— Ο Βαρόν αναστήθηκε τους ώμους.

— Πόσα σου έδωσε τις γυναίκες σου...

— Σιωπή σου, ούτως ή άλλως.

— Η καμαριέρα πήρε ένα ύψος ανθρώπου που τον προσβάλλουν:

— Δεν μου έδωσε τίποτε... Δεν είμαι καμιά από κείνες τις γυναίκες σου...

— Άλλ' ο Μορελλά την διέκοψε και πάλι:

— Στάσου... Νά... Πάρε αυτό. Θα-νε δικό σου, αν μου πής αμέσως τη διεύθυνσή σου...

— Έβαλε πάλι το χέρι στην τσέπη του γιλέκου του κι' αυτή τη φορά έδωσε ένα χαρτονόμισμα, που τώδεξε στη νέα, κρατώντας το με τα δυο του δάκτυλα.

— Τα μάτια της καμαριέρας άστράψαν.

— Σύμφωνοι! είπε ο Βαρόν, προσποιούμενος ότι ξαναδίνει το είκοσφόραγκο στην τσέπη του.

— Η καμαριέρα αναστήθηκε.

— Είπε πολύ κακό αυτό που κάνω!...

— Ψιθύρισε.

— Τουναντίον, είναι πολύ καλό. Η δεσποινίς Λιδί είναι υπερήφανη, δεν θέλει να δεχθώ τίποτε από μένα και δεν θέλει να της φανώ γοργή. Αν της παρουσιασθώ ανάγκη, φεύγει γοργά να μού πη τίποτε... Θέλω να την βοηθήσω, έστω κι' αν αυτή δεν το θέλει...

— Ό! Τότε, αν είν' έτσι... Άλλα θα παρακαλέσω τον κύριο Βαρόν να μιν της πη τίποτε.

— Μη φοβάσαι!

— Ξανάδωσε το χαρτονόμισμα και της το ψιθύρισε.

— Η Λεώνη είχε διαλέξει εκείνη την πανσιόν του Μπουλνάρ Σαιν-Μαντέ γιατί βοσκοτανε στην άκρη του Παρισιού, σε μια συνοικία όπου δεν την ήξερε κανένας κι' όπου διακινδύνευε λιγότερο να εννοηθεί στην απομόνωσή της.

Προς το παρόν ήθελε να μείνει μόνη με τον εαυτό της.

— Αργότερα όταν θάβαζε κάποια τάξη στη ζωή της, όταν θα συνενόταν από την ψυχική συντομία της βελόνης, δυο-τρία πρόσωπα, που θα μπορούσε να βασίζεται στην αγάπη τους και... τη βοήθειά τους, θα κατώδησε ασφαλώς να πάει με τις αποσκευές της για προίτιες.

— Υπήρχε, ωστόσο, κάποιος που υπέροσε να βοηθήσει τη Λεώνη στο δώμα που ήθελε να πάει. Ένας μεγάλος καλλιτέχνης πού, όταν είδε τα πρώτα της έργα, παραξενεύτηκε για τη μεγάλη ιδιοφυΐα της νέας, την ευθεσία, της έδωσε συμβουλές. Αυτός είχε αρκετές σκέψεις ώστε να μπει να φανή γοργή στους άλλους ναούς να βλάστη τον εαυτό του.

— Άλλα τον άνθρωπο αυτόν τον συγκαίνεσαν, γιατί ήταν ο αίτιος της δυστυχίας της.

— Ήταν ο Ριχάρδος Μπρότελ.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΓΟΗΣΣΑ ΙΔΙΩΝ

— Η φλόγα Κολοράντο ηλικίας οχτώ-δεκάτης χρονών είναι νόσο φιδιών... εκ γενετής. Πραγματικά, άρχισε να γονιεύει τα φιδιά από την ηλικία των τριών χρονών και σήμερα έχει μια καταληπτική ικανότητα στο δύσκολο και επικίνδυνο αυτό επάγγελμα. Το όνειρό της είναι να αποκτήσει έναν κοροδελό για να εμφανισθώ μαζί του στο τσίρκο όπου εργάζεται.

— Τη διέβησε της πρώτα!

— Μπουλνάρ Σαιν-Μαντέ, έπαυλη «Ρόζα».

— Λες αλήθεια;

— Στο λόγο της τιμής μου, κύριε Βαρόν.

— Τότε πάρε!

— Ο κύριος Βαρόνς είχε πολύ καλό...

Αυτά τα λεφτά θα τα δώσω στην καυμένη τη μητέρα μου...

Κι' η καμαριέρα έφυγε, ενώ ο Γκυ Μορελλά ξεπλώθηκε πάλι πάνω στο ντινέ σκεπτικός.

— Τη στιγμή που διαδραματιζόταν αυτή η σκηνή, στο πολυτελές μέγαρο των Ήλυσιων Πεδίων η Λεώνη βοηθούσε από μιαν ύπνο-πρόετα του σπιτιού, τακτοποιούσε την εγκατάστασή της στο απλό δωμάτιό που θα της χορηγούσε πια για κατοικία.

— Ήταν ευτυχώς πολύ καθαρό και σε καλή θέση. Τα παράθυρα άνοιγαν σ' ένα μεγάλο κήπο που αντηνούσε από το κελό των πουλιών.

— Ήταν η νύχτη ή ανάπαυση που τόσο την χορηγούσε η νέα.

— Για πρώτη φορά ύστερα από δυο έβδομαδες υπέφερε να κοιμηθώ τη νύχτα. Έπεσε στο κορβότι της και δεν άνοιξε τα μάτια ποτέ το άλλο πρωί.

— Άλλα το έσπινθη της ήταν οδυνηρό...

— Όταν άνοιξε τα μάτια, μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο που ήταν τόσο διαφορετικό από τ' άλλα όπου έμενε επί τρία χρόνια, που ήταν επιπλωμένο με οδύ μετωπικά, με βενετσιάνικες καθρέφτες, με υπηρέτες, — η νέα ένοιωσε έναν απότομο πόνο, ένος είδος τρώμου για τη ζωή που έπρόκειτο ν' άνοιξη.

— Άλλα το αίσθημα αυτό δεν έδασαζε προσπάθειά από μια στιγμή. Η αδιαφορία την κυρίωνε και πάλι. Τι την έμελλε πια για τη ζωή που θα ζούσε;

— Αφού δεν είχε το θάρρος ν' ακολουθήσει στο θάνατο εκείνους που είχαν πεθάνει, έπρεπε ν' άσπρη τον εαυτό της να τον παρασύρουν τα γεγονότα. Αν συντηριότανε θα πέθαινε ευτυχισμένη. Και τί είχε να λυπηθεί αφήνοντας αυτή τη ζωή;

— Η Λεώνη είχε διαλέξει εκείνη την πανσιόν του Μπουλνάρ Σαιν-Μαντέ γιατί βοσκοτανε στην άκρη του Παρισιού, σε μια συνοικία όπου δεν την ήξερε κανένας κι' όπου διακινδύνευε λιγότερο να εννοηθεί στην απομόνωσή της.

Προς το παρόν ήθελε να μείνει μόνη με τον εαυτό της.

— Αργότερα όταν θάβαζε κάποια τάξη στη ζωή της, όταν θα συνενόταν από την ψυχική συντομία της βελόνης, δυο-τρία πρόσωπα, που θα μπορούσε να βασίζεται στην αγάπη τους και... τη βοήθειά τους, θα κατώδησε ασφαλώς να πάει με τις αποσκευές της για προίτιες.

— Υπήρχε, ωστόσο, κάποιος που υπέροσε να βοηθήσει τη Λεώνη στο δώμα που ήθελε να πάει. Ένας μεγάλος καλλιτέχνης πού, όταν είδε τα πρώτα της έργα, παραξενεύτηκε για τη μεγάλη ιδιοφυΐα της νέας, την ευθεσία, της έδωσε συμβουλές. Αυτός είχε αρκετές σκέψεις ώστε να μπει να φανή γοργή στους άλλους ναούς να βλάστη τον εαυτό του.

— Άλλα τον άνθρωπο αυτόν τον συγκαίνεσαν, γιατί ήταν ο αίτιος της δυστυχίας της.

— Ήταν ο Ριχάρδος Μπρότελ.

— Ονώ μέρες πέρασαν έτσι.

— Ένα απόγευμα Κυριακής η Λεώνη κάτανε μόνιμη σ' ένα πάγκο στο βάθος του κήπου, όταν είδε να γονιεύει προς το μέρος της η ιδιοκτήτρια της πανσιόν, στήριζόμενη στο υπόπνο ενός νέου με τον όποιον μιλούσε με μεγάλη οικειότητα.

— Η κυρία εκείνη ήταν εξήντα χρονών, είχε ονόμα μενάλο κι' είχε αναγκασθί από τις περιστάσεις της ζωής ν' άνοιξη αυτή την πανσιόν, από την οποία έκεδιδε τίμια το ψωμί της.

— Ο νέος που την συνόδευε ήταν είκοσι-έξι ως είκοσι-επτά χρονών. Άνάστημα ψηλό, μάτια γλυκά, χαρακτηριστικά έξυπνα — τσάβουσε ευθύς εξ άοχής τη συμπάθεια.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ στο βασίλειο των φυτών

Το «σελεμίζειν» δεν είναι, ως γνωστόν, αποκλειστικά ανθρώπινο ιδίωμα. Άπειρα είναι στη φύση τα κορούσματα του φαινομένου και πο πάντων, αμέτρητες οι διαδοχικές του, με άσχη τον σεμνό και διακριτικό «φουκαρά» που ακούει στα αποφάνια του φιλοξενούντος... και κατάληξη του ληστοςυμμοριτή που το θέλει όλα.

Ένας διαδότης ληστοςυμμοριτής στο φυτικό βασίλειο είναι ο Καδύτης ή Κουσκούτα ή Ευρωπαϊκή, φυτό γνωστό στο λαό με τα δονάτα μαλλιά της Παναγίας, νεράδωνηματα ή μαλλιά της Άφοδότης. Ζή παροσιστικό στο θυμάρι, στο τριφύλι, στο λινό και σ' άλλα είδη.

Το λεπτό του στέλεχος, χωρίς φύλλα, έχει χρώμα κιτρινωπό και είναι σπολίσμένο κατά διαστήματα με μικρά ανάκτια σε σήμα κουδουνιού. Ο καρπός του, υόλις ώριμος άνοιγει εξαπολύοντας τα μικρότατα νηματιστά σπέρματα — οντέξιοις άπογόνους του — προς όλες τις κατευθύνσεις.

Τα σπέρματα αυτά περιβάλλονται από λεπτό μαυροειδές γιτώνια πολύ σκληρό και αντέχουν άκοια χρόνια στις άτμοσφαιρικές αλλαγές χωρίς να νάνουν τη δύναμή τους να βλαστήσουν.

Όταν οι συνθήκες είναι ευνοϊκές και το φύτο άνοιξη ν' αναπτύσσει...

Διά τας νεαράς Κυρίας και Δεσποινίδας

Στην Αμερικανή δλες οι Κυρίες και Δεσποινίδες αποκτούν ωραίο σώμα διότι από νεανικής ηλικίας μεταχειρίζονται τα περίφημα Λαστέξ

ΦΛΕΞ - ΦΟΡΜ

Τα Φλέξ-Φόρμ είναι ελαφρά, υνιενά, αναπαιτικά και πολύ φθηνά.

Πωλούνται μόνον στο Ειδικό Κατάστημα

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & Κ ΝΤΩΣΗ ΕΡΜΟΥ 50

Ση ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

ται, η υιά του άκρη διευθύνεται προς τα κάτω προσπαθώντας να βοηθήσει το κάταλληλο έδαφος για να στερεωθεί στη γη και η άλλη άναζητεί προς τα επάνω κάποιο άλλο φυτό που θα μπορούσε να το υποστηρίξει και να το θρέψει, γιατί το ίδιο δεν έχει την απαραίτητη για την προσαρμογή της τροφής του χλωροφύλλη και δεν μπορεί να ζήσει αν δεν την κλέψει.

Στο διάστημα αυτό συντηρείται με μια μικρή ποσότητα τροφής που είναι αποθηκευμένη μέσα στο σπόρο, με το σκοπό να το συγκρατήσει στη ζωή ως πού να βοηθήσει το κατάλληλο θύμα, για ν' άνοιξη το ληστοςυμμοριτικό του Βίος.

Η ρίζα του, αφού εισχωρήσει στο έδαφος, άνικαν ν' απορροφήσει άλατα και να τα μετατρέψει σε οργανικές ουσίες κατάλληλες για τη συντήρησή και την ανάπτυξή του, όπως στα άλλα φυτά, χρησιμεύει μόνον ως άγκυροδόλιο, και όρητήριο για τις επιχειρήσεις του.

Έτσι φάγοντας μ' άγωνα, γιατί μπροστά του όρθώνεται το φάσμα της δικής του καταστροφής αν δεν βοηθήσει το άτυχο πλάσμα που θα του χορηγήσει για τσάφους, έντεινεί τις προσπάθειές του κι' επί τέλους άνακαλύπτει το θύμα. Σαν φείδι τότε κυλουριάζεται επάνω του κι' άνοιζει να το σφίγγει. Δεν περιορίζεται σάν άλλα παροσιστικά να κλέβει μέρος μόνον από τις θρεπτικές ουσίες που παρασκευάζει ο φιλοξενών, και να τις χορηγούνη για λογαριασμό του, αλλά εξαπολύει τριχοειδείς εκδυστήσεις — τους μυζητήρες — που εισχωρούν στο έσωτερικό του μίσχου και φθάνοντας στους ζωτικούς κυμούς του θυμάτος, τους ροφούν μ' άπληστία.

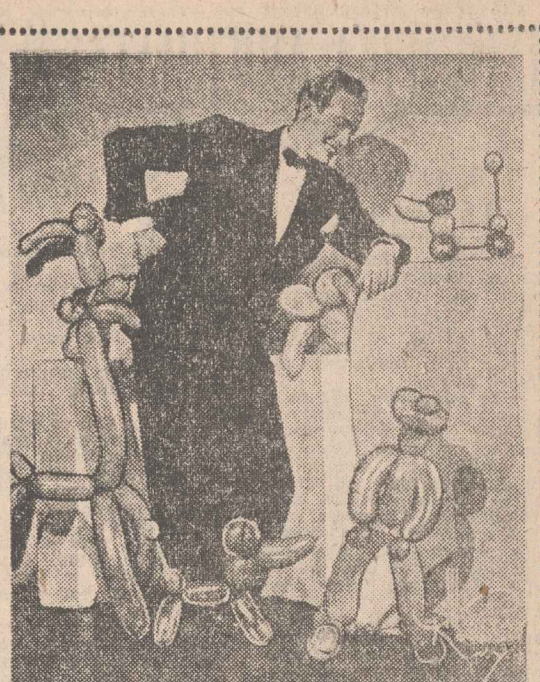
Σε μικρό χρονικό διάστημα το φυτό που προσεβλήθη από τον έσποντα ληστή, άσφυκτεί, εξαπνείται και άφονίζεται. Αυτός όμως δυναμώμενος και γεμάτος ζωή, εξαπολύει διακλαδώσεις προς όλες τις κατευθύνσεις άναζητώντας καινούργια θύματα. Μ' αυτό τον τρόπο, συνεχίζει τη ζωή του άποσπαστικά, πνίγοντας, άφανίζοντας στο πέρασμά του, έκμεταλλευόμενος την ξένη ένοχία για να ικανοποιήσει την άκόρεστη πείνα του. Έτσι εξαπολύοντας την καταστρεπτική του μαχία, έξοντώνει σιγά σιγά τη βλάστηση σ' όποιον άγρό έπιπέσει.

Υπάρχουν όμως και στον κόσμο των έντομων διαπρεπείς και λίαν έπικίνδυνοι σεληνίδες. Σχετικά παραδείγματα θα βρούμε στο περίφημο έργο του σοφού Γάλλου φυσιόφου Φαυό. Γράφει λοιπόν ο Φαυό για το «σκαρδαίο των λισών» τον γνωστό μας υπομυρμικό, στον οποίο ο έλληνικός λαός έχει δώσει ένα όνομα το οποίο δεν υποφέρει ν' άναφύρεται έσά: «Όταν ο σκαρδαίος αυτός έχη έτοιμάσει την τσάφή του, μιά υπάλα από την άκαθαρσία του αλόγου ή του βοώ, και την πηγάει στη φωτιά του, κάποιος άλλος υπομυρμικός, τεμπέλης και σεληνός, προσποιούμενος ότι τον βοηθεί τον άνατρέπει και του άσπάζει την υπάλα στην κατάλληλη στιγμή.

Άλλη φορά θα μιλήσουμε και για μερικούς άλλους σεληνίδες, τεύλαγιστον για να παραγορηθούμε βλέποντας ότι στη φύση συμβαίνουν πολύ χειρότερα άπ' όσα συμβαίνουν στην κοινωνία.

Π. Γ. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

Εξέδωκε η «ΑΠΕΡΗ ΝΙΚΗ», το νέο βιβλίο του σφηνάτου μας κ. Π. Παριολόπου. Ο πάλεμος, η κατοχή, η απελευθέρωση, όλα τα θέματα της τελευταίας εποχής σε πηνίτη χρονολογία. Η «ΑΠΕΡΗ ΝΙΚΗ» πωλείται και στα νομεία του «Θεσσαρού».

Ο άνθρωπος με τα μπολόνια

Τα θυμωστά παίγνια του Ουάλλε Μπόγκ

Θα πιστεύατε ποτέ ότι υπάρχει ένας άνθρωπος, που κερδίζει με το παραπάνω το ψωμί του, φουσκώνοντας μπολόνια;... Λέγεται Ουάλλε Μπόγκ, είναι Αμερικανός, νέος και συμπαθητικός κι' έπιδεικνύει κάθε βράδυ τη λεπτή κι' άσυνήριτη τέχνη του σ' ένα μεγάλο βάριετ του Λονδίνου.

Τα μπολόνια του, ξεφουσκωτά, δεν διαφέρουν άπ' τα συνήσιμα. Τους δίνει όμως με το φούσκωμα τα πιο άσυνήριτα σχήματα φανταστικών ζώων, ανθρώπων, κλπ.

Ο Μπόγκ έχει σπουδάσει επί πολλά χρόνια τις ιδιοτητές του καουτσούκ, με έπιμέλεια χημικού. Έχει κάμει συστηματικές αναπνευστικές άσκήσεις σάν τενόρος της όπερας. Κι' έχει δώσει μια άσυνήριτη εύκλιση στα δάκτυλά του, που συνεργάζονται με το στόμα του στο φούσκωμα των μπολονιών.

Μελέτησε επίσης μετεωρολογίας κι' ανακάλυψε τις παράερες επιδράσεις της υγρασίας στα δημιοργήματα του και την έλαττωσι της ελαστικότητας που προκαλεί το υπερβολικό κρύο. Βρήκε ότι η καλύτερη θερμοκρασία περιβάλλοντος για τα μπολόνια του κυμαίνεται γύρω άπ' τους 20 βαθμούς. Όταν είναι μεγαλύτερη ή μικρότερη, πρέπει να κανονίζει αναλόγως τη δύναμή του φουσκώστος του.

Έξηνει ότι το φούσκωμα πρέπει να προέρχεται βαρυά άπ' το διαφράγμα, κι' όχι άπ' το στήθος. Όταν φουσκά δυνατά, το μπολόνι γίνεται λεπτό, ενώ μ' ένα συνεχές κι' ελαφρότερο φούσκωμα τα τριχώματά του διαπνούν μεγαλειότερο πάχος.

Η μεγαλειότερη ικανότης του άνιωνεται στο να όννη καμπύλο σκλήμα στα μπολόνια του, βοηθούμενος άπ' τα δάκτυλά του κι' από ένα μαλακό φούσκωμα. Δεν χρησιμοποιεί δε όπανά για τις άκρες τους, αλλά όνειρε δίπλα κομπο το ίδιο το μπολόνι, με μια γρήγορη κι' έπιμέλεια κινήσι των δακτύλων του. Όταν βάλει να χωρίση μετξύ του δυο ένιμένα μπολόνια, πλησιάζει ένα ταίγας στο όσφινο.

Σε ηλικία 19 έτών, πήγε στο Χόλλυγουντ, ως κορευτής. Όταν όμως έφτασε εκεί είδε ότι οι κορευτές ήσαν «δεκα στη δεκάρα». Κι' έτσι προτίμησε άναγκαστικά να παρουσιάσει κάτι το καινούργιο: τα μπολόνια του. Σιγά-σιγά έχινε έξουστός στο κοινόν του Σαν Φραντσκο και κατέλαβε να όννη 37 παραστάσεις τη βδομάδα (5 τις καθημερινές και 6 το Σάββατο και την Κυριακή).

Το 1942, αντιμετώπισε ένα μεγάλο κίνδυνο. Η αμερικανική Κυβέρνησις αποφάσισε τότε να άπονορεύσει τη χρησιμοποίηση καουτσούκ για είδη πολυτελείας. Τα μπολόνια όμως δεν ήσαν πολυτέλεια για τον Μπόγκ. Πως θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτά; Μόλις όποιον πληροφορήθηκε την κυβερνητική άπόφασι, πήγε με το πρώτο άεροπλάνο στη Ν. Υόρκη κι' άγόρασε όλο το «στόκ» που είχαν διαθέσιμο οι προμηθευτάι του: 1.400 μενάλια μπολόνια. Τα πληρώσε περίπου 4.000 δολάρια. Χρησάθηκε να δειείσθ από τους φίλους του, για να συμπληρώσει το ποσό αυτό. Γάυτως όμως σ' τον κίνδυνο να μείνει χωρίς δουλειά. Είχε έξοφάσει πια άρεκα μπολόνια για 6-7 χρόνια. Σημειώσθ ότι, αν ήθελε να ζανοπυλάει τα μπολόνια, μετά 15 μέρες, θα μπορούσε να είσπρασι τα τετραπλάσια.

Τώρα ο Μπόγκ βρίσκεται, όπως είπαμε, στην Αγγλία, όπου σημειώνει θριαμβευτική έπιτυχία. Όσάος δεν είναι άπόλυτα ευχαριστημένος. Κρύβει πάντα μέσα του μια μυστική θλίψη, γιατί δεν έχινε εκείνο που έπιδοόθηκε: ένας δεύτερος όρντι Άσταρ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η φυλακισμένη του Αλντίν

Η Σοφία - Δωροθέα άκουσε αδιάφορη την άποψη του πατέρα της, που της ανήγγειλε ότι, αντί για τόν δούκα του Βολφενμπούτελ, θα γινόταν σύζυγος του πρίγκιπα του Άννοβέρου.

Το συμφέρον της οικογένειας όμως, της είπεν ο δούκας της Βρουμβόλκες απαιτεί αυτό το γάμο. Είδοποινα τον δούκα του Βολφενμπούτελ για τη διαλυση των αρραβώνων σας. Ο πρίγκιπ Γεώργιος έχει άνομοις δικαίωματα στο θρόνο της Άγγλιας. Μία μέρα, κόρη μου, θα γίνει βασίλισσα της Άγγλιας!

— Θα υποταχθώ στο συμφέρον της οικογένειας μιας, πατέρα μου απάντησε η μικρή πρίγκηπισσα. — Συγγνώμη λοιπόν, κόρη μου!

— Τι περριτή, ερώτησε, πατέρα μου. Υποτασσόμαι στη θέλησή σου... Θα παντρευτώ τον άνθρωπο που θα μου δώσετε και θα γίνω σκλάβος του, όπως είμαι τώρα σκλάβος σε σας. — Τον άγαπας άκομην τον κόμπα του Καίνιζμαρκ; — Είπε η πρώτη φορά που με ρώτησε για το σκλήμα της καρδιάς μου, πατέρα, απάντησε η πρίγκηπισσα. Μα είναι περριτόν. Θα παντρευτώ τον άνθρωπο που θέλετε.

— Θα γίνεις βασίλισσα! είπεν ο πατέρας της. — Δεν θα γίνω όμως ευτυχισμένη!

★ — Έπειτα από ένα μήνα έγιναν οι γάμοι της με τον πρίγκιπα Γεώργιο.

Ο σύζυγος της ήταν πραγματικά ένας ωραίος άντρας. Άλλα ήταν συνήθως θάρρος και φιλόδοξος.

Λίγον καιρό μετά το γάμο του, ένας χρεωκοπημένος και άσυνείδητος ευγενής ο κόμης του Μεσιουδούργου, παρουσιάσε στην αυλή τις δύο ωραιότερες κόρες του.

Ο πρίγκιπ Γεώργιος διέλεξε τη μικρότερη απ' αυτές κι έδωσε τη μεγαλύτερη στον πατέρα του, παρά την ηλικία του, κολλοκρούσαν πάντα να παίξουν το ρόλο γυναικοκατακτητού.

Πατέρας και γιους έγκατέστησαν τότε τις φίλες τους στο ανάκτορο και, για να τηρηθούν τα προσηύματα, τις πάντρεψαν με δυο ευγενείς, που δεχθηκαν να παίξουν το ρόλο ειρηνικών συζύγων των βαρώνων ντε Πλάτεν και τον κόμπα ντε Μπούς.

Η Σοφία - Δωροθέα είχε ανεχθεί ως τότε όλες τις προσβολές και τις ταπεινώσεις, στις οποίες της υπέβαλε ο σύζυγός της. Άλλα αυτή τη φορά η ψυχική επανεστίαση. Και του ζήτησε να δώσει τη φίλη του.

Βάνουρος όπως πάντα, ο πρίγκιπ Γεώργιος ώρμησε πάνω της κι αφού της ζήτησε τα ρούχα, άρχισε να την χτυπά αλύπητα με ένα χοντρό μαστιγίο ως που η δυστυχισμένη σωριάστηκε κάτω άναίσθητη.

Η ζωή της πρίγκηπισσας είχε γίνει πια μαρτυρική. Και, ζαφνικά, μία μέρα, ο ίδιος ο σύζυγός της της παρουσίασε τον κόμπα του Καίνιζμαρκ, τον άνθρωπο που δεν είχε πάψει πάντα ν' αγαπάει.

— Ο νέος άρχηγος της σωματοφυλακής μου, της είπε.

— Έπειτα από το γάμο της, ο κόμης του Καίνιζμαρκ είχε αποτραβηχθεί στο μακρινό πύργο του, με την ψυχική βαρεία από λύπη. Άλλα δεν μπορούσε να ξεκαθαρίσει τη Σοφία - Δωροθέα. Κι αποφάσισε τότε να πάν όλοι στο θρόνο της Άγγλιας. Μία μέρα, κόρη μου, θα γίνει βασίλισσα της Άγγλιας!

— Θα υποταχθώ στο συμφέρον της οικογένειας μιας, πατέρα μου απάντησε η μικρή πρίγκηπισσα. — Συγγνώμη λοιπόν, κόρη μου!

— Τι περριτή, ερώτησε, πατέρα μου. Υποτασσόμαι στη θέλησή σου... Θα παντρευτώ τον άνθρωπο που θα μου δώσετε και θα γίνω σκλάβος του, όπως είμαι τώρα σκλάβος σε σας. — Τον άγαπας άκομην τον κόμπα του Καίνιζμαρκ; — Είπε η πρώτη φορά που με ρώτησε για το σκλήμα της καρδιάς μου, πατέρα, απάντησε η πρίγκηπισσα. Μα είναι περριτόν. Θα παντρευτώ τον άνθρωπο που θέλετε.

— Θα γίνεις βασίλισσα! είπεν ο πατέρας της. — Δεν θα γίνω όμως ευτυχισμένη!

σθκε μπροστά του.

— Ήταν η βαρών ντε Πλάτεν.

— Άνομοις δικαίωματα απάντησε κι έκανε να διευθυνθεί προς την πόρτα.

— Άλλα η βαρών ντε Πλάτεν βρέθηκε με ένα πιάσμα μπροστά του.

— Δεν πρόκειται να φύγετε από δω, κύριε κόμπε, φώναζε.

Και χτύπησε τα χέρια της τρεις φορές.

— Η πόρτα άνοιξε άμέσως με όρη και τέσσερες στρατιώτες ήρθαν μέσα στο δωμάτιο. Κράτησαν ο καθένας από ένα τακούνι στα χέρια τους.

— Ο Καίνιζμαρκ θέλησε να κόμην ένα βήμα προς τα πίσω για να τραβήξει το ζήφος του. Άλλα ήταν άρνη πιά.

Οι τέσσερες στρατιώτες ρίχτηκαν πάνω του και άρχισαν να τον χτυπούν με τα τακούνια τους.

Γεμάτος πληγές και πλημυρισμένος από αίμα, ο Καίνιζμαρκ σωριάστηκε στο πάτωμα.

— Άλλα δεν είχε πεθάνει άκομην και θέλησε να φωνάξει.

Η βαρών ντε Πλάτεν τον έκωσε τότε τη μυτερή άκρη του παπουτσιού της μέσα στο στομάχι του. Ένας ένας από τους στρατιώτες του άνοιξε με μία τακούνια το κεφάλι στα δυο.

— Έπακομήςσε έπειτα μία αντροχιστική σκηνή.

Οι τέσσερες στρατιώτες άρχισαν να βγάδουν τις πλάκες από το τζάκι, ως που σκαυτήθηκε ένα μεγάλο άνοιγμα.

Πέταξαν τότε μέσα σ' αυτό το πιάσμα του Καίνιζμαρκ και κατόπιν ζανταχτισαν το τζάκι, έτσι που θα ήταν άδύνατο να διακρίνει κανείς το παρακούρο.

Την άλλη μέρα, μία πολύ άρθρη συνοδεία μετέφερε τη Μαρία - Δωροθέα στον πύργο του Άλντεν.

Η δυστυχισμένη έζησε εκεί τριάντα πέντε ολόκληρα χρόνια φυλακισμένη μέσα σ' ένα υγρό και ανήλιο δωμάτιο.

Στο μεταξύ, ο πρίγκιπ Γεώργιος του Άννοβέρου είχε ανέβει στο θρόνο της Άγγλιας.

— Όταν η Σοφία - Δωροθέα άπομνήστε ότι πλοίαζε το τέλος της, έγραψε στο σύζυγό της ένα γράμμα. Μέσα σ' αυτό του έγραψε ότι (τον κάλυψε να εμφανισθεί μπροστά στο δικαστήριο του θεού προτού περάσει ένας χρόνος).

Πραγματικά, ο Γεώργιος ο 1ος της Άγγλιας πέθανε έπειτα από όχτω μήνες.

Ο γιος του, που τον διαδέχθηκε στο θρόνο και που όλοι πίστευαν πως ήταν γιος του Καίνιζμαρκ, πήγε άργότερα στο Άννοβέρο και διέταξε ν' ανοίξουν το τζάκι της αιθούσας, όπου είχε διαπραχθεί το αντροχιστικό έγκλημα.

Μέσα στο κενό που υπήρχε κάτω από τις πλάκες, εμφανίστηκε τότε ένας σκελετός. Ήταν του Καίνιζμαρκ, του άνομοις δικαίωματα.

— Δεν πρέπει, απάντησε ο κόμης. Το καλύτερο και για τους δυο μας είναι να φύγω.

Την φίλησε και βγήκε άβρομπα από τον έσθρον σε μία γωνία του πάρκου του άνακτορου. Ελάχιτοι άνθρωποι γυρίζουν αυτό το μέρος. Άλλα υπάρχει ένας θούλος που λέει πως κάθε έπέτειο του θανάτου του Καίνιζμαρκ ένας μοναχός άνα ένα γειτονικό μοναστήρι πηγαίνει κατά τα μεσάνυχτα στον τάφο του και προσεύχεται εκεί για την ψυχή του.

— ΡΟΜΠΕΡ ΚΡΙΣΤΟΣ

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ για τη διατροφή

Τι ωφελει και τι βλαπτει

— Από ένα ξένο επιστημονικό περιοδικό είδικευμένο στα διατροφολογικά ζητήματα, μεταφράσαμε τις παρακάτω ενδιαφέρουσες πληροφορίες που αφορούν καινούργιες ιατρικές παρατηρήσεις κι ανακαλύψεις:

Οι επιστήμονες πίστευαν ως τώρα ότι όλες οι βιταμίνες υπάρχουν αυτούσιες μέσα στο τρόφιμα (ή τουλάχιστον με τη μορφή συγγενών ουσιών, όπως η «καρωτίνη», που μεταβάλλεται μέσα στον οργανισμό μας σε βιταμίνη Α). Τώρα όμως ανακαλύφθηκε ότι ωρισμένες βιταμίνες παράγονται μέσα στο σώμα μας απ' τις πρωτεΐνες, τα λευκώματα ή απ' τις τρωφές και ιδίως του κρέατος, των ψαλκτων, του τυριού και των αυγών.

— Άς γνωστον, οι πρωτεΐνες διασπώνται μέσα στον οργανισμό μας στα συστατικά τους, τα «αμινοξέα».

— Ένα λοιπόν από τα συστατικά αυτά, η «θρυποσάνη», μεταβάλλεται απ' το σώμα μας σε «νισιν» ή, δηλαδή σε μία βιταμίνη της ομάδας Β, που η έλλειψή της προκαλεί την άδυνάμει ή λεγομένη «πελλάγρο». Άλλα αμινοξύ, η «μεθιονίνη», μεταβάλλεται σε «χολίνη», επίσης βιταμίνη Β. Ιδιαίτερως ωφέλιμη στο σπύκι.

— Έτσι λοιπόν διαπιστώθηκε ότι οι πρωτεΐνες δεν είναι μόνον άναγκασίες για την αύξηση και την ανάπτυξη των ιστών του σώματος αλλά και πολύτιμες πηγές άπορριτών βιταμινών.

★ — Μερικοί εδικοί στη διατροφή των παιδιών επέτρεψαν ίκανοποιητικά αποτελέσματα στη θεραπεία του έκζεματος με την προσθήκη περισσότερων λιπαρών ουσιών στη διατροφή. Έδωσαν δηλαδή καθημερινώς φρέσκο λαρόδι ή ωρισμένα φυτικά λάδια σε παιδιά που έπασχαν απ' τη χρόνια αυτή δερματική πάθηση, και παρατηρήσαν άξιοσημείωτη ωφέλεια στις περισσότερες περιπτώσεις.

— Λιγότερη επιτυχία σημειώνει αυτή η διαιτητική μέθοδος στο έκζεμα των ενήλικων.

— Πάντως, τις περισσότερες φορές, το έκζεμα είναι ένα φαινόμενο αλλεργίας. Για να το θεραπεύσουμε λοιπόν οριστικά, πρέπει να βρούμε και ν' απομακρύνουμε την αίτια που προκαλεί την αλλεργική αυτήν αντίδραση του οργανισμού.

★ — Δυσκόλια οι άμερικανικές άσφαλιστικές εταιρείες άναλαμβάνουν άσφαλείς ζωής παχυσαρκών ιδίως δε μεγαλύτερων των 40 ετών. Γιατί, απ' την έξέταση εκατοντάδων χιλιάδων περριπτώσεων, έχουν βγάλει το συμπέρασμα ότι η παχυσαρκία αυξάνει τη θνησιμότητα κατά 25 - 75%.

— Η αύξηση της άρτηριακής πίεσης παρατηρείται κατά 10 - 12 φορές συχνότερα στους παχυσαρκούς, παρά στους άλλους της ίδιας ηλικίας.

— Έξ άλλου το υπερβολικό πάχος προδίδεται στο διαβήτη, την άρτηριοσκλήρωση, τις νεφρικές παθήσεις, την ψωμιάση, την ποδάγρα και διάφορες άλλες άσθενείες της ίδιας κατηγορίας. Κάνει κοινωτικώτερη την έργνοια της καρδιάς των ποδιών κι άλλων όργάνων του σώματος.

— Ένας άνθρωπος που υπήλθε παχυσαρκός επί πολλά χρόνια, δεν μπορεί πια να καλλιεργήσει την υγεία του και ν' αυξήσει τη διάρκεια της ζωής του με μία απλή ελάττωση του βάρους του.

— Όταν όμως η παχυσαρκία έρρισκεται άκομην στην αρχή της, άποδεικνύεται συνήθως εύεργητη η έπιστροφή στο κανονικό βάρος. Μ' άλλα λόγια, είναι πολύ προτιμώτερο να προλαμβάνεται η επικίνδυνη αυτή σωματική κατάσταση παρά να θεραπεύεται έκ των υστέρων.

— Τους άτυχούς τους παχυσαρκούς! Δεν τους φτάνουν τα ειρωνικά χαμόγελα των άλλων ανθρώπων, δεν τους φτάνει το βάσανό τους. Έχουν και το θάνατο άρκεώς πάνω απ' το κεφάλι τους!...

— ΡΟΜΠΕΡ ΚΡΙΣΤΟΣ

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Τι να σας άπαντήσω στο τόσο άπελπισμένο γράμμα σας, καλή μου φίλη! Νομίζετε πως μόνο έσεις έχετε αυτόν τον καμμό; Φαντάζεστε πως άπάρχει γυναίκα που να μην αισθανθήκε τον κρυφό πόθο να σταματήσει το πέραςμα του χρόνου; Όσο και να λήη μία γυναίκα πως δεν είναι φιλάρεσκη πως η άμορφία της δεν είναι το κυριώτερό της μέλημα, όσο κι αν κινή πως περιφρονεί τις άμορφολους της που άγωνίζονται να διατηρήσουν την έφημερη άμορφία τους δεν μπορεί ν' άρνηθεί ότι δεν μελαγχολεί κάθε φορά που ο καθρέφτης από τον όποιον ζητάει την άλήθεια της λέει πως ο χρόνος είναι άμειλίχτος και περνά πάνω απ' όλους και όλα. Δεν πείπει όμως και να άπελπίζεσε ούτε να σκέπτεσθε πως με τις πρώτες σας ρυτίδες θα χάσετε και την άγάπη του άνδρου σας. Τόσο λίγη πεποίθηση έχετε σ' αυτόν; Τόσο μικρή είναι η άγάπη του; Σά να μου φαίνεται πως τα παραλάτε. Το μόνο άραγε που άγίππε σ' έσας είναι η άμορφία σας; Τόσα χρόνια που ζήτε μαζί του δεν κατορθώσατε να έπιτύχετε μία ψυχική έπαφή, μία συνεινήση κάτι πιο βαθύ από μία φυσική έλξη;

— Έχετε δίκιο να λέτε ότι ο άνδρας θέλει να βλέπει άμορφη την γυναίκα που άγαπά, θέλει να την βλέπει να άρέσει, ύπερ-άσυνετα όταν την θαυμάζουν. Άλλα νομίζετε ότι δεν μπορείτε να άρέσετε και όταν περσώη η πρώτη νεότης; Έπειτα μη ξεχνάτε ότι από σας έξαρτάται να μη παύσετε να άρέσετε. Δεν θα καθίσετε, βέβαια, με σταυρωμένα τα χέρια. Θα περριπλάτε πολύ τον έαυτο, θα ντύσιμό σας, το πρόσωπό σας, τα μάτια σας, τα χέρια σας και πρό πάντων δεν θα παρουσιάζεσθε καμμία ώρα της ημέρας άτημέλητη έμπρός του. Αυτό το τελευταίο πρό πάντων να το προσέξετε πολύ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

— Η μόδα

Τι άπομνήστε για τα χειμωνιάτικα δείλνια από έναν περριπτό βήμα ταχύ; Ο περριπτόσας αυτός είναι άπαιρήσιμος, γιατί έκτός του ότι ωφελει την υγεία μας, εύσει και την διατήρησή της σιλουέτας μας. Για τον περριπτόσας αυτόν χρειάζεται η κατάλληλη περριβολή και η περριβολή αυτή δεν συμφωνεί και τόσο με τους κανόνες της μόδας. Χρειάζεται πρώτα απ' όλα μια φαρδιά φούστα για ν' άφήνι εύεργητες τις κινήσεις των ποδιών, ώστε να μη έμποδίζεται διόλου το περριπάτημα. Η φούστα θα είναι καμωμένη από χοντρό μάλλινο ύφασμα. Με τη φούστα αυτή θα φορέσετε ένα πλεκτό σουέτερ άρκετα έφαρμυστό. Δεν σας συνιστώμε πο υλόθερ πού φοριέται από το κεφάλι, άλλα σουέτερ με κουμπιά που έμεινι με τη μεγαλύτερη εύκολία.

— Από μέσα από το σουέτερ θα βάλετε μία μπλούζα φανελένια. Αυτή σας την συνιστώμε ιδιαιτέρως, γιατί είναι πολύ πρακτική. Υπάρχουν άραιότερες φανελές σε διάφορα

χρώματα και μπορείτε να διαλέξετε ό,τι σας άρέσει: Ριγέ, μονόχρωμη, σύμφωνα με το γούστο σας τέλος πάντων. Διαλέξετε μάλιστα ένα χρώμα ζωηρό για να δώσετε μία εύθυμη νότα στο κοστούμι σας το χειμωνιάτικο.

— Αυτά σχετικά με τον περριπτόσας. Άλλα τι θα φορέσουμε στα όπια μας; Σας βλέπω να μισοκλείνετε ήδονικά τα μάτια σας γιατί σκέπτεσθε άμέσως τη θαλπωρή του ζεσταμένου σπιτιού, τη γωνιά σας κοντά στο άναμμένο τζάκι ή τη σόμπα και τα άμορφα βείλνια που θα σας κάνουν να περριάτε άπολαυστικές ώρες.

— Για τις βαρύνες ώρες λοιπόν μέσα στο σπίτι δεν θα φορέσετε χοντρές παντούφλες, ούτε ρόμπες άκαλαίσθητες, φυλάγοντας όλη σας την καλαισθησία για το δρόμο. Θα φροντίσετε αντίθετος να έπιμεληθήτε τη εμφάνισή σας: Για ρόμπα θα διαλέξετε ένα άμορφο, μαλακό, μάλλινο ύφασμα που θα παρουσιάζει άρμονία με το χρώμα των έπιπλων σας. Μη ξεχνάτε ποση σημασία δίνουν οι Άγγλοι στο ζήτημα της έμφάνισής τους ακόμα και οι καλές Άγγλές δεν βγάζει το σασκί του και το κολάρο του για να καθίση στο τραπέζι να φάγη. Μη φαντασθήτε ότι ο κατ' έξοχην πολιτισμένος αυτός λαός τα κάνει αυτά προς το θεάσθη. Έχουν κάποιο βαθύτερο νόημα. Αυτά που μας φαίνονται έμας λεπτομέρειες συντελούν στο περριπτόσας «χώμα», «σούτι χώμα» των Άγγλων.

Πουλόδερο για κομμάκι 5-6 χρονών

— Για να πλέξετε το χοντρώτερο πουλόδερο της κορούλας σας, που βλέπετε στο πλαγινό σκίτσον, θα χρειασθούν 100 γραμμάρια μαλλί τρίκλωνο, 2 βελόνες άρ. 2 και 2 βελόνες άρ. 2 1/2.

— Για τα μέτρα θα ύπολογίζετε πλάτος γύρω στο στήθος 60 εκ. του μέτρου. Μακρός από τον ώμο ως κάτω 33 εκ. του μέτρου.

— Αριθμός πόντων εις εκ. του μέτρου: 15 πόντοι έπάνω στη βελόνα άρ. 2 1/2 αντίστοιχών σε 5 εκ. μ.

— Η πλάτη: Ρίχνετε 90 πόντους στην βελόνα άρ. 2 και πλέκετε λάστιχο, δηλ. έναν καλό πόντο, έναν άναποδο. Όταν πλέξετε ύψος 5 εκ. αλλάζετε βελόνες και συνεχίζετε με τη βελόνα άρ. 2 1/2 πλέμειο ζέρο σε 6, δηλ. μία σειρά 6 πόντους, μία σειρά 4 πόντους.

— Το πλεκτό που περιγράφουμε στο κείμενο.

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδεν ένα παραπέτασμα ν' ανασηκωθεί. Μία γυναίκα έφωαν

— Άλλα, ζαφνικά, έδ

ΟΙ «ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ»

Ένα δύσκολο κι' επικίνδυνο επάγγελμα

Υπάρχουν 80 μόνον θέσεις «διπλωματικών ταχυδρόμων» του αμερικανικού Υπουργείου Έξωτερικών. Κι' ο κατάλογος των υποψηφίων για όσες τυχόν αδειάζουν, περιέχει εκατοντάδες ονόματα. Γιατί ο τυχερός που θα πάρει μία τέτοια θέση, μπορεί ν' ακολουθήσει αργότερα το διπλωματικό στάδιο, εφ' όσον δείξει πως έχει κατάλληλα προσόντα, ιδίως δε παρατηρητικότητα, ξεχειυθεία και όρεξη αντίληψης.

Εκείνος που θα γίνει διπλωματικός ταχυδρόμος, θα επισκεφθεί μέσα σε 8 χρόνια όλες τις χώρες της γης. Στο ίδιο χρονικό διάστημα, θα ημερολογεί 25.000 δολάρια από μι-σθό κι' άλλες 30.000 για έξοδα κινήσεως. Θα έχει κάμει 4 ταξίδια άναυχης σ' όποιο μέρος του κόσμου προτιμάει.

Στά 8 χρόνια, θα πάρει 16 μήνες άδεια — εκτός απ' τις έλευθε-σεις ημέρες του έπειτα από κάθε ταξίδι.

Ποιά είναι η δουλειά που κάνει ο διπλωματικός ταχυδρόμος; Αναλαμβάνει να μεταφέρει τους σφραγισμένους φακέλλους με τη διπλωματική αλληλογραφία στον προορισμό τους. Μόλις ειδοποιηθεί, παρουσιάζεται στην προεδρία και παίρνει τις απαιτούμενες οδηγίες για το δρομολόγιό του. Έπειτα γίνεται έμπροσθεν του σφράγιση του φακέλλου και της βαλίτσας που τον περιέχει. Ο ταχυδρόμος δεν ξέρει τίποτε για το περιεχόμενο των έγγραφων που μεταφέρει. Ακόμη και το μέρος όπου θα πάει, του ανακοινώνεται την τελευταία στιγμή.

Είδικοί υπάλληλοι της προεδρίας τον συνοδεύουν ως τον σιδηροδρομικό σταθμό, την απόδοσή του το αεροδρόμιο, τον βγαίνουν το εισιτήριό του, τον επιβιβάζουν. Άλλοι πάλι θα τον περιμένουν στα μέρη όπου θ' αλλάξει μεταφορικό μέσον, καθώς και στο τέμα του ταξιδιού του.

Το μοναδικό καθήκον του ταχυδρόμου είναι να παραδώσει αθικτη τη βαλίτσα στον προορισμό της. Φαίνεται απλή δουλειά, κι' όμως είναι γεμάτη εθύνες, δυσκολίες και κινδύνους. Γιατί οι διεθνείς κατάσκοποι ζητούν με κάθε τρόπο να κλέψουν τα μυστικά που περιέχει η διπλωματική αλληλογραφία. Οφείλει λοιπόν ο ταχυδρόμος να μην αποχωρίζεται ποτέ απ' τη βαλίτσα του, ούτε κι'

δταν κοιμάται άκονη, και να μην την αφήνει άφύλακτη ούτε στιγμή. Στο πλοίο, μένει κλεισμένος στην καμπίνα του. Στο τραίνο, κλειδώνεται σ' ένα διαμέρισμα, μόνος με την πολυτιμη βαλίτσα.

Το σύστημα των ταχυδρόμων έχει αποδειχθεί το καλλίτερο, ταχύτερο και ασφαλέστερο για την προστασία των μυστικών εγγράφων. Το Υπουργείο Έξωτερικών έχει καταστήσει ένα παγκόσμιο δίκτυο δρομολογίων, που εκτείνεται απ' τη μία ως την άλλη άκρη της γης και διατρέχει κάθε ήπειρο προς όλες τις διευθύνσεις. Τα τέσσερα κεντρικά σημεία του είναι: Νιου, Πολιτείες, Γαλλία, Αίγυπτος και Κίνα.

Οι ταχυδρόμοι περνούν πλημμυρισμένα ποτάμια της Κίνας, ταξιδεύουν με καμήλες στα βουνά της Ασίας κι' όμως πρέπει να φτάσουν στον προορισμό τους με χρονομετρική ακρίβεια. Άλλωστε, θ' απολυθούν, στον πόλεμο, αναγκασθέντες συχνά να διασχίζουν τη γραμμή του πυρός.

Επιβεβαιώνει το Υπουργείου, μεταμφιεσμένοι και άγνωστοι στους ταχυδρόμους, προσπαθούν κάποτε να τους πάρουν τη βαλίτσα, για να δοκιμάσουν την ικανότητά τους. Ποτέ όμως ως τώρα δεν έχει χάσει ένας διπλωματικός ταχυδρόμος τη βαλίτσα του. Ξέρει άλλωστε, ότι, αν αποχωρισθεί απ' αυτήν, η αν την παραδώσει σε πρόσωπο άναούδιο, έστω και γνωστό του υπάλληλο του Υπουργείου, θ' απολυθεί άμέσως. Το ίδιο θα πάθει αν πάρει στο σπίτι του μια άδειαν διπλωματική βαλίτσα, η αν τη χρησιμοποιήσει για άλλο σκοπό απ' τη μεταφορά επίσημων εγγράφων.

Αν, σ' ένα ναυάγιο, σιδηροδρομική σύγκρουση ή αεροπορικό δυστύχημα, πληγωθεί σοβαρά και δεν μπορεί πια να διασώσει τη βαλίτσα, οφείλει να την ξεφορτώσει και να καταστρέψει τα έγγραφα, για να μη παραπέσουν.

Πισάνον να του γεννηθεί κάποτε ο πειρασμός να πουλήσει τα διπλωματικά μυστικά σε ξένες Δυνάμεις. Θα μπορούσε πράγματι να πλουτίσει έτσι, σε τρία ή τέσσερα ταξίδια... Ξέρει όμως, ότι δυο συνάδελφοί του που το επιχείρησαν αυτό, έχουν γίνει... φιλοξενούμενοι του Κράτους στις φυλακές του Άλκατράς!

Για να γίνει διπλωματικός ταχυδρόμος, πρέπει να έχει δοκιμασμένη σωματική αντοχή, δύναμη και γενναιότητα. Όστόσο, όταν βρεθεί σ' ένα καυγά ή όταν τον προκαλέσουν φανατικοί έγχυδο της χώρας του, οφείλει να δώσει τόπο στην όλη και ν' αποσυρθεί. Άλλωστε, κατά τις διεθνείς συμφωνίες, είναι πάντοτε άοπλος. Πρέπει λοιπόν να φυλάγεται παντού και πάντοτε, έχοντας στο νου του ότι είναι ένας επίσημος αντιπρόσωπος των Νιου, Πολιτειών.

••

Ένας δννωτιστής σταματάει ένα κοντζέρτο

Ένα εξαιρετικό φαινόμενο συνέβη τελευταία κατά την έκταση ενός κοντζέρτου από τη βασιλική ορχήστρα του Σέβενιγκ, στη Σουηδία, παρόμοιο με άλλο που συνέβη πρόσφατως στην Αμερική όπως έγραφε σε προηγούμενο τεύχος.

Τέσσερες φορές στη σειρά, οι δύο σοπράνο της ορχήστρας, η πιανίστρια Ζανί Βεϊλ και ο βιολονίστας Σαμ Σβάτ σταμάτησαν ξαφνικά κατά την έκταση του «Κοντζέρτο» του Σαίν-Σάνς ενώ αρκετά λεπτά

Όπως έγινε γνωστό κοτόπιν, ένας υπνωτιστής που παρακολουθούσε τη συναυλία, είχε στείχματοίσει ότι θα σταματούσε πέντε φορές την έκταση του κομμάτιου του Σαίν-Σάνς. Πραγματικά, το κάτρωσε τις τέσσερες φορές. Κάλ την πέμπτη απέτυχε.

Η ΚΟΚΕΤΑΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Έξωφρενικές συνταγές καλλυντικών

Την εποχή της Αναγεννήσεως, η γυναίκα κοκεταρία γνώρισε τις μεγαλύτερες εκκεντρικότητες, γιατί οι κομψοφρονέουσες της εποχής εκείνης, για ν' αναδείξουν περισσότερο την ομορφιά τους κατέφευγαν σε μέσα που ήταν ένα μίγμα από άγνοια των στοιχειωδών κανόνων της υγιεινής και από δεισιδαιμονίες. Οι συνταγές των «καλλυντικών» που χρησιμοποιούσαν εδώ και τετρακόσια χρόνια οι γυναίκες της εποχής εκείνης μας κάνουν βέβαια, να γελάμε. Ποιος ξέρει όμως αν ύστερα από άλλα τετρακόσια χρόνια, δεν θα γελάνε και οι γυναίκες της μελλοντικής εκείνης εποχής με τα σημερινά «επιστημονικά» καλλυντικά;

Το ωραίο δέρμα ήτανε — όπως και σήμερα — το όνειρο των γυναικών της εποχής της Αρτέμιδος ντε Πουατιέ, της διάσημης εύνοουμένης του Έρρικου Δ'. Ακούστε λοιπόν τη συνταγή που χρησιμοποιούσε η ωραία Αρτέμις:

«Πάρτε ένα μικρό τζιτζίκι, που δεν έχει ακόμα πετάξει, βγάλτε του τα έντοσθια και βάλτε μέσα στο κορμί του λίγη κομπορά και λίγο κερμπάρι τριμμένο. Βάλτε τον κατόπιν να πάρει τρεις βράσεις. Την αλοιφή που θα ετοιμάσετε μ' αυτόν τον τρόπο, την βάψετε στα μάγουλά σας».

Να και μια άλλη συνταγή για την επιδερμίδα: «Βράστε μία ντουζίνα άονια ποδράκια, πολύ καθαρά, ξαφρίστε το πάχος τους κι' ανακατέψτε το με λίγο βόρακα και λίγο λίπος φάλαινας».

Και μία ακόμη: «Αφίστε μία σταχτιά πουλάκι χωρίς φαί και νερό επί 24 ώρες. Έπειτα πάρτε 30 γραμμάρια τάλκ κι' άλλα τόσα βάλαμο Ιουδαίας και μολυβδόερο και ζεστό ψωμί μιάς δεκάρας ανακατέψτε τα όλα μαζί και δώστε τα στην πουλάκιδα να τα φάει και να της δώσετε να πιει, και άμέσως μόλις τα φάει σκοτώστε την με μία βελόνα. Μαδάστε την άμέσως και βάλτε την σ' ένα γυάλινο λαιπικό με νερό. Το νερό αυτό είναι θαυματουργό».

Και η τελευταία: «Κοπανίστε σ' ένα γουδί 30 γραμμάρια μαργαρίτα, έπειτα ανακατέψτε, μέσα σε ζυδί, σταχτιά ζεστή, βάλτε μέσα και τα κοπανισμένα μαργαρίτάρια και ίση ποσότητα νερό με πορτοκαλλάνθη».

Για τα στίγματα που αφήνει στο πρόσωπο η άνεμοβλογιά έθεωρείτο ως «άποτελεσματικό» μέσον θεραπείας η επάλειψις του προσώπου με ζεστό αίμα φρεσκοφαγμένου λαγού!...

Για την ομορφιά των χειρών χρησιμοποιούσαν μιά αλοιφή που γινότανε με σόδα, μέλι, λευκό, πάχος όρνιθας, πάχος όρνιθιο κούκι... φτερά πτείνου.

Αν ήθελαν να δυναμώσουν ένα μέλος του κορμιού των (π.χ. το δεξί χέρι) έπρεπε να τρώνε το... ανάλογο μέλος μίας όρνιθας (τη δεξιά φτερούγα δηλαδή).

Όταν έδιναν σιρόπια στα φρούδια τα εξαφάνιζαν βάζοντας επάνω ζεστά άγνα σκιστοβρασμένα. Για να δυναμώσουν τα μαλλιά χρησιμοποιούσαν μιά αλοιφή, την έβλε: Κοβουρντίζανε μέλισσες, τις ανακάτευαν με σαύρες ψημένες μέσα σε λάδι, αφίγανε αυτό το μίγμα επί 20 μέρες στον ήλιο, και η αλοιφή ήταν έτοιμη!

Επίσης καλό φάρμακο, για τα μαλλιά, ήταν... μινίγες ξερές, κοπανισμένες κι' ανακατεμένες με ζωμό φουντουκιών.

Για να μαυρίσουν τα μαλλιά είχαν άλλη αλοιφή που την έφτιαχναν κοπανίζοντας σκόνη από ξερά φύλλα ουκιάς και... σκουλήκια. Για να τους δώσουν πλιν ξανθό χρώμα ανακάτευαν ρεβεντί με άπρο κρασί.

Τα δόντια έπαιρναν ένα κάταστρο χρώμα, όταν τάρτιβαν κάθε βράδυ με μία σκόνη φτιαγμένη από κόκκινο κοράλι, κοπανισμένα μαργαρίτάρια, καβουρντισμένες γαρίδες και κοπανισμένο κέρατο!...

Κι' όλα αυτά τα βρωμέρα, τα άποκροστικά κατασκευάσματα, οι «καλλονές» της εποχής εκείνης τα έφτιαχναν με τ' άριστοκρατικά τους κεράκια, μόνες τους, και τα φύλαγαν σε κουτία χρυσά σκαλισμένα απ' τους περιφημότερους τεχνίτες του Μεσαίωνα.

Να ήταν άραγε, άποτελεσματικά αυτά τα κατασκευάσματα; Φαίνεται πως θα ήταν, αλλιώς δεν έζηγνείτο πως διεσώθησαν, ύστερα από τόσους αιώνες, οι συνταγές των.

♦♦

Ο Τσώρτσιλ δεν έα χάση τα πούρα του

Η τελευταία βολιδοσκοπία της άγγλικής κοινής γνώμης απέδειξε ότι το Συντηρητικό Κόμμα ύπεριχέει συντηρητικά άπέναντι των εργατικών. Στην ψηφοφορία αυτή οι συντηρητικοί είχαν δύοσε χαρακτήρα έπιδοκιμασίες ή άποδοκιμασίες της οικονομικής πολιτικής της Κυβερνήσεως. Άτλη. Άλλα οι Άγγλοι έδωσαν επίσης την ψήφο τους για... τα πούρα του Τσώρτσιλ! Πράγματι ένας ένοτατικός βουλευτής είχε δηλώσει προηγουμένως ότι ή άπορπς να σταματήσει η ε'σάνγνν των είδικών πούρων που καπνίζει ο Τσώρτσιλ, για λόγους οικονομίας συναλλάγματος. Οι Άγγλοι λοιπόν έδωσαν την καλύτερη άπάντησιν σ' αυτή την πρότασιν.

Η οργανική λειτουργία που καλείται άναπνοή είναι η πιο τυσανική από όλες. Πολλοί άνθρωποι έμειναν σαράντα ήμέρες χωρίς τροφή και όμως επέζησαν. Άλλά κανείς δεν θα μπορούσε να μείνει ούτε σαράντα λεπτά, χωρίς ν' άνανέωση το όξυγόνο του οργανισμού του.

Το αίμα μας έχει άνάγκη από όξυγόνο, για να πραγματοποιήσει τις βραδείες καύσεις, από τις όποιες γεννώνται τα ζωντανά κύτταρα του οργανισμού μας. Το όξυγόνο αυτό το δανείζεται από τον άέρα. Άπό τ' άλλο μέρος, ο οργανισμός μας έχει άνάγκη ν' άποβάλει τα κατάλοιπα αυτών των καύσεων, δηλαδή το άνθρακικό όξύ και τους ύδρατμούς, που του είναι άγροστα ή άνωφελη. Τα κατάλοιπα αυτά λοιπόν θα τα έξαποστείλη πίσω στον άέρα. Αυτή η είσαγωγή καθαρού άέρος, που ακολουθείται από μιάν έξαγωγή άκαθάστου άέρος, είναι η άναπνοή. Άλλ' η λέξις αυτή προσδιορίζει μόνο το μηχανικό μέρος της λειτουργίας, δηλαδή την είσπνοή και την έκπνοή. Η άληθινή έργασία της άναπνοής άνήκει στη σφαίρα της χημείας και συνίσταται στις άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άέρος. Έπιστημονικά, έχει άποκληθεί αϊματοσις. Είναι δε το ούσιαστικό μέρος και ο σκοπός της λειτουργίας της άναπνοής, ενώ εκείνο που άποκαλούμε συνήθως άναπνοή είναι το μέσον για την πραγματοποίησιν αυτού του σκοπού.

Οι άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άέρος πραγματοποιούνται μέσα στους πνεύμονες, όπου έπέρχεται η συνάντησις μεταξύ αίματος και άέρος.

Οι πνεύμονες είναι μία σπογγώδης και έλαστική μάζα, που δρίσκεται στο έσωτερικόν του θώρακος εκάτέρωθεν της καρδιάς και των μεγάλων άγγείων. Συνδέονται δε με τον φάρυγγα και συνεπώς με το πεπτικό σύστημα, διά μέσον του λάρυγγος, της τραχείας άρτηρίας και των βρόγχων, που είναι οι τρεις άγωγοί του άτμοσφαιρικού άέρος.

Ο άέρας που προορίζεται για την άνανέωσι του αίματος εισέρχεται από τους ριθώνες. Οι τριές που δρίσκονται στο έσωτερικό των ρινικών κοιλοτήτων συγκρατούν τα γοντρά μόρια του κοινού και τις άλλες άκαθαρσίες που περιέχει ο άτμοσφαιρικός άέρας. Τα λεπτότερα μόρια του κοινού που διέφγουν από τις τριές θα συγκρατηθούν πιά πάνω από την είδική βλέννα που έκκρίνει ο ύμνη της μύτης. Η βλέννα αυτή θα θερμάνη επίσης τον άτμοσφαιρικό άέρα, αν είναι πολύ ψυχρός και θα του δώσει την άπαιτούμένη ποσότητα ύγρασίας, αν συβεί να είναι πολύ έηρός. Έναν τελευταίο φραγμό άποτελεί ο λυμφοειδής ιστός που καλύπτει τις χοάνες της ρινός στο όπισθεν μέρος της. Ο ιστός σ'αυτός παρεμποδίζει την είσροδ των δακτυλιδίων, κόκκων κλπ., που δρίσκονται στον άτμοσφαιρικό άέρα.

Τα προστατευτικά αυτά μέσα με τα όποια μας έπρρίκει η φύσις δεν έχουν φυσικά καμμία άξία για τους ανθρώπους που άναπνέουν με το στόμα.

Ο άέρας που εισέρχεται είτε από τη μύτη είτε από το στόμα διασπνίει το σταυροδρόμι του φάρυγγος και άπό εκεί είσαγωγή στους άερωφόρους άγωγούς, που θα του επιτρέψουν να κατέβη στους πνεύμονες.

Οι άγωγοί είναι ο λάρυγξ, η τραχεία άρτηρία και οι βρόγχοι. Οι βρόγχοι άποτελούν συνέχεια της τραχείας άρτηρίας και καταλήγουν σε λεπτότατες διακλαδώσεις τα καλούμενα βρόγγια, που είσχωρούν στο έσωτερικό των πνευμονικών λοβίων.

Τα πνευμονικά λόβια είναι αναοίθιμτα και το σύνολόν των άποτελεί τον πνεύμονα. Καθένα απ' αυτά περιλαμβάνει ένα μεγάλο άριθμό μικρών κυψελίδων, όπου καταλήγουν τα τριχοειδή σιμόφρα άγγεία. Στο έσωτερικό αυτών των πνευμονικών κυψελίδων γίνονται οι άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άέρος.

Τα πνευμονικά λόβια είναι αναοίθιμτα και το σύνολόν των άποτελεί τον πνεύμονα. Καθένα απ' αυτά περιλαμβάνει ένα μεγάλο άριθμό μικρών κυψελίδων, όπου καταλήγουν τα τριχοειδή σιμόφρα άγγεία. Στο έσωτερικό αυτών των πνευμονικών κυψελίδων γίνονται οι άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άέρος.

Οι άγωγοί είναι ο λάρυγξ, η τραχεία άρτηρία και οι βρόγχοι. Οι βρόγχοι άποτελούν συνέχεια της τραχείας άρτηρίας και καταλήγουν σε λεπτότατες διακλαδώσεις τα καλούμενα βρόγγια, που είσχωρούν στο έσωτερικό των πνευμονικών λοβίων.

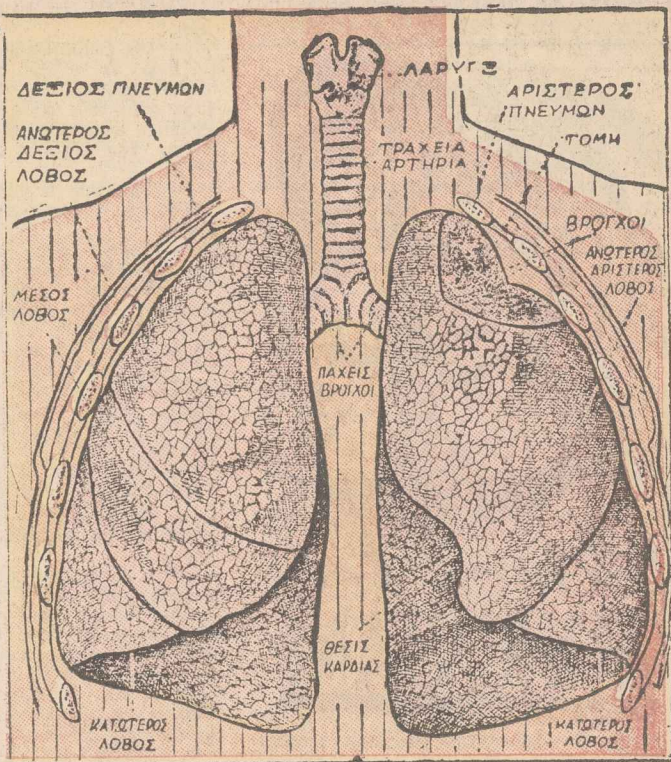
Τα πνευμονικά λόβια είναι αναοίθιμτα και το σύνολόν των άποτελεί τον πνεύμονα. Καθένα απ' αυτά περιλαμβάνει ένα μεγάλο άριθμό μικρών κυψελίδων, όπου καταλήγουν τα τριχοειδή σιμόφρα άγγεία. Στο έσωτερικό αυτών των πνευμονικών κυψελίδων γίνονται οι άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άέρος.

Ετσι, παραμένει πάντοτε μέσα στους πνεύμονες μία ποσότης στασιμύ άέρος 3 περίπου λίτρων.

Ένας υγιής άνθρωπος κάνει 20 περίπου άναπνευστικές κινήσεις μέσα σ' ένα λεπτό. Κατά γενικό κανόνα, όμως, ο άριθμός των άναπνευστικών κινήσεων προσδιορίζεται από τις άνάγκες του αίματος σε όξυγόνο. Έτσι, μία κοπιαστική έργασία, που προκαλεί περισσότερες οργανικές καύσεις, άπαιτεί μεγαλύτερη ποσότητα άέρος. Γι' αυτό η άναπνοή έπιταχύνεται τότε και δημιουργείται η γνωστή έκνιν κατά σταςς που καλούμε λαχανάσισμα.

Ωρισμένες ασθένειες, όπως η πυματίσις, η πνευμονία κτλ. φέρνουν επίσης μιά έντονη δυσπνοία, που εξέλίσσεται πολλές φορές σ' ένα άληθινό λαχανάσισμα. Άντιθετα, η εξασθένεις και η επιβράδυνσις των καρδιακών συστολών κάνουν την άναπνοή γαλήνη και βουβώδη.

Το άναπνευστικό σύστημα είναι ένα από τα πιο εύαίσθητα του οργανισμού μας. Ένας μεγάλος άριθμός μολυσματικών νοσών εισέρχονται απ' αυτό μέσα στον οργανισμό μας. Οι στατιστικές άποδεικνύουν, έξ άλλου, ότι η μεγαλύτερη άναλογία θανάτων οφείλεται σε παθήσεις των άναπνευστικών όργάνων.

ΟΠΙΣΘΙΑ ΟΥΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ: Ο δεξιός πνεύμων διαίρεται σε τρεις λοβούς. Ο άριστερός έχει μόνον δύο. Οι δύο πνεύμονες μαζί ζυγίζουν περίπου 1100 γραμμάρια. Άπ' αυτά 600 γραμμάρια αντίστοιχουν στον δεξιό πνεύμονα και 500 στον άριστερό. Η συνολική επιφάνεια του άναπνευστικού πεδίου ύπολογίζεται σε 81 τετραγωνικά μέτρα, δηλαδή είναι μεγαλύτερη κατά 54 περίπου φορές από την επιφάνεια του σώματος.

Οι άνταλλαγές μεταξύ αίματος και άερος

Η έργασία αυτών των άνταλλαγών είναι πολύ άπλη. Το φλεβικό αίμα, που είναι άκάθαρο και φορτωμένο με άνθρακικό όξύ, είσαγώγεται στην πνευμονική άρτηρία, που διακλαδίζεται μέσα σε καθένα από τους πνεύμονες. Οι τελευταίες ύποδιαιρέσεις αυτών των διακλαδώσεων φτάνουν ως τις πνευμονικές κυψελίδες και εκχύνουν εκεί τα βλαβερά στοιχεία που περιέχονται μέσα στο αίμα. Άπό τ' άλλο μέρος, το αίμα ύψίσταται την χημική έπίδρασι του άέρος, που μετατρέπει την αίμοσφαιρίνη των ερυθρών αίμοσφαιρίων σε όξυαιμοσφαιρίνη. Κατόπιν, η κυκλοφορία παρασύρει το άνανεωθέν αίμα προς τις πνευμονικές φλέβες, που θα το εξαγάγουν στην καρδιά ενώ ο άκάθαρος και μολυσμένος άέρας θγάνει διά της έκπνοης.

Οι πνεύμονες γεμίζουν με άέρα και άδειάζουν διά της διαστολής και της συστολής των παρεών του θώρακος.

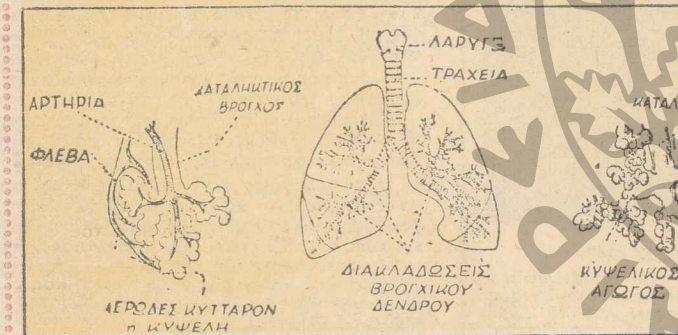
Έπειτα από μία κανονική είσπνοή, η ποσότης του άέρος που περιέχεται μέσα στους δύο πνεύμονες είναι έηλικώς ίσωνάμει, κατά μέσον όρον, προς 3 1/2 λίτρες. Κάθε είσπνοή, όμως, δεν είσαγει μέσα στους πνεύμονες περισσότερο από μισή λίτρα κοινού άέρος. Έπίσης σε κάθε είσπνοή θγάνουν περίπου 500 κυβικά εκατοστόμετρα άέρος, που είναι άνάμικτος με άνθρακικό όξύ και ύδρατμούς.

Έτσι, παραμένει πάντοτε μέσα στους πνεύμονες μία ποσότης στασιμύ άέρος 3 περίπου λίτρων.

Ένας υγιής άνθρωπος κάνει 20 περίπου άναπνευστικές κινήσεις μέσα σ' ένα λεπτό. Κατά γενικό κανόνα, όμως, ο άριθμός των άναπνευστικών κινήσεων προσδιορίζεται από τις άνάγκες του αίματος σε όξυγόνο. Έτσι, μία κοπιαστική έργασία, που προκαλεί περισσότερες οργανικές καύσεις, άπαιτεί μεγαλύτερη ποσότητα άέρος. Γι' αυτό η άναπνοή έπιταχύνεται τότε και δημιουργείται η γνωστή έκνιν κατά σταςς που καλούμε λαχανάσισμα.

Ωρισμένες ασθένειες, όπως η πυματίσις, η πνευμονία κτλ. φέρνουν επίσης μιά έντονη δυσπνοία, που εξέλίσσεται πολλές φορές σ' ένα άληθινό λαχανάσισμα. Άντιθετα, η εξασθένεις και η επιβράδυνσις των καρδιακών συστολών κάνουν την άναπνοή γαλήνη και βουβώδη.

Το άναπνευστικό σύστημα είναι ένα από τα πιο εύαίσθητα του οργανισμού μας. Ένας μεγάλος άριθμός μολυσματικών νοσών εισέρχονται απ' αυτό μέσα στον οργανισμό μας. Οι στατιστικές άποδεικνύουν, έξ άλλου, ότι η μεγαλύτερη άναλογία θανάτων οφείλεται σε παθήσεις των άναπνευστικών όργάνων.

Οι διακλαδώσεις του βρογχικού δένδρου μέσα στους πνεύμονες

11ον — "Οποιος σκοτώνει πρέπει να τιμωρηθεί!"
— "Η αγανάκτηση του πλήθους άναψε και πάλι. Φωνές ακούστηκαν από παντού:
— "Εκδικήσι! Εκδικήσι!"
— "Δικαιοσύνη! Θάνατος στο δολοφόνο!"
— "Ένα ανθρώπινο κύμα έσπρωξε ως τα πρώτα σκαλοπάτια του μεγάρου τον πρίγκιπα και τους ύπνότες του. Ο Πέκτορου έπιχείρησε να το αντιμετώπιση. Με τις γροθιές σφινγμένες, τρίζοντας τα δόντια του, γύρισε προς το πλήθος, που ζήτησε το θάνατό του, και ούλοιασε:
— Πισω, άγριοί! Κατηγορείτε έναν άθωο!"
Ο κόσμος δίστασε μια στιγμή. Άμέσως όμως μια φωνή δυνατή άντηγινε μέσα στο σκοτάδι:
— Είσαι άθώος όπως όταν έβαλες να δολοφονήσουν τον άνεψιό σου, για να του κλέψης την περιουσία!"
Η φρομένη αυτή άνάνησι έφερε το άποτέλεσμά της. Ο Πέκτορου, που πίστευε ότι κανείς στον κόσμο δεν ήξερε το θανάσιμο μυστικό του, ακούοντας τώρα να τον κατηγορούν έμπρός στο πλήθος για το πλόν του έγκλημα, ένοιωσε την έντύπωσι ότι τον γτυπούσε ή θεία εκδίκησις. Ποιός άλλος μπορούσε να του ξαναθυμίξη έτσι το παρελθόν... ποιός άλλος απ' το Θεό;

— "Εκρυψε το πρόσωπό του με το χέριο του, έδγαλε ένα βρογμό, κλονίσθηκε. Έτοιμος να πέση... Έπειτα ξαναδοήκε τις δυνάμεις του, έτρεξε και γάηκε στο μέγαρό του, ενώ οι ύπνότες από πίσω του μετέφεραν το πτώμα του νουδολιέον.
Το πλήθος είχε παρακολουθήσει κάθε λεπτομέρεια της σκηνής αυτής. Είχαν όλοι ακούσει τη φωνή που κατηγορούσε τον πρίγκιπα. Η συμπεριφορά του Πέκτορου είχε έπιβεβαιώσει την ένοχή του...
Όλος εκείνος ο κόσμος όμως εξαγοιωμένος, άνέθηκε τη σκάλα και προσπάθησε να υπή στην Προεδρία ούλοιάζοντας βοισιές και κατάρες. Οι ύπνότες πρόλαβαν να κλείσουν την έξορτα. Τότε ή άγανάκτησις του πλήθους μεγάλωσε. Οι τολμώτεροι άνοιξαν να γτυπούν, να τραντάζουν τα θυροφυλλα. Άλλοι πετροβολούσαν τα τζάμια του μεγάρου.

Ο Πέκτορου άσπρος σαν το πανί, έτρεγε στους διαδοόμενους ξετοελλαμένους φωνάζοντας:
— Σώστε με! Γλυτώστε με! Είμαι άθώος!"
Κι' έκλεινε τ' αυτιά του, για να μην ακούη την όληδοή που έφτανε απ' έξω, διαρκώς πιο άπειληπτική:
— Θάνατος στον κακούργο!

— Πρέπει να κομματιάσουμε το δολοφόνο!"
— Να εκδικηθούμε για τα θυμάτά του!"
Ενώ το πλήθος είχε πολιορκήσει έτσι την Προεδρία, μ' άπειληπτικές διαθέσεις, ό ένας από τους άγνώστους, που είχαν προκαλέσει αυτή την έξέγερσι, πλησίασε τον άλλον, τον τράβηξε απ' το μανίκι και του είπε:
— Τελείωσε ή άποστολή μας! Η πρώτη φωτιά άναψε, και δεν θα σβύση εύκολα.

— Πρέπει τώρα να πάμε ν' άνάψουμε κι' άλλες, άπάντησε ο δεύτερος.
— Βεβαίως! Άς φύγουμε το ταχύτερο απ' εδώ, πριν έπέμβη ή άστυνομία...
— Δεν πρέπει να μάς πιάση, γιατί τότε θα φανερωθή το παιχνίδι μας!
— Πάμε να πάρουμε νέες διαταγές. Ο Έξοχώτατος θα μάς περιμένει με άνυπομονησία. Είνε ή πρώτη πράξις του σχεδίου του για την άπελευθέρωσι του κόμπτος Γοιυάνι.

— Καλλίτερα να γωρισθούμε. Έσύ πήγαινε δεξιά κι' εγώ άιστερά.
— Θα ξαναβρεθούμε στην Πλατεία. Όποιος φτάση πρώτος, θα περιμένει τον άλλον.

Λίγο άργότερα, οι δυο σύντροφοι είχαν φτάσει μαζί στη Γαλλική Προεδρία. Παραουσιάσθηκαν άμέσως στον πρεσβευτή.
Εκείνος έροαζόταν έντατικά, στο γραφείο του, καταστρώνοντας όλόκληρο το τολμώτο του σχέδιο. Μόλις είδε να υπαίουν οι δυο άνθρωποι του, τινάχθηκε όρθιος, πλησίασε τον ένα απ' αυτούς και τον αώτησε με άγωνία:
— Λοιπόν, Μπελλάρ; Πώς έήγνε ή δουλειά;

— Θαυμάσια! άπάντησε ο γραμματέας του. Το πρώτο κόλπο μας πέτυχε δίγως κανένα άπορόπτο, και προ πάντων χωρίς να άντιληφθή κανείς την άνάμειξή μας.
— Μπράβο! Δεν άμφέβαλλα ποτέ για την ικανότητά σας... Κι' έπειτα; Τί συνέβη κατόπιν;
— Σύμφωνα με το σχέδιό μας, κατηγορήσαμε τον πρίγκιπα Πέκτορου ότι δολοφόνησε αυτός τον γονδολιέρη του. Έκεινος προσπάθησε να το άρνήθη. Τότε του φώναξε την τρομερή κατηγορία του άλλου έγκληματος, που μάς άποκάλυψε ή άνεψιά του...

— Και ποιό ήταν το άποτέλεσμα;
— Ο Πέκτορου τρομοκρατήθηκε κι' έφυγε σαν τρελλός. Τότε ο κόσμος πείσθηκε πιά ότι είχε να κάμη μ' έναν έγκληματία. Πολιορκήσε λοιπόν την Προεδρία, άνοιξε

Η «ΚΟΜΜΩΣΙΣ 1948»
Το χτένισμα αυτό της μόδας έπήρε το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό γυναικείων κομμώσεων για το 1948 που έγινε προ ήμερών στο Παρίσι. Το χτένισμα της μόδας, καθώς βλέπετε, θυμίζει τους «κώτους» του 1900...

να πετροβολάη τα τζάμια... Τώρα πιά θα έχη σπάσει την πόρτα και θα έχη υπή μέσα...

Ο πρέσβυς έσφιξε θερμά τα χέρια του γραμματέας του. Έπειτα ξαναγύρισε στο τραπέζι του, λέγοντας:
— Αυτό δεν είναι παρό το πρώτο έπεισόδιο του δράματος. Έχουμε πολλή δουλειά ακόμη... Η άστυνομία δεν θα δυσκολευθή να διώξη το πλήθος από την Ρωσική Προεδρία. Πρέπει λοιπόν να δημιουργήσουμε και άλλο κέντρον άναρσίας... Εύτυχώς, ξέρω πολλά και τρομερά μυστικά, με τα όποια θα σπρώξω τον λαό στην εξέγερσι. Πρέπει όμως να δώσουμε άμέσως, και με κάθε προφύλαξη!

— Γι' αυτό άκριβώς ήρθαμε εδώ, για να πάρουμε διαταγές σας.
— Πριν απ' όλα, θα στείλετε μ' ένα έμπιστο πρόσωπο στον Δόγη το γράμμα που θα σας δώσω άμέσως...
Ο πρέσβυς έήγρε την πένα και άρχισε να γράφη:

«Γαληντάτε Πρίγκηψ,
»Με πληροφορήσαν τη στιγμή αυτή, ότι ό λαός έχει πολιορκήσει το μέγαρο της Ρωσικής Προεδρίας, διότι ο πρίγκηψ Πέκτορου σκόττωσε έναν ύπνότη του. Άν ή Κυβερνήσις Σας θέλη να δείξη τα φιλικά της αισθήματα άπέναντι της Χώρας που έχω την τιμήν να άντιπροσωπεύω, όφείλει να επέμβη έναντιον του ένόχου, όπως επέμβη έναντιον ενός άκολουού της Προεδρίας μου, που κατηγορείτο αδικώς για ένα παροφίο έγκλημα. Διαφορετικά, όφείλω να συμπεράνω ότι μεταχειρίζεται δύο μέτρα και δύο σταθιά, από μίσος έναντιον της Γαλλίας. Αίσιω την Ύψηλότητά σας να καταλάβη τις συνέπειες που υποοή να έχη μια τέτοια διατίστωσις.»
Ο πρέσβυς ύπόγραψε το γράμμα, το παρέδωσε στον ίππότη Μπελλάρ και του είπε:

— Πρέπει να σπαλή τώρα άμέσως!... Έπειτα, θα άρχισή ή δεύτερη πράξις του δράματος. Θα είναι τρομερότερη από την πρώτη, αλλά και πιο άποτελεσματική... Καταλαβαίνετε τί έννοιά! Μαστρο-Τσέκο! Μιά λάμψις πέρασε απ' τα μάτια του Μπελλάρ, όταν άκουσε το όνομα αυτό.

— Ξέρω την μακάβρια ιστορία... άπάντησε. Η καινούργια φωτιά θα έχη άνάψει πριν απ' τα έπιμερώματά...

— Και ή νίκη θα στεφανώσει τις προσπάθειές μας για τον θρίαυβο της Δικαιοσύνης και για τη σωτηρία ενός άθώου!

ΙΔ'

Την άλλη μέρα, μετά τα γεγονότα της Προεδρίας, όποιος περνούσε κοντά απ' το μοναχικό σπίτι του μαστρο-Τσέκο, θα παρατηρούσε μια άσυνήθιστη συγκέντρωσι κόσμου.
Το πλήθος μεγάλωνε σιγά-σιγά, σαν να είχε δώσει ραντεβού στο έρημο και άπομακρυσμένο εκείνο μέρος. Ίδιος οι γυναίκες, που ήταν οι περισσότερες φαινόντουσαν οι πιο έξαγοιωμένες και οι πιο άπειληπτικές

— Θάνατος στους δολοφόνους! φώναζαν.
— Πρέπει να πάθουν κι' αυτοί ότι έκαμαν σε τόσα άθώα θυμάτά τους!
— Είνε πουλημένες ψυχές, που δεν διατάζουν να στείλουν στον άλλο κόσμο ένα φτωγό οίκογενειαόχη, άν καλοπληρωθούν γι' αυτό!

— Τους προστατεύει όμως το Κράτος, για να τους χρησιμοποιή για τους άνοουλόγητους σκοπούς του.
— Καιρός να τελείωση αυτό το αίσχος.. Θάνατος! Θάνατος!
Έξεσθισμένο απ' όλες αυτές τις φωνές, το πλήθος οίχθηκε επί τέλους πάνω στην πόρτα του σπιτιού του μαστρο-Τσέκο.

Η πόρτα όμως αυτή ήταν γεοή και καλά άμπαρωμένη από μέσα, όπως και τα παράθυρα. Ο μαστρο-Τσέκο κι' ή άξια γυναίκα του θα είχαν ίδη από μακριά τον κόσμο που πλησίαζε θα είχαν καταλάβει άμέσως ότι τους άπειλούσε κάποιος κίνδυνος και θα είχαν προσλάβει να διπλοκλειδοθούν, για να γλυτώσουν.

Όστόσο, όσο στερεή και σιδερόφορακτη άν ήταν ή πόρτα τους, δεν μπορούσε ν' άντισταθή για πολύ στην έπίθεση τόσοου πλήθους. Οι πιο θερμόαιμοι άρχισαν να

την γτυπούν με γροθιές και κλωτσιές, που άντηγούσαν άπειληπτικά στο έσωτερικό του σπιτιού.

Ένας άνδρας πανύψηλος, με ούχια έρογατικού, έδωσε μια συμβουλή, που έγινε άμέσως δεκτή. Τρεις ή τέσσερες άλλοι έτρεξαν να φέρουν μερικά από τα χονδρά μαδέρια, που βοισκόντουσαν λίγο μακρότερα, μαζεύοντας σ' ένα σωρό. Καθένας απ' τα μαδέρια αυτά χρησιμοποίηθηκε ως καταπέλτης. Δέκα ή δώδεκα τέτοια φοβερά γτυπήματα έφτασαν για να σπάση ή πόρτα.

Το άνοιεμένο πλήθος ύποδεχθηκε με ούλοιάσματα θριάμβου την πρώτη αυτή έπιτυχία. Και οι τολμώτεροι ώρμησαν μέσα στο σπίτι.

Ο μαστρο-Τσέκο είχε μαζέψει πίσω απ' την πόρτα διάφορα έπιπλα, για να την στερεώσει καλλίτερα. Άλλά μερικά τραπέζια και μερικές καρέκλες ήταν έμπόδιο άσημαντο για τον άνθρωπινο εκείνο γειωμωρο. Σε λίγα λεπτά, είχαν παραμερισθή άφίνοντας ελεύθερο το πέρασμα.

Το πλήθος γένισε το πρώτο δωμάτιο, φωνάζοντας με μανία:

— Πιάστε τον!... Πιάστε τον!... Πού είναι ο κακούργος;...

Ο μαστρο-Τσέκο δεν φαινόταν πουθενά. Όστόσο δεν μπορούσε να είχε ξεφύγει, αφού το σπίτι είχε πολιορκηθή από όλα τα μέρη...

Κι' όμως είχε γίνει άφαντος, καθώς και ή γυναίκα του. Οι έχθροί του έψαξαν μάταια σ' όλα τα δωμάτια του σπιτιού και σ' όλους τους πιθανούς κρυψώνες, φωνάζοντας:

— Μάε τη σκάρωσε το παληόσκυλο! Κατώρωσε να το σκάση!

— Κι' έκείνη ή διαβολό-Κασσάνδρα του που γάηκε!

— Κι' ο θησαυρός τους; Μήπως κατάφεραν να τον πάρουν μαζί τους;

Οι φράσεις αυτές έδειχναν καθαρά ποιός ήταν ο κυριώτερος σκοπός, που είχε φέρει εκεί το πλήθος.

Έξαφνα ένας άνθρωπος με ούχια ναυτικού άνοιξε όρομο άνάμεσα στον κόσμο. Το πρόσωπό του έχοχταν σε άντίθεσι με το ντύσιμό του: ήταν λεπτό κι' ευγενικό, πρόσωπο ανθρώπου άνωτέρας κοινωνικής τάξεως.

Ηταν ο ίππότης Μπελλάρ.
Μεταμφιεσμένος σε ναύτη, είχε γυρίσει προηγουμένως, μαζί με άλλους συντρόφους του, σε όλες τις ταβέρνες της Βενετίας, όπου μαζεύονταν οι βράδυ όλα τα κατάρια της κοιγανιάς, ένα πλήθος από αλήτες και κακούργους. Ήξερε από καιρό τα καταφύγια αυτά των κακοποιών, τα είχε μελετήσει και μπορούσε να τα έπισκέπτεται ελεύθερα — όχι βέβαια με την άληπινή του ταυτότητα.

Κερτώντας γενναϊόδωρα όλους τους πελάτες, κατώρωσε να τραβήξη την ηροσογή και την συμπάθειά τους. Άνοιγε έπειτα κουβέντα μαζί τους κι' έρχόταν έπιτήδεια στο θέμα που τον ένδιέφερε:
— Είνε αλήθεια, τους έλεγε, ότι ο Μόμολο κι' ο Ταρτάλια έχουν γαθή μυστηριώδως;

— Αλήθεια! Έχουμε καιρό να τους ιδούμε...

— Ίσως Βρίσκονται στο φρέσκο!
— Μα τότε είναι τυχεροί! Τρώνε και πίνουν τζάμπα, με έξοδα του Κράτους!

— Όχι, όχι! Επενέβαινε ο Μπελλάρ. Φαίνεται ότι αυτοί οι δυστυχισμένοι είναι πιά μακαριότες! Έπεσαν θυμάτα της άνήκοτης προδοσίας ενός άρχηγού τους... του μαστρο-Τσέκο!

— Διάβολε! Τό έλεγα εγώ πάντα ότι ο άνθρωπος αυτός είναι κανάγιας, πουλημένος στο Σατανά!

— Φαίνεται ότι το Συμβούλιο των Τριών είχε αναθέσει στον έμπιστό του μαστρο-Τσέκο ένα κόλπο με σκοπό πολιτικό... Θυμάστε την κλοπή στο σπίτι του υποκόμπτος Ντεκρεμπελ;

— Και ποιός δεν τί θυμάται; Όλοι καταλάβαινε ποιός την είχε σκαρώσει...

— Δεν ήταν κοινή κλοπή. Είχε πολιτικά έλατήρια... Το Συμβούλιο χρειαζόταν μόνο ώριμμένα χασιτά. Και άφισε στους δαστές της κλοπής όλα τα άλλα πράγματα που είχαν πάρει.

— Ο διοργανώτης αυτής της δουλειάς ήταν ο μαστρο-Τσέκο;

— Άκριβώς. Είχε μαζέψει τους κατάλληλους ανθρώπους, με επί κεφαλής τον Μόμολο και τον Ταρτάλια. Το κόλπο έήγνε 'περίφημο. Οι κλέφτες Βόρκαν, έκτος απ' τα χασιτά που ένδιέφεραν το Συμβούλιο κοσμημάτα μεγάλης άξιας κι' άλλα πολύτιμα πράγματα. Όλ' αυτά έγιναν τρία ίσα μερίδια: από ένα για τον Μόμολο, τον Ταρτάλια και το μαστρο-Τσέκο.

— Τυχεροί όλοι τους!...

— Ναί! αλλά ο μαστρο-Τσέκο είναι άχόρταγος άνθρωπος. Για ν' άσπάξη και τα μερικά των συντρόφων του, τους τράβηξε με κάποια πρόσφα στο σπίτι του και τους ξεπάστρωσε με τη βοήθεια της γυναίκας του.

— Ο προδότης! Ο δόλιος! Να σκοτώση τους άδελφούς του για λίγα κοσμημάτα!...

Ο Μπελλάρ έδλεπε με ευχαρίστησι ότι τα λόγια του έφεραν το άποτέλεσμα που έπεθύμασε. Όλοι έκείνοι οι κακούργοι είχαν ένα δικό τους κώδικα ήθικης, που βασίζοταν στον αμοιβαίο σεβασμό και ειλικρίνεια. Κάθε παρασάσι του τους φαινόταν έγκλημα άσυγχώρητο.

Συμπληρώνοντας το έργο του, ο Μπελλάρ φρόντιζε ν' άνάψη την άπληστία τους. Τους βεβαίωνε ότι όλα εκείνα τα κλεμμένα κοσμημάτα βοισκόντουσαν κρυμμένα στο σπίτι του μαστρο-Τσέκο. Και, με το ακαταμάχητο αυτό έπιχείρημα, τους έπειθε να πιάσουν τον άνθρωπο αυτό, μέσα στο σπίτι του, και να τον υποκρεώσουν δια της βίβης να ομολογήση τη δολοφονία των συντρόφων του και να φανερώση που είχε κρυμμένο το θησαυρό.

— Θα γίνουμε έτσι όλοι πλούσιοι, δίγως πολύ κόπο! τους έλεγε.

Και συμφωνούσε μαζί τους να συναντηθούν, το άλλο πρωί, σ' ένα ώριμένο μέρος, για να ξεκινήσουν όλοι μαζί για την έπιχείρησι. Έπειτα έφευγε απ' εκεί, για να επαναλάβη το ίδιο τέχνασμα σε άλλη ταβέρνα.

Πραγματικά το έόμενο πρωί, όλοι οι χειρότεροι παληάνθρωποι της Βενετίας είχαν μαζευθή στο συμφωνημένο μέρος. Έφταναν σε μικρές ομάδες, από τα γύρω δροακία, για να συναντήσουν τον βασκόρη, που τους είχε δώσει τόσες πολύτιμες πληροφορίες και τους είχε ύποσχεθή μερίδιο απ' το θησαυρό.

Οι πρώτοι απ' αυτούς άπόρρησαν, βλέποντας να έρογνώνται κι' άλλοι γνωστοί τους. Θα ήθελαν να ζητήσουν έξηγήσεις, γιατί άρχιζαν να γίνονται πάρα πολλοί έκείνοι που θα μοιραζόντουσαν τα πλούτη του μαστρο-Τσέκο.

— Όπως όμως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, ο μεγάλος αόημος έδωσε σε όλους περισσότερο θάρος. Καθένας άρχισε να έξερεθίζει τους άλλους, με σχόλια, ούλοιάσματα και βοισιές έναντιον του μαστρο-Τσέκο.

Όταν έφτασε ο Μπελλάρ, όλοι ήταν τόσο ξαναμμένοι κατά του δολοφόνου του Μόμολο και του Ταρτάλια, ώστε κανείς δεν σκέφτηκε να ρωτήση πως είχε μαζευτή τόσος κόσμος. Το πλήθος δεν περίμενε παρό το σύνθημα, για να ξεκινήσει.

Μόνον που καθένας σγεδιάζε κρυφά να υπή πρώτος στο σπίτι, να βοή το θησαυρό και να πάση το μεγαλύτερο μέρος του, πριν τον προσλάβη άλλος.

Σκεπτόντουσαν άλλωστε όλοι ότι, αφού ήταν πολλοί, θα έφευγαν ευκολώτερα απ' την τιμωρία της Δικαιοσύνης.

Ο Μπελλάρ δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να βάλη σε κίνησι, με μια του λέξι, όλο εκείνο το πλήθος. Ο κρυφός σκοπός του ήταν να το έξερεθίση έπειτα ακόμη περισσότερο και να το μεταχειρισθή έναντιον των Άρχων της Δημοκρατίας, που είχαν την ευθύνη για τα αίσχρα εκείνα έγκληματα των όργωνών τους.

Να γιατί, μόλις το πλήθος πλημμύρισε το σπίτι του μαστρο-Τσέκο, ο Μπελλάρ προχώρησε και πλησίασε στην καταπακτή, που ήξερε ότι είχε καταπατή τον Μόμολο και τον Ταρτάλια.

— Προσέξτε εδώ!... φώναξε σε όλους.

Και κίνησε το έλατήριο, που άνοιγε την καταπακτή. Ο όγλος έδγαλε μια φωνή έκπληξης και άγανακτίσεως. Ο Μπελλάρ άνοιξε έπειτα το κρυφό κλειδί του νερού, το οποίο άρχισε άμέσως να πέφτη παφλάζοντας μέσα στο πηγάδι.

— Εκεί κάτω βρίσκονται τα πτώματα των δολοφονημένων! είπε ο ίππότης. Και ποιός έξέρει πόσοι έλλοι άκούη έχουν άφίσει τα κόκκαλά τους μέσα σ' αυτό το πηγάδι...

Το πλήθος έτρεψε από όρική και μανία. Ο Μπελλάρ κοπιάζε για να το συγκρατήσει.

— Πρέπει όμως να βρούμε θετικές άποδείξεις! φώναζε. Ποιός έχει το θάρος να κατεβή μέσα στο πηγάδι;

— Εγώ! άπάντησε άδίστακτα ένας άνωπαρκος κοντός κι' άδύνατος.

— Ναί, ναι, ο Πίθκος! ούλοιασαν πολλοί. Είνε ο κατάλληλος...

Του είχαν δώσει το παρατσούκλι αυτό, για τη σωματική του διάπλασι και την ευκίνησή του.

Τον έδεσαν γογγίζοντά μ' ένα σχοινί, που Βόρκαν στην κουζίνα, και τον κατέβασαν στο πηγάδι, το οποίο άδειασε προηγουμένως.

— Η πεθερά: Τί όνειρο να βλέπν άραγε ο γαμπρός μου και φαίνεται τόσο ευχαρίστημένος...

(Σκίτσος Α. Θεοφιλόπουλου)

μέγας ο Μπελλάς με το μυστικό μηχανισμό. Εύτυχώς, δεν υπήρχε ασθένεια εκεί μέσα, γιατί ο μαστρο-Τσέκο τον έφριχνε μόνον την παραμονή κάθε καινούριου εγκλήματός του.

Μόλις ο Πιθήκος έφτασε στο βυθό, έδωσε ένα σούλισμα φοίκης. Έκείνοι που κρατούσαν την ακρη του σχοινιού, κατατόρμαζαν τόσο ώστε άνοιξαν να τον τραβούν άμέσως επάνω, πιστεύοντας ότι του είχε συμβεί κάτι σοβαρό.

Όταν όμως αυτός το ένοιωσε, άρχισε να φωνάζει με όλες του τις δυνάμεις. Ο Μπελλάς διάταξε δλους να σωπάσουν κι έσκυψε για ν' άκουση καλύτερα.

Η φωνή του Πιθήκου ανέβαινε, υπόκωφον, απ' τα βάθη του πηγαδιού.

— Όχι, όχι, μη με ανεβάζετε! Έλεγε. Ρίχτε μου άλλο ένα σχοινί, για να σας στείλω μερικά ωραία δώρα! Θα ιδίτε τί βοήκα εδώ κάτω...

Του έδωσαν πραγματικά το σχοινί και περιμέναν έπειτα με άμυμονησσία, μοντεύοντας ότι θα αντίκριζαν κάτι φοικτό...

Έπί τέλους, ο Πιθήκος φώναξε, με τη στοιγιή φωνή του, που φαινόταν σαν να έβγαίνε από τα έγκατα της γής:

— Έμπρός! Τραβήχτε το σχοινί!

Λίγα λεπτά αργότερα, μέσα στ' γενική σιωπή, ξεπρόβαλε απ' το στόμιο του πηγαδιού ένας κάτασπρος σκελετός, δευένος επίδεξια στην άκρη του σχοινιού!

Όλοι άποτραβήχθηκαν, με φοίκη. Μόνον ο Μπελλάς βρήκε το θάρρος να πιάσει το σκελετό και να τον κοιμήσει επάνω απ' το τοσοκρατημένο πλήθος.

— Θέλετε κι' άλλους τέτοιους υποναμάδες; πρόσθεσε η φωνή του Πιθήκου. Έχει υπόλοιπους εδώ κάτω!... αλόκληρο σκελετοεικόνα!

Και πραγματικά, το σχοινί ανέβασε άλλους τρεις σκελετούς. Ο Μπελλάς τούς έκανε να χορεύουν, ένας-ένας, έμπρός στα νουρλωμένα μάτια του πλήθους, που είχε παγώσει και βουβήσει... Έπί τέλους, είπε με την ήχηρή φωνή του, που έζασκούσε μια παράξενη και δυνατή νοητεία:

— Νά τί έκανε τους συντρόφους σας αυτός ο άθλιος!

— Θάνατος! Θάνατος! ούρλιασε ο δ-νλος.

— Νά τί άνέχεται η κυβέρνηση! μας, η αστυνομία μας! πρόσθεσε ο Μπελλάς.

— Θάνατος! Θάνατος!...

Οι πιο εξαστριωμένοι άρχισαν και πάλι να ψάχνουν όλο το σπίτι, αλλά χωρίς να βρουν πουθενά το μαστρο-Τσέκο και την Κασσάνδρα.

— Άφου γάθηκαν τα τέρατα, άς χαλάσωμε τουλάχιστον τη φωλιά τους! πρότεινε κάποιος.

Άμέσως ανέβηκαν μερικοί στη στέγη του σπιτιού κι' άρχισαν να την γκρεμίζουν. Όταν έφτασαν στην καπνοδόχο, είδαν έ-ξασφα κάποιον κρυμμένο πίσω της, άνάμε-σα σε μερικές μεγάλες σαίδες, στυμένες εκεί για κάποια έπισκευή του σπιτιού.

— Αυτός είναι! φώναξαν. Ο δολοφόνος! Τον τραβήξαν έξω απ' την κούπη του. Ήταν άληθινά ο μαστρο-Τσέκο.

Κόντευε να λιποθυμήσει απ' το φόβο του, καταλαβαίνοντας ότι δεν μπορούσε πια να ξεφύγει απ' την έ-νδίκησι του υ-νιασμένου δήλου. Δεν υπόρεσε να βγάλη τιμουδιά... Άφισε να τον βέσουν σφιγτά και να τον κατεβούν ανάμεσα στο πλήθος, που ήταν μαζεμένο έμπρός στο σπίτι.

Έκατό γέρια τον άρπαξαν, για να τον γτυπήσουν, να τον γρατζουνίσουν, να τον ξεσχίσουν... Τον έστυσαν τον έδωσαν, του έσχισαν τα ρούχα. Τον πέταξαν κατα-γής, δίνοντάς του γροθίες και κλωτσιές, κυλώντας τον σαν βαρέλι μέσα στη σκόνη.

Τον έσπρωξαν έτσι ως την πόρτα του σπιτιού του, τον σήκωσαν και τον κουβάλησαν δίπλα στο στόμιο του πηγαδιού, όπου βρισκόντουσαν στυμένοι οι τέσσερις σκελετοί.

— Πετάντε τον μέσα!... φώναξαν δέ-κα, εκατό στόματα.

— Νά βοή τον ίδιο θάνατο με τα θυ-ματά του!

— Ναί, αλλά νοειάζεται ασθένεια... Γιατί ο Μπελλάς είχε έξηγήσει έν τώ μεταξυ πως ακριβώς είχε δολοφονήσει ο μαστρο-Τσέκο τόσους δυστυχισμένους.

Ο ασθένεια υπήρχε πρόχειρος, στην αλή του σπιτιού.

Έφρασαν μια ποσότητα απ' αυτόν, τον έδωσαν στο πηγάδι κι' έτοιμάσθηκαν να πετάξουν μέσα τον μαστρο-Τσέκο.

— Μιά στιγμή! φώναξε κάποιος. Νά μάς πη που έχει κρύψει το θησαυρό του! Άλλά ο κακούργος δεν ήταν πια σε θέ-σι να μιλήσει, ούτε να καταλάβει. Είχε κα-ταντήσει ένα ανθρώπινο κουρέλι. Βουτηγ-μένο στο αίμα...

— Νά βρούμε και την Κασσάνδρα του! πρότεινε μια γυναίκα.

Οι έρευνες ξανάρχισαν, πιο έπιμονες. Έπιτέλους, σε μια γωνία του υπογείου βρέθηκε ένας μυστικός διάδρομος, που ά-δηνούσε έξω απ' το σπίτι. Μερικοί άνδρες γάθηκαν μέσα σ' αυτόν, και βγήκαν κον-τά στο γειτονικό κανάλι, σε μια μικρή προκυμαία γεμάτη από σωρούς ξυλείας.

Εκεί, ανάκαλυσαν την Κασσάνδρα, κρυ-μένη άνάμεσα σε μερικούς κομμένους κο-μοιές δένδρων, μισοκαταβυμένη κι' αυτή απ' τον τρομό της.

Την άρπαξαν απ' τα πόδια και την έ-τραβήξαν έξω απ' το καταφύγιο της. Εί-δαν τότε ότι κρατούσε σφιγμένα στο στή-θος της δύο μεγάλα δέματα.

— Θα σας κάνω πλούσιους, αν μ' άφί-σετε να φύγω! τραύλισε εκείνη. Έγώ εί-μαι άθωα... δεν φταίω καθόλου για τα εγκλήματα του άνδρου μου!

Τρεις ή τέσσερις γροθίες στο κεφάλι την έκαναν να χάσει τις αισθήσεις της. Ώστό-σο τα γέρια της εξακολούθησαν να σφί-γουν στασιμωδικά τα δύο δέματα.

Οι άλλοι της τα πήραν διά της βίας, τα άνοιξαν και βρήκαν μέσα άθονά κομμήμα-τα και χυστά νομισματα μεγάλης αξίας. Ρίχθηκαν άχόρτατα πάνω στην ανέλπιστη αϊτή λεία, γέμισαν τις γροθίες τους και τις τσέπες τους. Έπειτα άρχισαν να φω-νάζουν στους άλλους συντρόφους των:

Οι άλλοι της τα πήραν διά της βίας, τα άνοιξαν και βρήκαν μέσα άθονά κομμήμα-τα και χυστά νομισματα μεγάλης αξίας. Ρίχθηκαν άχόρτατα πάνω στην ανέλπιστη αϊτή λεία, γέμισαν τις γροθίες τους και τις τσέπες τους. Έπειτα άρχισαν να φω-νάζουν στους άλλους συντρόφους των:

Ο Μπελλάς, που βρισκόταν στην άσχη-ρή επί κεφαλής, κατάφερε σιγά-σιγά να μεί-νει πίσω, άφισε να προσπαθήσει το πλῆ-θος κι' έπειτα έπήγε κατ' ευθείαν στη Γα-λική Προεδρία όπου διηγήθηκε στον πρεσ-βευτή όσα είχαν συμβεί.

Ένας παράξενος και υπόκομος θόρυβος έφτανε από μακριά, σαν κύλισμα βροχής καλοκαιρινής ύπρας.

Είπε πιστολιές και πυροβολισμοί με άκορεβούζια, είπε ο Μπελλάς. Φαίνεται ότι το πλήθος γτυπήθηκε κιόλας με τη φορούα του Άγιου Μόσκου.

Ο πρέσβυς έτίπαιε τα γέρια του με ίκα-νοποίηση.

— Η μηχανή λειτουργεί όπως θελήσα-με! δήλωσε. Πρέπει τώρα να προετοιμα-σωμε την τελευταία και σπουδαιότερη πρά-ξι του δράματος: την άπελευθέρωσι του άθώου κομήτη Γουιάνι.

— Θα γίνει κι' αυτό σύντομα. Βεβαίω-σε ο Μπελλάς.

Πραγματικά, ο ζωντανός γείμαρος, που είχε ξεκινήσει απ' το σπίτι του μαστρο-Τσέκο, είχε μεγαλώσει σιγά-σιγά, στο δρόμο. Η αστυνομία, ειδοποιημένη κάπως άσφα για τη λαϊκή έξέγερσι, προετοίμασε βιαστικά μια άμυντική γραμμή κοντά στο Δογικό Μέγαρο, ενώ συγχρόνως έστελνε άπεσταλμένους για να συγκεντρώσει τους άνδρες της και τους υιοδοφόρους που βρι-σκόντουσαν σε διάφορες κατασκήνωσεις.

Ελπίζε να υποδεήσει να προικυκλώσει σύν-τομα το πλήθος και να σβύσει την πυρκαϊά στην άσχη της.

Το Συμβούλιο των Τριών είχε μαζετρί έν τώ μεταξυ στο γραφείο του Δόγη, για να πάρει μια άπόφασι. Μάντεψε ότι κάποια κοινή υυστοποίησης δύναμις είχε ποικαλέ-σει την καινούργια εκείνη θύελλα. Ποιά δ-μως ήταν η δύναμις αυτή;...

ΙΕ

Όταν είχε άπόκαλυφθή και ματαιωθή το μυστικό σνέδιο της άπελευθέρωσης του φυλακισμένου Γουιάνι, το Συμβούλιο των Τριών κατάληξε άμέσως ότι η προσπάθεια εκείνη είχε άθωνανθή από κάποιο ίσχυρό πρόσωπο. Με την έλπίδα ν' άνακαλύψει το πρόσωπο αυτό, υπέβαλε σε οικιστά βασι-νιστήσια τον υποκόμπη Ντεκουρσέλ και τον πάτερο-Λατάντζιο. Κι' οι δύο άδωε έ-δειξαν άξιοθαύμαστη άντοχή. Το μυστικό δεν έδινε απ' τα νείλη τους.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

— Τη βοήκαμε!... Την άνακαλύψαμε! — Έχει μαζί της και το θησαυρό!

Έκείνοι έτρεξαν προς τα εκεί, πασχί-ζοντας να φτάσει καθένας πρώτος.

Άδιδαφορόντας για την Κασσάνδρα, ά-σχαλήθηκαν άποκλειστικά με το υπόλοιπο του θησαυρού, προσπαθώντας ν' άποτάξουν ό,τι μπορούσαν. Μόνον όταν δεν άπόμεινε πια τίποτε, θυμήθηκαν ότι τέλους τη λι-ποθύμη γυναίκα. Την έπιασαν και την έ-τραβήξαν προς το σπίτι, με άγριες φωνές και φοβέρες.

Την έφεραν ως το πηγάδι και την πέ-ταξαν μέσα, μαζί με τον άνδρα της. Ά-νοιξαν έπειτα τον κορμό του νερού.

Ο ασθένεια άρχισε να βράζει άμέσως, σηκώνοντας πυκνές στήλες ατμού...

Ο άλλος, μεθυμένος από άγνοια ναός, έσπασε σε φωνές ίκανοποίησης. Είχε τι-μωρήσει τους δύο κακούργους άνάλογα με τα εγκλήματά τους!

Ο Μπελλάς, που είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, έκρινε ότι ήταν καιρός να έ-πέμει, πριν σβύσει η έξασχη του πλήθους. Άρπαξε ένα από τους σκελετούς, τον σή-κωσε ψηλά και φώναξε:

— Δεν θα έχη συμπληρωθή η δικαιοσύ-νη, αν δεν πάμε άμέσως να ζητήσωμε λο-γαριασμό από την κυβέρνηση γι' αυτές τις άτιμιές! Ο λαός βασώθηκε επί τέλους αὐ-τά τα σίγη! Ένωσε να γίνει κυρίαρχος και να διαλέξει ο ίδιος τους κυβερνήτες του!

Ο γενικός έρεθισμός ήταν τόσος, ώστε κανείς δεν έσκέφθηκε ότι ο Δόγης και το Συμβούλιο του κρατούσαν άκούη την έξου-σία στα χείρια τους κι' είχαν στις διατα-γές των μια ίσχυρη αστυνομία. Ικανή να άντισταθή σε κάθε έπίθεσι. Ο άλλος δέ-γθηκε άδίστακτα την πρότασι του Μπελ-λάς. Κι' όλόκληρη εκείνη η άθωροπαθά-λσσα ξεκίνησε προς το κέντρον της πό-λεως.

Ο Μπελλάς, που βρισκόταν στην άσχη-ρή επί κεφαλής, κατάφερε σιγά-σιγά να μεί-νει πίσω, άφισε να προσπαθήσει το πλῆ-θος κι' έπειτα έπήγε κατ' ευθείαν στη Γα-λική Προεδρία όπου διηγήθηκε στον πρεσ-βευτή όσα είχαν συμβεί.

Ένας παράξενος και υπόκομος θόρυβος έφτανε από μακριά, σαν κύλισμα βροχής καλοκαιρινής ύπρας.

Είπε πιστολιές και πυροβολισμοί με άκορεβούζια, είπε ο Μπελλάς. Φαίνεται ότι το πλήθος γτυπήθηκε κιόλας με τη φορούα του Άγιου Μόσκου.

Ο πρέσβυς έτίπαιε τα γέρια του με ίκα-νοποίηση.

— Η μηχανή λειτουργεί όπως θελήσα-με! δήλωσε. Πρέπει τώρα να προετοιμα-σωμε την τελευταία και σπουδαιότερη πρά-ξι του δράματος: την άπελευθέρωσι του άθώου κομήτη Γουιάνι.

— Θα γίνει κι' αυτό σύντομα. Βεβαίω-σε ο Μπελλάς.

Πραγματικά, ο ζωντανός γείμαρος, που είχε ξεκινήσει απ' το σπίτι του μαστρο-Τσέκο, είχε μεγαλώσει σιγά-σιγά, στο δρόμο. Η αστυνομία, ειδοποιημένη κάπως άσφα για τη λαϊκή έξέγερσι, προετοίμασε βιαστικά μια άμυντική γραμμή κοντά στο Δογικό Μέγαρο, ενώ συγχρόνως έστελνε άπεσταλμένους για να συγκεντρώσει τους άνδρες της και τους υιοδοφόρους που βρι-σκόντουσαν σε διάφορες κατασκήνωσεις.

Ελπίζε να υποδεήσει να προικυκλώσει σύν-τομα το πλήθος και να σβύσει την πυρκαϊά στην άσχη της.

Το Συμβούλιο των Τριών είχε μαζετρί έν τώ μεταξυ στο γραφείο του Δόγη, για να πάρει μια άπόφασι. Μάντεψε ότι κάποια κοινή υυστοποίησης δύναμις είχε ποικαλέ-σει την καινούργια εκείνη θύελλα. Ποιά δ-μως ήταν η δύναμις αυτή;...

ΙΕ

Όταν είχε άπόκαλυφθή και ματαιωθή το μυστικό σνέδιο της άπελευθέρωσης του φυλακισμένου Γουιάνι, το Συμβούλιο των Τριών κατάληξε άμέσως ότι η προσπάθεια εκείνη είχε άθωνανθή από κάποιο ίσχυρό πρόσωπο. Με την έλπίδα ν' άνακαλύψει το πρόσωπο αυτό, υπέβαλε σε οικιστά βασι-νιστήσια τον υποκόμπη Ντεκουρσέλ και τον πάτερο-Λατάντζιο. Κι' οι δύο άδωε έ-δειξαν άξιοθαύμαστη άντοχή. Το μυστικό δεν έδινε απ' τα νείλη τους.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Το ίνστιτούτο των φυτών

Μεταβλητή της άνθραξης και της καρποφορίας

Σε μια έκτασι 300 στρεμμάτων, έξω απ' τη Νέα Υόρκη, οι έπιστή-μονες του "Ίνστιτούτου φυτολογι-κών Έρευνών Μπούς Τάμπσον" κα-ταρτώνουν άπίστευτα θαύματα. Κά-νουν τα φύλλα να βγάσουν ρίζες και τις ρίζες να βγάσουν λουλου-διά, τα άγριοχόρτα ν' αυτοκτονούν και τις ντομάτες να μην έχουν σπό-ρους... Στον άπεραντο αυτό πει-ραματικό κήπο, άναστατώνονται οι έποχές του έτους. Οι πασχαλιές άνθίζουν τον Οκτώβριο και τα χρυ-σάνθεμα το Μάιο. Ένώ συνήθως το Νοέμβριο τα περιβόλια βυθίζονται στο χειμωνιάτικο ύπνο τους, στο "Ίνστιτούτο Μπούς Τάμπσον" οι α-ζαλέες κι' οι γκλυσίνες βρίσκον-ται τότε σ' όλη τους την άνθησι...

Οι ειδικοί του "Ίνστιτούτου" υπο-βάλουν τα φυτά και τα δέντρα σε κάθε είδους "μαστούρια", χάριν της Έπιστήμης. Τα παγώνουν, τα έμ-ποτίζουν με γκάς, τα συγκλονίζουν με ηλεκτρισμό, τα διατρέφουν με βιταμίνες και όρμονες. Έξαναγκά-ζουν τις ντάλιες να κοιμούνται την ημέρα και τα γεράνια ν' άγρυπνούν όλη τη νύχτα.

Κάνουν τα μίλια είτε να ώριμά-σων πρώιμα, είτε να κορμωθούν στα δέντρα ως ότου η γη σκεπα-σθή από χιόνι. Το ίδιο έπιτυγχά-νουν στην άνθησι των τριαντάφυλ-λων. Άναγκάζουν τους βολβούς του γλαδιόλου να βλαστήσουν ευ-θύς μόλις φυτευθούν ή αντίθετως να μείνουν άποθηκευμένοι επί 2 χρόνια χωρίς να πετάξουν βλαστά-ρια...

Η ίδρυσις αυτού του "Ίνστιτού-του" άφαιλεται σ' ένα τυχαίο γεγο-νός. Πρὸ 39 έτών, ένας άνεσκόμος του Σικάγου πρόσθεσε ότι κάποια μυστηριώδης αϊτία άποκοιμίζει τα γαρύφαλα του κήπου του! Ζήτησε τότε τη βοήθεια των ειδικών του Πανεπιστημίου. Ο φυσιολόγος Ουίλ-λιαμ Κρόκερ ανέλαβε την υπόθεσι, έρευνήσε επί πολλές έβδομάδες και διεκάλυψε έπιτέλους το μυσ-τήριο: Σε απόστασι 50 μέτρων απ' τον κήπο είχε ραγίσει ένας υπό-γειος σωλήνας γκαζιού. Το άεριο έσφενγγε και σκορπίζονταν όριζον-τίως μέσα στη γη — γιατί ο χειμώ-νας είχε δημιουργήσει ένα παγω-μένο στρώμα στην επιφάνεια του εδάφους που δεν άφινε να περά-ση το γκάσι. Η έπίδρασι λοιπόν του άεριου στις ρίζες των γαρύφα-λων τα νάρκωνε.

Έπρεπε τώρα να εξακριβωθή ποιά απ' τα διάφορα συστατικά του γκαζιού προκαλούσε αυτό το άπο-τέλεσμα. Ο Κρόκερ τα δοκίμασε ό-λα, ένα-ένα, και βρήκε τέλος ότι η παροδενή εκείνη ένέργεια ώφει-λετο στο "αιθυλένιο" (ένα κοινό άέριο, που υπάρχει στα άνθρακω-χυκεία, στον καπνό του τσιγάρου ή του καίμενου χαρτιού κλπ. και γού χρησιμοποιείται στα νοσοκομεία ως αναισθητικό). Πειραματίθηκε έπειτα μ' αυτό σε μοσχομυτζέλα, σε τριαντάφυλλα και σ' άλλα λουλου-δια και διαπίστωσε ότι έπρεσαν ό-λα σε γάρχη κι' έβριχναν τα φύλ-λα τους.

Χάρις στην άνακάλυψι του Κρό-κερ, το είδυλένιο προσφέρει ση-μερα πολύτιμες ύπηρεσίες στη γε-ωργία και την άνθοκομία. Θεραπεύει τις άρρωστίες του καπνού έπι-ταχύνει την ώριμαν των φρού-των δίνει ώσριο χρώμα στα άνοι-μικά πορτοκάλια κλπ.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Τοχετά, άνώδυνος και χωρίς φη-μάδια Θεραπευτική, ηρε-σαστική, άκρης λίπιδου και έλκρου δερμάτος, πύατος κό-μης, παγάδες κτλ. Είδικος Ι. Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33.039. Η πρώτη έπίσκεψις ΔΕΥΤΕΡΑ.

Μετά τον πρώτο πόλεμο, ο πλου-σιος Άμερικανός Ουίλλιαμ Μπούς Τάμπσον ίδρυσε ένα "Ίνστιτούτον για τέτοιου είδους έρευνες πάνω στα φυτά. Κι' άνέθεσε τη διεύθυν-σί του στον Κρόκερ. Έκείνος δια-λεξε τους κατάλληλους συνεργά-τες, κι' από τότε συνεργάζονται ά-κούραστα μαζί τους για τη μελέτη της ζωής των φυτών, την καταπο-λέμησι των άσθενειών τους και τη μεταβολή της άνθραξης και της καρποφορίας των.

Βρήκαν δυο χημικές ουσίες, που κάνουν ν' άνθίζουν το φθινόπωρο οι πασχαλιές κι' άλλα άνοιξιτικά λουλούδια. Με τις ίδιες εξαναγκά-ζουν τους γλαδιόλους να βγάλουν ωραιότατα λουλούδια άμέσως μό-λις φυτευθούν οι βολβοί τους (πρό-βλημα που άπασχολούσε από πολ-λά χρόνια τους άνθοκόμους).

Τα όπωροφόρα δέντρα των ευ-κρατών χωρών χρειάζονται μια πε-ρίοδο κρύου, για να δώσουν άφθo-νους καρπούς. Έχει παρατηρηθή ότι, όταν ένας χειμώνας δεν είνε αρκετά ψυχρός, το καλοκαίρι οι ρο-δοκανιές κι' άλλα δέντρα έχουν έ-λαχιστη παραγωγή. Η έπίδρασι λοιπόν του ψύχους μπορεί ν' ανα-πληρωθή με την ένέργεια των δυο χημικών ουσιών που προαναφέραμε.

Άλλα οι έπιστήμονες του "Ίνστι-τούτου" μεταχειρίζονται κι' άλλα μέ-σα για να έπιταχύνουν το έργον της φύσεως. Οι τριανταφυλλίες π. χ. άνθίζουν γρηγορώτερα και βγά-ζουν περισσότερα μπουμπούκια, με την έπίδρασι διοξειδίου του άνθρα-κος. Το περίεργο δε είνε ότι το ί-διο άέριο κάνει τα μπουμπούκια των τριαντάφυλλων ν' άσφουν ν' άνθίζουν!

Για ν' άνθίσουν οι ντάλιες και τα χρυσάνθεμα έξω απ' την εποχή τους, άρκεί να περουν ένα μέρος της ημέρας στο σκοτάδι. Αντίθε-τως, τα μαρούλια και τα ραδικία άναπτύσσονται καταπληκτικά, αν πέφτουν πάνω τους όλη τη νύχτα τε-χνικό φως και τα έμποδίζει να "κοιμηθούν".

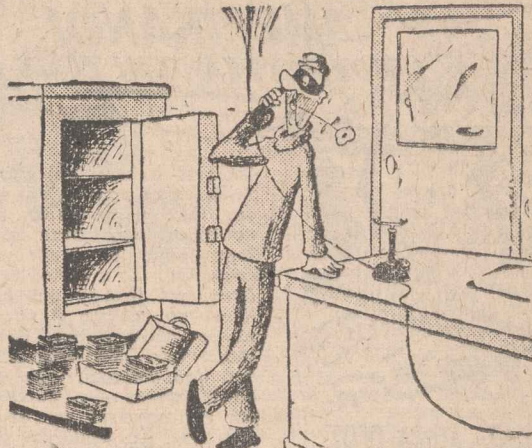
Εξαιρετικό ένδιαφέρον παρου-σιάζουν οι έργασίες του "Ίνστιτού-του" γύρω απ' τις όρμονες των φυ-τών — τις μυστηριώδεις αυτές ου-σίες, που μπουρούν να αλλάξουν ό-λόκληρα τη ζωή και τη μορφή ενός λουλουδιού ή ενός λαχανικού. Λί-γες σταγόνες μιας τέτοιας ουσίας κάνουν τις ντομάτιες να πάρουν σχήμα τριμπουτών. Με μιαν άλλη όρμονή, πρὸνώνονται ντεματίες, πι-περιές και άννουρια δίχως σπό-ρους. Με άλλες πάλι τα μίλια κι' οι ντομάτες ώριμάζουν 2-4 βδομά-δες ενωρίτερα, οι βαμπακίες σκη-ματίζουν όλο τα κουκούλια τους συγχρόνως, τα δέντρα βγάδουν ρί-ζες στο ένα πέμπτον του κανονι-κού χρόνου.

Υπάρχουν ες άλλου όρμόνες, που έπιδραδύνουν πολύ τη φυτική ζωή. Μ' αυτές, οι πατάτες μπουρούν ν' άποθηκευθούν όσονόπιατε καιρό σε σπηλιωμένη βελιοκορσία, χωρίς φυνεσι, δίχως να βλαστήσουν ή να ζαρωσουν. Σημειώτεν ότι, όταν οι κοινές πατάτες φυλάνονται σε ψυ-χρά ύπογεια για να διατηρηθούν, ένα μέρος του αιώλου των μετα-βάλλεται σε άσκαρον, το οποίο κάνει τις πατάτες να ακουραίνον στο πνάνισμα. Αυτό λοιπόν δεν συμβαίνει, όταν χρησιμοποιούνται οι ειδικές όρμόνες για την άποθή-κευσι της πατάτας.

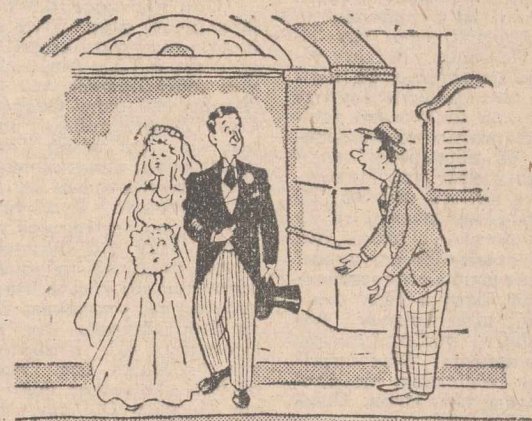
Ραντίζοντας το καλοκαίρι τις μη-λιές με μια όρμονή, προάγεται η κοινείς το πείσιμο των φρούτων πριν απ' την ώριμανή τους. Άλλη όρ-μόνη, που χρησιμοποιείται, το εθινό-μωρο, στις μηλιές καθυστερεί την άνοιξιτική άνθησι τους ως ότου περάση ο κίνδυνος της παγωνιάς.

Μια όκουν έπιτυχία των έπιστή-μόνων του "Ίνστιτούτου" είνε η έ-ξής: Ένα είδος κρινού άνθίζει το Μάιο κι' ένα άλλο τον Οκτώβριο. Δεδομένου δε ότι η γύρις των κρι-νων δεν ζή περισσότερον από 15 μέ-ρες, φαίνεται άδύνατο το "ζευγά-ρισμα" των δυο αυτών ποικιλιών. Με μια νέα λοιπόν μέθοδο, η γύρις δι-επρεται ζωντανή επί ένα όλόκληρο έτος. Έτσι, καθυρσθή να δημι-ουργηθή μια καινούργια ποικιλία κρινων, με υπέρκοη ωριμωσι κι' έ-ξαιρετική άντοχή στις άρρώστιας.

Ο. ΜΠΡΟΥΝΕΛ

Ο διαρρηκτής: Πώς είπατε; Έχετε λαμ-βάνειν; Δεν πιστεύω, κύριε, να μπουρέση το γρα-φείο να σας πληρώση αυτές τις μέρες...

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Έλα άγάπη μου... Άς ξεχάσουμε το καυγάδι-κι μας... κι' άς συμφιλιωθούμε!...

Η ΝΤΑΜΑ

Αίντε οε παϊδιά, τελειώνετε, γιατί μουδια-σα!...

— Δεν μπουρούνα να κάνω άλλοιώς!... Άν κα-θυστέρουσα λίγο άκούη, θα έχανα το τρέινο!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ
Δισεκατομμυριούχος

Ένας άνθρωπος μπορεί, αν θέλει, να σταματήσει τη ζωή και την κίνησή των 'Ηνωμ. Πολιτειών. Αμέσως τότε τα ενοστάσια θα κλείσουν, εκατομμύρια εργάτες θα μείνουν άνεργοι, τα τσάρνα θα πάνουν να κυκλοφορούν, θα σβύσουν οι φωτιές, θα επιγραφές του Μπουτ-γουςί και, το χειμώνα, 30 εκατομμύρια οικογένειες θα ξεπαγιάσουν... Αυτά όλα έχουν συμβεί ήδη και μπορεί να ξανα συμβούν οποτεδήποτε. Έφ' όσον ο Τζών Λιούτις θα μένει άρχηγος των 600.000 συνδικαλισμένων ανθρωσκούχων, θάνα, πανί-σχυρος κυρίαρχος της εθνικής ζωής των 'Ηνωμ. Πολιτειών.

Οι ανθρωσκούχοι του τον λατρεύουν. Οι άλλοι ενογά-τες τον μισούν, κι' ακόμη πε-ρισσότερο οι ενοδοτάι. Πάντως, είνε σήμερα μια με-γάλη δύναμη. Κανείς άλλος δεν άποχτησε ποτέ τόσο έ-πιρροή στις έργατικές τά-ξεις της 'Αμερικής — έπο-μένως και στην πολιτική. Είνε σήμερα 66 ετών, σω-στός γίγας με κοκκινωπά μαλλιά, που έχουν άρχισεί ν' άσπορίζουν, με φουντωτά κι' άπειλητικά φουδια, τε-τραύγωνο σαγόνι και φωνή βροντερή. Ζυγίζει 110 κι-λά. Όταν σφίγγει θυμωμέ-να τις γροθίες του, οι αντί-παλοί του άποσβηχνοούν έ-να μέτρο, γιατί έχει συμβή έπανεπιθυμώμενος να τις με-ταχειρισθί ώς... πειστικό έπιχειρήμα!

Ο υπεράσπιστής αυτός των έργατών έχει ώστόσο μια ώραία Βίλλα, κοντά στην Ουάσινγκτον, με μισή Λι-μουζίνα πολυτελείας. Ένα σωφό με στολή, καπνίζει πούρα, άκοιβά σαν του Τσώτσλι, πληρώνεται άπ' το συνδικάτο του 50.000 δολάρια το χρόνο και περ-νάει ζωή μεγάλου κεφαλαιο-κράτου! Όταν, στις άπερ-γίες που προκαλεί κάθε τό-σο, οι ανθρωσκούχοι σφίγ-γουν το ζωνάκι τους, αυτός δεν στενοχωρείται καθόλου, τρώγοντας λουκούλεια στο ρεστώσαν «Κάολτον», το κα-λύτω της Ουάσινγκτον!

Ο Τζών Λιούτις ήταν γιος έργων ανθρωσκούχου, που είνε μεταναστεύσει άπ' την Ουάλλια στην 'Αμερική,

Γνώρισε σκληρή και δύσκολη ζωή στα παιδικά του χρό-νια. Τον καιρό εκείνο, έπι-κρατούσε στην άμερικανική Βιομηχανία ο νόμος της ζούγκλας. Στις άπεργίες, οι εργοδότες ήθεραν μια μόνο λύση: το ρόπαλο ή την ά-πόλυση των άπεργών. Ο πα-τέρας του Τζών σημειώθηκε στο μαρτυρίακά, γιατί χα-ρακτηρίσθηκε ως έπικίνδυ-νος έπαναστάτης και συνδι-καλιστής. Τον έδιωξαν άπό παντού. Σε ηλικία 14 ετών, ο γιος του έγινε κι' αυτός ανθρωσκούχος, για να συν-εισφέρει στο σπίτι.

Όσο προχωρούσε ο συν-δικαλισμός, σιγά-σιγά και δειλά, άποκτούσε μεγαλύτε-ρο κύρος ο Τζών Λιούτις. Έ-γινε αντιπρόσωπος των αν-θρωσκούχων στην Ουάσινγ-κτον, έγκαταστάθηκε μονί-μως και για πάντα στην πρωτεύουσα, έδοικειώθηκε με τους πολιτικούς και με τις μηχανορραφίες. Στο τέλος του πρώτου παγκοσμίου πο-λέμου, ήταν πια διάσημος. Έγινε πρόεδρος του συνδι-κάτου του και κήρυξε μια ά-περγία, που παρέλυσε όλα τα ανθρωσκούχια των 'Ην. Πολιτειών και σταμάτησε την οικονομική ζωή. Άρχι-σε έτσι μια φανερή πάλη με τον Πρόεδρο Ουίλσον, Έμ-πρός στις άπειλές της κυ-βερνήσεως, υπεχώρησε κι' έλυσε την άπεργία. Έπέτυ-χε όμως τελικά την αύξησι των ήμερομισθιών των αν-θρωσκούχων κατά 33%. Με τη νίκη του αυτή, έγινε το είδωλό τους.

Άγωνιζόταν σαν λιοντά-ρι, μεταχειριζόταν κάθε μέ-σον πίεσεως. Ήταν θαυμά-σιος ρήτωρ. Με τους βου-ληθμούς του και τα άποστά-σματα που άπήγγελλε άπ' τη Βίβλο κι' άπ' το Σαίξ-πηρ, έπεβάλλετο στους αντι-πάλους του. Άλλοτε πάλι μιλούσε, με λυγμούς στη φω-νή, για τις παύλες και τα πεινασμένα παιδιά των έρ-γατών. Και φώναζε άπειλη-τικά στους μεγαλοβιομηχα-νους:

—Όστόσο, έσείς έχετε Βίλλες, αυτοκίνητα, γιάτ!

Το 1933, μετά τη μεγά-λη οικονομική κρίσι, άνειρεύ-θηκε να γίνει άρχηγος όλης της άμερικανικής ενοατικής τάξεως. Έν τώ μεταξύ, ο συνδικαλισμός είχε γίνει ί-σχυροτάτος στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Η «'Αμερικανική 'Ομοσπονδία Έργασίας» ά-ριθμούσε εκατομμύρια μέλη, υπό την προεδρεία του Ουί-λλιαμ Γκορν. Ο Λιούτις ά-ποφάσισε να χτυπήσουν οι εργάτες όλες τις Βιομηχανί-ες: χαλυβουργεία, εργοστά-σια αυτοκινήτων και χημι-κών προϊόντων, κλπ., που εί-ναν άρνηθί ως τότε ν' άνα-γνωρίσουν τις έργατικές όρ-γάνσεις. Άλλά ο Γκορν κι' οι φίλοι του διαφώνησαν μ' αυτό τα σενάρια. Τότε, ο Λιούτις άποχώρησε άπ' την

«'Ομοσπονδία» και ίδρυσε μια όμοια με τον τίτλο «Συ-νέδριον Βιομηχανικών 'Οργα-νώσεων».

Το 1940, το «Συνέδριον» είχε τόσα μέλη, όσα ή πα-λιά «'Ομοσπονδία». Ο Λι-ούτις είνε έπιτύχει παντού, με τις άγορεύσεις του, με τις άπεργίες και με καταλήψεις εργοστασίων — πράγμα ά-νηκουστο για τις 'Ηνωμ. Πο-λιτείες. Τον έσπρωχνε ώστό-σο μια άγρόταγη δίωξη για έξουσία. Άρχισε να ψιθυρί-ζεται ότι φιλοδοξούσε να γί-νη Πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πο-λιτειών!

Πάντως, ήθε σε σύγκρου-σι με το Ρούζβελτ κι' έδγα-λε λόγους εναντίον του σ' όλη τη χώρα. Στις έκλογές του 1940, υποστήριξε τον αντίπαλό του, τον Ουίλκνις, δήλωσε δε ότι, σε περίπτω-σι έπανεκλογής του Ρούζ-βελτ, αυτός θα παρητείτο...

Αυτή τη φορά όμως το παύκανε... Οι εργάτες δεν τον άκολουθήσαν στην πολιτική. Ο Ρούζβελτ έμει-νε Πρόεδρος. Κι' ο Λιούτις κράτησε την ύπασχέσι του: Παρατήθηκε άπ' το «Συνέ-δριον».

Άπό τότε, έπί 5 χρόνια, πολέμουσε το Ρούζβελτ ά-μειλικά και ύπουλα, δημι-ουργώντας κάθε είδους δυσ-χερείες, άκουη κι' άφού βγή-κε στον πόλεμο ή 'Αμερική. Μέσα σε 5 χρόνια, προκά-λεσε 8 άπεργίες ανθρωσκού-χων, που παρέλυσαν τη ζωή της χώρας. Και, κάθε φορά, κερδίζει: 'Ανέβαιναν τα ήμερομισθία και λιγότευαν οι ώρες έργασίας.

Μετά το θάνατο του Ρούζ-βελτ, πίστεψε και πάλι πως είχε φτάσει ή ώρα του. Τά-βαλε με τον Τρούμαν, θω-ροντας τον πιο αδύνατο. Προκάλεσε νέες άπεργίες, έ-σπειρε τη διχόνοια στις τά-ξεις των έργατών. Ο Τρού-μαν έχασε πια την ύπουλή του και το 1946, διέταξε την ποινική του δίωξι. Το 'Ανώτατο Δικαστήριο κατα-δίκασε αυτόν και το συνδι-κάτο του σε τεράστια πρόσ-τιμα.

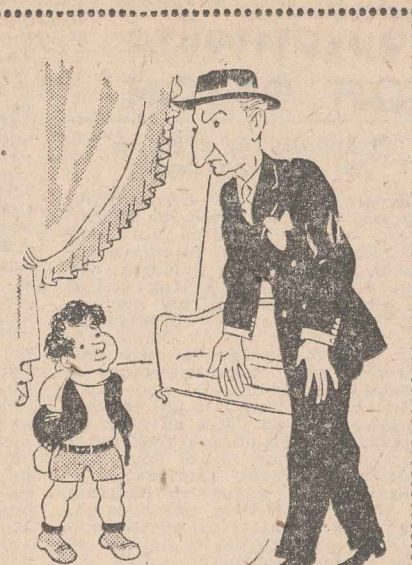
Μά ο Λιούτις δεν είχε δα-μασθή. Μερικές μέρες μετά την καταδίκη του, διέταξε τους ανθρωσκούχους του να διακόψουν έπί μια βδομάδα την έργασία «είς ένδειξιν πένθους για τα θύματα της έκρήξεως ενός ανθρωσκού-χείου».

Όστόσο οι 'Αμερικανοί εργάτες έχουν άρχισεί να δυσπιστούν προς τον έπιφο-δο αυτό δημαγωγό. Του μέ-νουν, βέβαια, οι πιστοί αν-θρωσκούχοι του. Γι' αυτό έ-ναν 'Αμερικανός πολιτικός έιπε τελευταίως:

—'Ας έσφοισθί το γοη-γορώτερο ή άτομική ένέ-ργεια! Θά μάς άππαλλάξη έ-πιτέλους άπ' αυτό το Τζών Λιούτις!...

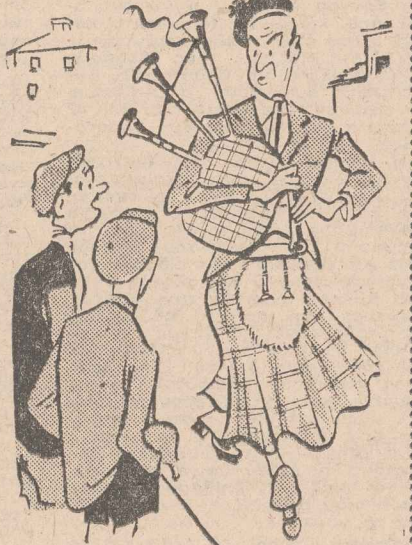
Πώς να δένετε κόμπους

Ένας Άγγλος ναυτικός, ο Κλίφφοντ 'Ατολεύ διέ-θεσε σαράντα χρόνια της ζωής του στη συγγραφή έ-νός έργου, που αναφέρεται στους... κόμπους. Ο 'Ατ-λεύ υποδεικνύει μέσα σ' αυτό 3900 τρόπους δειμά-τος ενός κόμπου. Το έργο του στολίζεται από 7.000 σχετικές εικόνες.

— Είνε αλήθεια μπουπά ότι υπά-χουν ζωα που αλλάζουν τη νούνα τους κάθε χρόνο;

— Μπορεί παιδί μου, αλλά μην το πής της μεμψ σου!

ΜΑΚΡΥΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

— Δεν ντρέπεται κοτζάμ άνδρας και ν' άκολουθί τη μόδα!...

Χωρίς λόγια

Πώς θα κερδίσετε ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΟ

Συμβουλές στις δεσποινίδες

Δεν είναι ίδιος ο τρόπος, με τον όποιο κερδίζονται τα διά-φορα είδη των συζύγων. Χρει-άζονται για καθένα ώρισμένες γνώσεις και μικροτεχνάσμα-τα...

Άν θέλετε π.χ. να παντρευ-θίτε μ' έναν άνθρωπο ώριμο, πλούσιο, που αγαπάει την πο-λυτέλεια, τις ώμοιες γυναίκες, την κομψότητα και την καλή κουζίνα, φροντίστε να έχετε πολύ κομψή και πολύ «γυναι-κά». Μη ζητάτε να παραστήτε-τε την άμωθη κοπελλίτσα, ούτε τη διανονουμένη. Κανείς άπ' τους δυο αυτούς τύπους δεν θα έσεί. Όταν σας προσ-καλέση να χορεύετε, φερθήτε έξαιρετικά έπιφυλακτικά, γιατί είναι δύσπιστος.

Προτιμάτε ένα αίσθημα, συνεσταλμένο αλλά γοητευτικό, που άνειρεύεται ένα έδωδες νοικοκυριό και μια άξιολάτρευ-τη γυναικούλα; Μιλήστε του πολύ για τη υπέρτα του και λίγο για τη δική σας. Άναπο-λήστε τις παιδικές αναμνήσεις σας. Χαϊδέψετε ή τρυφερό συγ-κίνησι τις έσπδες υπυόκλης ενός υπέυτη 3 ετών. Φροντίστε να ντύνεσθε άπλά και κομψά, έτσι ώστε να μην περιφάνος για σας, να σας θαυμάζη, αλλά να μη φοβάται την υπεροχή σας.

Θέλετε να παντρευθίτε έναν άντρα, που περιμένει να σταθε-ροποιήση τη θέσι του για να ζητήσει σύζυγο, και που άπό-ντησε εν τώ μεταξύ τις συνή-θειες της λαίμαργίας, της τά-ξεως και της τυφλής ύπακοης στη υπέρτα του; Γοητεύετε κυ-ρίως τη υπέρτα του. Αυτή θα τον παντρεύη! Ζητήστε της τις μαγειρικές συνταγές της, συνο-δευστέ την στα καταστήματα και μη παραλείπετε να της λέ-τε: «Θέλω να ζήση μαζί μας ή υπέρτα του συζύγου μου».

Προσπαθήτε επίσης να έχετε ά-πόλυτη τάκι και άκοιδεία. Φτι-άνετε μόνι σας τα φορέματά σας. Και προυβλεψίτε τη συμ-ταγή ενός γλυκίσματος, που... θά γλυφί ή άντρας σας τα δά-τυλά του όταν το φάγη...

Άν έχετε διαλέξει έναν άν-θρωπο του κόσμου, λεπτό, εί-μα, έλαφρά Δόν—Ζουάν, γο-ητευτικό με πολύ ένδιαφέρον για το κόψιμο του κοστουμιού του, φανήτε λίγο φιλάρεσκ—δη πολύ. Μη του μιλάτε για το υοδίστο σας. Αναπολείτε υόλλον το «μυστήριό όποιον ζήτασφαήκατε». Παρακαλέστε τη γιανιά σας να σας κάη καθήσυτη ευγενείας, πούν πά-γε να τον συναντήσετε, γιατί δεν θα σας συνωρέση ποτέ για μια έλλειψη τάκτι για πρόστυ-νη νεοσυνούια με γκάφα...

Θέλετε να γίνετε γυναίκα ενός άπλου κι' ενοατικού νέου, με όμοιο πάντοτε κέφι και με τη μοναδική άπαίτησι να μη νάση το έδωδαδίο υατέ του φούτ—υπό! Έγκαταλείψτε τα ύψη τακούνια, τα ίδιόρου-μα ντενίσματα, τις άγέρονες

ΠΑΝΑΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΑΚΙΔΕΣ
ΑΚΜΗ (στυρία νεόπτος)
Ταχεία έξασφάνισι: ΓΙΟΕΛ
Βολαρίτου 12, Τηλ. 33.039

νεοσυνούιας. Να έσθε φυσική, έλαφρά μόνον μακιγιαρισμένη. Μάθετε πλέξιμο. Θά του έτοι-μάσετε έτσι ένα πουλόδεο, κι' αυτό θα τον ευχαριστήση πολ-ύ!... Άν του μιλάτε τέλος γι' άθλητικά γεγονότα κι' έπι-δείξεις, θα τον καταγοητεύ-σετε.

Μη ξεχνάτε επίσης ότι: Με το να νάει φυσική, άπλη και γοητωμένη, μια μικρή άπ' τη Νίκαια, ή Λίλια Βέττι, μά-γεψε και παντρεύτηκε τον δια-σπυότερο άπ' τους γόντες του τραγουδιού: τον περίφημο 'Ι-ταλό τενοόο Τίνο Ρόσι.

Έπειδή ήταν μια τέλεια συνενάτις, που ήξερε όμως να μη γίνεται φορτική, καθώς και γυναίκα με αντίληψη και με καλή υόρφωσι, ή Γαλλίδα δε-σποινίς Σουζάν Μπορέλ έγινε κυρία Ζωλ Μπιντά, σύζυγος του Γάλλου ύπουργού των Έ-ξωτερικών.

Όχι μόνο γιατί ήταν ώραι-οτάτη, αλλά ακόμη γιατί είνε τους τρόπους και τη διακριτι-κότητα μιας κυρίας του κόσμου, μια τραγουδίστρια στην 'Αρ-γεντινή έγινε κυρία Πεόν.

ΟΤΙΛ ΜΠΑΙΛΥ

Τά περίεργα των άρκτικών
περιοχών

Οι έξαιρετικά χαμηλές θερ-μοκρασίες που έπικρατούν στις άρκτικές περιοχές τροποποιούν τελείως τις έντυπώσεις που μας παρέχονται άπό τις αίσθήσεις. Π.χ. σε μια θερμοκρασία 50 ή 60 βαθμών Κελσίου κάτω του μηδενός ή άκτής μεταδίδεσας του ήχου είνε πολύ μεγαλύτερη παρ' ό,τι στις συνήθεις θερμο-κρασίες. Κατά τον Νορβηγό έ-ξερευνητή Βιλκζάλμουρ Στέφαν-σον, στις θερμοκρασίες αυτές, μια συνήθη διμλία μπορεί ν' άκουσθί σε άπόσταση 1 χιλιό-μέτρου, το βήμα ενός ανθρω-που σε άπόσταση 3 χιλιόμ-ετρων και το γαγνίσμα ενός σκύλου σε άπόσταση 20 χιλιό-μέτρων.

Η όρατότης αυξάνει επίσης στις χαμηλές θερμοκρασίες, γιατί ή πυκνότης των ύ-δρατμών της ατμόσφαιρας είνε εκεί πολύ μικρότερη. Τά όση π.χ. διακρίνονται καθαρώτατα και το υατί του θεατού ξεχω-ρίζει ευχερέστερα και τις έλα-χιστες λεπτομέρειες των.

Ένα άλλο περίεργο φαινόμε-νο που προκαλεί το κρύο είνε ότι έλαττώνει αισθητά την τάσι των υδρατμών. Οι υδρατμοί που άποβάλλονται άπό το στόμα κατά την άναπνοή συμπυκνών-ται με τόσο ταχύτητα, ώστε τα ζώα τρέχοντας αφήνουν πίσω τους μια «ούρα άμύλης». Σε θερμοκρασία 50 βαθμών κάτω του μηδενός, ένα «καριμπού» σχηματίζει με την άναπνοή έ-να παροπίτσασμα άμύλης γύρω του. Το ίδιο συμβαίνει και με τους τάρανδους, που δίνουν την έντύπωσι μικρών νεφών, που κυλούν πάνω στο έδαφος.

Η άσθενής τάσις των υδρα-τμών περιορίζει επίσης στο έ-λάχιστο την πτώσι χιονός.

Πραγματικά, αντίθετα με ό,τι θα μπορούσαμε να φαντασθώ-με, στις άρκτικές περιοχές χι-ονίζει πολύ σπάνια.

Έξ άλλου, οι μετακινήσεις των στρωμάτων του άέρος είνε άσήμαντες και γι' αυτό σπα-νιώτατα παρατηρούνται σφοδρόι άνεμοί και θύελλες.

Όραίο πράγμα ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ!...

Ποιος μπορεί ν' άρνηθί ότι είναι χρήσιμο νάχη κανείς τη-λέφωνο;

Κανείς!

Ρωτήστε αν θέλετε τους γει-τόνάς μας. Θά σας πούν ότι είναι άπαισιόητο και πιο χρήσι-μο άπό κάθε τι άλλο. Γι' αυτό άποφασίσαμε κι' έμεις να βά-λουμε τηλέφωνο. Την πρώτη μέρα, που το βάλαμε, στις 9.30, το πρωί με ήπρε ή νυ-νοίκα μου στο τηλέφωνο του γραφείου μου. Ήταν ευτυχι-σμένη, που άκουγε τη φωνή μου κι' ένώ χαίρομουν, που ά-κουγα τη δική της, Νομίζαμε ότι είχαμε κατακτήσει το ά-πειρο. Μας φαινόταν μεγάλο πρόβημα, που μπορούσαμε, ό-ποια στιγμή της ημέρας θέλου-με, να μιλούμε ο ένας στον άλλο.

Στις 10 π.μ. ο σήκωσα ενώ το άκουστικό άπό το γραφείο μου, πήρα τον αριθμό του σπιτιού μου και χάρισα στη γυναίκα μου την άπόλαυσι να μ' άκού-ρη να της τηλεφωνώ. Στις 10.30, μου τηλεφώνησε ή γυναι-κά μου για να μάθω αν είμαι καλά και στις 11 της τηλεφώ-νησα ενώ για να ιδώ πως είναι.

Έξακολουθήσαμε όλη την ή-μέρα να τηλεφωνώμε ο ένας στον άλλον. Το βράδυ ρώτησα τη γυναίκα μου αν μας είχε τηλεφωνήσει κανένας άλλος και ή άπάντησι της ήταν άρνητι-κή.

Ίσως, παρατήρησα τότε, να τον πιασμένη ή νοσηρή ό-ταν μας έπαιοναν. Γιατί όλη την ήμερα δεν σταματήσαμε να τηλεφωνώμε ο ένας στον άλ-λο.

Βρήκα σωστή την παρατήρη-σι μου κι' άπό τη δεύτερη μέ-ρα πάψαμε τα τηλεφωνήματα, για να μη βοή κλειστή νοση-μή, αν μας τηλεφωνήση κα-νείς.

Δεν τηλεφωνήσε όμως κανέ-νας άπολύτως. Και το δεύτε-

ρο βράδυ ή γυναίκα μου μοι έιπε ότι μας ήταν έντελώς ά-χρηστο το τηλέφωνο άφού δεν μας έπαιονε κανείς. Της είπα να κάνει ύπομνημα.

Καθήσαμε στην τραπεζαρία κι' άρχισαμε να διαβάζουμε ή μάλλον κάναμε πως διαβάζα-με τις έφημερίδες. Γιατί στην πραγματικότητα κι' οι δυο μας είχαμε το νού μας μίπως χτυ-πήσι το τηλέφωνο κι' ήμους έτοιμοι να πεταχθώμε επάνω και να σπκώσουμε το άκουστι-κό, στο πρώτο κρουδούσιμα.

Ήμους τυχερός Μόλις χτύ-πησε το τηλέφωνο, έπιασα ποώ-τος το άκουστικό ενώ ή γυναι-κά μου με κυττούσε ζηλότυπα. Ή άπογοητεύσι μου όμως την έκανε να χαρή: Ήταν μια ά-γνωστη φωνή που ζητούσε κά-ποιον κ. Έδουάρδο Ματσέτι.

—Θά κάνετε ίσως λάθος στον αριθμό, του είπα με θλίψι. Έδώ είναι το 29.176 και δεν ύπαρ-χει κανείς Ματσέτι.

—'Ακριβώς αυτός είναι ο ά-ριθμός, επανέλαθε ο άγνω-στος. Ο κ. Ματσέτι μου τον έδωσε και μου έιπε να του τηλεφωνήσω. Την έχω μάλιστα γράφει και είναι βέβαιος ότι δεν κάνω λάθος.

Στο μεταξύ ή γυναίκα μου, μούδειχνε έπιμονα το πάτωμα. —Μήπως πρόκειται για φά-ρα; είπα ενώ ή γυναίκα μου έ-ξακολουθούσε τις γκριμάτσες.

—Όχι! με δέκοψε ή γυναι-κά, κι' έτρεξε στην πόρτα. —Έχετε την καλωσύνη να περιμένετε λίγο; την άκουσα να λεί στον κύριο που τηλεφω-νούσε.

Άρπασε κατόπιν το άκουστικε κι' έτρεξε στην πόρτα.

Ματσέτι, μου έξηγήσε ό-νομάζεται ή οικογένεια του κά-τω πατώματος.

Φωνάζαμε τον κ. Ματσέτι. Ήρθε, ήρθε το άκουστικό κι' έμεις τρυφερότατα στην τρ-πεζαρία, άπό λεπτότητα. Έξ άλλου συμφωνήσαμε ότι άφού ο κ. Ματσέτι είχε δώσει τον αριθμό μου έπρεπε να φερθώ-με ευγενικά και να τον φωνά-ζουμε όταν τον καλούν.

Την τρίτη βραδυά ή γυναίκα μου, μου έιπε ότι ή άδελφή του λογιότου τηλεφωνήσε τέσσερες —πέντε φορές στο γιατρό, για-τί ή νύφη της ήταν άρρωστη.

— Τι πάθετε καλέ; Χάνατε τα βήματά σας;

— Ποιανού λογιότου; τη ρώ-
τησα.

— Εκείνου, που μένει στο
πλαινό διαμέρισμα. Είναι βλε-
πείς ειδική περίπτωση και δεν
μπορούμε να το άρνουμε.

— Η γυναίκα του είναι άρρωστη
και πάντα κοιμάται το νύκτο
ή κάτι σχετικό.

— Από τη μέρα εκείνη η αδελ-
φή του λογιότου έρχονταν και
χορομπούσε το τριήμερο

μας κάθε μέρα, από την ώρα
που η υπέρτατα μας άνοιξε το
πρώι την πόρτα για να τινάξει
τα χαλιά ως την νύκτα που
κλειδώνουμε για να πέσουμε να
κοιμηθούμε.

— Την παρακάλεσα μόνο, μου
είπε φιθυσιάζει η γυναίκα μου,
— βασίζοντας το δακτύλο της στο
στόμα για να μου δείξει ότι έ-
πρεπε να σιωπήσω, γιατί κά-
ποιος ήταν στο διάδρομο και
γυρνούσε το δίσκο για να τηλε-
φωνήσει — να έρχεται χωρίς να
χτυπά το κουδούνι, για να μην
ζηλεύει ο κούμπης μας. Έτσι
τώρα έρχεται ανάδει το φως
στο διάδρομο και τηλεφωνεί.

— Ξέρεις να τραβήξει απ' έξω το
σούρι της πόρτας μας.

— Τη φορά όμως αυτή, δεν ή-
ταν η αδελφή του λογιότου. Το
ανάκαλυψαμε όταν άκουσαμε
μία φωνή να λέει: « Άλλο! ».

— Η γυναίκα μου είπε πως η φω-
νή αυτή έμοιαζε με της κ. Μα-
τσετί, του κάτω πατώματος,
άλλα δεν ήταν βέβαια.

— Οπότε και η αδελφή του λο-
γιότου ήταν στην κρεβατοκά-
μαρά μας — το πλησιέστερο
πρός το τριήμερο δωμάτιο —
καθόταν στο κρεβάτι μας και
μιλούσε με το θυρωρό.

— Σταθήκαμε στο κατώφλι της
κρεβατοκάμαρας και ζήτησα-
με συγγνώμην που διακόπτα-
με τη συνομιλία τους. Η αδελφή
του λογιότου μας χαμογέλασε
συγκαταβατικά και μας έδειξε
ότι μιλούσαμε για μερικούς
άνθρώπους που όπως βλέπετε
δεν τελειώνουν.

— Δεν υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

— Ενώ υπολογίζουν τον άλλο
κόσμο όταν τηλεφωνούν σε ξέ-
να τριήμερο πρόξενος ο θυ-
ρωρός. Είσαρτε πολύ μεγαλό-
ψυχος και κάνουν κατάχρησι
στην κλωδωνία σας. Αν ήταν
δικό μου το τριήμερο θα την
είχα πετάξει έξω από το δια-
μέρισμα.

μέρισμα, έδω και μία ώρα. Θέ-
λω να κάνω ένα έπεινον τηλε-
φώνημα στο Καροπολαστείο
για τη γυναίκα μου κι' αυτή
δεν έννοει να στοματίσει την
κουδενά της.

— Ενώ ήσουν πρώτη έδω, εί-
πε τη στιγμή εκείνη η αδελφή
του λογιότου πηδώντας από το
κρεβάτι και τρέχοντας στο
τρίήμερο, που μόλις είχε στα-
ματήσει.

— Ο θυρωρός βγήκε τότε έξω
χτυπώντας πίσω του την πόρτα
θυμωμένος και μουρμουρίζον-
τας, ότι σ' αυτό το σπίτι ήταν
αδύνατο να χορομπούσει κανέ-
νας το τριήμερο.

— Όλα αυτά ήσαν έξωφρενι-
κά. Ο Θεός ξέρει πως δεν πα-
ροφρονήσαμε. Το σπίτι μας, το
ειρηνικό μας ως χτες σπιτάκι
είχε καταρτήσει καρνέλιο δη-
μόσιος δρόμος, λαχαναγορά.

— Όποιος είχε κέρδι έμπαινε μέ-
σα και τηλεφωνούσε. Δεν ή-
ταν δα ανάγκη να μας ρωτή-
σει. Και γιατί να μας ρωτήσει
άλλωστε; Μήπως ήταν δικό
μας το σπίτι; Ούτε και το τρι-
ήμερο βέβαια.

— Δεν μπορούσα ποτέ να τηλε-
φωνώ από το σπίτι μου. Κι' εί-
χα χάσει κάθε ελπίδα ότι θα
λφάινουμε ποτέ δικό μας τηλε-
φώνημα, γιατί η γραμμή ήταν
πάντα πιασμένη. Η υπέρτατα
μας δαη την ημέρα ανέδοκα
τέβαινε τις σκάλες για να εί-
δοποιή όσους συνοίκους μας
καλούσαν στο τριήμερο μας.

— Άλλοι πάλι περνούσαν το κα-
τώφλι μου χωρίς να ρωτούν:
— Ο θυρωρός για να τηλεφωνή
στο Καροπολαστείο έπειδή η
γυναίκα του έχει ιδιαίτερη α-
δυναμία στα γλυκά η αδελφή
του λογιότου στο νύκτο για
την άρρωστη νύφη της, όσες
έρχονται να κάνουν συντροφιά
στην άρρωστη, για να τηλεφω-
νήσουν στις μωδιές τους, ή κ.

— Ματσετί για να συνεννοη-
θώ με τους φίλους της και η
κυρία του ρετιρέ με το μωρό
της στην αγκαλιά για να το
βάσει να στριγγίσει από άκου-
στικό και γ' άκουη από την
άλλη μεριά του σύρματος τη
φωνούλα του ο άντρας της.

— Μια Κυριακή που πήγαμε εκ-
δρομή άσπασε το κλειδί στο
θυρωρό μας. Όταν νυρίσαμε
βρήκαμε το σπίτι άνω-κάτω.
Είχε διαδοθή πως ξεσάρπη
κάπου πυρκαϊά κι' όλος ο κό-
σμος είχε περάσει από το δια-
μέρισμα μας για να τηλεφωνή-
σει και να μάθει λεπτομέρειες.
Το ακουστικό ήταν ακόμα ζε-
στό. Καθώς προχωρούσαμε μέ-
σα άκουσαμε βήματα στο διά-
δρομο. Νόμισα ότι έκανα λά-
θος, αλλά σε λίγο άκουσα το
νερό να τρέχει στο μπάνιο και
είδα να έμφωνίζεται στην πόρ-
τα με το μπουρνούζι μου, η
αδελφή του λογιότου.

— Ά! οσείς είδατε; Έκανε με
κάποια έκπληξη. Άκουσα θό-
ρυβο και βγήκα να δω υπήν είχε
κανένας ξένος, πρόσθεσε χα-
μογελώντας και ξανάκλεισε
την πόρτα, για να συνεχισθ
το μπάνιο της...

— Φραίο πράγμα το τριήμερο
να, μα την αλήθεια!...
ΚΑΡΛΟ ΜΑΝΤΣΟΝ!

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Πρώτες ύλες από το γάλα
— Όπως θα ξέρετε ίσως από
το γάλα βράζουν σήμερα
πρώτες ύλες για τη χημική βι-
οχημεία. Άμερικανοί επιστή-
μονες και μηχανικοί παράγουν
από τα συστατικά του γάλακ-
τος, διάφορα κοσμητικά υφάσμα-
τα και εύκαμπτο νυαλί. Οί τ-
νες της καλείνης που βγαίνει
από το γάλα χρησιμοποιούνται
στην ύφαντοσύνη. Από το
πρωτόγαλο βγαίνει η ποότη ύ-
λη για την πενικιλίνη και το
ναλακτικό άτιο. Από το γάλα
παράγονται επίσης διάφορες
χημικές ενώσεις που πρωτονο-
σιμοποιήθηκαν για στρατιωτι-
κούς σκοπούς. Στο μέλλον θα
τεθούν σε κοινή χρήση.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

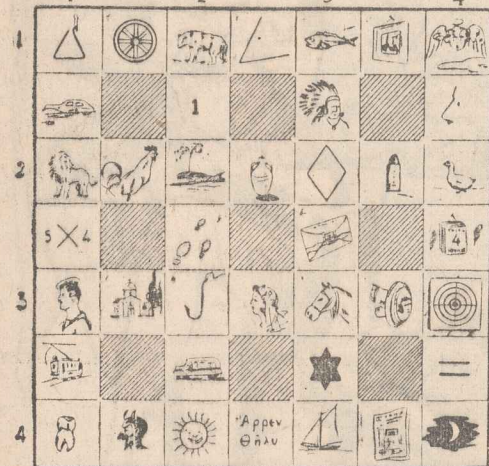
Δ. Π. Ζωγράφου, Χαϊδάρι: Δεν μπορούσαμε να καταλά-
βουμε τί ακριβώς ζητάτε. Δυστυχώς, δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες
αναγνωστών. Μ. Πιερράτον, Ένταθα: Πορ' όλον ότι δεν
δημοσιεύουμε συνεργασίες αναγνωστών, θα διαβάσαμε το «Όταν η
τύχη παίζει για να σας είπαμε τη γνώμη μας, αν ήταν κάπως πιο
καθαρογράμμο. Α. Ν. Α., 2ον Λόχον 630 Τάγματος: Άδυνα-
τούμε να σας εξηγηθούμε. Φρέρη Ν., Ροδού Ν.,
Σκυλάκη Ν. κ.ά., 613 Τάγματος: Τα σκίτσα σας δεν είναι και
τόσο καλά. Όσο για το άλλο ζήτημα, δεν μπορούμε, δυστυχώς, να
σας ευχαριστήσουμε. Κονταντζή Ν., Μάργαν Δ.,
Αναστασιάδη Ν. κ.ά. 613 Τάγματος: Άδυνατούμε
να σας εξηγηθούμε, καθώς και τους συναδέλφους σας. Έναν
π. ο. δ. εν είνε τίποτε: Όχι και τόσο καλό. Άσκη-
θηκε περισσότερο. Άλ. Α., Πειραιά: Θα φροντίσαμε να ικα-
νοποιηθούμε σε προσέγγιση με τα χρήσιμα σας όσον άφορά
τον Τάρον Πάουερ. Οι διευθύνσεις που ζητάτε είναι οι ακόλουθες:
Glen Ford, Columbia Pictures Studios, Hollywood, California U.S.A.,
Francis Gifford, Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City, California
U.S.A. Δυστυχισμένη Ν. Ορ φαν ή: Τα τεύχη που
ζητάτε υπάρχουν στα γραφεία μας και τιμώνται άρχ. 1.500 εκ-
κασ. Θα προσπαθήσουμε να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας όσον
άφορά τις φωτογραφίες. Συντόμως επίσης θα δημοσιεύσουμε άσθρο
σχετικό με τον αγαπημένο σας Ρίτσαρντ Γκρήν. Τ.Τ.Τ.: Η δι-
ευθυνσία του σκηνοθέτη Μικαήλ Κούρτις είναι η εξής: Warner Bros
Films Studios, Burbank Calif U.S.A. Τ.ά κ. Ν. Κορκο-
λίδον: Αυτούμεθα που δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την επι-
θυμία σας. Τα κτίκια Άναγνωστήν: Η ελπίδα
χάσκει άναγκάζει να τα χρησιμοποιήσουμε. Άλλα και προπολεμικά
δεν έλειπαν από τις σελίδες μας. Φίλιώ Άγγελοπού-
λου: Ένταθα: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δεν έχομε σχετι-
κές πληροφορίες για την πρωταγωνίστρια της ταινίας «Πάντα στην
καρδιά μου», Γκλόρια Γουόρντ. Το φιλμ αυτό είναι το μοναδικό της.
Α.ά κ. Ν. Ψαράκον. Μαρκόπουλο: Στείλτε το σταυρόλεξο
σας στα γραφεία μας, σημειώνοντας πάνω στο φάκελλο «Γήμια
Σταυρολέξον». Ι.ά ν.ά ν. Γραμμενίδου: Άγνοούμε
την διευθυνσία του «Βασιλέως των σιδηροδρόμων». Θ.α.μ.ά.τ.α.τ.
του Κόρνελ Ουάιλιτ, Ένταθα: Ο «άστέρας» αύ-
τος είναι παντρεμένος με την Πάτ Νάιτ και έχει και ένα παιδί. Τα
τέσσερα τελευταία του φιλμ είναι: «Θρόνοι της Βαγδάτης», «Σο-
πέν», «Αφράε τους στον Παράδεισο» και «Ο ληστής του δάσους
του Σέργουντ». Γεννήθηκε στην Νέα Υόρκη στις 13 Οκτωβρίου
1915. Έλ.σ.η. Άργυροπούλου: Η διευθυνσία της Danielle Darrieux
είναι: Films A. Poulvé, 128 rue de la Boétie, Paris. Μαριλένα,
Παγκράτι: Η διευθυνσία της Edwige Fenech είναι: Productions
Liane 44 Champs-Élysées Paris. Στην ίδια αυτή διευθυνσία στείλτε
και το γράμμα που προορίζετε για τον Jean Marais. Πρόδρομον
Άνδρικόπουλον, Χιον: Η διευθυνσία της Viviane Romance
είναι: Cinema Productions, 99 Champs Élysées, Paris. Το τελευταίο
της φιλμ τιτλοφορείται: «Η γυναίκα και το νευρώσατο» στο
όποιο έχει για πρωταγωνιστή τον Πιέρ Λουί. Άριστοείδην Π.α-
ρ.σ.κ.ε.υ.δ.π.ο.υ.λ.ο.ν. Ένταθα: Η Arletty γυρίζει με τον
Πολ Μερς για πρωταγωνιστή το φιλμ: «Αδελφός των δυο Άγγε-
λων». Γράφετε της στην εξής διευθυνσία: Tuscheter, B.U.P. 3 ave-
nue B. Albrecht, Paris. Κ.ά.ν.σ.α.ν.τ.ι.ο.ν. Ά.α.γ.ο.υ.λ.ο.ν.
Β.η. Θεοδωρίδης: Το σταυρόλεξο σας θα δημοσιευθώ με την σειρά
του και με μερικές διορθώσεις. Δεν θα κάνετε άσχημα να μας
στείλετε εν τω μεταξύ κανένα καλύτερο. Ε.Ι.Κ.ο.τ.ο.υ.λ.ο.ν.
Ένταθα: Καλό το σταυρόλεξο σας, θα ήταν όμως πολύ καλύτερο
άν περιείχε λιγώτερα μαύρα τετραγώνια. Αυτό θα δημοσιευθώ
με την σειρά του. Π.α.ν.α.γ.ι.ω.τ.η.ν. Ά.α.γ.ε.λ.ο.υ.λ.ο.ν.
Ένταθα: Στείλτε μας ένα καλύτερο σταυρόλεξο. Ε.Κ.Π.α.τ.α.
ευθυμίου, Τρίκαλα: Μερικές λέξεις καταστρέφουν το άρκετο
καλό σταυρόλεξο σας: ΑΔΥΝ, ΙΕΑ, ΡΗΤ, ΔΗΝ, ΑΘΛΑ κ.ά. Πε-
ριμένουμε ένα καλύτερο. Ά.ν.δ.ρ.ο.υ.λ.ο.ν. Β.α.γ.ε.λ.ο.ν.
Ένταθα: Πολύ καλό και το γέλο σας σταυρόλεξο. Θα δημο-
σιευθώ με τη σειρά του. Θ.ω.μ.ά.ν.Κ.ο.τ.ε.ν.ν.ν.δ.ν. Θεσσαλο-
νίκη: Οι λέξεις ΑΜΑΡΤΙΑ, ΚΗΡΙΟΣ, ΘΗΡΑΜ, ΥΠΙΑΤΡΟ κ.ά.
δείχνουν ότι δεν συμβουλευθήκατε κανένα λεξικό κατά την κατα-
σκευή του σταυρολέξου σας. Για πρώτο, το σταυρόλεξο σας αυτό
είναι καλό, αλλά για να είναι δημοσιεύσιμο πρέπει να είναι πολύ καλύ-
τερο. Γ.ε.ω.ρ.γ.ι.ο.ν. Πετρίδην, Πάργα: Κα

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Είκοσι οκτώ ημερολόγιο

Προσπαθήστε να βρείτε την δυναμική των διαφόρων εικονιζόμενων αντικειμένων εως πρόσημο ώστε να μπορείτε να τοποθετήσετε ένα πλήρες σταυρόλεξο, τις λέξεις του οποίου εξηγούμε κατωτέρω.

Η μόνη δυσκολία είναι ότι πρέπει να βρείτε την πραγματική λέξη, το αρχικό της όποιος θα σας χρειασθεί. Εάν έπι

παράδειγμα: σ' ένα τετραγωνίδιο ο αριθμός 1, πρέπει να διαλέξετε μεταξύ του έν, άσος, μονάς, αριθμός.

Και τώρα οι εξηγήσεις των λέξεων:

- 1) Τέτοια ημερολόγια γνώρισε η Ελλάδα κατά την κατοχή.
 - 2) Το κυριεύει κανείς στον πόλεμο.
 - 3) Δεν θεωρείται ακόμη άνδρας.
 - 4) Έπεξηγούν τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να γίνει κάτι.
- ΚΑΘΕΤΩΣ**
- 1) Δεν νοείται ήθος χωρίς αυτό.
 - 2) Αρχαία δυναμική του σημερινού Παράματος.
 - 3) Υπηρετούσαν στους αρχαίους ναούς, στους σημερινούς όμως το φύλο τους έχει αποκλεισθεί.
 - 4) Αποτελεί συνήθως δυσάρεστη άπάντη.

Παιγνίδι συναναστροφών

Δεν θα κάνετε και μικρή εντύπωση στους φίλους σας, όταν τους δηλώσετε με πεποίθηση ότι μπορείτε πολύ εύκολα να βρείτε τόσο τον αριθμό του σπιτιού, όσο και την ηλικία οποιαδήποτε εκ των μελών της συντροφιάς σας. Διαλέγετε τότε εκείνον στον οποίον τα λεγόμενά σας φαίνονται άπιστευτα και τον παρακαλείτε να πάρει ένα χαρτί κι' ένα μολύβι και ν' αρχίσει να γράφει:

- 1) Τον αριθμό του σπιτιού του διπλο-ασιασμένο.
- 2) Να προσθέσει 5 στο αποτέλεσμα.
- 3) Να πολλαπλασιάσει το σύνολο επί 50.
- 4) Να προσθέσει στο γινόμενο τον αριθμό που αντιπροσωπεύει την ηλικία του.
- 5) Στο νέο σύνολο να προσθέσει 365.
- 6) Τέλος από το τελευταίο αυτό σύνολο ν' αφαιρέσει 615. Και δηλώνετε τότε με επίσημο ύφος:

— Δεν σου ζητώ να μου πεις ούτε το αποτέλεσμα αυτών όλων των πράξεων για να σου πω εκείνο που σου υποσχέθηκα. Σου λέγω μόνο το εξής: Τα δύο πρώτα ψηφία του αριθμού σου είνε ο αριθμός του σπιτιού σου και τα δύο τελευταία η ηλικία σου.

Εκείνος κυτάζει και εξακριβώνει ότι πράγματι έχετε δίκιο!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ας υποθέσουμε ότι ο αριθμός του σπιτιού σας είνε 90 και η ηλικία σας 28.

Έχουμε τότε: $90 \times 2 = 180 + 5 = 185$
 $185 \times 50 = 9250 + 28 = 9278 + 365 = 9643 - 615 = 9028$.

Χωρίζοντες στα δύο ο δοκιμάς α-τός μας δίνει 90 και 28.

3 φορές 2

Μπορείτε, χρησιμοποιώντας πέντε φορές τον αριθμό 2, να βρείτε για σύ-νολο 28;

Ποιό είνε τ' όνομά της;

Ρωτήσανε μία νέα ποιό ήταν το ό-νομά της κι' εκείνη άπάντησε:

— Το όνομά μου σάς το είπα πολλές φορές ή μητέρα σας όταν σάς νακού-ριζε, όπως το λέει και κάθε μητέρα που νακουρίζει το παιδί της.

Ποιό είνε το όνομα της δεσποινίδος αυτής;

Ένα: φόνος

Πέντε πελάτες ενός μπαρ μάλωσαν μεταξύ τους, κα-θώς ήταν ζαλισμένοι απ' το πιστό. Κι' ένας απ' αυτούς πυροβόλησε και σκότωσε έ-ναν απ' τους άλλους τέσσε-ρες. Μπορείτε να βρείτε το δράστη και το θύμα του φό-νου, με τη λογική και με τα παρακάτω στοιχεία:

Ο Ντίνας έπαιξε την προ-ηγούμενη μέρα πέντε παρτί-δες νένις με το Νίκο.

Ο Φονιάς είναι άδελφός του Άλλεκου.

Ο Κάρολος είναι πρώτης τάξεως σκακιστής.

Ο Φονιάς είχε ύποπτη έγχεση σκαλοκοιτίτιδος πρό 6 ημερών.

Ο Μήτσος κι' ο Άλλεκος πρωτογνωρίστηκαν πρό ενός μηνός.

Ο Άλλεκος πήγε μετά το θόνο στο σπίτι της μητέρας του κι' ο Μήτσος έκαμε ένα ταξίδι.

Λεξιγραφία

Πώς μπήκε αυτό το γράμμα στη μηχανή που αλέθει και βασιλιάς αρχαίος γνωστός μας, πώς ερεύη;

Πυραμίδα

+ = Οι σταυροί: νή-σος του Αιγαίου
 * + * = Αρχαίος θεός.
 * + * = Νήσος του Αι-γαίου.
 * + * + * = Νήσος του Αι-γαίου.
 * + * + * + * = Πηλόν.

Αυτεκτονία ή έγκλημα:

Ένας διάσημος εκδότης βρέθηκε νε-κρός, με το εξής σημείωμα δίπλα του: «Αυτοκτονώ Έξηγώ τους λόγους σ' έ-να γράμμα μου, που τοποθέτησα ανά-μεσα στις σελίδες 129 και 130 ενός λεξικού της Βιβλιοθήκης μου. Γιατί οι αστυνομικοί πείθονται ότι ο εκδότης δεν είχε αυτοκτονήσει;

Οι δέκα φίλοι

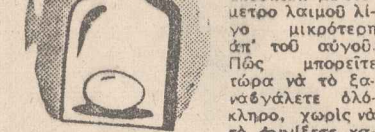
Δέκα φίλοι, που ξαναβρέθηκαν έ-πειτα από πολλόν καιρό που είχαν να ιδωθούν, σπίνγουν ο ένας το χέρι του άλλου. Πόσες χειραφίες θ' ανταλλά-ξουν εν όλω μεταξύ τους;

Αδελφοί και άδελφές

Ένα αγόρι λέει: «Έχω τόσους ά-δελφούς, όσες και άδελφές. Μία ά-δελφή του λέει ότι έχει διπλάσιους ά-δελφούς από άδελφές. Πόσοι είνε όλοι οι άδελφοί κι' οι άδελφές;

Το αύγό οτε μπουκάλι

Ξεφλουδίζετε ένα πιχτό αυγό και το σπάζετε για να πείπ μέσα σ' ένα άδειανό μπουκάλι με διά-μετρο ίση με το αυγό. Μπορείτε τώρα να το έ-ναγάλετε όλο-κληρο, χωρίς να το άγγιζετε κα-τά κανένα τρόπο;

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Ο πολυρεβιθάς

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας φτωχός νέος που μόνη του περιουσία είχε το χωράφι του. Μία μέ-ρα που έσκαβε βρήκε ένα ρεβίθι, και άμέσως άρ-χισε να σκέπτεται:

— Αν φυτέψω αυτό το ρεβίθι, θα μου κάνει του χρόνου εκατό ρεβίθια. Κι' αν φυτέψω τα εκατό ρε-βίθια θα μου κάνουν του αντίχρονου δέκα χιλιά-δες και σε πέντε έξη χρόνια δεν άραχ που να τα σοδιάσω. Πρέπει λοιπόν να πάω στον Βασιλιά να ζητήσω να μ' άνοιξουν τις βασιλικές άποθήκες.

Μιά και δυό λοιπόν πάει στο παλάτι. Οι φρου-ροι που τον είδαν τόσο φτωχοντυμένο δεν τον άφη-ναν να μπει μέσα. Μα αυτός άρχισε να φωνάζει, κι' ο Βασιλιάς που άκουσε τη φασαρία διέταξε να τον άφήσουν να περάσει.

Όταν αυτός βρέθηκε μπρός στο Βασιλιά προ-σκύνησε και ύστερα είπε:

— Βασιλιά μου πολυχρονόμενε, έχω πολύ ρεβίθι και δεν έχω τόπο να το βάλω. Γι' αυτό θέλω να διατάξης να μ' άνοιξουν τις άποθήκες σου να το βάλω μέσα.

Ο βασιλιάς άκούγοντάς τον σκέφτηκε ότι ο νέος αυτός θα ήταν πολύ πλούσιος κι' άποφάσισε να του δώση την κόρη του γυναικά. Του είπε λοιπόν ότι του δίνει τη βασιλοπούλα, αλλά αν δεν έχη τόσο ρεβίθι που λέει θα τον κρεμάση.

Ο νέος δέχτηκε και την ίδια κι' όλος μέρα έγι-ναν οι γάμοι τους. Άμα πέρασε κάμποσος καιρός του λέει ο Βασιλιάς:

— Καιρός είναι να πς να κουβαλήσης το ρεβί-θι.

— Καλά άπαντά αυτός, μόνο δώστε μου καμμία δεκαριά χιλιάδες γρόσια που τα χρειαζόμαι.

Άμα του τα έδωσαν, καθάλλησε τ' άλογο του άποκαίρητπος τη βασιλοπούλα κι' έφυγε. Στο δρό-μο που πήγαινε βρούκε ένα μελισσοτρόφο.

— Νά, πάρε χιλία γρόσια, του λέει, και τώρα σε λιγάκι που θα περάση ή βασιλοπούλα με τη συνο-δεία της αν σε ρωτήση τίνας είναι τα μελισσια να πης πως είναι του άρχοντα του Πολυρεβιθά.

— Όρισμός σου άφέντη του λέει εκείνος. Πάει παρακάτω ο Πολυρεβιθάς και βρούκε έναν ψωμά. Δίνει και σ' αυτόν χιλία γρόσια και του λέει να πη στην βασιλοπούλα που θα περνούσε ότι όλα τα ψωμιά και τ' άλεύρια είναι του Πολυρεβιθά.

Τα ίδια έκανε και είπε και σ' έναν βοσκό που συνάντησε στο δρόμο του.

Όταν πήγε πιά μακριά ακόμα βρέθηκε σ' έναν πύργο που κατοικούσε ένας φοβερός δράκος. Ο δράκος αυτός έλεγε δώδεκα ερωτήματα σ' όσους περνούσαν από εκεί κι' αν δεν μπορούσαν να τα λύσουν τους έτρωγε.

Ρωτάει λοιπόν ο δράκος και τον Πολυρεβιθά:

— Ένας λόγος, ποιός λόγος: Κι' άμέσως ο νέος άποκρίνεται:

— Ένας είναι ο Θεός!

— Δυό λόγια, ποιά λόγια:

— Δυό κέρατα ο διάβολος! άπαντά πάλι ο Πο-λυρεβιθάς.

— Τρία λόγια, ποιά λόγια:

— Τρία πόδια ή πυροστιά:

— Τέσσερα λόγια, ποιά λόγια:

— Τέσσερους μαστούς ή άγγελάδα.

— Πέντε λόγια, ποιά λόγια:

— Πέντε δάκτυλα το χέρι.

— Έξη λόγια, ποιά λόγια:

— Έξη άστέρια σέρνει ή Πούλια.

— Έφτά λόγια, ποιά λόγια:

— Έφτά μέρες ή βδομάδα!

— Όκτώ λόγια, ποιά λόγια:

— Όκτοπλόκαμο χταπόδι.

— Έννιά λόγια, ποιά λόγια:

— Έννιά μηνών είν' το παιδί.

— Δέκα λόγια, ποιά λόγια:

— Δέκα μηνών το δαμάλι.

— Έντεκα λόγια, ποιά λόγια:

— Έντεκα μηνών το πουλάρι.

— Δώδεκα λόγια, ποιά λόγια:

— Δώδεκα μηνές ο χρόνος.

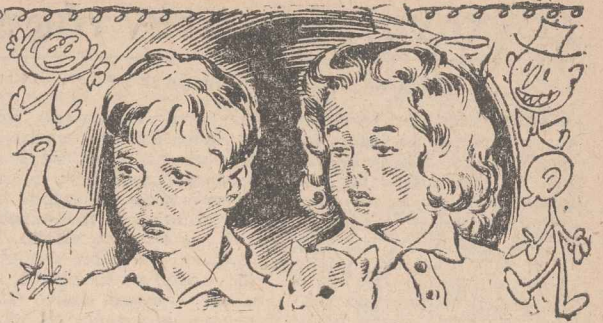
Άκούγοντας αυτά έπεσε ο δράκος απ' τον πύρ-γο και σκότώθηκε.

Άνέθηκε τότε ο Πολυρεβιθάς άπάνω και βρή-κε ένα σωρό πλούτη και χρυσάφι.

Σε λίγο να κι' ή βασιλοπούλα πήγε να τον συν-αντήση. Στο δρόμο είχε ρωτήσει το μελισσοτρόφο, τον ψωμά και το βοσκό τίνας είν' τα ύπαρκοντά-τους και της είχαν πη: του Πολυρεβιθά. Έτσι άι-γουρη πως πήρε άντρο πλούσιο έπεσε στην άγκα-λιά του.

Ο πονηρός Πολυρεβιθάς την πήρε τότε στον πύργο κι' έζησαν εκεί ως τα βαθιά τους γερατιά καλά κι' εύτυχισμένα.

ΕΞΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ;

Πώς δά καταπολεμήσετε τα έλαττώματά τους

Ένας διάσημος παιδαγωγός, με μεγάλο κύρος, έλεγε ότι «όταν ένα παιδί είναι άνυπόφορο, άξίζουν να ξυλοκοπηθούν οι γονείς του». Πόσοι γονείς δεν ά-ξίζουν πραγματικά ένα ξυλοκόπημα, γιατί ξεχάσαν ότι οι τιμωρίες, οι βρισιές, οι προσβολές οδηγούν το παιδί σε άσχημο δρόμο! Αντιθέτως, μια σταθερή άλ-λά υπομονητική καλωσύνη, μια σοβαρή ιατρική εξέ-τασις και τα άλλα κατάλληλα μέτρα που υποδει-κνύει ο παρακάτω πίναξ, διορθώνουν συχνά τα έ-λαττώματά του.

Οι Έλβετοι παιδαγωγοί μάς συμβουλεύουν να φροντίζωμε για την άγωγή των παιδιών, όπως ένας

άνθοκός προσέχει την καλλιέργεια ενός ευάισθη-του φυτού... Το παιδί είνε ένας ολόκληρος κόσμος, άγνωστος τις περισσότερες φορές στους μεγάλους. Για να γνωρίση κανείς αυτή τη «μυστηριώδη περιο-χή», πρέπει να κάνει υπομονητικές εξερευνησεις. Ο πίνακας, που δημοσιεύωμε και που έγινε ύστερ' από αναρίθμητες παρατηρήσεις ενός άμερικανικού Ίν-στιτούτου Έρευνών για τα παιδιά, θα σας βοηθήση να εισαγρήσετε με ασφάλειά σ' αυτόν τον παιδικό κόσμο.

Το έλατ-τωμα του παιδιού είνε:	Πιθανές αιτίες	Τι δεν πει να κάνετε	Τι πρέπει να κάνετε
ΟΚΝΗΡΙΑ	— Παραμελημένο σωματικό έλάττω-μα (στην δόρασι στην άκοή στους άδένες). — Άποθάρρυνσις έξ αιτίας άποτυ-χιών. — Υποσυνείδητη εξέγερσις.	— Ούτε βίαία μέσα ούτε εξευτε-λιστικά. — Μην το ένοηλείτε ποτέ στην έο-νασία του. — Μή του άναθέτετε πολύ δύσκολες ένασεις.	— Ιατρική εξέταση, γυμναστική. — Του άναθέτετε πράγματα εύκολο-κατόρθωτα, αυξάνοντας βαθμι-σία την προσπάθειά του και το ένασούριτε άντί να το μαλώσε-τε σε περίπτωσι άποτυχίας.
ΨΕΥΤΙΑ	— Αισθάνεται τον έαυτό του κα-τώτερο. — Τον αισθάνεται ένοχο — Είνε έπιθετικό — Είνε φθονερό	— Οι τιμωρίες θα το κάμουν να λήη έπιθεσιώτερος ψέμμα. να υπο-κρίνεται. — Νά μή του λέτε ψέμματα (ούτε καν παραυθία) να μή ξεφεύγεται όταν σας ρωτάει κάτι. — Μή παραδίδετε ποτέ τις υπο-σέσεις που του δώσατε.	— Άναζητήστε τις αιτίες και διορ-θώστε τις, κάνοντάς το να κατα-λάβη ότι είνε άτοπο για ένα με-γάλο παιδί να λήη ψέμματα. — Νά το άνταμείβετε όταν λήη ά-λήθεια, να του δείντε εμπιστο-σύνη.
ΚΛΕΨΙΑ	— Έπιθυμεί ν' άποκτήση κάτι. — Υποφέρει από μιá άδικία, έστω και φανταστική. — Άννοεί τί είνε ιδιοκτησία.	— Όχι θεαματικές τιμωρίες. — Μή το άναγκάσετε να δινη πράγ-ματα, στα όποια άποδίδει μεγά-λη σημασία. — Μή του παίρνετε τα πράγματά του.	— Άνακαλύψτε τί το σπρώχνει στην κλοπή. — Σεβασθήτε ό,τι του άνήκει. — Μην του δείντε δυσπιστία. — Έξηγήστε του τί είνε ή ιδιο-κτησία.
ΚΑΚΙΑ	— Κακομεταχειρίσεις του υπέστη. — Δυνατοί φόβοι που δοκίμασε. — Ζήλεια. — Άπόμνη συμπεριφορά των άλ-λων παιδιών άπέναντί του.	— Κάθε άλλη συμπεριφορά, εκτός απ' την καλωσύνη και την κατα-νόησι το άποχώνει περισσότερο στην κακία. — Μην το άφίνετε να διαβάξη ανα-γνώσματα ή να βλέπη φίλμ με βίαιες σκηνές.	— Ιατρική και ψυχιατρική εξέταση. — Αναπτύξτε τα κοινωνικά του έν-στικτα με διαδικία παιγνίδια. Παρένετε του εύκαιριες να δια-κριθή καταπαύετε τις μνησικα-κίες του, δείντε του έκτίμησι, έμ-πιστοσύνη, προστασία. — Διοχετεύστε τη βίαία δόρασι του στα σπόρ.
ΕΠΙΚΙΝΔΥ-ΝΕΣ ΕΞΕΙΣ	— Άνικανοποίητες κι' έπιμονες πε-ριόγειες. — Πολύ ασυστη άνατροφή. — Άνάγκη έρωτός. — Θεάματα ή νευρονομίες που έτυ-νε να ίδη.	— Όχι τιμωρίες ούτε εξευτελισμοί, ούτε δόσιμο γεριών. — Νά μην κοιμάται στο δωμάτιο των γεριών του. — Όχι υπερβολική σεμνοτυφία.	— Άπαντά με ύμια ειλικοίνα στα ερωτήσεις του. — Του κάνει υποδείξεις υαλοκά και διακριτικά. — Έξοικειώσις των δύο φύλων, σπόρ, διαμονή στην έξοχή.
ΣΥΣΤΟΛΗ	— Πραγματική ή φανταστική κατω-τερότης. — Έλλειψις αυτοπεποίθησης. — Είρωνείες.	— Μην ταπεινώνετε τη φιλοτιμία του. — Μην το είωνεύετε για την άδε-ξιότητά του. — Μή δείντε άυπομονησία άπέν-αντί του.	— Το βοηθείτε στην ταραχή του, το προστατεύετε απ' τις είρωνείες. — Του παρένετε δυνατότητες να δια-κριθή (στο παιγνίδι, στα σπόρ, στην ένασία). — Ιατρική εξέταση, γυμναστική.
ΔΕΙΛΙΑ	— Έλάττωμα πολύ διαδεδομένο στα παιδιά.	— Άποφύγετε ό,τι μπορεί να το φοβίση (ιστορίες τρομακτικές ά-πειλές βίαιες σκηνές, κλπ.). — Μή θυμώνετε για τους φόβους του. — Μην το άνατρέφετε πολύ μαλ-θακά.	— Του δίνετε άπλες και καθησυ-ατικές έξηγήσεις για ό,τι το τρο-μάζει. — Με την ηλικία γιατρέυεται αυτό το έλάττωμα. — Άλλώς, γοιέζεται ψυχαναλυτι-κή θεραπεία.
ΑΤΑΣΙΑ	— Έντονη άνάγκη δόσσεως. — Μεγάλη περιέργεια. — Άνεπάρκεια έλέγχου της θελή-σεως.	— Όχι άπαγορεύσεις, ούτε μαλώ-ματα. — Μην άπαίτητε απ' αυτό παρατε-ταμένη άκινησία. — Μή το είωνίζετε απ' τα βίαια παιγνίδια.	— Ιατρική εξέταση. — Άφίνετε το παιδί να ξεθυμάνη, μέση σ' ένα δωμάτιο όπου δεν ύπάρχει τίποτε εύθραστο ή επικί-νδυο. Θά άσυνάση κατόπιν. — Έξοχή, σπόρ, ζωπά παιγνίδια.

Ζωντανοί μέσα στον τάφο!

Μερικά δραματικά γεγονότα

Κάθε άνθρωπος αισθάνεται φόβη στη σκέψη ότι μπορεί να τον θάψουν ζωντανό! Το ενδεχόμενο αυτό εξακολουθεί να υπάρχει και σήμερα ακόμη — λιγότερο, βέβαια από άλλοτε — γιατί η επιστήμη δεν διαδέχεται μέσα ασφαλή 100% για τη διακρίσι του πραγματικού θανάτου απ' τη νεκροφάνεια. "Αλλωστε, κι' αν υπήρχαν τέτοια μέσα, δεν θαταν πρακτικώς δυνατό να εφαρμόζονται για όλους τους νεκρούς.

Τόσο λοιπόν οι άγριοι, όσο κι' οι πολιτισμένοι βασανίζονται απ' το φόβο μήπως ταφούν ζωντανοί. Είνε δε ένας φοβερός εφιάλτης το να φαντάζεται κανείς τι υποφέρει ένας δυστυχισμένος, που συνδέχεται απ' τη νεκροφάνεια και βρίσκεται κλεισμένος μέσα σ' ένα φέρετρο στα σπλάχνα της γης!

Σε κάθε εποχή, οι άνθρωποι προσπάθησαν να λάβουν τις προφυλάξεις τους, για ν' αποφυγούν αυτόν τον κίνδυνο. Οι Έλληνες κι' οι Ρωμαίοι κρατούσαν τους νεκρούς των άταφους επί 4 ημερών, υπολόγιζαν ότι η πέφθαλάν την ταφή την επομένη του θανάτου. Στους Ρωμαίους, οι φίλοι του νεκρού φώναζαν γύρω του, του μιλούσαν με τ' όνομά του, έπαιζαν μουσικά όργανα, με την ελπίδα να τον κάνουν έτσι να συνέλθη, αν-δεν είχε πεθάνει πραγματικά.

Θα χρεοιάζονταν τότε οι δολοφόροι για την αφήνηση όλων των περιπτώσεων των ανθρώπων που έταφον ζωντανούς. "Αλλοι πάλι γλύτωσαν, την τελευταία στιγμή, όπως π. χ. η μεγάλη τραγωδία Ραχήλ, που θεωρήθηκε νεκρή ενώ γινόταν, κι' ένα υπερωκέρενο απ' τις "Ηνωμ. Πολιτείες στην Ευρώπη, και συνήλα λίγα λεπτά πριν την πετάξουν στη θάλασσα!

Τον 16ον αιώνα, είχε γίνει Βουλευτής στο Παρίσι, ένας νέος λοχαγός, που υπογράφονταν με περσικά: «Φρανσουά ντε Σιβίλ, δυο φορές νεκρός, θαμμένος κι' αναστημένος».

Είχε πληρωθεί στην πολιτορκία της Ρουέν, το 1562, είχε χάσει τις αισθήσεις του και τον είχαν θάψει μέσα σ' ένα λάκκο, μαζί με άλλο νεκρό. Ο υπαρκτός του όμως τον ανάστησε κατόπιν, είδε το νερό του που ξερόβαλλε απ' το γόνα, κι' ανενώρισε το δαχτυλίδι του. Τότε έβγαψε, τον μετέφερε στο σπίτι του, τον έπλυνε, τον έ-

σκούπισε και πρόσεξε, τότε ότι ήταν ακόμη ζεστός. "Αφού τον περιποιήθηκε 5 μέρες, τον ξανάφερε στη ζωή. Λίγο, καιρό αργότερα, σε μία συντοκλή, τον πέταξαν από ένα ψηλό παράθυρο. "Εμεινε επί 3 ημέρες ανίσθητος πάνω σ' ένα σωρό κοπριάς, όπου τον βρήκε τέλος κάποιος συγγενής του. "Αναστήθηκε όμως κι' αυτή τη φορά, κι' έτσι υπόφερε να γράψη τα άπονημονεύματά του μετά 44 χρόνια.

Κάποτε, η απληστία των τυμβωρύχων έσως πρόσφατα θαμμένα ζωντανά. Κάποια βασιλιάς ντυ Πανά, που έμεινε σ' ένα πυργο του Μονμπελιέ, είχε πνιγί από ένα κοκκαλάκι, που της είχε καθίσει: στο λαιμό και της έφραζε την αναπνοή. Την ένομισαν νεκρή και την έθαψαν, σφινοντας στα χέρια της τα θαυμάσια δαχτυλίδια της. "Ενας υπηρέτης λοιπόν και μία υπηρέτρια μπήκαν τη νύκτα στον τάφο της, για να κλέψουν τα κοσμήματά της. "Η υπηρέτρια δεν έχωνε τη νεκρή, για όσα είχε υποφέρει απ' αυτήν. Για να ξεθυμάνη λοιπόν, τ' έδωσε μερικές γραβιές στο στέρο. Μ' αυτό τον τρόπο όμως, έφυγε το κοκκαλάκι απ' το λαιμό της, κι' η «νεκρή» αναστήθηκε! Καθώς δε ήταν έγκυος 9 μηνών, όταν την είχαν θάψει, έφερε στον κόσμο, σε λίγες μέρες ένα γερό και ωραίοτατο αγοράκι... που είχε ταφή πριν να γεννηθεί!

Το 1826, σ' ένα καθεδρικό ναό της Γαλλίας, ένας νέος κληρικός σωριάστηκε. Έσφανα κάτω, την ώρα της λειτουργίας. "Ενας γιατρός πιστοποίησε το θάνατό του κι' έδωσε την άδεια ταφής. Ο επίσκοπος της περιφέρειας απηνέγγελε προσενέει δίπλα στο νεκροκοφείο. "Ενας φερετροποιός είχε πει: "Αν τα μέτρα του «μακαρίτη»,... Καταλαβαίνει κανείς την ανικανότητα του κληρικού, που άκουγε όλες αυτές τις προετοιμασίες, αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί ή να μιλήσει!... Τέλος η φωνή ενός παιδικού φίλου του έκανε το θαύμα της: τον ξανάφερε στη ζωή.

Κατά την υποχωρησι του Ναπολέοντος απ' τη Ρωσία, ο στρατηγός Όρνανω είχε ντυπηθεί από μία υπάλα κανονισ. Τον είχαν νομίσει νεκρό και τον είχαν εγκαταλείψει στο πεδίο της μάχης του Κασσαβώ. "Επειτα θέλησαν να τον θάψουν στο γιόνι. "Επενέβη όμως την τελευταία στιγμή ο υπασπιστής του, και δήλωσε ότι ήθελε να μεταφέρει στη Γαλλία το σώμα του στρατηγού. Πράγματι, το έβγαλε απ' το γιόνι και το έθαψε πάνω στη σέλλα του αλόγου του. Καθώς απομακρυνόταν κατόπιν απ' το μέρος εκείνο, μία υπάλα κανονισού σκότωσε το αλόγο του. Το σώμα του Όρνανω φορτώθηκε τότε σ' ένα κάρο, μαζί με κάμπους πλη-

γυμένους... που είδαν ξαφνικά το νεκρό ν' ανασταίνεται και ν' ανασπώνεται!

Μία Ισπανία, που θυμίζει λίγο Ρωσία και Ιουλιέττα, συνέβη προ πολλών ετών στο Παρίσι. "Η κόρη ενός ευπόρου αγαπούσε ένα γείονά της κι' επρόκειτο να τον παντρευτεί, όταν παρουσιάστηκε ένας πλούσιος τραπεζίτης. "Η νέα υποχώρησε στην επιμονή των δικών της και τον παντρεύτηκε. Μή μπορώντας πια να ξαναβεί τον αγαπημένο της, άρχισε να λιώνει σιγά-σιγά, και μία μέρα έλασε τις αισθήσεις της. Την ένομισαν νεκρή και την έθαψαν. "Αλλά ο παραγκωνισμένος εσωτεμμένος θυμήθηκε ότι η διαλεχτή του είχε πάθει άλλοτε μία ληθαργική κρίση. Βέβ- λοιπόν ότι επρόκειτο και πάλι για το ίδιο φαινόμενο δωροδόκησε την ίδια γυναίκα τους νεκροθάφτες και πήρε το σώμα της αγαπημένης του μέσα απ' τον τάφο. Την πήνε σπύτι του και κατόρθωσε να την ξαναφέρει στη ζωή.

Ξενώντας τότε πως ήταν παντρεμένη, η «νεκρή» έφυγε για την "Αγγλία μαζί με το σπύτι της. Σε 10 χρόνια, ξαναγύρισαν στο Παρίσι. Ο σύζυγος της κυρίας έτυχε να τη συναντήσει στο δρόμο. Κι' έπεσε να ζητήσει δικαστικές να την πάρει πίσω. Πράγματι, κέρδισε την υπόθεσι στο δικαστήριο κι' η νεκροαναστημένη σύζυγος θ' αναγκάζονταν να γυ- στη νόμιμη έστία της αν δεν έσπριδε να ξανασύνη για την "Αγγλία!

Στην "Αμερική έχει ιδου- θή στα τελευταία χρόνια μία «εταίρεια», με το σκοπό να προφυλάσσει τα μέλη της απ' τη φοβική πιθανότητα να ταφούν ζωντανοί. Μερικοί αφήνουν έντολη με τη διαθήκη τους να τους γάσουν δελφίνες κάτω απ' τα νύχια. Κι' ένας δικαστομωρικός ζήτησε να εγκαταστήσουν μέσα στο φέρετρό του ένα μικρόφωνο συνδεδεμένο μ' ένα μεγάφωνο τοποθετημένο στο δωμάτιο του ψάλακος του νεκροταφείου.

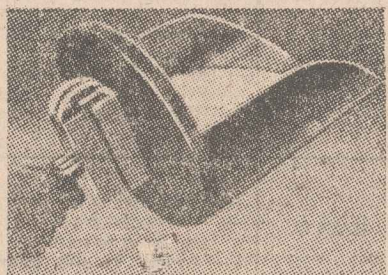
Και στην εποχή μας ακόμη σημειώνονται κάπου-κάπου μακάβριες περιπτώσεις ανθρώπων που θάβονται ζωντανοί. Ποιός ξέρει δε πόσες άλλες μινον άγνωστες!... Προ 10 ετών, στο Σαμπζάν της Γαλλίας είχε ταφή μία γυναίκα 30 ετών. Την άλλη μέρα, κάποιος έτυχε να περάσει κοντά απ' τον τάφο της—που είχε μείνει ακόμη μισανόγητος—κι' άκουσε πνιγμένα ντυπήματα και θογγητά. Είδοποίησε αμέσως τους άουρδούς. "Ο δήμαρχος κι' ένας γιατρός έτρεξαν στο νεκροταφείο κι' έβαλαν ν' ανοίξουν το φέρετρο. Το σώμα δαείθηκε κινησιασμένο. "Η καρδιά της γυναίκας ντυπούσε ακόμη. "Αλλά ήταν άσπια πια για ν' σωθί. Έσπασε ένα κύμα αίματος και έσπινε σ' αλήθεια αυτή τη φορά!

A. ΚΟΣΣΙΡΑ

ΓΙΑ ΤΟ «ΠΑΡΚΕ»

Αυτό το τόσο απλό μηχανήμα θ' απλάσει στο μέλλον τις νεοκυρίες από το κουραστικό σκύψιμο και την εξαντλητική προσπάθεια για το παρκέταρισμα. Θα τοποθετούν την ποικιλιή μέσα στο δροχίο, που βρίσκεται στο κέντρον του κονταριού και κατόπιν με την πίεσι ενός κομπιού θα κατεβαίνει στο κάτω μέρος του. Εκεί θα περνά από ένα ζεστό φίλτρο και θα παρακατάρρη ομοιόμορφα το πάτωμα.

Η ΣΕΞΟΥΛΑ - ΖΥΓΑΡΙΑ

Με τη νέα αυτή σέσουλα θα μπορεί κανείς να ζυγίσει, δι. θέλει χωρίς να καταφύγει στην πλαστινή. Ζυγίζει δε αυτόματα μόνο όταν της δώσετε κλειδί 15 μοίρων από την οριζόντια θέσι της.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

Στο μέλλον δεν θα σκύβουμε πια για να ξεσκονίσουμε τα παπούτσια μας χωρίς στην ευεργετική κυκλική αυτή βούρτσα την οποία επινοήσε ένας "Αμερικανός κι' η οποία κινείται με ηλεκτρικό μοτέρ. Θα τοποθετητά στο μέλλον μέσα στο λουτρό κάθε σπιτιού της "Αμερικής.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟΥ

Τη δεύτερη φορά την υποδέχθηκε γεμάτος γαρά.

— "Οπλισήτε με θάρρος, κυρία, της είπε. Σε λίγο θα βρεθίτε αντιμέτωπη με την αντίληψή σας. Κι' είμαι βέβαιος, ότι θα κατορθώσετε χωρίς δυσκολία ν' αποσπαστείτε από τα χέρια της το σύζυγό σας.

— "Ο "Ανδρέας μένει μαζί της, λοιπόν; ρώτησε η Ζακελίνα.

— "Αλλοίμονο, κυρία, απάντησε ο Φεραλντέν. Αυτή είναι, δυστυχώς, η αλήθεια.

— Και πιστεύετε ότι θα θέληση να με ακολουθήσει;

— Έξω από προσωπική πείρα πόσο ισχυρή είναι η γοητεία που ασκούν οι γυναίκες, όπως τα «Φιγουρίνι», είπεν ο κόμης. Οι άνδρες που βρίσκονται στα χέρια των είναι σαν υπνωτισμένοι. Και ξεχνούν τα πάντα στην αγκαλιά τους. "Αρκεί, όμως, κάποιο μικρό περιστατικό, κάποια συνάντησις, για ν' αφυπνισθούν και να έλσεινολογήσουν τον εαυτό τους. Νομίζω ότι αυτό θα συμβεί και με τον κύριο ντε Μερικώρ μόλις σας αντίκριση... Θα κοινοτε κατόπιν αν πρέπει να τον συγχωρήσετε ή όχι. "Αλλά, για τη στιγμή, το κυριότερο είναι να τον αποσπαστείτε από τα χέρια της γοήσεως.

Είχαν διασχίσει τώρα ένα μεγάλο μέρος της οδού Βύρωνος και σε λίγο έστρωσαν στη γωνία της οδού Μπωμπέρ. "Ακολούθησαν αυτό το δρόμο και, διακοσασια βήματα και κατόπιν μπήκαν στην οδό "Ισλύ.

Η Ζακελίνα, βλέποντας αυτό το στενό και σκοτεινό δρόμο, ένοιωσε ένα αίσθημα φόβου. "Αλλ' ο Φεραλντέν την καθησύχαζε.

— Δεν πρέπει να φοβώσαστε, είπε. "Ο άνδρας σας βρίσκεται στο τέταρτο σπίτι δεξιά. Εκεί μένει το «Φιγουρίνι». Μην διατάσσεται... "Αλλωστε, θα είμαι πάντα στο πλευρό σας.

Τα τελευταία αυτά λόγια ξανάδωσαν το θάρρος της στη Ζακελίνα, που προνόρησε αποφασιστικά στην οδό "Ισλύ. Βλέπετε ένα αυτοκίνητο; ρώτησε σε λίγο το συνοδό της. — Ναι, απάντησε ο Φεραλντέν. "Αλλά δεν πρέπει ν' ανησυχήτε... Έδώ είναι σκοτεινά και δεν θα σας ίδω κανείς να υπαίνετε σ' αυτό το σπίτι... Είχαν πλησιάσει τώρα στο ούτοκίνητο.

Εσφινικά, τέσσερες άνδρες ώρυσαν έξω απ' αυτό. — "Ο ένας απ' αυτούς ούμωσε μ' ένα μονηλι το στόμα της Ζακελίνας, ενώ οι άλλοι τρείς την σήκωσαν από τα χέρια τους και την έβρισαν μέσα στο αυτοκίνητο.

"Ολα αυτά έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά.

"Ο "Ιάκωβος Ντουντεβίλ που καθόταν πλάι στο σωστό έδωλε έξω το κεφάλι του και φιθύρισε στο Φεραλντέν.

— Τα καταφέρατε περίφημα. Για τη στιγμή δεν σας χρειάζονται τίποτε άλλο. "Επειτα από δυό ή τρείς μέρες, θα έχετε το μισό εκατομμύριο που σας υποσχεθήκα.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε αμέσως με ήλιγγιδη ταχύτητα.

Σε λίγο είχαν αφήσει την πόλη και προωρούσε κατά μήκος της άοιστερας οχθής του Σηκουάνα.

Τέλος, έπειτα από διαδρομή μιάς περίπου ώρας, έφτασαν στο καπιλιό της «Κορμανιόλας», που οι συμμορίται χρησιμοποιούσαν ως κρησφύγετό τους.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από την πόρτα.

"Αλλά μόλις εκείνοι που επέβαιναν σ' αυτό πήδησαν κάτω, δυό ισχυροί προβολείς έβρισαν το φως τους πάνω τους και μία φωνή πρόσταζε:

— Παραδοθήτε! Το καπιλιό είχε πολιορκημένο από παντού.

"Ηταν ο διευθυντής της ασφαλείας Βευτέρ, που ο μαρκήσιος "Ολιδιέ είχαν οδηγήσει εκεί.

Οι συμμορίται κατάλαβαν πως κάθε αντίστασις ήταν περιττή και παραδόθηκαν αμέσως.

"Ο Βευτέρ και ο μαρκήσιος "Ολιδιέ έτρεξαν κατόπιν ν' απελευθερώσουν τη Ζακελίνα.

"Η νεαρή γυναίκα είχε λιποθυμήσει και χρεοιάσθηκαν μερικά λεπτά για να συνέλθη.

"Ανοίξε, τέλος τα μάτια της και κύτταξε τρομαγμένη δολύνορα.

"Αλλά ξαναβρήκε το θόρος της μόλις αντίκρισε τους δυό προστάτες της.

— Εύχαριστώ, είπε με ακινη που έτρεψε. "Αλλ' ο σύζυγός μου!

"Ο Βευτέρ την πήρε από το γόνο και την βοήθησε να κατεβεί από το αυτοκίνητο. "Επειτα την οδηγούν στο εσωτερικό του καπιλιού.

Μερικοί αστυνομικοί ήταν σκοποσμένοι έδω κι' εκεί. Στο

βάθος, πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, ήταν εσπλωμένος ο "Ανδρέας ντε Μερικώρ. "Ενας γιατρός στεκόταν πλάι του και εξέταζε το σφυγμό του.

"Η νεαρή γυναίκα έτρεξε αμέσως προς τα εκεί.

— "Ανδρέα!

— Ζακελίνα!

"Ο τραυματίας άπλωσε τα χέρια του κι' έσφιξε με συγκινησι πάνω στο στήθος του τη γυναίκα του.

— "Ο σύζυγός σας είναι ακόμη πολύ αδύνατος, είπεν ο γιατρός. "Αλλά δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο... Οι κακοθύνοι τον είχαν περιποιηθεί, γιατί φαίνεται πως ο σκοπός των δεν ήταν να τον σκοτώσουν... ΟΙ δυό σύζυγοι μπήκαν σε λίγο στο αυτοκίνητο του μαρκήσιου "Ολιδιέ, που τους συνόδευσε ο ίδιος ως το σπίτι τους.

Σε μία στιγμή, η Ζακελίνα έσκυψε προς το μέρος του μαρκήσιου και τον ρώτησε σιγά: — Και το «Φιγουρίνι» σιγά πόνιζε.

— Περίε την καλύτερα "Ελεονώρα, απάντησε ο μαρκήσιος. Αυτό είναι το πραγματικό της όνομα. "Ο ρόλος της σ' έδωλ την υπόθεσι ήταν να γοητεύη την έπιστολή που σας έστειλε... Είπε περιττό βέβαια, να σας πω ότι κάθε άλλο παρό φίλο του συζύγου σας ήταν. Οι κακοποιοί είχαν απαγάγει το σύζυγό σας νιώ να ζήτησουν λύτρα για την απελευθέρωσή του και "Ιχαν υπολογίσει ότι με τη δική σας απαγωγή θα έθθαναν καλύτερα στο σκοπό τους... "Αλλά τώρα όλα ετελείωσαν.

— Και η κόμης Φεραλντέν; ρώτησε η Ζακελίνα.

— "Ηταν συνογάτης των κακοποιών. Αυτός σας παρέσυρε στην παγίδα... "Υποθέτω ότι θα έην τώρα συλληφθεί και θα δώσει σε λίγο λόγο των πράξεών του στη δικαιοσύνη.

"Η Ζακελίνα έσφιξε με ευγνωμοσύνη το χέρι του μαρκήσιου.

— Ποτέ δεν θα ξεχάσω τί σας όφειλο, είπε.

Είχαν φθάσει τώρα στο σπίτι του ζευγαριού.

"Ο "Ολιδιέ βρήκε τους δυό συζύγους να κατεβούν και κατόπιν ξανασητήκε στο αυτοκί-

Μυστήρια Ιστορίες

Η εξομολόγησις

Ενας καθολικός παπάς έθλεπε με άπορία το κροσί που είχε στο ύπνευ να κουνάει την γωνία. Του πέρασε λοιπόν στο μυαλό ότι μονάχα ο καντηλανόφτης ήταν ο ένοχος.

— Άκουσε, Σιλβέστρε, του λέει, μία μέρα, έχεις καιρό να εξομολογηθείς.

— Καλά το λέει παπά μου. Πάει πολύς καιρός που δεν εξομολογήθηκα κι' αν αδιάζεις πάμε τώρα αμέσως στο εξομολογητήριο.

Επήλυν πραγματικά.

— Ποιός πίνει το κροσί; ήταν η πρώτη ερώτησις του παπά.

— Ποιός πίνει το κροσί; ρωτάει για δεύτερη και τρίτη φορά ο παπάς.

Παπά μου, σ' αυτήν εδώ τη θέση δεν άκουω τί μου λέει, απάντησε ο καντηλανόφτης. Βλέπω τα χείλη σου να κουνιούνται μα δεν άκουω τίποτε. Θέλεις να βρωμώθεις; "Ελα ν' αλλάξουμε θέση.

— Καλά, τότε πάμε, λέει ο Σιλβέστρε ρωτάει:

— Δεν μου λέει, παπά μου, ποιός γλυκοκυττάζει τη γυναίκα του καντηλανόφτη;

— Εκείσε δική, τέκνον μου, του απάντη αμέσως ο παπάς. Δεν άκουει κανείς τίποτε από δω! "Ας τ' αφήσουμε λοιπόν για καμμία άλλη μέρα.

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Άν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53 100

Σημ.: Αι προσκόμιζουσai το παρόν απόκοιμα λαμβάνουν, δωρεάν, κάτι.

νιτό του, λέγοντας στο σωφείο να τον μεταφέρω στο μέγαρό του. Αισθανόταν μία μεγάλη κούραση σ' όλο του το σώμα κι' ένοιωσε την ανάγκη ν' αναπαυθεί.

Στο Κ'ρι

Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας είχαν επισκεφθεί εκείνο το κολοκαίρι τη μικρή νήσο του Κάπρι. Πολυμελής ακολουθία από αλικούς και αξιωματικούς τον συνόδευε σ' αυτή την επίσκεψη.

Ο πιστός Βαλδεμάρ βοίσκταν πάντα στο πλευρό του.

Εκείνο το πρωί, οι χωρικοί της γύρω περιοχής είχαν ειδοποιηθεί να φέρουν τα γαϊδουράκια τους στην πλατεία, γιατί ο αυτοκράτωρ μαζί με την ακολουθία του θα έκαναν μία περιόδια στη νήσο.

Ο Βαλδεμάρ άρπαξε από τα χαλινάρια ένα απ' αυτά και το πήγε κοντά στον αυτοκράτορα, που κύτταζε με κάποια δυσπιστία το μικρό ζώον.

— Θα προτιμούσα το π' αντίσασσο άλογο παρά αυτό το γαϊδουράκι, είπε.

— Μην ανησυχήτε, μεγαλειότατε, απάντησε ο Βαλδεμάρ. Τα ζώα αυτά είναι πολύ πειθήνια...

Ο αυτοκράτωρ ανέδθηκε στη ράχη του ζώου κι' έδωσε το σύνθημα και στους αλικούς του ν' ανεβούν στα ζώα που προορίζονταν για τόν καθένα.

Η συνοδεία ξεκίνησε σε λίγο κι' άρχισε να προχωρά άσ' όλα πάνω στους στενούς και σκονισμένους δρόμους της νήσου.

— Από πού θ' άρχισουμε την περιόδια μας; ρώτησε ο Αυτοκράτωρ.

— Από την έπαυλη του Τιβερίου, μεγαλειότατε απάντησε ο Βαλδεμάρ.

ΦΑΚΙΔΕΣ

(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)
Ριζική θεραπεία εντός 6-12
ωρών ημερών.

Οδός Πιπίνου 38 Στάσις
Ανναπολύου. Τηλ 85 089

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ JEUNESSE

(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμτε όλη σας επαλειφείς με το θαυματουργόν

JEUNESSE

και άμέσως θα επανακτήσουν το φυσικό των χρώμα

JEUNESSE

ένας σταθμός εις την Ιστορίαν της επαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λεμπόση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΟΥ
Τηλ. 53.291. Ομόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκος. Οδός 'Αγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Ευάγγελος Γκιόκας. 'Αρματοπωλείον.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ). Κομμωτήριο Πέτρου Φραγκουλάκη.

ΑΝΔΡΟΣ. Φαρμακείον Λορέντζου Κασσιμάτη.

ΒΟΛΟΣ. 'Αδελφοί 'Αλεξόπουλοι 'Ιδρυονας.

ΠΑΤΡΑΙ. Φαρμακείον Α. Π. 'Αθανασοπούλου. Γεροκωστοπούλου. Ύψιπλάντου.

— Έπειτα από τρία τέταρτα της ώρας, έθδασαν, τέλος, στον Βράχο του Τιβερίου. Ο Βράχος αυτός έχει ύψος τριακοσίων περίπου μέτρων και υψώνεται κατακόρυφα από τη θάλασσα. Από εκεί ο τύραννος έξεσφενδύνιζε τα θύματά του στη θάλασσα.

Ο Αυτοκράτωρ κατέβηκε από το ζώο και προχώρησε ως το χείλος του φοβερού βράχου. 'Αλλ' αισθάνθηκε άμέσως ίλιγγο και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, φέρνοντας το χέρι στα μάτια του.

Προχώρησε κατόπιν πεζή ως τα έρείπια της έπαύλας του Τιβερίου και περπάτησε άκεπτή ώρα ανάμεσα στους διαδρόμους και τις σκατεστραμμένες αίθουσες.

Η θέα από εκεί ήταν μαγευτική προς το δυτικό μέρος της νήσου και την ήρεμη ακτή του Σορέντο κι' ο άέρας ήταν πλημμυρισμένος από ευωδίες.

— Είναι το ωραιότερο τοπίο, που έχω ιδεί, είπεν ο Αυτοκράτωρ, ρίχνοντας βλέμμα θαυμασμού γύρω του.

— Το θέαμα, Μεγαλειότατε, είναι ωραιότερο από το μικρό παρεκκλήσιο, που βρίσκεται στην κορυφή του Βράχου, είπεν ο Βαλδεμάρ. 'Αν θέλετε, το μονοπάτι αυτό θα μάς οδηγήσει εκεί.

Οι δύο άνδρες άρχισαν να ανεβαίνουν άργα το στενό μονοπάτι.

— 'Αλλά, τη στιγμή εκείνη, φάνηκε ένας άνθρωπος που κατέβαινε από την κορυφή του Βράχου προς το μέρος των.

— Είναι ένας έρμυτης που μένει πάντοτε εδώ, έδήγησεν ο Βαλδεμάρ.

Πραγματικά, αυτός ήταν.

Κρατούσε στα χέρια του ένα βιβλίο, όπου οι έπισκέπται έγραφαν συνήθως τις έντυπώσεις των.

Ο έρμυτης ύποκλινθηκε μπροστά στον αυτοκράτορα και του παρουσίασε το βιβλίο.

— Τι πρέπει να γράψω; ρώτησε ο αυτοκράτωρ.

— Το όνομά σας... τη γονολογία της έπισκέψεώς σας... και ό,τι άλλο έπιθυμείτε.

Ο αυτοκράτωρ πήρε το μολύβι που του έδωκε ο έρμυτης και έτοιμάσθηκε να γράψει.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ένας τρουερός πάταγος άκούσθηκε πάνω από τα κεφάλια τους. Καί ταυτόχρονα φωνές έφθασαν σ' αυτά τους από το μέρος όπου έστεκαν οι αξιωματικοί που συνόδευαν τον αυτοκράτορα.

— Προσέξτε, Μεγαλειότατε! Φύγετε!

Ήταν ένας πελώριος Βράχος που κατακυλούσε με όρμη από την κορυφή του λόφου.

Ο έρμυτης άρπαξε τότε τον αυτοκράτορα από το χέρι και τον τράβηξε σε άκοκκητή απόσταση από το μέρος όπου θάπρεπε να πείσει ο Βράχος που κατακυλούσε.

Ήταν καιρός.

— Έπειτα από ένα λεπτό, ο βράχος είχε φθάσει στο μέρος, όπου στεκόταν πρίν. Από εκεί συνέχισε την πορεία του καμιά είκοσριά μέτρα περίπου κι' έπειτα σταμάτησε, γιατί είχε φθάσει σ' ένα μέρος που προστατευόταν από μεγάλες πέτρες και κομμάτια βράχων που προεξείχαν μέσα από το γύμα.

Χωρίς την παρέμβαση του έρμυτη, ο Αυτοκράτωρ θα ήταν ίσως νεκρός.

— Ευχαριστώ, καλέ μου άνθρωπε, του είπεν, δίνοντάς του το χέρι.

Οι αξιωματικοί της ακολουθίας του είχαν συγκεντρωθεί κάπως γύρω του.

— Μην ανησυχήτε, κύριοι, είπεν ο αυτοκράτωρ. Ο κίνδυνος πέρασε... Μαζί πρέπει να περάσει και ο φόβος που αισθανθήκαμε όλοι...

— Έπειτα, ξαναγύρισε προς το μέρος του έρμυτη.

— Τ' όνομά σου, φίλε μου; ρώτησε.

Ο έρμυτης άνασήκωσε λίγο την κουκούλα που σκέπαζε το πρόσωπό του και ψιθύρισε σιγά ένα όνομα.

Ο Αυτοκράτωρ αισθάνθηκε άμέσως ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

— 'Αλλά, ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, γυρίζοντας προς τους αλικούς του, είπεν:

— Σας παρακαλώ κύριοι ν' άπομακρυνθήτε. 'Επιθυμώ να μείνω γιά μερικές στιγμές μόνος μ' αυτόν τον άνθρωπο.

Οι αλικοί άπομακρύνθηκαν άμέσως.

Ο Αυτοκράτωρ πλησίασε τότε τον έρμυτη.

— Πώς γίνεται να βρίσκεσαι εδώ; ρώτησε.

— Ήθελα να σας μιλήσω, μεγαλειότατε, απάντησε ο 'Αριμάν — γιατί αυτός ήταν — και σκέφθηκα να καταφύγω στο μικρό αυτό τέγνασμα. Παρακάλεσα, λοιπόν, τον έρμυτη που ζή στην κορυφή του Βράχου, να μου δανείσει το ράσο του και ήρθα να σας ύποδενθώ στη θέσιν του.

— Και τί έχεις να μου πής; ξαναρώτησε ο Αυτοκράτωρ.

— Ότι οι έπιστολές που σας παρέδωκε έκ μέρους μου ο κύριος Βαλδεμάρ ήσαν ψεύτικες.

Ο Αυτοκράτωρ έγινε κατακόκκινος από την όρμη του.

— Ψεύτικες; είπεν. Τι σημαίνει αυτό;

— Σημαίνει, Μεγαλειότατε, ότι πέσαμε θύματα άπάτης.

— Είσαι βέβαιος, 'Αριμάν;

— 'Αν δεν ήμουν δεν θα παρουσιαζόμουν μπροστά σας Μεγαλειότατε.

— 'Αλλ' ο Μαλοαίν;

— Δεν ήταν ο Μαλοαίν.

— Ποίος ήταν, λοιπόν;

— Κάποιος δυστυρισμένος που το όνομά του δεν έχει καμιά σημασία.

— 'Αλλ' ο πραγματικός ένοχος...

... ο δράστης τώσαν άνατοχίαστικόν έγκληματόν;

— Ο πραγματικός ένοχος ήταν η κυρία Κέσσελμπαχ...

Και του διηγήθηκε με συντομία τις λεπτομέρειες που γνωρίζουν οι άναγνώσται μας.

— Η Ντολорές Κέσσελμπαχ δεν ζή πιά, είπεν τελειώνοντας την αφήγησή του. Αυτή είχε κάμει τα αντίγραφα αυτών των έπιστολών γιά να μάς εξαπατήσει και κράτησε τα πρωτότυπα γιά να τα χρησιμοποιήσει στην κατάλληλη στιγμή.

— 'Αλλά πού βρίσκονται αυτά τα πρωτότυπα; φώναξε ταραγμένος ο Αυτοκράτωρ.

— 'Εδώ, Μεγαλειότατε, απάντησε ο 'Αριμάν.

Και έβγαλε κάτω από το ράσο του μία δέσμη έπιστολών.

— Σας τις παραδίδω, Μεγαλειότατε, όπως σας είχα ύποσχεθεί, είπεν.

Ο Αυτοκράτωρ τις έκρυψε στην έσωτερική τσέπη του σακακιού του.

Η χειρονομία αυτή τον είχε συγκινήσει. Γιατί, πραγματικά, ο ληστής θα μπορούσε να κρατήσει τις έπιστολές και να τις χρησιμοποιήσει όπως ήθελε.

— 'Αλλά γιάτί δεν το είχε κάμει, λοιπόν;

Στην έρώτησι αυτή δεν μπόρεσε να βρή καμιά άπάντησι.

Τέλος, γύρισε προς το μέρος του 'Αριμάν και του είπεν:

— Οι έφημερίδες έγραψαν ότι πέθανες... Δεν ήταν, λοιπόν, σωστή αυτή η είδησις;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΝΑΪΛΟΝ

Είς όλους τους χρωματισμούς με τις καλύτερες τιμές.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΝΤΣΩΝ Μεταξωτές ζώνες από 6.000—25.000 βρξ. ΠΑΡΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΔΙΑΝΙΚΗ

“ΣΤΟΚ,” Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ 59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 59 ΤΗΛ. 24-588

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Γαργία και οϊζική άποτριχωσις με τα τελειότερα υφανήματα βραγέων κυμάτων. Thermoflux Δερματολογικόν 'Ιατρείον κ. 'Ανδρέα Χούση, Νίκης 13. Τηλ 29-548. Ώραι 9 π.μ. — 3 μ. μ.

Έλστε νά ντυθήτε

Και χωρίς να έχετε θέιο στην 'Αμερική υποδείτε να ντυθήτε με έλανίστα λεπτά στην ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Φορέματα — Κοστούμια — Παλτά — Ανδρικά — Γυναικεία παιδικά. Πλατεία Παλαιού Δημοπρατίου 3 (Τέρμα αυτοκινήτων Σπάτα — Κορωπί).

Τό παιγνίδι ώφελει ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Τι συμβουλεύουν οι 'Αμερικανοί επιστήμονες

Η άκόλουθη σκηνή συνέβη στο περίφημο άνορωτήριο Στόκμπεργκ της Μασαχουσέτης:

— 'Υποφέρω γιστρέ, από το στομάχι μου. Δεν μπορώ να κοιμηθώ... έλεγε ένας άρρωστος και έβλεπε κανείς στις συσπείσεις του προσώπου του ότι πραγματικά υπέφερε.

— Πόσην ώρα την ημέρα, παίζετε; τον έρωτησε άπότομα ο γιατρός.

— Τι λέτε γιστρέ; Τι να παίζω; 'Εδώ κοιμείται ο κόσμος, ενώ έχασα την υγεία μου και οείς μου μιλάτε γιά παιγνίδια...

Ο γιοςτρός του έβαλε στο στόμα το θερμόμετρο, τον εξέτασε και διαπίστωσε ότι δεν υπέφερε άπο καμιά όργανική βλάβη. Κάθισε τότε στο γραφείο του, έγραψε μία συνταγή και την έδωσε στον άρρωστο. Η συνταγή δεν περιείχε κανένα φάρμακο. Έγραφε άπλως:

«Να παίζετε περισσότερο!»

Μη νομίζετε ότι πρόκειται γιά άστείο. Είναι η συμβουλή που δίνουν σήμερον όλοι άκεδόν οι 'Αμερικανοί γιατροί, γιάτί διαπίστωσαν ότι πολλές νοσηρές καταστάσεις θεραπεύονται με το παιγνίδι. Ο δόκτωρ 'Ωστιν Ρήγκς, του άνωρωτηρίου του Στόκμπεργκ, είχε πελατη έναν έπιχειρηματία, που του έλεγε ότι ήταν άρρωστος και του παρουσίαζε ένα όλόκληρο κατάλογο των συμπτωμάτων της άσθενείας του! Στην πραγματικότητα όμως δεν είχε καμιά όργανική βλάβη!

Η αίτια που προκαλούσε τη νοσηρή του κατάσταση, βρισκόταν στον τρόπο της ζωής του. Είχε βολή να άναπτύξη την έπιχειρησι του πρίν φθάση στα 60 χρόνια. Για το σκοπό αυτό, εργαζόταν σκληρά. Δεν ήερε ούτε δισκοπές ούτε διασκεδάσεις, ούτε παιγνίδια. Η συμβουλή που του έδωσε ο δόκτωρ Ρήγκς ήταν να συνδυάση τη δουλειά του με τη διασκέδασι. Να διακόπτει δηλαδή κάποτε τη δουλειά του και να διασκεδάει. Να δημιουργήσει ένα είδος ισορροπίας μεταξύ δουλειάς και παιγνιδιού.

— 'Αλλά τί έννοούν οι γιατροί όταν συνιστούν «παιγνίδι»; Την έξηγησι τη δίνει ένας άλλος γιατρός ο δόκτωρ Χάρρυ Έμερσον Φόρντικ με τον άκόλουθο γενικό όρισμό:

— Το παιγνίδι είναι ένας άπό τους πιο σημαντικούς πνευματικούς παράγοντες της ανθρώπινης ευπειρίας. Όταν ο ευχαριστή κάτι που κάνει αυτό είναι παιγνίδι... Όταν δεν ο ευχαριστή, είναι δουλειά! 'Αν σου άρέσει να παίζεις χάρτς, είναι παιγνίδι. 'Αν δεν σου άρέσει, είναι δουλειά... Είναι νυν-

στη ή ιστορία του άγροτικού διανομέως που ζήτησε από τους φίλους του να τον εγγράψουν σε έναν έκδρομικόν σύλλογον.

— Μα τί διασκεδάσι μπορεί να βρής στις έκδρομές, εσύ που νομίζεις όλη την ύπαιθρο; τον ρώτησαν οι φίλοι του.

— 'Α! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, τους είπε, τί όπόλαυσι θάναί γιά μένα να περνώ μέσα άπό το δάσος, χωρίς ναμια ύποχρεωμένος κάθε δέκα δένδρα να σταματώ γιά να δίνω γράμματα στις καλύδες των έυλοκόπων!...

Ο μύθος δηλοι: Το παιγνίδι προϋποθέτει δύο πράγματα. Πρώτο, να ο ευχαριστή και δεύτερο να γίνεται χωρίς συγκεκριμένο σκοπό. Αυτό ίσχυει σε όλες τις περιπτώσεις: Όταν φαρεύεις γιά να γεμιστεί το καλάθι ψάρια τότε δουλεύεις και δεν παίζεις. 'Αντίθετα παίζεις και διασκεδάσεις περιφημία, όταν φαρεύεις γιά «σπόρ».

Γενικά τα σπόρ, όταν ο ευχαριστούν, είναι παιγνίδια. Όταν όμως ασκολεϊσαι μ' αυτά γιά ένα συγκεκριμένο σκοπό π.χ. προπονεϊσαι γιά τον Μαραθώνειο, τότε δεν παίζεις, άλλα δουλεύεις.

Τό παιγνίδι μπορεί να είναι σωματικό ή πνευματικό. Ο ευχαριστός περιπατος είναι σωματικό παιγνίδι. Η ευχαριστή συντροφία, είναι πνευματικό. Παιγνίδι είναι κι' όταν διαβάς κάτι όχι γιά να το μάθης, άλλα άπλως γιάτί σε ευχαριστεί. Παιγνίδι είναι να πας στο έστρατο ή στον κινηματογράφο άν αυτό σβυ άρεση. Όχι όμως κι' όταν πας γιά να κάνης... κοιτική.

Η απλούστερη και πιο ώφέλιμη — με την προϋπόθεσι παντα ότι ο ευχαριστός — μορφή παιγνιδιού είναι η άναπαυσι. Παιγνίδι είναι, να τον πάρης ανάλαφρα γιά μισή έστω μόνον ώρα σε μία πολυθρόνα. Όπως παιγνίδι είναι και να ξεπλυνθής στην άμμουδιά γιά ν' άκούς το φλόισδο που κάνουν τα κύματα και ν' άφηνής τις άκτίδες του ήλιου να σ' άγκαλιάζουν. Η να έαπλωθής στο γρασίδι, δίπλα σ' ένα κελαροστό ρυάκι και με τα πουλιά τρινύρω να κελαϊδούν το γλυκό σκοπό της έγνωϊσσίας. Η να κ'θήσης στην ύπνημη πλαγιά του βουνού και ν' άνοίξης τα πνευμόνια σου να ρουφίζουν όλη την ευδωία του θυμαρίου.

Ο φυσιολόγος δόκτωρ Γκόλτς έφαρμόζει τη μέθοδο της άναπαύσεως και στους άσθενείς του. Όταν διαπιστώση ότι ή αίτια της καταστάσεώς τους βρίσκεται στην πολλή δουλειά και στην ταραμμένη άτμόσφαιρα της έποχής μας, καθίζει τον άρρωστο σε μία άναπαυτική πολυθρόνα μισή ώρα σε κάθε έπίσκεψη. Ο ίδιος συνιστά ως πολύ ώφέλιμο παιγνίδι, το φάρμακο και το κουπί.

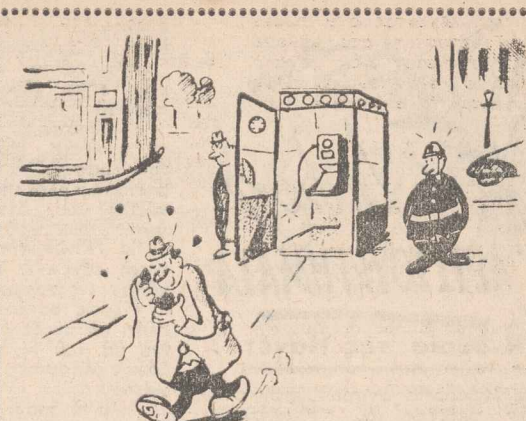
Γενικά οι γιστροί γιά να υποδείσουν να καταπολεμηθής η νοσηρή κατάσταση που δημιουργεί η έντασι της σημερινής ζωής, δίνουν την έξής γενική συμβουλή:

— Να παίζετε τουλάχιστον δύο ώρες την ημέρα, μία όλόκληρη ή μέρα την εβδομάδα, μία εβδομάδα κάθε μήνα και ένα μήνα τον χρόνο! Μην παραμελείτε να διακόπτετε με τη διασκέδασι την καθημερινή ρουτίνα και τη διαρκή ευθύνη του καθήκοντος.

ΓΚΡΕΪΣ ΝΑΓ'ΣΜΙΟ

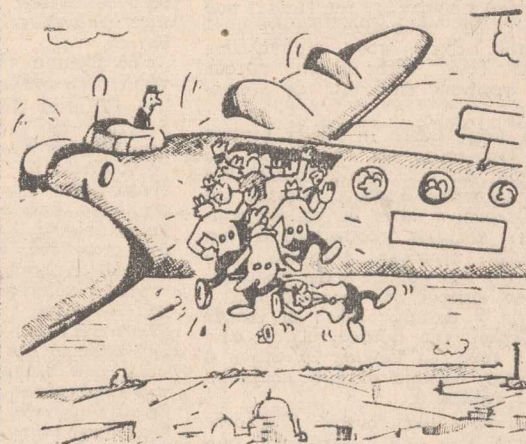
Θησαυρός στον ταφο της Μαρίας Βετσερά

Σαρανταεπτά χρόνια μετά τη μυστηριώδη τραγωδία του Μανιερίλγκ, ο τάφος της Μαρίας Βετσερά, της άναπαυμένης του άνοιδου Ροδόλφου φρουρείται και πάλι άπ' την άυστοιακή άστυνομία. Γιατί έφακοιρώθηκε ότι κάποιος άνδρας των 'Ες- 'Ες στα τέλη του πολέμου είχαν κρύψει μέσα σ' αυτό το μνημείο ένα θησαυρό άνταλονιστικού άξίως άπό κοσμήματα και έργα τέχνης. Δεν, έχει εξακοιρωθής άκόμη η προέλευσις του. Πάντως ως ότου μεταφερθής σε άσφαλές μέρος, ο τάφος φρουρείται άγρυπνως.

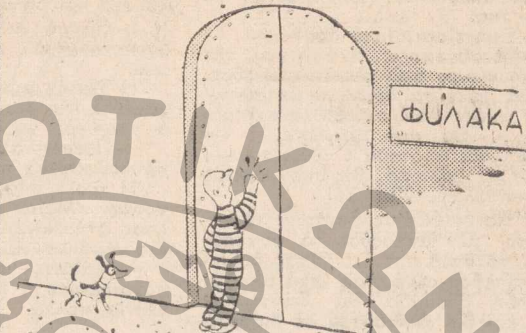

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

— Γιατί δεν άπαντάς, άγάπη μου; Σου κόπηκε ή φωνή μ' αυτά που σου είπα :...

Όταν τα άεροπλάνα θ' άντικαταστήσουν τα τραίνα

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

— Άνοιξε, κύριε δημοφύλακα... Μη μ' άφήνεις έξω και δεν το ξανακάνω!...

Η ευκαιρία γιά τα ακυλιά...

'Η θυσία της Νανέτ

Τὰ λεωφορεία σταματούσαν στὴν εἴσοδο ἀκριβῶς τοῦ Ἰνστιτούτου Καλλονῆς τῆς Νανέτ. Κι' οἱ μικροὺς πάλαι, ποὺ περιέμεναν κάθε πρωὶ στὴ στάσι, ἔδωσαν κρυφὰ ματιές καὶ διέκριναν μέσα ἀπ' τὴ βιτρίνα τὸ λεπτὸ προσωπάκι τῆς Νανέτ, ποὺ τὸ στόλιζαν τὰ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά της. Ἐκείνη τοὺς χαμογελοῦσε φιλικὰ. Τοὺς ἤξερε όλους αὐτοὺς τοὺς πρωινούς ἐπιβάτες τῶν λεωφορείων.

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, ἡ Νανέτ ἔφασε στὸ Ἰνστιτούτο της κρατώντας μιὰ βαλίτσα, ἀπ' τὴν ποῖα ἔβγαλε ἕνα πολυτελὲστατο βραδυνὸ φόρεμα καὶ μιὰ βελούδινη κάπα μὲ γουνίνο γιᾶκά. Τὰ κρέμασε προσεκτικὰ σ' ἕνα ντουλάπι, διώρθωσε λίγο τὸ μακιγιάζ της καὶ κάθισε στὴν πολυθρόνα της, ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο της.

Στὶς 9 ἀκριβῶς, ὅλες οἱ νεαρές ὑπάλληλοι τῆς βρισκόντουσαν στὶς θέσεις τους. Κι' ἄρχισε νὰ σὺνη ἡ πελατεία. Κάποια στιγμή, κουδούνισε τὸ τηλεφώνο.

— Ἐδῶ Ἰνστιτούτον Καλλονῆς «Νανέτ», εἶπε στὸ μικρόφωνο ἡ κυρία διευθύντρια.

Καὶ πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή της:

— Ἐσὺ εἶσαι; Γεῖά σου!

— Μὲ συγχωρεῖς, γάμπη μου, τῆς εἶπε ὁ κύριος ποὺ τὴς τηλεφωνοῦσε, δὲν θὰ μπορέσω διὼς νὰ σὲ συναντήσω ἀπῶς. Μοῦ συνέβη κάτι ἀπρόοπτο... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... — Ἐδῶ ἄλλαξε ἀπότομα ὁ τόνος του — Μάλιστα, μάλιστα, θὰ ὑπογράψω μὲ τὸ συμβόλαιό. Χαίρετε!

Ἡ Νανέτ ἔκλεισε ἀπότομα τὸ τηλέφωνο. Δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ θυμὸ της... Εἶχαν ὀρίσει τὸ ραντεβού αὐτὸ πρὶν ἀπὸ μιὰν ὁλόκληρη βδομάδα. Θὰ δεῖντοσάν μαζί καὶ θὰ γλεντοῦσαν σὲ διάφορα κέντρα. Μάλιστα ὁ φίλος της τὴν εἶχε συνοδεύσει στὴ μοδίστρα κι' εἶχαν διαλέξει μαζί τὸ βραδυνὸ φόρεμα καὶ τὴν κάπα.

— Θὰ τοῦ τὰ ψάλλω, γιὰ νὰ τοῦ δείξω ποῦ εἶμαι! μουρμουρίσε μὲ λύσσα ἡ Νανέτ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ποῖος βρίσκεται μαζί του στὸ γραφεῖο του αὐτὴ τὴ στιγμή.

Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἐτοιμάστηκε νὰ πάρῃ ἕναν ἀριθμὸ. Τὴν ἱδία στιγμή διῶς, μπῆκε στὸ Ἰνστιτούτο μιὰ κυρία μεσόκοπη, ντυμένη ἀπλά. Ἡ Νανέτ τὴν ὑποδέχθηκε τυπικὰ.

— Καλημέρα σας. Ἐχετε κρατήσει ὥρα;

— Δυστυχῶς, δὲν πρόλαβα ἀπάντησε ἐκείνη, μὲ μαλακὴ κι' εὐχάριστη φωνή.

— Τότε θὰ σὰς περιποιηθῶ ἐγὼ ἡ ἴδια. Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Ἡ κόρη μου μοῦ εἶπε πὼς θὰ μπορούσατε νὰ μὲ φρεσκάρετε κάπως. Πιστεύω ὅτι ἐννοοῦσε νὰ μοῦ περιποιηθῇ τὸ πρόσωπο, νὰ τὸ στρώσετε ὅσο τὸ δυνατόν. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πόσο θὰ στοιχίσῃ.

Ἡ κυρία χαμογελοῦσε πρόσχαρα. Ἡ Νανέτ τῆς ἀνταπέδωσε ὑψηλὰ καὶ χαμῶνέλι της. Συγχρόνως διῶς

συλλογιζόταν μὲ θυμὸ, ἐνῶ ἐτοίμαζε τὰ σύνεργά της:

«Φαντάζεται πὼς δὲν μπορῶ νὰ κάνω δίχως τὴν ἀφεντιά του, καὶ μὲ παρατάει ὅποτε τοῦ καπιόν!»

— Τί ἀπαλὸ τὸ χέρι σας! τῆς εἶπε ἡ κυρία. Πρῶτη φορὰ μοῦ κάθονταν μασσᾶς στὸ πρόσωπο. Ἐγώ, βλέπετε, ὁλόκληρη οἰκονόμεια στὴν πλάτη μου. Δὲν μὲ μὲνει καιρὸς γιὰ τέτοια πράγματα.

Ἡ Νανέτ τῆς ἀπάντησε μὲ μιὰ κρινὴ εὐγενική φράσι. Ἐπειτα συνέχισε τίς σκέψεις της:

«Ἵσως φαντάσθηκε πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ξεφορτωθῇ ἐστὶ εὐκολά! Μὰ θὰ τοῦ δείξω ἐγώ... Ὁχι, κ. Ἀλέκ Μπράουν, δὲν θὰ σὰς γίνῃ τὸ κατ' ἔνδοξο».

— Ὁ ἄνδρας μου κουράζ'—αὐτὴ πολὺ μὲ τὴ δουλειά του, συνέχισε ἡ μεσόκοπη κυρία. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ... Ἡ Νανέτ ναιονέλασε.

— Θὰ πρέπει νὰ σὰς καμαρώνουν, ὁ ἄντρας σας καὶ τὰ παιδιά σας, ἀπάντησε. Εἰσθε πολὺ συμπαθητικὰ.

Τὸ βλέμμα τῆς κυρίας εἶχε γίνῃ τώρα ὀνειροπόλο.

— Σήμερα εἶνε ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἐπέτειος τῶν γάμων μας... ψιθύρισε. Φαντάσθηκε πὼς κανεὶς δὲν θὰ τὸ θυμόταν. Κι' ὅμως τὰ παιδιά μου εἶχαν βάλεῖ πάνω στὸ τραπέζι ἕνα μπουκέτο ἀπὸ εἰκοσιπέντε διαλεχτὰ τριαντάφυλλα. Κι' ὁ ἄντρας μου μοῦ ὑπέγραψε ἕνα τσέκ 25 δολλαρίων, γιὰ ν' ἀγοράσω ὅ,τι τέλῳ... Ἐπειτα ἡ κόρη μου, ἡ Ρούθ, τοῦ εἶπε:

«Ἀπόψε, μπαμπά, πρέπει νὰ γλεντήσῃτε μὲ τὴ μαμά. Θὰ φάτε σ' ἕνα κοσμικὸ ρεστوران κι' ἔπειτα θὰ πάτε στὸ θέατρο». Μὲ πῆρε κατόπιν κατὰ μέρος ἡ Ρούθ καὶ μ' ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῶ πὼς θὰ πῆγαινα σ' ἕνα Ἰνστιτούτο Καλλονῆς νὰ φρεσκάρω τὸ πρόσωπό μου... Ἐδῶλε ἕνα τσέκ ἀπ' τὴν τσάντα της καὶ δῆλωσε:

— Θὰ σὰς πληρώσω μ' αὐτὴ τὴν ἐπιταγή ποῦ μοῦ ὠδῶσε ὁ ἄντρας μου.

Ἡ Νανέτ κύτταξε τὸ τσέκ, σὰν χαμένη. Τῆς φαινόταν τόσο γνωστὸς ὁ γραφικὸς χαρακτήρας!

— Πρέπει νὰ τὸ ὀπισθογραφεῖτε... κατάρθωσε νὰ πῇ.

Ἡ κυρία πῆρε μιὰ πένα κι' ὑπέγραψε: «Μαίρη Μπράουν». Χαμογέλασε στὴ Νανέτ, πῆρε τὰ ρέστα κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

— Χαίρετε, κ. Μπράουν, τὴν ἀποχαιρέτησε ἡ Νανέτ. Σὰς εὐχόμαι γρόνια πολλά.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, στὶς 5½, ἕνας μικρὸς ἔφευγε στὴ Νανέτ ἕνα δέμα. Μέσα σ' αὐτὸ, ὑπῆρχε ἕνα πολυτελὲς κουτί, ποὺ περιείχε ἕνα θαυμάσιο γουρὸ κι' ἄδμαντοστίλιτο βραχιόλι. Τὸ συνόδευε μιὰ κάρτα, ποὺ ἐγόραφε: «Σ' ἀγαπῶ, Ἀλέκ».

Ἡ Νανέτ εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της στὸ κόσμημα, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τ' ἀγγίξῃ. Σιγὰ-σιγὰ πρόβαλε ἐμπρὸς στὰ μάτια της ἡ εἰκόνα μιᾶς γυναίκας, ποὺ τὸ πρόσωπό της λες καὶ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ φλόγα.

Ἐνοῶνε νὰ τὴν καταβάλλῃ ἡ μοναξιά κι' ἡ ἀπογοήτευσί. Ξανδῶλε τὴν κάρτα μέσα στὸ κουτί, τὸ τίλιξε σὲ καινούργιο χαρτί κι' ἔγραψε πάνω: «Κυρία Μαίρη Μπράουν». Ἐδῶσε σ' ἕνα γκρουμ τὴ διευθύνσι, τῆς πρωϊνῆς πελατισίας της καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πᾶς τρέχοντας νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ δέμα. Ἡ κυρία αὐτὴ τὸ περιμένει μ' ἀνυπόμονησά. Εἶνε κάτι ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ ἀπῶς.

Ξαναγύρισε ἔπειτα στὸ γραφεῖο της κι' ἔπεσε βαρεὰ στὸ κἀθισμά της. Ἐνοῶθε τὸν ἑαυτὸ της τόσο κουρασμένο!...

ΓΚΡΑΙΗΣ ΜΠΑΡΝΣ

ΜΑΧΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου

Τραγικὰ καὶ κωμικὰ γὰρ θάματα

Ὁ Ζωολογικὸς κῆπος τοῦ Λονδίνου εἶνε ὁ μόνος τόπος στὸν ὁποῖο μπορεῖ ἕνας ἐπισκέπτης νὰ παρασθῇ αὐτόπτης μάρτυς, ἀνατριχιαστικῶν καὶ αἱματηρῶν σκηνῶν ποὺ συμβαίνουν μεταξὺ τῶν διαφόρων ζώων ποὺ φιλοξενεῖ.

Ἰδιαίτερος τὸ τμήμα τῶν ἑρπετῶν εἶνε τὸ πλουσιώτερο σὲ τέτοιου εἶδους θεάματα.

Κάποτε λοιπὸν ἐδῶ καὶ ἀρχαῖον καιρὸ, ἕνας μεγάλος «θασιλικὸς ὄσας» μήκους 5 μέτρων, εἶχε μείνει νηστικός, γιὰτὶ εἶχε τελειώσει τὸ ἀπόθεμα τῶν νεροφιδίων ποὺ μετέφεραν ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ τὸν τρέφουν. (Ὁ «θασιλικὸς ὄσας» ἢ «Χαμαδρύας» ὅπως λέγεται ἀλλοίως, τρέφεται ἀποκλειστικὰ μὲ τέτοια φίδια). Ἐπειδὴ λοιπὸν κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν πείνα, ἡ διευθύνσις τοῦ Κῆπου, ἀποφάσισε νὰ θυσίησιν ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ «Μαύρα χρυσὰ» φίδια τῆς μήκους 2 μέτρων.

Τὸ κακότυγο τὸ φίδι ὅμως δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῖο λόγο ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ τροφή τοῦ «Χαμαδρύου». Γι' αὐτὸ ὅταν τὸ ἔρριξαν μέσα στὸ κλουβί τοῦ ὄσας, ἐπέτη με φοβερὴ λύσσα ἐναντίον του, δαγκώνοντάς τον μὲ ἀπὸγνώσι παντοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ κάνει σπουδαία ζημιά, γιὰτὶ τὸ δέρμα τοῦ ὄσας εἶνε φοβερὰ σκληρὸ. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὅμως τὸ σφίξιμο τοῦ «Χαμαδρύου» ποὺ εἶχε φυσικὰ ἀντεπιτεθῇ ἄρχισε νὰ παραλύῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ἐστὶ πρὶν ἀκόμη ξεφυῇσθαι τὸ «χρυσόμυρο» φίδι, ὁ ὄσας τὸ καταβρόχθισε ὅχι ὅμως μὲ μεγάλη ἐυκολία γιὰτὶ ἔκανε ἐπὶ ὁλόκληρης ὥρας, γιὰ νὰ τὸ καταπιῇ ὁλόκληρον.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων ζώων τὰ ἐπεισόδια εἶνε πολὺ σπάνια. Πάντως ἀνὰ τυχὴ νὰ συμπλακοῦν ποτὲ δυὸ ἄγρια θηρία τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μοιραῖο γιὰ ἕνα ἀπὸ αὐτά. Αὐτὸ λοιπὸν συνέβη πρὸ καιροῦ.

Μία τίγρις πέρασε μέσα στὴν περιοχή τῶν λεονταριῶν, ἔφασε μιὰ σφιδερνία πόρτα καὶ φρέθηκε δίπλα σ' ἕνα ἡλικιωμένον ἀφρικανικὸ λεόντα. Κανεὶς δὲν εἶδε τὴν λυσσώδη πάλη ποὺ διεξήχθη μεταξὺ τῶν δύο θηριῶν, γιὰτὶ ἦταν ἀρκετὰ ἐνωρίς καὶ δὲν ἔβρισκονταν ἐπισκέπται στὸν Κῆπο. Ὅταν ἔτρεξαν οἱ φύλακες ἔρριξαν τὴν τίγρι νὰ στέκεται ὑπερήφανη ἐπάνω ἀπὸ τὸ κατακομματιασμένο σῶμα τοῦ ἀντιπάλου της.

Οἱ δραπέτευσις ἐπίσης δὲν εἶνε σπάνιες στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο. Οἱ συστηματικοὶ δραπέτες εἶνε τὰ μικρότερα ζῶα, ὅπως οἱ ἀλεπούδες, οἱ μαϊμούδες, οἱ σκίουροι κτλ. Κάπου-κάπου ὅμως καὶ τὰ μεγάλα ζῶα προσπαθοῦν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους.

Τὸν περασμένο χειμῶνα, ἕνας θαλάσσιος λέων βύηκε ἀπ' τὴν λιμνοῦλα, σκαρφαλώθηκε στὸ φράγμα ποὺ τὸν χωρίζε ἀπὸ ἕνα διπλανὸ διάδρομο καὶ φρέθηκε μέσα στὸ πάγκο. Φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ, κατεβύθηκε πρὸς τίς τεχνιτὲς λίμνες ποὺ ἦσαν γεμάτες χρυσόψαρα. Ἀσφαλῶς δὲν θ' ἄφινε οὔτε λέπι μέσα στὸ νερό, ἀν δὲν γύναιε νὰ τὸν δῇ ἕνας φύλακας, ποὺ ἔδωσε τὸ σῆμα τοῦ συναγερμοῦ. Κατάρθωσαν δὲ νὰ τὸν πιάσουν χωρὶς στὴν λαίμαργία του. Ἐβόλιν μέσα σ' ἕνα μεγάλο κοφινὴ μιὰ ρέγγα γιὰ δόλωμα καὶ τὸ ἔρριξαν μπροστὰ του. Ἀμέσως ἐκεῖνος ὤρμησε μέσα στὸ κοφινὴ γιὰ νὰ τὴν καταβρόχθισῃ. Κι' ἐστὶ πιάστηκε... σὰν ψάρι, τὸ λιοντάρι αὐτὸ τῆς θαλάσσης!

Ἀρκετὰ ζῶα ἐπίσης δραπέτευσαν κατὰ τὸν πόλεμο τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν γερμανικὲς θύμεις, μέσα στὸν Κῆπο. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ξαναφρέθηκαν, ἄλλα ὅμως ἀπῆλθαν τελείως.

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς βομβαρδισμοῦ μιὰ φοβερὰ ἄγρια ζέβρα, δραπέτευσε ἀπὸ τὸν Κῆπο. Μιὰ βόμβα κατέστρεψε τίς κιγκλίδες καὶ τὴν ἐλευθέρωσε. Ἡ κατεδίωξις τοῦ ἀγριεμένου αὐτοῦ ζώου, ἦταν δραματικὴ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ συναγερμοῦ. Ἐξῆ φύλακες τοῦ Κῆπου ἀμφώφοντες τὰ βλήματα τῶν ἀντιαεροπορικῶν πυροβόλων καὶ τίς γερμανικὲς θύμεις, κατάρθωσαν τέλος νὰ τὴν συλλάβουν ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὸν Κῆπο στὸ Κάμιντεν Τάουν.

Καμμιά φορὰ οἱ δραπέτευσις, ἔχουν καὶ τὴν εὐθυμὴ πλευρὰ τους.

Πρὸ καιροῦ μιὰ τεράστια γελῶνα, 150 ἐτῶν περίπου, ἀποπειράθηκε νὰ... δραπέτευσῃ! Ἀνιστόνη βέβαια κατὰ πόσο θὰ τὰ κατάφερε. Πάντως προσδόθηκε ἀπὸ μιὰ μαϊμού-τὴν ἐξυπνότερη τοῦ Κῆπου—ἡ ὅποια ὅταν τὴν εἶδε νὰ περνᾷ ἐξω ἀπὸ τὸ κλουβί της, γάλασε τὸν κόμο μὲ τοὺς λαυγυγισμούς της, γιὰ τὸ γατοφανὲς αὐτὸ θέαμα. Οἱ φύλακες ἔσκασαν στὰ γέλα, ὅταν εἶδαν ποῖον δραπέτη εἶχαν νὰ καταδιώξουν! Μὲ μερικὲς μπανάνες ποὺ εἶς ἔβαζαν μπροστὰ στὴ μύτη της κατάρθωσαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὴ φωλιά της.

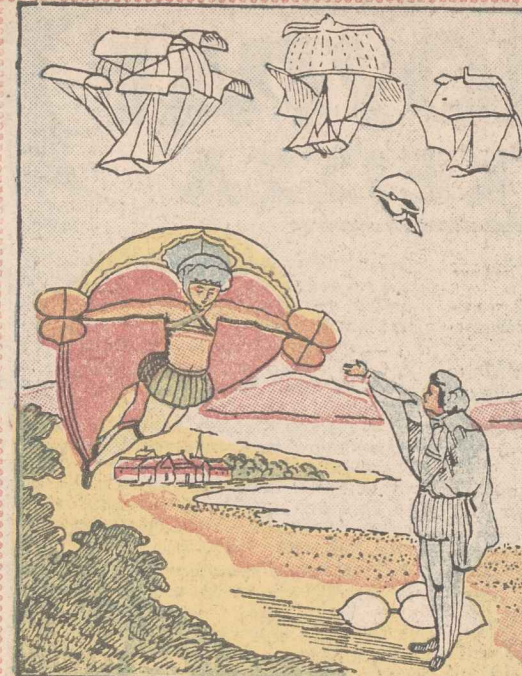
Οἱ γελῶνες ἔχουν μιὰ συνήθεια νὰ περπατοῦν ἀκολουθώντας τυφλὰ μιὰ εὐθεία γραμμὴ. Μιὰ ἀλλῇ λοιπὸν μαύρη γελῶνα, ἀποπειράθηκε νὰ δραπέτευσῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε ἐξ αἰτίας μιᾶς μεγάλης πέτρας ποὺ φρέθηκε μπροστὰ της. Ἐστὶ, ἐπὶ μιᾶ ὁλόκληρη ἡμέρα προσπαθοῦσε νὰ σπρῶξῃ τὴν πέτρα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ποτὲ νὰ κάνει μερικὰ πλαῖνά θήματα γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ!

Κ. ΧΙΑ

Ἐνα ἀστ-ολόνε γιὰ τὸ Χίτλερ

Ὁ Κωνσταντῖνος Κούντ, ποὺ ἦταν μαθητὴς τοῦ περιφημοῦ μάγου καὶ ἀστρολόγου Χαουσεν καὶ τὸν διεδέχθη κοντὰ στὸν Χίτλερ, βεβαιώνει ὅτι ὁ Χίτλερ δὲν πέθανε καὶ ὅτι δὲν ἐγκατέλειπε ποτὲ τὸ γερμανικὸν ἔθνος.

«Σύμφωνα μὲ τὴ γλώσσα τῶν ἀστρων, λέει, ὁ Χίτλερ πρέπει νὰ ἦταν σοβαρὰ ἀρρωστος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἀλλὰ σήμερα εἶναι καλύτερα. Ὡστόσο, δὲν πρόκειται νὰ ξαναγύρῃ στὴν ἐξουσία».

Ὁ ἱπτάμενος ἄνθρωπος (Γαλλικὴ λιθόγραφία τοῦ 1784)

τὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῶν ὑπερηφανικῶν ἀεροπλάνων τῶν πυροσφύλων τῶν ἱπταμένων δίσκων ποῖος θυμᾶται τοὺς προδρόμους αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ μεταφορικοῦ μέσου τὰ πρῶτα ἀερόστατα τὰ πρῶτα μονοπλᾶνα τοὺς πρῶτους ἀερόπορους τὸν Σάντος-Ντυμόν ἢ τὸν Φάουμαν ἢ τὸν Μπλε-ριώ ποὺ ὅταν πρωτοπέταξαν μερικὰ γιλιόμετρα θεωρήθηκαν ἡμίθεοι.

Ἀλλὰ ποτὲ ὁ κόσμος δὲν εἶχε πάθῃ πραγματικὴ μανία μὲ τὴν ἀεροπορία ὅσο ὅταν ἐγίναν οἱ πρῶτες πτήσεις μὲ ἀερόστατα.

Ἐδῶ κι' ἑκατὸν ἐξήντα γρόνια πρὶν, ὅταν ἡ «σφαῖρα τῶν Μονγολοειδῶν» — ὅπως ονομάζονταν τότε τὰ ἀερόστατα — ἐγίνε κἀπως κοινὴ ὅλοι οἱ Παρισίνοι δὲν ὀνειρεύονταν, παρὰ ἀερόστατα ἐναέριους περιπάτους πλοῖα καὶ ἄνεες στὰ σύννεφα!...

Μόλις οἱ πρῶτοι τοιμηροὶ ἀερόποροι ἔκαμαν τίς πρῶτες πτήσεις μὲ ἀερόστατο ἀπὸ παντοῦ ἐξυψώσαν «ἐφευρέτες» ποὺ δὲν εἶχαν ὡστόσο ἰδέα ἀπὸ «ἀεροναυτική».

Τὰ πρῶτα ἐξωφρενικὰ σνέδια, οἱ πρῶτοι τρολλῆς ἰδέες κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ὑπῆρχαν δὲ πολλοὶ ποὺ πίστευαν πὼς ἡ γῆ θ' ἄλλαξε πιά οὐκίκα στὴν ἐμφάνισί της.

Οἱ εὐγενεῖς ὑπελόγιζαν ὅτι μ' ἕνα ἀερόστατο θὰ μπορούσαν νὰ ταξιδεύουν πρὶν ἀνετα καὶ πρὶν νοήνορα ἀπὸ τὸ Παρίσι στὰ γήματα τους στὶς ἐπαρχίες ἐνῶ ὡς τότε ἦσαν υποχρεωμένοι νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ τεράστιο ταξίδι μὲ ἄρσεες.

Ἐπίσης οἱ ἐπιχειρηματίες ὑπολόγιζαν τί θὰ μπορούσαν νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἐφεύρεσι. Θὰ γροαζότανε νὰ γίνον ἀερόστατα διευθυνόμενα κατὰλληλα νὰ ἐκδρομῆς καὶ περιπάτους κι' ἄλλα μεγαλύτερα σὰν μικρὰ σπῖτια γιὰ μεγαλύτερες διαδρομῆς. Θὰ μπορούσαν ἐξ ἄλλου, νὰ ναυπηγῇτο ἀερόστατα εἰδικὰ γιὰ τὸν πόλεμο μὲ τὰ ὁποῖα θὰ βομβάρδιζαν τὸν ἐχθρὸ μὲσα ἀπὸ τὰ σύννεφα.

Κι' ὅλοι σνεδιάζαν ἀερόστατα ὅλων τῶν εἰδῶν, ὅλων τῶν σχημάτων, ποὺ εἶχαν ἕνα μόνον ἐλάττωμα: ὅτι ἦσαν ἀπραγματοποιήτα.

Στὰ σνέδια αὐτὰ τῶν πολυμήνων «ἐφευρέτων» τ' ἀερόστατα ἦσαν ἐφοδισμένα μὲ βάσκες μὲ πηδᾶλια μὲ ἀλλογορικὲς διακοσμῆσεις. Ἀλλοὶ πάλι ζωγραφίζανε παρόξενες ἐλικές ποὺ θὰ κινῶντουσαν μ' ἕνα πολύπλοκο σύστημα... σγοινῶν ἢ μὲ ἀλλόκοτες μανιβέλες!

Ἄλλοι τέλος ἐτίθονταν ἐνα τεράστιο μπαλόνι (στὰ σνέδια τους, φυσικὰ), κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κορεμῶταν ἕνα ἀληθινὸ κορόδι μὲ πλήρωμα καὶ μὲ κανόνια!

Στὸ ἀναμεταξύ οἱ συγγραφεῖς κι' οἱ ποιητὰ περιγράφον τὸ μέλλον τῆς ἀεροναυτικῆς. Ἐνας οἰκονομολόγος ἰσχυρίζετο ὅτι ἀπὸ τὴν καινούργια ἐφεύρεσι θὰ κέρδιζε ἡ... γεωργία. Ἐφ' ὅσον ὅλες οἱ μεταφορὲς θὰ γίνονταν πρὶν

Μιὰ ἐσάμμη τοῦ 1787 ποὺ οὐροῖζε τίς τοὺς μανιακοὺς τῶν ἐναερίων — ταξιδιών.

Ἡ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ πρὶν ἀπὸ... 160 χρόνια

Παρισινὲς τρέλλες κατὰ τὸ 1785

μὲ ἀερόστατα, ὅλοι οἱ δημόσιοι δρόμοι θὰ μπορούσαν νὰ καλλιεργηθοῦν. Συνεπῶς... κ.λ.π.

Ἐνας ναυτικός (αὐτὸς δὲν ἔπεφε καὶ πολὺ ἐξω στὶς προβλέψεις του) ἔλεγε ὅτι, στὸ μέλλον, τὰ πλοῖα θὰ τὰ καθοδηγοῦσαν στὸν ὠκεανὸ ἀερόστατα! Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ φανταζότανε πὼς, στοὺς μελλοντικούς πολέμους, θὰ μπορούσαν νὰ μεταφερθοῦν μὲ ἀερόστατα τεράστιες μπόμπες ποὺ θὰ πέφτανε πάνω στὶς ἐχθρικές πόλεις καὶ θὰ τίς ἔκαναν σκόνη μὲσα σὲ λίγα λεπτά. (Ἡ Χιρσμία κατὰ ἔξρει γι' αὐτὴ τὴν πρόβλεψη)...

Κάποιος ἐξερευνητὴς πάλι διεκήρυξε ὅτι ἡ ἐξερεύνησι τῶν πόλων θὰ ἦτανε πρὶν κατορθωτὴ μὲ τὰ ἀερόστατα.

Ὅλα αὐτὰ λέγονταν καὶ γράφονταν στὰ 1785, δηλαδὴ ἐδῶ κι' ἑκατὸν ἐξήντα γρόνια.

Αὐτὴ τὴ μανία μὲ τ' ἀερόστατα φυσικὸ ἦταν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν οἱ λατομικοὶ καὶ οἱ γελοιογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

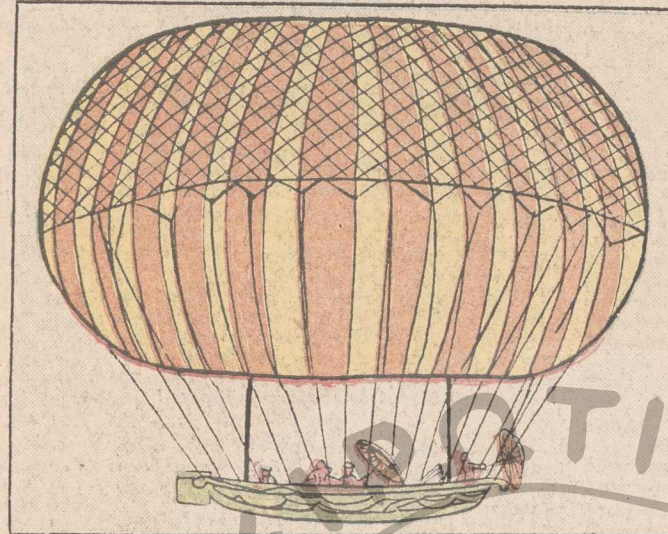
Διάβολε! Αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ «ἀέριο», ποὺ σήκωνε στὸν ἀέρα τὰ γνκώδη ἀερόστατα, θὰ μπορούσε νὰ μεταφέρῃ καὶ τοὺς ἀνθρώπους! Κι' οἱ γελοιογράφοι ἄρχισαν νὰ ζωγραφίζουν τοὺς συνανθρώπους τῶν σάν... γι-κοὰ ἀερόστατα, ποὺ πετοῦσαν στὸν ἀέρα γάσι σὲ μιὰ ποσότητα ὑδρογόνου ποὺ... θὰ κατὰπιναν! Οἱ ἐρωτευμένοι δὲν θὰ εἶχανε πιά καμμιά δυσκολία γιὰ νὰ μποῦν ἡ νύμφη ἀπὸ τὰ παρόθια, οἱ νεαροὶ θὰ μπορούσαν νὰ πηγαίνουν στὸ ραντεβού τους γωρὶ νὰ τίς παῖονουν μυρωδιά οἱ ζηλιάρηδες σύζυγοι.

Ἀλλὰ μιὰ γελοιογραφικὴ γκραβούρα, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ κυκλοφόρησε σὲ γιλιάρηδες ἀντίτυπα, παρίστανε ἕνα πρακτορεῖο ἀεροταξιδίων, ὅπου οἱ ταξιδιώτες... ἐφοῦσκωναν κι' ἐπετοῦσαν.

Ἀλλὰ τί θὰ λένε, ἄραγε, μετὰ 160 γρόνια οἱ ἄνθρωποι τοῦ 2100 γιὰ τὰ σημερινὰ μὰς «μεγαθήρια τοῦ ἀέρος»; Δὲν θὰ τοὺς φαίνονται τὸ ἴδιο κωμικὰ, ὅσο μὰς φαίνονται ἐμὰς τὰ ἀερόστατα τοῦ 1785;

Α. ΡΑΣΤΙΝΙΑΚ

Οἱ ἀδελφοὶ Ρομπέρ τὸ 1784 χρησιμοποίησαν... οὐ-πρέλλες γιὰ πηδᾶλια τοῦ ἀερόστατου!

Ο ΣΑΜΟΥΡΑΪ ΚΑΙ Η ΓΚΕΪΣΣΑ

Δραματικό διήγημα

Όταν πέθανε ο πατέρας του, που ήταν ένας από τους πιο φημισμένους Σαμουράϊ, ο Σιράϊ—Γκουπάτσι ήταν πολύ μικρός. Πεθαίνοντας, ο πατέρας του τον είχε εμπιστευθεί σ' ένα φίλο του έμπορο, στον οποίο άφισε κι' όλη του την περιουσία, για να την διαχειριστή και να την αποδώσει στον όρφανό, όταν θα μεγάλωνε.

Αλλά ο έμπορος ήταν απλυστος κι' αδίκος και πήρε την περιουσία του Σαμουράϊ και την έκανε δική του, κι' ανάθεμα τον όρφανό σ'α να ήταν φτωχός, γιους φτωχού. Έκείνος όμως τα είχε αντίληφθ' όλα, και περιμένε...

Όταν έγινε δεκαοχτώ χρονών ο Σιράϊ—Γκουπάτσι ο κηδεύοντας του τον πήρε, τον ανέθεσε σ' ένα λόφο και, δείχνοντάς του, με μιά πλατιά χειρονομία την απέραντη φύση—όπως ήτανε συνήθεια εδώ και τσακόσια χρόνια στην Ιαπωνία—του είπε, δίνοντάς του το σπαθί, που του είχε άφισε κληρονομιά ο πατέρας του:

—'Ο κόσμος είναι υποστά σου. Πάρε όσων μπορείς!

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι—όπως θακανε κάθε νέος στην ηλικία του, που θα γινότανε Σαμουράϊ—υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά στον κηδεύοντα του και άπάντησε:

—Αυτό ακριβώς θα κάνω. Καί, πρώτα—πρώτα, θα πάρω την άθλια ζωή σου, απάισιε καταγοραστή, που κατασπατάλησε όλη την περιουσία, που σου είχε εμπιστευθή, πεθαίνοντας, ο Σαμουράϊ πατέρας μου.

Και βύθισε το σπαθί του στο στήθος του νέου, και το άφισε εκεί ως που ξεστάθηκε από το αίμα του!

Έφυγε τότε από την πόλη εκείνη για να πάει στο Γιέντο—έτσι λεγόταν τότε το Τόκιο—για να κάνει την τύχη του.

Όταν νύχτωσε ανάμιασε ένα καράβι. Οι άντρες, όλοι πλούσια ντυμένοι και με μαλακοκαπνισμένα όπλα, έτοιμαζόνταν να κοιμηθούν. 'Ανάμεσά τους βρισκόταν και μιά νέα κοπέλλα, σπάνιας ομορφιάς, που καθότανε σ'ε μιάν άκρη κι' έκλαιγε.

—Γιατί τα πέπλα αυτού του λουλουδιού είνε σκεπασμένα με δροσοσταλίδες; ρώτησε ο Σιράϊ—Κουπάτσι.

—Αυτή η κοπέλλα έχασε τον πατέρα της και τώρα κλαίει, απάντησε ο πιο νέος από τους ταξιδιώτες.

Τον εκάλεσαν κατόπιν να μείνει μαζί τους το βράδυ εκείνο.

Κατά τα μεσάνυχτα, ο νεαρός Σαμουράϊ—Εύπνησε από μιά γλυκερά φωνή, που του έλεγε:

—Νέε, Εύπνα και όυνε!

—Ανοίξε τα μάτια του, καί, στο αμυδρό φως των άστρων, διέκρινε την όμορφη νέα, που την είχε ιδ' από βραδύς να κλαίει.

—Σήκω και όυγε όσο είναι καιρός άκόμα, συνέχισε εκείνη. Τους άκουσα να λένε πως θα σου κλέψουνε το σπαθί σου και θα σε σκοτώσουν αν αντίσταθης.

—Είνε δυνατόν: ψιθύρισε κατάπληκτος ο Σιράϊ—Γκουπάτσι.

—Σου τ' ορκίζομαι στη ζωή του πατέρα μου, που δεν είνε πεθαμένος! τον διεβεβαίωσε η νέα.

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι, μ' ένα πήδημα δρόθηκε δόθος, και, σέροντας το σπαθί του άοχισε να ντυπάει με λύσσα τους κοιμισμένους. Κι' όταν τους σκότωσε όλους γυρίσε, δουτηγμένος στο αίμα, κοντά στη νέα, και της είπε:

—Συγνώσέ με, όμορφη λουλουδάκι, που δεν ξέρω τ' όνομά σου. Σκότωσα ίσως τους συγγενείς σου...

—Λέγομαι Κουμουρασάκι! απάντησε εκείνη κοκκινίζοντας. Δεν είμαι λουλουδάκι, αλλά ένα υπομνηστικό, που θα μαραθί, όταν ξεσταθ' από τον ήλιο της άγάπης. Δεν είνε λύπη, αλλά χαρά που μου προσέχεις. Οι άνθρωποι αυτοί, από τους όποιους μ' έγλύτωσε, ήταν ληστές και μ' είχαν άρπάξει από το σπίτι του πατέρα μου για να ζητήσουν λύτρα. Πληγανέ με σ' αυτόν για να υπορέσει να σ' εύχαιρήσει.

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι ωδήγησε τη νέα στον πατέρα της. Κι' εκείνος τον δέχτηκε με γασά κι' ένγνωμοσύνη.

—'Η κόρη μου ουό τα διηγήθηκε όλα, του είπε ο πατέρας της Κουμουρασάκι, όταν το άλλο πρωί ο νέος έτοιμαζότανε να φύγει. Είμαι πολύ πλούσιος κι' η κόρη μου ουό άουολόγησε πως σ' άγάπησε από την πρώτη στιγμή που σε είδε. Πάρε την γυναίκα σου και μέινε μαζί σας.

—Δεν έβλω το σπαθί του πατέρα μου να σκουριάσει μέσα στη θήκη του άπάντησε ο Σιράϊ—Γκουπάτσι περφόνα. Θέλω να κεραδίσω δόξα και πλούτη. Καί, μ' όλο που η κόρη σου ουό άρέσει πολύ, τα λεφτά σου δεν μ' ένδιαφέρουν καθόλου!

Χάρις στην άνδρεία του και στον οικογενειακό του τίτλο ο Σιράϊ—Γκουπάτσι έγινε δεκτός στην αλή του Νταϊμίου του Γιέντο.

Ένας αλίκος, που ο Νταϊμίου τον έκτι-

μούσε πολύ, συνδέθηκε στενά με τον Σιράϊ—Γκουπάτσι. Κι' άρα ένα βράδυ, υπήκε στο δωμάτιο του νεαρού Σαμουράϊ και του είπε:

—Θέλεις να κεραδίσεις δόξα; πλούτη και την εύνοια του Νταϊμίου;

—Γι' αυτό ήρθα στο Γιέντο, απάντησε εκείνος.

—Λοιπόν, άκουσέ με. Δέκα αλικοί έχουν οργανώσει συνωμοσία εναντίον του Νταϊμίου, κι' άπόψε σκοπεύουν ν' άρπάξουν το γυιό του. Δυστυχώς δεν έχω τη δύναμη τη δική σου...

—'Αν θέλεις, πάμε να φυλάξουμε άπόψε, έξω από την πόρτα του παιδιού του άσένη μου.

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι σηκώθηκε άμέσως κι' άσπαξε το σπαθί του.

—Πάμε! είπε.

Ποτέ δεν είχε νοιώσει το σπαθί του τόσο έλαφό!

Τα μεσάνυχτα, φάνγκαν οι συνωμότες.

—Πίσω, προδότες! φώναξε ο Σιράϊ—Γκουπάτσι, βγαίνοντας από την κρυψώνα του.

Και βύθισε το σπαθί του, ως τη λαβή, στο στήθος του πρώτου συνωμότη. —'Επειτα άοχισε να ντυπάει τους άλλους, κι' όταν κι' ο τελευταίος κυλίστηκε νεκρός, ένοιωσε έαφικά ένα δυνατό πόνο στην πλάτη κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε τον Νταϊμίου με την άκολουθία του και τη φορούά του. Πλαί του, στεκόταν ο φίλος του ο αλίκος που του έλεγε εκείνη τη στιγμή:

—Όταν έμαθα πως αυτοί οι προδότες ήθελαν ν' άρπάξουν το γυιό σου, παραφύλαξα και τους έπετέθηκα. Έσκότωσα δέκα απ' αυτούς. Ο τελευταίος θέλησε να φύγει και τον μαχαίρωσα στην πλάτη. Και έξερες ποιος ήταν αυτός ο δειλός προδότης; Ο καλύτερός μου φίλος, αυτός που τον αγαπούσα σαν άδελφό!

—Λέει ψέματα! φώναξε ο Σιράϊ—Γκουπάτσι. Έγώ σκότωσα τους προδότες. Για να με πιστεψή, κύτταξε το σπαθί μου, που είνε δουτηγμένο στο αίμα τους!

—Δεν είσαι μόνο προδότης, αλλά και

—Μείνε κοντά μου, είπε ο Σιράϊ στην Κουμουρασάκι.

ψεύτης! είπε με περιφρόνηση ο Νταϊμίου, άφου έξέτασε το σπαθί. Το σπαθί σου λάμπει σαν καθρέφτης!

Τότε ο Σιράϊ—Γκουπάτσι κατάλαβε γιατί το σπαθί του, που είχε φανή τόσο έλαφό! Ο άπιστος φίλος του, του είχε δώσει το δικό του, για να τον κατηγορήσει έπειτα εύκολότερα!

Ο Νταϊμίου τον έκύτταξε με περιφρόνηση. —Είσαι ανάξιος να είσαι Σαμουράϊ! του είπε. Θάδινα διαταγή να σε σκοτώσουν σαν κοινό ληστή, αλλά η χαρά μου που σώθηκε ο γυιός μου από σένα κι' από τους συντρόφους σου, με κάνει να φανώ για μιά φορά γενναίόδωρος. Σου χαρίζω τη ζωή!

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι, που τον έπνιγε η άγανάκτηση, ήφερε πως δεν μπορούσε να πη τίποτα. Ήτανε τόσο στανική η σκευωρία εναντίον του, ώστε κάθε του διαμαρτυρία θα ήτανε περιττή.

Όστόσο, δεν ήθελε να χάσει το σπαθί του, το μόνο που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του.

Έσκυψε το κεφάλι κι' είπε ίκετευτικά: —Σας παρακαλώ να μου δώσετε το σπαθί μου, γιατί είνε η μόνη μου περιουσία...

—'Ας πετάξουν αυτόν τον προδότη έξω από το παλάτι μου! διέταξε ο Νταϊμίου. Κι' άς του δώσουν και το καθαρό σπαθί του!

Τα νιάτα είνε το καλύτερο γιατρικό για όλες τις άρρώστειες. Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι έγινε γρήγορα καλά από την πληγή του. Μά ήταν ακόμα εξαντλημένος. Τον νοσηλεύσε τώρα στους δρόμους του Γιέντο, όπου όλοι τον άποστέφονταν ως προδότη.

Καθώς περνούσε μιά μέρα μπροστά σ' ένα μικρό τεϊοπωλείο, το πολυτελέστερο της πρωτεύουσας, άκουσε ένα τραγούδι και του φάνηκε γνώσιμη η γυναίκα εκείνη φωνή.

Οι χορδές έστένανταν κάτω από τα δάγυλα της άγνώστης, που τραγουδούσε: —'Ποιος είνε ο πιο όμορφος ο πιο γενναίος; Τ' όνομά του είνε Σιράϊ — Γκουπάτσι!

—'Ποιος είν' εκείνος που μονάχα αυτός αξίζει να τον λένε Σαμουράϊ; Τ' όνομά του είνε Σιράϊ — Γκουπάτσι!

Ο Σιράϊ υπήκε μέσα περίεργος να ιδ'η ποιά τραγουδούσε κι' έμεινε κατάπληκτος: Σ' έναν έξωστη καθισμένη πάνω σ'ε πλούσια μαξιλάρια, είδε την Κουμουρασάκι, πιο όμορφη από άλλες. Έκλαιγε και τραγουδούσε.

Βλέποντας τον Σιράϊ—Γκουπάτσι, η νέα έβγαλε μιά κραυγή κι' έκραυγσε το πρόσωπό της μέσα σ'α χέρια της.

—'Εσύ έδω; φώναξε εκείνος κατάπληκτος. Έσύ, που έγινε ένα όνομα έντιμο; —Το όνομα αυτό έμεινε έντιμο; άπάντησε εκείνη. Ο πατέρας μου είχε κατασπαράξει και για να ξεπληρώσει τα νοσή του και να μην άτιμασθ' έζησε και με πόνους εδώ μέσα.

—'Εκείνη τη στιγμή πλησίασε η 'Ιτζι—Σάν η ιδιοκτήτρια του σπιτιού.

—Δώσε μου την Κουμουρασάκι, την παρακάλεσε ο νέος γιατί την αγαπώ!

—'Η 'Ιτζι—Σάν ναυονέλασε.

—'Όλοι στο Γιέντο την αγαπούν, του είπε. 'Αν δεν έχεις πολ' χρίσσει για να την εξαγιάσεις μείνε λίγο κοντά της και πάρε από την όμορφιά της όσο παίρνουν κι' οι άλλοι. 'Εε άλλου η Κουμουρασάκι πρόκειται να ντυθ' και να στολισθ' γιατί περιμένουμε για το δείπνο τον πιο πλούσιο και τον πιο φημισμένο άνθρωπο του Γιέντο!

Και πρόφερε το όνομα του αλίκου που είχε προσδώσει τον Σιράϊ—Γκουπάτσι.

Ο νέος έτοιξε τα δόντια του και βγήκε έξω.

—'Αοχισε να τριγυρνάει στην πόλη, και δεν σκεπτότανε τίποτε άλλο παρά πως να έφοικονήσει πολλά νοήματα, μ' όποιονδήποτε τρόπο για να πληρώσει τα νάδια της Κουμουρασάκι.

Τι τον ένοιαζε πιά η τιμή κι' η υπόληψη; Μήπως ως τότε, που είχε φροντίσει να κρατήση ψ'λά το όνομα του Σαμουράϊ, είχε πετύχει τίποτα;

Μήπως καλύτερη θέση δεν είχε ο φίλος του ο αλίκος, ο προδότης;

Και τι τον ένδιέφερε πιά να κρατήση το

Και βύθισε το μαχαίρι στην καρδιά της, σπαθί των Σαμουράϊ, τη μόνη κληρονομιά του πατέρα του;

Δεν θάτανε καλύτερα να το πουλήσει και, με τα λεφτά που θαπαίρνε, να πάει να βρ'η την Κουμουρασάκι και να περάσει μιά νύχτα μαζί της;

Το πάθος τον έφλόγιζε κι' η απελπισία του θόλωνε το μυαλό.

Γυρνώντας, σαν τρελλός στους δρόμους, άποφασισμένος να πουλήσει το σπαθί του, τη μόνη του περιουσία, και φωνάζοντας να βρ'η έναν έμπορο, που θα δαχότανε να το αγοράσει σ'ε καλή τιμή.

—'Εσφαινα, διέκρινε τον αλίκό που πήγαινε στο τεϊοπωλείο.

—'Εταξε κοντά του κι' άκούμπησε τα χέρια του στον ώμο του. Τράβηξε εκείνος μ'όλο τον έρση.

—Μη με σκωτώνης! τον παρακάλεσε.

—Σ' αυτό το στήθος έπρόκειτο σήμερα ν' άκουμπήσουν το ώστο κεφάλι της η Κουμουρασάκι, τον ρώτησε έρωτικά ο νέος. Έδώ, κοντά στην καρδιά, δεν είν' έτσι;

Και βύθισε το σπαθί του στην καρδιά του αλίκου.

—'Επειτα, άφου πήρε από το πτώμα όλο το νουσάφι που θόηκε τράβηξε για το σπίτι της 'Ιτζι—Σάν.

—Θα υπορέσουμε έπί τέλους να χάρουμε την άγάπη μας Κουμουρασάκι! φώναξε. Ο φίλος μου ο αλίκος μούδωσε όλο του το νουσάφι για να σε γασά και μού υποσένηκε πως ποτέ δεν θα δαχόσθ'η να σ' αγαπήσει! Κι' είμαι βέβαιος πως αυτή τη φορά θα κρατήση το λόγο του!

—'Υπάρχουν πολλοί καλοί άνθρωποι στον κόσμο, έλεγε η 'Ιτζι—Σάν. Το δείπνο είνε έτοιμο.

Ο Σιράϊ κάθισε άπέναντι από την Κουμουρασάκι που ήτανε πολυτελέστατα ντυμένη και πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά.

—Μείνε κοντά μου της είπε. Δεν θέλω να με σερβίσης έσύ!

Γκείσας χορεύανε μπροστά στους δύο έρωτευμένους και τραγουδούσαν την όμορφη τους και τον έρωτά τους.

—'Εαφικά, η Κουμουρασάκι χλώμιασε

βλέποντας την από αίμα σ'α χέρια του φίλου της.

—Τί είνε αυτό; τον ρώτησε. Φοβάμαι, φίλε μου.

—Σώπα! της άπάντησεν εκείνος. Είνε μερικές σταγόνες από τον Κίτρινο Ποταμό, όπου έπλυνε το νουσάφι μου!

Καί, με δυνατή φωνή, πρόσταξε τις γκείσες:

—Φύνετε όλες! 'Η Κουμουρασάκι κι' έγώ θα στενάξουμε πιο γλυκά από τα τραγούδια σας!

—'Αλλά εκείνη τη στιγμή άπήνησαν δήματα βάραι στις σκάλες κι' η φωνή της 'Ιτζι—Σάν που διαμαρτυρότανε.

Μά κάτι θ'α της είπαμε σιγά, γιατί έβγαλε μιά τριγυγία κραυγή κι' ώρυσε μέσα στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο Σιράϊ—Γκουπάτσι και η Κουμουρασάκι.

—Είσαι δολοφόνος! άρχισε να φωνάζει, μόλις πέρασε το κατώφλι. Έδολοφόνους τον καλύτερο άνθρωπο του Γιέντο, τον πλουσιότερο πελάτη μου! Κι' ήρδες με το χρυσάφι του να γλεντήσης εδώ μέσα, κακούργε!

—'Ανοίξε διάπλατα την πόρτα, κι' οι σωματοφύλακες του Νταϊμίου υπήκανε πάνω να βρ'αν. Δολοφόνους τον πιο τίμιο αλίκό!

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι τράβηξε το σπαθί του για να κάνει νασακίρι αλλά τον έμπόδισαν και τον άφόπλισαν.

—Δεν είσαι άξιος για ένα τέτοιο έντιμο θάνατο! του είπαν. Ο Νταϊμίου διέταξε ν' άποκεφαλίσθης σαν κοινός δολοφόνος!

Και τράβηξαν τον Σιράϊ—Γκουπάτσι στο δρόμο, στο μέρος ακριβώς όπου είχε σκοτώσει τον αλίκό, κι' εκεί τον άποκεφάλισαν.

Το πτώμα τ' άφησαν εκεί, στο δρόμο, κι' οι διαβάτες, που περνούσαν, το κυττούσαν με περιφρόνηση. Γιατί έλοι είχανε μάθει την ιστορία του, κι' όλοι τον θυμόντουσαν, που γυρνούσε στους δρόμους, διωνμένος από το παλάτι του Νταϊμίου.

Κι' όλοι εύρισκαν πως η τιμωρία του ήτανε δίκαιη και πως ένας άτυχος που είχε προσδώσει πρώτα τον Νταϊμίου κι' είχε δολοφονήσει έπειτα έναν έντιμο αλίκό, δεν αξίζει καλύτερο θάνατο.

Ο Σιράϊ—Γκουπάτσι είχε ένα φίλο, Σαμουράϊ όπως αυτός που καθότανε να πάζει την άδεια από τον Νταϊμίου για να θάψουν το πτώμα του φίλου του σ' ένα λόφο, τοιαύτ'α έζω από το Γιέντο. μ' όλες τις τιμές που του άρμοζάνε.

—'Ηταν άνοιξη, κι' ο λόφος ήταν γεμάτος λουλουδιά.

—'Η Κουμουρασάκι, μόλις έμαθε τον ένταφισμό του αγαπημένου της, μάζεψε άνθισμένα κλαδιά κερασσιάς και πήνε και δοηκε το φίλο του.

—Δείξε μου που τον έχουν θάψει, τον παρακάλεσε. Τον άναπούσα και μ' άναπούσε. Όλο να στολίζουν τον τάφο του όπως του άξιζει.

—Γυναίκες σαν κι' εσένα—της είπε εκείνος—δεν κάνουν τίποτα χωρίς να πληρωθούν. Γι' αυτό κι' έγώ δεν θέλω να υπηρετήσω χάρισμα μιά γυναίκα, του είδους σου. Οά σου δείξω που είνε ο τάφος του φίλου μου, αλλά πρώτα θα δίνης δική μου. Θέλω η ψυχή του να σε ιδ'η να πουλιέσαι και να σε σναχθ'η γιατί για σένα έγκλημάτησε!

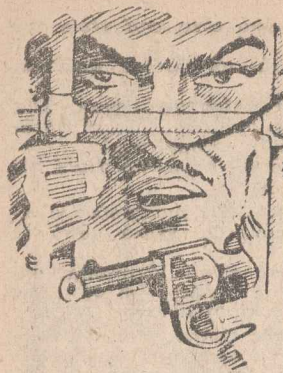
—Θά γίνω δική σου όποτε βελήσης! του άπάντησεν εκείνη ηρεμιά. Πάμε όμως πρώτα στον τάφο.

Όταν έφτασαν εκεί η Κουμουρασάκι σκόρπισε τ' άνθισμένα κλαδιά της κερασσιάς στο φορεοσκαμένο γάτω και φώναξε:

—Πολυαγαπημένο μου Σιράϊ—Γκουπάτσι: στα μνησμένα λουλουδιά που σκρόρπισα στον τάφο σου, θα βάλω άκόμα, καλή μου έσύ, που το λένε: «το όμορφότερο λουλούδι του Γιέντο».

Και, βγάδοντας ένα μαχαίρι, που το έφερε κομμένο στο κίονό της, το βύθισε στην καρδιά της κι' έπεσε νεκρή, πάνω στον τάφο του αγαπημένου της Σαμουράϊ...

ΣΕΡΑ NINTBIN

ΔΕΚΤΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τα δακτυλικά αποτυπώματα

Ο Μάρτιν Κλάϊν ήταν πολύ εύχρηστος από τον έαυτό του. Δεν είχε άφθονο τίποτα πίσω του, ούτε μια τράχα, ούτε ένα κομμάτι, ούτε καν τα δακτυλικά του αποτυπώματα. Τίποτα άλλο εκτός από ένα πτώμα. Αλλά αυτό ήταν αναπόφευκτο, το κάτω-κάτω, δεν τον πολυσκότιζε. Διάβολος! Δεν υπάρχουν έγκλημα χωρίς πτώμα, γιατί τότε δεν θα ήταν έγκλημα, αλλά κάτι άλλο. Ένα πτώμα, όμως, δεν λέει τίποτα. Αν υπήρχαν, τουλάχιστον, κάποια ελαττήρια... Αλλά το μοναδικό ελατήριο, που τον είχε σπρώξει σ' αυτό το έγκλημα ήταν η κλοπή. Γιατί, λοιπόν, θα υποπτευόταν αυτόν και όχι όποιονδήποτε άλλον; Οποιοσδήποτε θα υπορούσε να σκοτώσει για να κλέψει.

Ο Κλάϊν γαυογέλασε. Δεν ήξερε ούτε το όνομα του θύματος του. Εκείνη που είχε πνίξει με τα γανταφορεμένα γέλια που ήταν μερικές στιγμές πρωτότερα μια γυναίκα νεύ, δυστυχώς και πλάσματος... Τώρα, όμως, δεν ήταν πια πλούσια.

Δρ ΜΑΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΟΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτσου 12 Τηλ 33-039

Χάριν της πολυετούς έντατικης μελέτης των καθηγητών ΖΟΓΡΑΦΙΔΟΥ διπλ) των της Γαλλικής Ακαδημίας ΡΙΟΥΤ επέτυχον δια του πρωτόπου συστήματος των, όπως και οι πλέον αρχαίους και ανάρχους να κόβουν και να ράβουν τα πολυπλοκότερα μονέλλα χωρίς καρφίτσες και πρόβες.

Σημ.: Διά τους απόρους ευρωπαϊκής και πολυτέχνους, τα ήμισυ δόκτορ.
Αθήναι: Νίκης και Υπερείδου 3 Σύνταγμα.
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Φωκά 6 Α. Πύργος.

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ 53-156

πώματα δακτύλων.

Ο Κλάϊν δεν απέδωσε στην αρχή καμιά σημασία σ' αυτό. Αλλά, βλέποντας ότι δεν εξαφανιζόταν, αποφάσισε να παη σ' έναν ειδικό γιατρό.

Εκείνος, μόλις τον είδε, έκανε αμέσως τη διάγνωσή του.

— Είπε μια περίεργη δερματική ασθένεια, είπε. Μην ανησυχείτε, όμως... Θα χρειασθούν μερικά φωτόλουτρα...

Τα στίγματα αυτά μπορεί να εξαφανισθούν έπειτα από μερικές βδομάδες, αλλά μπορεί να μείνουν και ολόκληρα χρόνια... Οφείλω να σας προσειδοήσω γι' αυτό...

— Έπειτα ρώτησε: — Μείνουνε πολλόν καιρό στις τροπικές χώρες;

— Όχι, δεν μετακινήθηκα ποτέ από την Αγγλία. Αλλά γιατί με ρωτάτε;

— Γιατί αυτή η ασθένεια υπάρχει μόνο στις τροπικές χώρες, απάντησε ο γιατρός. Μήπως είχατε σχέσεις με κανένα που να είχε πάει εκεί κάτω;

— Ποτέ, απάντησε με βεβαιότητα ο Κλάϊν.

— Προίοντο! Είπε ο γιατρός. Μόνον ένας άνθρωπος στο Λονδίνο είχε αυτή την ασθένεια. Μια γυναίκα...

— Αλλά εσφαλμένα το πρόσωπό του έγινε πολύ σκούρο και δεν είχε τίποτα άλλο.

Ο Μάρτιν Κλάϊν έφυγε σε λίγο. Ο γιατρός έτρεξε τότε στην Σκώτλαντ Γουόντ, όπου συναντήθηκε άσκητα ώρα με τον επιθεωρητή Κούρσον.

Εκείνο που του είχε ήταν αρκετά σημαντικό. Η πελάτης του που έπασχε από την περίεργη αυτή δερματική ασθένεια ήταν το θύμα του εγκλήματος, που είχε διαπραχθεί πριν από μερικές ημέρες.

— Η Μάντ Μπράουν, εξήγησε ο γιατρός, είχε μείνει άσκητα νύχτια στις τροπικές χώρες και είχε φέρει από εκεί την περίεργη αυτή ασθένεια.

Από τότε ζούσε μόνη της σε μια εξοχική Βίλλα και δεν έρχονταν σ' επαφή με κανένα... Ημιον ο μόνος που ήξερε την τάξη της...

Δυστυχώς όμως, οι παραπάνω πληροφορίες να την θεραπεύσει δεν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα.

— Και η ασθένεια αυτή είναι μεταδοτική; ρώτησε ο επιθεωρητής Κούρσον.

— Η ασθένεια μεταδίδεται με τα νέα απάντησε ο γιατρός. Τα άκρα των δακτύλων αποτυπώνονται πάνω στο δέρμα του ανθρώπου με τον όποιον θα έρθουν σ' επαφή...

Αρκετά μόνο να άσκηθι μια μικρή πίεση...

— Και, λοιπόν, λέτε ότι ο Μάρτιν Κλάϊν...

— ...έχει παρόμοια αποτυπώματα στο πρόσωπο με λαιμό και τα γέλια.

— Μην τον αφήσετε να υποπτευθεί τίποτα.

Την άλλη μέρα, έγινε έκτακτη της Σκώτλαντ Γουόντ πησαν τα δακτυλικά αποτυπώματα της Μάντ Μπράουν. Ήσαν τα ίδια με εκείνα που είχαν αποτυπωθεί πάνω στο πρόσωπο του Μάρτιν Κλάϊν.

Δύο μέρες αργότερα έγινε η σύλληψή του. Ο δολοφόνος κατάλαβε πως δεν χρειαζόταν σε τίποτα ν' ανησυχούσε και άπονη και άμολόγησε τα πάντα.

ΟΥ. Γ. ΛΙΛΙΑΝ ΜΠΑΡΤΟΝ

Ο «τηλεκινηματογράφος»

Μια νέα εφεύρεση, ο «τηλεκινηματογράφος», αναγγέλλεται απ' την Αμερική. Όταν εφαρμοσθεί στην πράξη, θα μπορεί να επωφεληθεί απ' αυτήν κανένας που έχει τηλεφώνιο στο σπίτι του...

Ηνωμένοι Πολίτες δε, έχει τηλεφώνιο όλος ο κόσμος. Θα πληρωθεί μια ειδική συνδρομή σ' ένα τηλεφωνικό δίκτυο. Όταν λοιπόν έλθει η στιγμή για κινηματογράφο, θα παίξει στο τηλεφώνιο όρισμα τον αριθμό και θα ζητάει το φιλμ της αρσεσκίας του. Αμέσως η κεντρική αυτή θα προβάλλεται σε μια «όθνη» τηλεοράσεως, εγκατεστημένη στο διαμέρισμά του.

Κάθε τέτοια προβολή θα κοστίσει 1 δολλλάριο, το οποίο θα προστίθεται στον τηλεφωνικό λογαριασμό του κάθε μηνός.

Οι παραγωγοί των φιλμ περιμένουν με ανυπομονησία αυτή την πρόοδο, που τους συμφέρει πολύ, γιατί τα συνήθισμένα εισιτήρια των κινηματογράφων στοιχίζουν λιγότερο από 1 δολλλάριο. Εξ άλλου όμως κι ο θεατής θάνε κερδισμένος, γιατί θ' αποφεύγει τα έξοδα του ταξί που θα τον πήγαινε στον κινηματογράφο, του ναυαγικού που θαπαιρεί στο διαλείμμα, κλπ. Θα μπορεί επίσης να προσκαλέσει φίλους του στο διαμέρισμά του να ιδούν το φιλμ όλοι μαζί και να μοιρασθούν τη δαπάνη του 1 δολλάριου.

Τέλος, θα κερδίσει ώρα και δεν θα κινδυνεύει να μείνει όρθιος μέσα στην αίθουσα ενός ασφυκτικά γεμάτου κινηματογράφου.

Προβλέπεται λοιπόν ότι η καινούργια εφεύρεση θα σημειώσει καταπληκτική επιτυχία, για όλους αυτούς τους λόγους.

Υπάρχουν όμως και όρισμαί, που αντίθετοι έναντιον της, γιατί τη θεωρούν δικαίως καταστροφική για τα συμφέροντά τους. Κι' αυτό είναι πρώτον οι ιδιοκτήτες κινηματογράφων και δεύτερον το προσωπικό τους (ιδίως δε οι ταξιδιέτριες). Αναμένεται λοιπόν σφοδρός πόλεμος εκ μέρους τους για τη ματαίωσή της πρακτικής εφαρμογής του τηλεκινηματογράφου.

ΧΑΛΚΙΑΣ-ΣΙΑ

Φωτογραφίζομεν

6

Διάφορες ελπίδες

έντος 3 λεπτών

ME TO

Poly-Fot

η τελευταία

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΥΠΗΛΙΑ 19ΗΝΝΑΝ

Δ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Λέσκα 6

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

μέσα στο γυαλί

Και γυρίνα νομίσματα:

Στο εξής, οι φωτογραφίες δεν θα ξεχωρίζουν ούτε θα τρεκίζονται, ούτε θα γδερνώνται. Ο μόνος κίνδυνος θάνει να σπάσουν. Αν προφυλαχθούν απ' αυτόν, θα διατηρούνται αιώνα. Γιατί θάναι αποτυπωμένες, όχι πια σε φωτογραφικό χαρτί, αλλά σε γυαλί, και μάλιστα μέσα στη μάζα του κι όχι απλά στην επιφάνειά!

Το καινούργιο αυτό «φωτογραφικό γυαλί» ανακαλύφθηκε στα εργαστήρια ερευνών των αμερικανικών υελοφυρμένων Κόρνινγκ. Είναι διαφανές σαν κρύσταλλο, φαίνεται όπως οποιοδήποτε άλλο γυαλί, αλλά καλής ποιότητας, περιέχει όμως ώριμα μέρη αμερικανικά μέρη αναμεικτά με τη μάζα του. Μπορεί να πάρει λεπτά και καλλιτεχνικά σχήματα, να γυρνώσει μ' αυτό λεπτά κύπελλα, κλπ.

Ως την ημέρα που θα χρησιμοποιηθεί για φωτογράφιση πρέπει να είναι προφυλαγμένο απ' τον ήλιο ή από άλλες πηγές υπερύθρων ακτίνων. Όταν προκύψει να το μεταχειρισθούμε, εφάρμοζουμε πάνω του το αρνητικό της φωτογραφίας που μας ενδιαφέρει. Έπειτα το εκθέτουμε επί 2 - 3 λεπτά της ώρας σε υπερύθρους ακτίνες, προερχόμενες από μια ισχυρή πηγή. Η προετοιμασία μπορεί να γίνει ακόμη και στο κοινό φως του δωματίου.

Αφού αφαιρέσουμε κατόπιν το αρνητικό, η πλάκα εξακολουθεί να μένει διαφανής και εσάτερη σάν να μην υπέστη καμιά αλλαγή. Κι' όμως έχει πάρει μια σημαντική αλλοίωση: Στα σημεία που έπεσαν οι υπερύθρες ακτίνες, αποχωρήθηκαν τα μικροσκοπικά μεταλλικά μέρη, που βρίσκονταν ως τότε σε διάλυση μέσα στη μάζα του γυαλιού. Μόνον οι υπερύθρες ακτίνες έχουν καταλλήλου μήκους κύματος για να προκαλέσουν αυτό το διαχωρισμό.

Εννοείται ότι τα μέρη αυτά μόνον στις ίδιες θέσεις σχηματίζονται μέσα στο γυαλί. Τέλος, το γυαλί υποβάλλεται σε θερμοκρασία 550 βαθμών. Τα μεταλλικά μέρη στερεοποιούνται τότε κι' εμφανίζεται η φωτογραφία μέσα στη μάζα του γυαλιού.

Μπορεί να φτάσει σε βάθος 5 πόντων μέσα σ' αυτό, προκαλώντας έτσι έντυπωση τριών διαστάσεων. Αλλά ως το είδος του γυαλιού, ή φωτογραφία είναι άσπρη, κόκκινη, πορτοκαλιά, κίτρινη, καφετιά, μπλε, είτε έχει ένα συνδυασμό αυτών των χρωμάτων. Τα μέρη είναι τόσο λεπτά ώστε δεν φαίνονται σάν κόκκοι, ούτε καν με δυνατό φακό, κι' επομένως δεν παραμορφώνονται καθόλου οι ελάχιστες λεπτομέρειες της εικόνας.

Αν το αρνητικό φιλμ δεν σκεπασθεί ολόκληρο την επιφάνεια του γυαλιού, τα μέρη που είναι έλευθερα προφυλάσσονται κι' ένα μαύρο χαρτί. Με τον ίδιο τρόπο μπο-

ρούμε ν' αφαιρέσουμε νά επιδράσουν περισσότερη ώρα ώριμα μέρη του αρνητικού, για ν' αποτυπωθούν σε μεγαλύτερο βάθος απ' τα άλλα και να δημιουργηθεί ή έντυπωση των τριών διαστάσεων. Επίσης ή αποχρώσεις εξαρτάται απ' τη διάρκεια της επιδράσεως των ακτίνων. Φυσικά τα σκουρότερα μέρη αποτυπώνονται βαθύτερα στο γυαλί, παρά τα πιο ανοιχτόχρωμα.

Η προέλευσις του νέου αυτού γυαλιού ανάγεται στο έτος 1937. Ο δόκτωρ Ρόμπερτ Ντάλτον, του εργαστηρίου Κόρνινγκ, παρατήρησε τότε ότι, όταν ένα είδος πορφυροχρώμου γυαλιού υφίστατο την επιδράση υπερύθρων ακτίνων κι' έπειτα θερμαινόταν δυνατά παρουσιάζε κατόπιν μόνιμες διαφορές αποχρώσεως.

Αυτό γέννησε την ιδέα ενός γυαλιού ειδικού, που θα είχε τις ιδιότητες του φωτογραφικού χαρτιού, πάνω στο οποίο αποχωρίζονται με την επιδράση του φωτός μέρη αόγυρου και στερεοποιούνται κατόπιν με κατάλληλες χημικές ουσίες.

Το 1941, έπειτα από πολλά πειράματα, ένας άλλος συναδέλφος του, Ντάλτον, ο δόκτωρ Στούκεν, βρήκε ότι ώριμα μεταλλικά μέρη α μπορεί ν' αναμειχθούν μέσα στο γυαλί και να δώσουν διαφορές εικόνες με την επιδράση υπερύθρων ακτίνων και θερμότητας.

Εν τω μεταξύ κηρύχθηκε ο πόλεμος κι' οι πολεμικές ανάγκες επέβαλαν να στραφούν οι εργοστασιακές έρευνες προς άλλα είδη γυαλιού.

Αξίζει ν' αναφέρουμε, για το αξιοπερίεργον του πράγματος, ότι το αμερικανικό Υπουργείον Οικονομικών σκέφθηκε τότε ν' αντικαταστήσει τα μεταλλικά νομίσματα με γυαλίνα για εξοικονομώ: χρυσών, μετάλλων. Έγιναν μάλιστα και οι σχετικές δοκιμές, με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Αλλά τα αμερικανικά εργοστάσια δεν ήσαν εις θέσιν να παραγάγουν την τεραστίον ποσότητα γυαλιού που χρειαζόταν, κι' έτσι εγκαταλείφθηκε ή πη του παρόντος ή ιδέα των γυαλί-νων νομισμάτων.

Συνχρόνως όμως είχαν σταματήσει κι' οι εργασίες για το «φωτογραφικό γυαλί». Μόνο μετά τον πόλεμο μπόρεσε να τις συνεχίσει ο δόκτωρ Στούκεν και νά επινοήσει νέα χρώματα νέες ευαίσθητες ουσίες ν' αυξήσει την ταχύτητα της φωτογραφίσεως και την έντασι του χρωματισμού.

Υπάρχει επίσης κι' ένα φωτογραφικό γυαλί γαλακτοχρώμο (σάν τις βολές ηλεκτρικής λάμπας), μέσα στο οποίο μπορούν ν' αποτυπωθούν διακοσμητικά σχέδια από μικροσκοπικούς κρυστάλλους διαφόρων σχημάτων, που αντανακλούν το φως και παρέχουν ένα θέαμα φαντασμαγορικό.

Οι ειδικοί των εργοστασίων Κόρνινγκ προέβλεπον ότι το φωτογραφικό γυαλί θα χρησιμοποιηθεί πολύ για πορτραίτα, μινιατούρες, κύπελλα, βάζα, σερίφια, κοσμήματα, αλφατά έγκληματα, τοίχων, φωτογραφίες, επιγραφικά όργανα, μικροφωτογραφίες, και πολυάριθμους άλλους σκοπούς.

Γνωρίζουμε σήμερα ότι ο «διαφαντικός κοινοτό» αποτελείται από μικρότατα μέρη, ύλης που σχηματίζουν κάποτε πυκνότητα και διαπεράστα νέφη.

Αλλά οι υπερύθρες ακτίνες και το «φωτοπλε-κτρικό μάτι» όχι μόνον τα διαπερνούν, αλλά μας επιτρέπουν επίσης νά εξερευνήσουμε και τους νεφελειδείς που κρύβονται τυχόν πίσω απ' αυτά.

Οι νεφελειδείς είναι πιθανότατα κόσμοι που βρίσκονται στα πρώτα στάδια της εξέλιξής των. Από έναν τέτοιο νεφελειδία προέκυψε και ή «Ηλιός μας». Οι αστρονόμοι υπολογίζουν ότι ο νεφελειδής αυτός θα πρέπει να περιείχε τουλάχιστον τριακόσια εκατομμύρια άστρα.

Οι νεφελειδείς που γνωρίζουμε ως σήμερα ά-νέχονται σε δύο περίπου εκατομμύρια. Αλλά οι αστρονόμοι ανακαλύπτουν κάθε μέρα και νέους χάρη στα νέα μέσα που διαθέτουν.

Τι είναι μπροστά σ' αυτό το πελώριο Σύμπαν ή Γη μας. Ασφαλώς, κάτι λιγότερο και από έναν κόκκο άμμου!

Κι' όμως άλλοτε οι άνθρωποι φανταζόντουσαν την Γη κέντρον του σύμπαντος και ήσαν περήφανοι γι' αυτό.

Πόσο θ' απογοητευόντουσαν αν ζούσαν σήμερα και μάθαιναν ότι είναι κόκκος άμμου μέσα στο Σύμπαν!

Ε. ΖΑΝΣΕΝ

Η εξερεύνηση των παρθένων

περιοχών του Σύμπαντος

Οι υπερύθρες ακτίνες και το «φωτοπλε-κτρικό κύτταρο»

Ο Γαλαξίας, αυτή ή πελώρια γαλακτοχώρα που λυώτερη ζώνη, που βλέπουμε ν' απλώνεται στον ουρανό τις εσπερες νύχτες και που οι αρχαίοι είχαν βαφτίσει μ' αυτό το πομπτικό όνομα γιατί φαν-τόζονταν πως είχε σχηματισθεί από μία σταγόνα γα-λακτός, που είχε ξεφύγει από το αλασάστρινο στή-θος της Αφροδίτης απασχολή από πολλούς αιώνες τους αστρονόμους.

Οι σημερινές γνώσεις μας για το Γαλαξία είναι αρκετά σημαντικές. Αλλά, είναι υποδιμένες συγκρι-νόμενες, μ' εκείνα που μας υπολείπεται ακόμη να μάθουμε.

Τελευταία, όμως, ή χρησιμοποίησις των υπερύ-θρων ακτίνων από το ένα μέρος και του «φωτοπλε-κτρικού κυττάρου» από το άλλο μας επέτρεψαν νά συμπληρώσουμε αρκετά τις γνώσεις μας αυτές. Χάρη σ' αυτά τα δύο μέσα, οι μετρήσεις μας έγιναν ακριβέστερες, έτσι που μπορούμε σήμερα νά σχη-ματίσουμε μια κάποια ιδέα για τις διαστάσεις του Σύμπαντος και των κόσμων που το απαρτίζουν.

Ας σταματήσουμε, για μία στιγμή, σε μερικούς γιγάντες του διαστήματος. Αν το κεντρικό άστρο του γαλακτικού μας συστήματος ήταν ο έρως, αντίθετο αντί του Ηλίου μας, δεν θα βλέπαμε πα-ρά μόνον τα 5)6 του ουρανού θόλου. Γιατί το υπό-λοιπο 1)6 θα το σκεπάζει το πελώριο αυτό άστρο. Και ο Μπετελτζ; θα χρειαζόταν 28.600.000 ήλιοι για ν' αποτελέσουν τον όγκο του!

Ο Γαλαξίας μας, σύμφωνα με τους τελευταίους υπολογισμούς, περιλαμβάνει όχι λιγότερα από 50 δισεκατομμύρια άστρων. Η μέση απόσταση μεταξύ δύο «γειτονικών» άστρων είναι 5 έτη φωτός!

Η συνολική μάζα του Γαλαξίου είναι 165 δισε-κατομμύρια φορές μεγαλύτερη από τη μάζα του Ηλίου, που είναι 333.452 φορές μεγαλύτερη από τη μάζα της Γης. Η διάμετρος του εξ άλλου αντιστοι-χεί σε 300.000 έτη φωτός.

Αλλά τι είναι ο Γαλαξίας μας μπροστά στο σύ-νολο των Γαλαξίων που είναι σκορπισμένοι μέσα στο διάστημα;

Από το 1785, ο Άγγλος αστρονόμος Ουίλλιαμ Έρσελ εξέφρασε την υπόνοιαν ότι υπάρχουν κι' άλλοι κόσμοι έξω από το Γαλαξία. Η υπόθεσις αυτή επιβεβαιώθηκε όριστικά το 1924 από τον Άμερι-κανό Ουμπλ.

Από τότε δεν περνάει ημέρα χωρίς νά ανακα-λυφθεί και ένας καινούργιος Γαλαξίας ή καλύτερα μερικά καινούργια συγκροτήματα Γαλαξίων.

Ως σήμερα έχουν εξοικειωθεί περί τα 2½ εκα-τομμύρια Γαλαξίων και 200.000 περίπου απ' αυτούς έχουν μελετηθεί. Υποτίθεται, όμως, ότι υπάρχουν πολλές δεκάδες δισεκατομμυρίων Γαλαξίων σ' όλο το Σύμπαν.

Όλοι εκείνοι που γνωρίζουμε ως αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε απόσταση 1-250 εκατομμυρίων ετών φωτός. Συνεπώς, όταν φωτογραφούμε με το «φω-τοπλεκτρικό κύτταρο» τον Γαλαξία του Λέοντος, που είναι ο πιο μακρινός από όλους, τον βλέπουμε όπως ήταν πριν από 2½ εκατομμύρια χρόνια!

Για την εξερεύνησις αυτών των μακρινών περιο-χών του διαστήματος, τα τηλεσκόπια μας ελάχιστες υπηρεσίες μπορούν νά μας προσφέρουν. Αλλιώς και από τις περιοχές που έχουμε εξερευνήσει ως σήμερα πολλές γνώσεις έμειναν για μας παρθένοι, γιατί τα τηλεσκόπια μας δεν κατάφεραν νά εισχω-ρήσουν μέσα σ' αυτές. Οι γνώσεις αυτές είναι εκεί-νες όπου απλώνεται ο καλούμενος «διαπλανητικός κοινοτός».

Γνωρίζουμε σήμερα ότι ο «διαπλανητικός κοινο-τός» αποτελείται από μικρότατα μέρη, ύλης που σχηματίζουν κάποτε πυκνότητα και διαπεράστα νέφη.

Αλλά οι υπερύθρες ακτίνες και το «φωτοπλε-κτρικό μάτι» όχι μόνον τα διαπερνούν, αλλά μας επιτρέπουν επίσης νά εξερευνήσουμε και τους νε-φελειδείς που κρύβονται τυχόν πίσω απ' αυτά.

Οι νεφελειδείς είναι πιθανότατα κόσμοι που βρί-σκονται στα πρώτα στάδια της εξέλιξής των. Από έναν τέτοιο νεφελειδία προέκυψε και ή «Ηλιός μας». Οι αστρονόμοι υπολογίζουν ότι ο νεφελειδής αυτός θα πρέπει να περιείχε τουλάχιστον τριακόσια εκατομμύρια άστρα.

Οι νεφελειδείς που γνωρίζουμε ως σήμερα ά-νέχονται σε δύο περίπου εκατομμύρια. Αλλά οι αστρονόμοι ανακαλύπτουν κάθε μέρα και νέους χάρη στα νέα μέσα που διαθέτουν.

Τι είναι μπροστά σ' αυτό το πελώριο Σύμπαν ή Γη μας. Ασφαλώς, κάτι λιγότερο και από έναν κόκκο άμμου!

Κι' όμως άλλοτε οι άνθρωποι φανταζόντουσαν την Γη κέντρον του σύμπαντος και ήσαν περήφανοι γι' αυτό.

Πόσο θ' απογοητευόντουσαν αν ζούσαν σήμερα και μάθαιναν ότι είναι κόκκος άμμου μέσα στο Σύμπαν!

Ε. ΖΑΝΣΕΝ

Z CREAM VITARINE

Επιστημονικό, αμερικανικό προϊόν δια την περιποίηση του δέρματος.

1) Το ξηρό, σκαμένο και έρε-θισμένο δέρμα με την Z Cream VITARINE γίνεται λείον και μαλα-κόν.

2) Διά το ξύρισμα, με μιαν έν-τριανή του προσώπου με Z Cream VITARINE πριν από την σκουνα-δα, ως επίσης και μετά το ξύρισμα κανέτα ένα πολύ ευχάριστο ξύρι-μα αποφεύγετε κάθε ερεθισμόν και το σκάσιμο του δέρματος και διατηρείτε πρόσωπον όμορπον με δέρμα καθαρόν και λείον.

3) Τα μικρογυαλάματα θερα-πεύονται με την Z Cream VITARI-NE.

Πωλείται εις τα φαρμακεία, εις βαζάκια των 60 γραμμαρίων.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: Σ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, Σωκράτους 73.

Τηλ. 52-558

ΠΙΤΥΡΙΑΣΙΣ

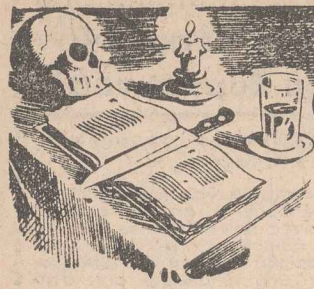
Απαλλαγίτε από την ενοχλη-κήν πιτυρίδα της κεφαλής, χρησι-μοποιούντες το νέο αμερικανι-κόν προϊόν SULPHUR CREAM VITA-RINE.

Ειδική επιστημονική κρέμα δια την εξαφάνισιν της πιτυρί-ας.

ΟΔΗΓΙΑ ΧΡΗΣΕΩΣ: Λάβετε μι-κράν ποσότητα SULPHUR CREAM με το άκρον του δακτύλου και κά-μετε έντριαν εις ολόκληρον το τριχωτόν μέρος της κεφαλής. Α-φήσατε νά παραμείνι αρκετάς ώ-ρας (γι' αυτό προτιμήσατε την νύ-κτα) και κατόπιν κάνετε ένα καλό λούσιον.

Τα αποτελέσματα είναι εκπλη-κτικά.

Πωλείται εις τα φαρμακεία, εις βαζάκια των 50 γραμμαρίων.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η απόλυτρωση

Πάνω στο κρεβάτι του νοσοκομείου ήταν πλαγιασμένη η Μόνικα. Ένα κορίτσι είκοσι πέντε χρονών, θαύματα, με γαλαζοπράσινα μάτια, με ώριμα κορμί, με πρόσωπο που ανάδινε μιαν εξαιρετική γοητεία. Έτσι μου άρεσε να τη βλέπω ακόμα, όπως την είχα γνωρίσει εδώ και δυο χρόνια, ένα βράδυ σε κάποιο φιλικό σπίτι. Γιατί τώρα δεν ήταν έτσι η Μόνικα, η αγαπημένη μου, η άραβωνιαστική μου. Ήταν μια άλλη κοπέλλα, σχεδόν ανγνωστή. Μετά τα πλούσια μαλλιά της λυτά πάνω στα σεντόνια, με τὸ κορμί αδυνάτισμένο, ήταν γλυμή, πολύ γλυμή και τὸ πρόσωπό της είχε χάσει την αλλοτινή του έκφραση.

Πόσο ύπφερα που την έβλεπα να βασανίζεται από τους πόνους και τὸν πυρετό. Κοιτόταν εδώ κι' έξη μήνες στο σιδερένιο αυτό κρεβάτι και η' επιστήμη ήταν ανίσχυρη να την σώσει. Ύποφερα απ' την πὸ καταραμένη αρώσταξη: ἀπὸ κοκκινωτού στομάχου κι' ὅταν, ἐδῶ και δυὸ βδομάδες, την άνοιξαν, γιὰ νὰ τὴν κάνουν ἐγχείρηση, οἱ γιατροὶ τὴν ἐκανάγκισαν κοκκινώντας τὸ κεφάλι ἀπελπισμένοι.

Ήσουν σὲ θέσι νὰ παρακαλοῦθὼ τις φάσεις τῆς αρώσταξης της, γιατί εἶμαι κι' ἐγὼ γιατρός. Εἶχα ἀναλάβει ἐδῶ και ἔξη μήνες ὑπερσεία σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομείο και εἶχα μεταφέρει ὁ ἴδιος τὴ Μόνικα αὐτοῦ. Ἡ-ἐξορα, πρὶν νὰ μὲ τὸ βεβαιώσουν οἱ χειρουργοὶ, πῶς ἦ

— Σκοτώστε με. δὲν ἀντένω πιά!

— Ἐπειτα ἐξάνηψε δαρεῖα στὸ κρεβάτι και φάνηκε πῶς ἠσύχαζε.

— Ὁ νοσοκόμος κ' ἐγὼ ἀνταλλάξαμε ἕνα βλέμμα. Ἡ-μαστε και οἱ δυὸ μας συν-κινημένοι και τὰ μάτια μου εἶχαν βουρκώσει, παρακο-λοῦθώντας τὴν ἀγωνία τῆς ἀγαπημένης μου.

Πάνω στὸ τραπέζι δρισκόταν τὸ κουτί με τις ἐνέσεις τῆς μορφίνης, πού τις εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Φελίξ. Ἐ-πίασα τὸ ὑπόδοχο τῆς Μό-νικας και τὴν ἐμπέξα τὴ βε-λὸνα με τὸ ναρκωτικό. Ἐ-

ἀραβωνιαστικιά μου ἦταν χαμένη και πῶς δὲν θὰ ζού-σε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆ-νες. Μὰ τὸν τελευταῖο και-ρό, οἱ πόνοι της ἦτ' ἀδύ-σταχοι και ραγιζόταν ἡ καρδιά μου, ὅταν τὴν ἐβλε-πα νὰ χτυπιέται και νὰ σπα-ράζει σὰν τὸ ψάρι. Τὴν ἀνα-πόσα με ὅλη μου τὴν ψυ-χὴ και ὅταν ἦταν καλὰ ἐ-κάνεμε τὰ ὠραιότερα ὀνει-ρα, γιὰ τὴ μελλοντικὴ μας ζωὴ. Μὰ ἡ μοῖρα δὲν θέλησε νὰ μᾶς ἐνώσει και νὰ ζήσου-με εὐτυχισμένοι. Τώρα ἦταν ἀργά πιά.

Καθόμουν ἐκεῖνο τὸ βρά-δυ — ἔβλεπα ἐννιά ἡ ὥρα — κοντὰ στὸ κρεβάτι της, μα-ζὶ με τὸν ἐπιστο νοσοκόμο μου, τὸν Φελίξ. Συνηθί-ζα-με νὰ τὴν κρατοῦμε λίγη συντροφιά τὰ βράδια και νὰ τὴν παρηγοροῦμε ὅσο μπορούσαμε. Τὴς ἔλεγα πῶς γρήγορα θὰ γίνη κα-λὰ, πῶς μὴ μὲρα θὰ παν-τρεύμαστε και ὅλα θὰ ἐ-γινούνταν. Ἡ Μόνικα κοι-νοῦσε τὸ κεφάλι της κι' ἔνοι-θλιμμένο χαμόγελο ἀνθί-ζε στὰ γλυὰ της νεῖλη. Κα-ταλάβαινε πῶς ἡ κατὰστα-σί της ἦταν πολὺ σοβαρή, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτα και μὲ φαινόταν πῶς ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου της δὲν τὴν εἶ-χε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν πολὺ χειρότερα. Οἱ πόνοι της ἦσαν ἀπάνταστοι. Γιὰ μὴ στιγμὴ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Σήκωσε ψηλὰ τὰ γόνατά της και φώναξε δυνατὰ:

— Σκοτώστε με. δὲν ἀν-τένω πιά!

Ἐπειτα ἐξάνηψε δαρεῖα στὸ κρεβάτι και φάνηκε πῶς ἠσύχαζε.

— Ὁ νοσοκόμος κ' ἐγὼ ἀνταλλάξαμε ἕνα βλέμμα. Ἡ-μαστε και οἱ δυὸ μας συν-κινημένοι και τὰ μάτια μου εἶχαν βουρκώσει, παρακο-λοῦθώντας τὴν ἀγωνία τῆς ἀγαπημένης μου.

Πάνω στὸ τραπέζι δρισκόταν τὸ κουτί με τις ἐνέσεις τῆς μορφίνης, πού τις εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Φελίξ. Ἐ-πίασα τὸ ὑπόδοχο τῆς Μό-νικας και τὴν ἐμπέξα τὴ βε-λὸνα με τὸ ναρκωτικό. Ἐ-

τὸν σὲ λίγο ὁθίστηκε σὲ λήθαργο.

— Γιατρός, μὲ εἶπε ὁ νο-σοκόμος, πηγαῖνε μὴ στυ-μῇ ἔξω νὰ καπνίσω ἕνα τσι-γάρο.

— Πήγαμε. Φελίξ, ἀλλὰ μὴν ἀπομακρυνθῇς, τοῦ εἶ-πα, μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστῶ.

Σὰν ἔφυγε ὁ Φελίξ, τὰ μά-τια μου καρφώθηκαν πάνω στὴ Μόνικα. Ἀνάσαινε βαρεῖα και πότε-πότε τὸ κορμί της τινάζονταν ἀπὸ σπασμο-δικὲς κινήσεις. Δὲν μπορού-σα νὰ τὴν βλέπω ἄλλο νὰ ὑποφέρω. Ἐπείρα, μὴ και ἦταν καταδικασμένη, νὰ τὴς συντομεύσω τὴν ἀγωνία της. Πάλεψα με τὸν ἑαυτό μου, μὰ στὸ τέλος πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Μὲ κινή-σεις ὑψηλῆς, καθὼς ἡ Μόνικα ἦταν ὀδυνημένη σὲ νάρκη τῆς ἔκανα ἄλλες νέστες ἐνέσεις μορφίνης. Στὸ πρόσωπό μου ἔτρεχε ποτὰ-μι ὁ ἰδρώτας. Πέρασε ἄρε-τὴ ὥρα. Περίμενα με ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Στὸ βάλα-μο βασίλευσε νεκρικὴ σιωπὴ. Πλησίασα στὸ κρεβάτι, ἀ-κούμπησα τὸ στήθος της. Ἡ καρδιά της εἶχε παύει νὰ χτυπᾷ. Ἡ ἀγαπημένη μου εἶχε λυ-τρωθῇ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ δάσανα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα και μπήκε ὁ Φε-λίξ.

— Ἡ Μόνικα πέθανε! τοῦ εἶπα ἀπλᾶ.

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια, Ἐπειτα ἔβριξε μὴ ματιὰ στὸ τραπέζι και εἶδε τις ἀμυγδαλὲς τῆς μορφίνης. Εἶ-χε καταλάβει. Δίχως νὰ πῇ τίποτα, πήρε τις ἀμυγδαλὲς ἀνοίξε τὸ παρὰθυρο και τις πέταξε τὸ δρόμο. Ἐπειτα γύρισε κοντὰ μου και πιά-νοντας με ἀπ' τὸ νῆρι μου εἶπε σιγὰ:

— Γλύτωσε ἀπ' τὰ δάσα-να. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ!

Δὲν τοῦ ἀπάντησα, γιὰ-τί ἄφωνα, θερμὰ δάκρυα ἔβρεγαν τὰ μάγουλά μου.

ΖΩΡΖ ΜΠΩΜ

Τεχνητὴ βρεχ'

Δέκα κτηματίαι τοῦ Νι-ομειαν στὸ Ἰλινδοῖς φοβού-μενοι ὅτι ἡ ἐπείρα τῶν τε-λευταίων ἐβδομάδων θὰ κα-τέστρεφε τὰ σπατά των, συγκέντρωσαν 130 δολλάρια, ἀγόρασαν ἑνὸρ πᾶγο (πὺρ) περιεῖ ὡς γνωστὸ διοεί-διον τοῦ ἀνθρώπου) και νοί-κισαν ἕνα ἀεροπλάνο και ἕνα πιλότο, με τὸ σκοπὸ νὰ προκαλέσουν τεχνητὴ βροχὴ. Πραγματικὰ τὸ ἀε-ροπλάνο ἀνέβηκε σὲ ὕψος 4000 μέτρων, γοῦκε στὸ ἐ-σωτερικὸ ἐνὸς νέφους σωρεῖ-του και σκόρπισε ἀπὸ ἐκεῖ πᾶνω τὸν πᾶγο. Ὁ οὐρανὸς γέμισε αἰέσως ἀπὸ ἀστρα-πὲς και σὲ λίγο ἔπεσε στήν περιοχή μὴ δυνατὴ βροχὴ πὺρ ἀκολουθήθηκε κατόπι ἀπὸ ψιλὸ γιόνι.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν ἐπίσης οἱ καλλιεργηταὶ τοῦ Μπουρλί-κτον στήν Ἰόδα και ὡσι-σμένων περιοχῶν τῆς Ἀρι-ζόνα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ τῆς ἀτομικῆς βίμβας

Τὸ Πανεπιστήμιο τῆς «Εὐρηκα»

Μὲ τὴν ἔντασι τῶν διεθνῶν σχέσεων, πὺρ σημειώθηκε κατὰ τις τελευταῖες ἐ-βδομάδες, ὁ φόβος ἐνὸς ἀτομικοῦ πο-λέμου ἀπλώθηκε ἀκόμη περισσότερο στὸ ἀμερικανικὸ κοινόν. Ἐχει ἐκδηλω-θῇ ἤδη με συμπτώματα πολλὰ και διὰ-φορα. Ἀν δὲ ἡ κατὰστασι ἐξακολου-θῇ νὰ χειροτερεύῃ, ἐνδεγεται νὰ ἐξε-λιχθῇ σὲ πραγματικὴ οὐαδικὴ ψύχωσι.

Μὴ ἀπ' τις χαρακτηριστικότερες μορφὲς αὐτοῦ τοῦ φόβου παρατηρεῖται στίς ἀγοραπωλησίες ἀκινήτων. Οἱ πε-λάτες πλημμυρίζουν τὰ κτηματομεσι-τῆς γραφεῖα και ζητοῦν ν' ἀγοράσουν σπιτία, κτήματα, φέρουσ στίς μακρο-νότερες και ἐρημικότερες ἄκρες τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν! Ὡς τώρα, τὰ κτι-ματὰ αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐμπορικὴ ἀξία, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπομονώσε-ώς τους. Γιὰ τὸν ἴδιο ὅμως λόγὸ οἱ τι-μὲς τους, σήμερα ἀνεβαίνουν συνεχῶς.

Πρᾶγματι, ἡ μοναξιά τους τὰ κάνει πε-ρίφημα καταφύγια, γιὰ τὴν ὑποτίθεται ὅ-τι βοσκοῦνται ἔξω ἀπ' τις ζῶντες με-λὸντικῶν στατιστικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀντιθέτως, γίνεται διαρκῶς δυσκο-λότερο νὰ βρεθοῦν κεφαλαιοῖνοι, διατε-θειμένοι νὰ δώσουν νομήματα γιὰ οἶκο-δομὲς μεσα στίς πόλεις.

Ἐκινδυνὸς τῆς καταστροφῆς εἶναι πολὺ μεγάλος ἀπαντοῦν τὰ ἐκείνων, πὺρ τοῦτε τὰ ζητοῦν. Καὶ πράγματι, ἡ Θεὸς μόνον ξέρει, ἂν μετὰ 5 ἢ 10 χρό-νια θ' ἀπομεινὴ λίθος ἐπὶ λίθου στίς με-γάλες πόλεις ὅλου τοῦ κόσμου.

Διάφοροι κάτοχοι μεγάλων περιουσι-ῶν προσπαθοῦν νὰ διαθέσουν ὅσο τὸ δυ-νατὸν περισσότερα κεφάλαια σὲ ἀγορὲς διαμαντιῶν ἢ πολυτίμων μετᾶλλων. Ἐ-τσι θὰ μποροῦν στήν ἀνάγκη νὰ πῶ-ρουν μαζὶ τους ποσὰ τεράστια, ἀλλὰ με ἐλάνιστον ὄγκο.

Ἐνα ὅμως ἀπ' τὰ περιεργότερα φαινόμενα αὐτοῦ τοῦ τρόμου πὺρ γεν-νιέται ἡ ἰδέα τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου, παρρησιῶν σὲ μὴ μικρὴ «πόλι» τοῦ Μίντλ Γουέστ, τὴν «Εὐρηκα» τῆς πολι-τείας Κάνσας.

Πρὸ μερικῶν μὴνῶν, εἶχε στήσει στήν «Εὐρηκα» ἕνας κάποιος καθηγητῆς Μπάμπσον. Νοίκισε ἕνα γραφεῖο κι' ἀγόρισε αἰέσως νὰ στέλνῃ δεκάδες χι-λιάδων προκηρύξεις σ' ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Μ' αὐτὰ τὰ ἐν-τυπα ἀνγγέλλει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἰδοῦ-σιν ἕνα «Πανεπιστήμιο τῆς Εὐρηκα» γιὰ τὴ πόλις αὐτὴν βόισκεται πολλὰ νι-λιόμετρα μακριὰ ἀπὸ κάθε πυκνοκατοι-κημένο κέντρον, σὲ μὴ περιοχὴ καθαρὰ ἀγορτικὴ, συνεπῶς ἀποτελεῖ ἄριστο κα-ταφύγιον γιὰ τις ἀεροπορικὲς ἐπιθέσεις και τις ἀτομικὲς βόμβες!

Στὴν ἀρχὴ οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρηκα πίστεψαν ὅτι ὁ καθηγητῆς Μπάμπσον ἦταν τρελός! Φαινόταν πράγματι ἐ-ξωφρενικὴ ἡ ἰδέα σὲ πανεπιστημίου σ' ἕνα μέρος ὅπου δὲν ὑπᾶρχε κᾶν ἀν-γνωστὴριο!

Οἱ ἠλωγιάδες τῆς «Εὐρηκα»

Ὁ ἔρανος

Μὴ συνδρομὴ ἤθελε νὰ κάνουνε τώρα τοὶ σκολᾶδες γιὰ τὴν φτωχολογία τοῦ μαχαλά. Ἡ δασκάλα ἦταν τῆς γνώμης νὰ ἰοργανώσουν μὴ λαχειοφόρο. Μὴ ἄλλη πάλι—σοκάκ σουπυργιέ—εἶπε νὰ ἔλθουν σᾶρνα με τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου.

— Ἡσὸι, καλέ, δὲ λαλάθηκα νὰ ἐγῶ πόρτα—πόρτα σὸν τὸν λαγκάτη! Ἐτσι θὰ τρεμινάρῃ τὸ πρῶμα. Σήμερα ὁ κόσμος γιὰ νὰ δᾶλῃ τὸ χέρι στὴ τέσπ θέλει φο-βέρα, λαχτάρες, και νταινάσματα, κι' ὅχι ὑπαργιάκια και κοκκάδες! Φώναζε ἡ Ἐφταλία ἡ τε-τραπέρστη.

— Ἐ, τότε πῶς νὰ γίνῃ; — Ἐγὼ ἔρῃκα ἕ-να κόλλο, εἶπε ἡ Ἐφταλία. Θὰ σᾶς ματζέλω αὐριο κι-ὸς χωρίς ταῖσταυ-ρι και γιναντίμι ἀ-πὸ καμμιὰ, ρούχα, λεφτά, παπούτσια, κουδέρτες, κονσερ-βες, τοῦ πολυτοῦ το γάλα.

Πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα χωρίς-νω-ρίς λαχωνισμένους και σερεμισμένους ὁ κοκκηλανάφτης τοῦ ἔκκλησιος ἤλθε στὸ σπῆτι τοῦ Ἐφταλίας σὸν ἀνεμοστρόβιλος. — Τρέξε γρήγορα, γυρία Φατλία, θαύμα! θαύμα! Πῆγα ν' ἀνοίξω γιὰ τὸν ὀπερινό, κι' εἶδα τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου νὰ γο-ρεῖ.

Ἡ κατεργάρῃ ἡ Ἐφταλία ἐφώνισε: — Ἀγ! μάτια μου, εἶνε προειδοποίη-σι γιὰ μᾶς τὸ ἀμαρτωλό. Κι' εὐτὺς με τὴν συνοψί τη, και τρία σπειρία λῆθαν στὸ χέρι, τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ ὁδοὶ τὴν περιεῖανε με τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

Οἱ ἀντροὶ φοβισμένοι σιγοκουβετίζα-νε, κι' ὁ Μῆνας ὁ χοροφύλακας, πὺρ δὲν τὸν κᾶνε λαφτί, ἀνδριμένους τοῦς ἤλεγε: — Ὡς τοῦ ρίζο! — Τί λες, μαρ; Μὰ σὲ καλὸ σου! Και σκολώνεται ποτὲς ὁ ἐξ' ἀπὸ ὅδ: Οἱ γυναικοῦδες πάλι φωνάζανε: — Ὁρῃ Θεοῦ! Ἐωτικό... Ἐωτικό. — Ἐγὼ εἶμαι σαθροταγογιμένη, εἶπε ἡ Ἐφταλία και πλησίασε.

Κύτταξε δὴθεν περὶερῇ τὸ κουτί και φώναξε: — Μὴ φοβοῦστε, ὁ Θεὸς μᾶς στέλνει εἰ-δοποίησι γιὰ τὴν μακρόνμα ἀπ' τὸ δρόμο του. Γυναικες κι' ἀντροὶ δὲν ἔχουνε ντα-γιαντισμό, πρέπει πιά ν' ἀφῃκουν τὴν λύ-σα, και τὸν κοντουρτιισμό. Μουχατζῆδες, κοντραματζῆδες, ντολαντατζῆδες και ζου-πελῆδες, κᾶν ὅλη τὴν Ἀθήνα... σε-παρὲ χωρίς κουρτίνα! Στὴν πιάσα ὅλα με ματασφάγκες και με μέσα. Οἱ μαγα-ζιᾶτορὶ ἔχουνε κλάφες, τὰ κορίτσια ἔχουνε κᾶφες, πᾶνε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κασιριμὰ στὸ γοροδιδασκαλεῖο, κι' ἐκεῖ ἀρχίζουνε τὰ ἐρωτικά καλέσματα και θναίνουν ἀπ' τὸ Ἐλενας τ' ἀποτελέσματα!

Και με ὁσταλῆς—ἰωστή θεατρίνα—κα-τέλῃζε ἐκεῖ πούθελε: — Σήμερα αὐτὸ εἶνε γκιὸς γκιρινε θαῦ-μα ἀπ' τὸ Θεό! Μᾶζους ἦκανε τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου νὰ σαλταρῇ γιὰ νὰ μᾶς θυμίσῃ πῶς οἱ φτωγοὶ εἶνε γδυτοὶ και ἐ-παποτωσμένοι. Κάθουνε τὰ τζιγέρια μου σὸν τοῖ κασιριανᾶζο ἔτσι τσιρτσιλάκη-δες. Ἡσὸι μάτια μου, εἶμαι πρόσφυγα και ἐξέρω τὸν καῦμο, Ντῶστε τὴν γδυμνια, φέρ-τε ἕνα ἔρακι γιὰ τοῖς ξεβράκωτοι. Ἡ καθε μιά, θέλω ἀπὸ βολετᾶ τη ν' ἀνοί-ξῃ τὸ κεμερί τη και τὸ φορτοερί τη, νὰ κᾶν τὰ μαλλιά τη φοκαλιά και νὰ φε-ρῃ ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστοια.

Οἱ ἠλωγιάδες τῆς «Εὐρηκα»

Ὁ ἔρανος

Μὴ συνδρομὴ ἤθελε νὰ κάνουνε τώρα τοὶ σκολᾶδες γιὰ τὴν φτωχολογία τοῦ μαχαλά. Ἡ δασκάλα ἦταν τῆς γνώμης νὰ ἰοργανώσουν μὴ λαχειοφόρο. Μὴ ἄλλη πάλι—σοκάκ σουπυργιέ—εἶπε νὰ ἔλθουν σᾶρνα με τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου.

— Ἡσὸι, καλέ, δὲ λαλάθηκα νὰ ἐγῶ πόρτα—πόρτα σὸν τὸν λαγκάτη! Ἐτσι θὰ τρεμινάρῃ τὸ πρῶμα. Σήμερα ὁ κόσμος γιὰ νὰ δᾶλῃ τὸ χέρι στὴ τέσπ θέλει φο-βέρα, λαχτάρες, και νταινάσματα, κι' ὅχι ὑπαργιάκια και κοκκάδες! Φώναζε ἡ Ἐφταλία ἡ τε-τραπέρστη.

— Ἐ, τότε πῶς νὰ γίνῃ; — Ἐγὼ ἔρῃκα ἕ-να κόλλο, εἶπε ἡ Ἐφταλία. Θὰ σᾶς ματζέλω αὐριο κι-ὸς χωρίς ταῖσταυ-ρι και γιναντίμι ἀ-πὸ καμμιὰ, ρούχα, λεφτά, παπούτσια, κουδέρτες, κονσερ-βες, τοῦ πολυτοῦ το γάλα.

Πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα χωρίς-νω-ρίς λαχωνισμένους και σερεμισμένους ὁ κοκκηλανάφτης τοῦ ἔκκλησιος ἤλθε στὸ σπῆτι τοῦ Ἐφταλίας σὸν ἀνεμοστρόβιλος. — Τρέξε γρήγορα, γυρία Φατλία, θαύμα! θαύμα! Πῆγα ν' ἀνοίξω γιὰ τὸν ὀπερινό, κι' εἶδα τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου νὰ γο-ρεῖ.

Ἡ κατεργάρῃ ἡ Ἐφταλία ἐφώνισε: — Ἀγ! μάτια μου, εἶνε προειδοποίη-σι γιὰ μᾶς τὸ ἀμαρτωλό. Κι' εὐτὺς με τὴν συνοψί τη, και τρία σπειρία λῆθαν στὸ χέρι, τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ ὁδοὶ τὴν περιεῖανε με τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

Οἱ ἀντροὶ φοβισμένοι σιγοκουβετίζα-νε, κι' ὁ Μῆνας ὁ χοροφύλακας, πὺρ δὲν τὸν κᾶνε λαφτί, ἀνδριμένους τοῦς ἤλεγε: — Ὡς τοῦ ρίζο! — Τί λες, μαρ; Μὰ σὲ καλὸ σου! Και σκολώνεται ποτὲς ὁ ἐξ' ἀπὸ ὅδ: Οἱ γυναικοῦδες πάλι φωνάζανε: — Ὁρῃ Θεοῦ! Ἐωτικό... Ἐωτικό. — Ἐγὼ εἶμαι σαθροταγογιμένη, εἶπε ἡ Ἐφταλία και πλησίασε.

Κύτταξε δὴθεν περὶερῇ τὸ κουτί και φώναξε: — Μὴ φοβοῦστε, ὁ Θεὸς μᾶς στέλνει εἰ-δοποίησι γιὰ τὴν μακρόνμα ἀπ' τὸ δρόμο του. Γυναικες κι' ἀντροὶ δὲν ἔχουνε ντα-γιαντισμό, πρέπει πιά ν' ἀφῃκουν τὴν λύ-σα, και τὸν κοντουρτιισμό. Μουχατζῆδες, κοντραματζῆδες, ντολαντατζῆδες και ζου-πελῆδες, κᾶν ὅλη τὴν Ἀθήνα... σε-παρὲ χωρίς κουρτίνα! Στὴν πιάσα ὅλα με ματασφάγκες και με μέσα. Οἱ μαγα-ζιᾶτορὶ ἔχουνε κλάφες, τὰ κορίτσια ἔχουνε κᾶφες, πᾶνε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κασιριμὰ στὸ γοροδιδασκαλεῖο, κι' ἐκεῖ ἀρχίζουνε τὰ ἐρωτικά καλέσματα και θναίνουν ἀπ' τὸ Ἐλενας τ' ἀποτελέσματα!

Και με ὁσταλῆς—ἰωστή θεατρίνα—κα-τέλῃζε ἐκεῖ πούθελε: — Σήμερα αὐτὸ εἶνε γκιὸς γκιρινε θαῦ-μα ἀπ' τὸ Θεό! Μᾶζους ἦκανε τὸ κουτί τοῦ Φιλοπτώχου νὰ σαλταρῇ γιὰ νὰ μᾶς θυμίσῃ πῶς οἱ φτωγοὶ εἶνε γδυτοὶ και ἐ-παποτωσμένοι. Κάθουνε τὰ τζιγέρια μου σὸν τοῖ κασιριανᾶζο ἔτσι τσιρτσιλάκη-δες. Ἡσὸι μάτια μου, εἶμαι πρόσφυγα και ἐξέρω τὸν καῦμο, Ντῶστε τὴν γδυμνια, φέρ-τε ἕνα ἔρακι γιὰ τοῖς ξεβράκωτοι. Ἡ καθε μιά, θέλω ἀπὸ βολετᾶ τη ν' ἀνοί-ξῃ τὸ κεμερί τη και τὸ φορτοερί τη, νὰ κᾶν τὰ μαλλιά τη φοκαλιά και νὰ φε-ρῃ ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστοια.

Τὰ ντέρτιο τοῦ Κιρκὸρ

ΓΙΑΓΝΙΣ ΟΛΝΤΟΥ

Σήμερα τριάντα τοῦ μηνός, θλιθερὴ ἡμερο-μηνία. Γι' αὐτὸ ἡ Τακούιτσα γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἐ-κκεῖνους στοῦς ὀποιους χρωστοῦσαν ξεπορτίσε ἀπ' τὸ πρῶμ. Κι' ὁ κατεργάρῃς ὁ Κιρκὸρ βρῆκε εὐκαιρία κι' εἰδοποίησε χωρίς-νωρίς τὴν φιλενά-δα του. Ἐξᾶφνα ὅμως ἐκεῖ πὺρ περιμένε ἀνή-συχος ἀκούσε κουδούνισμα. Πρὶν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, και τὴν ἀγκαλιά του κρυφοκύτταξε ἀπ' τὴν κλειδορότρυπα. Ἦταν ἡ σπιτονοικοκυρὰ του με τὴν ρετοεβούτα στὸ χέρι γιὰ τὴν πληρωμὴ.

— Ἀμάν! Ἀμάν! πάλι αὐτὴ εἶνε!... Ἐφτά φορὲς ἤρτε σήμερα γιὰ νὰ δώσω κιρά, μουρμου-ρίζει ὁ Κιρκὸρ.

Τὰ κουδούνισματα ἐξακολουθοῦν. Ὡς πὺρ τέλος ἡ νοικοκυρὰ ἔφυγε γιὰ νὰ ξανάρθῃ σὲ λίγο.

— Σιουκιούρ ἀλλάχ! φώναξε ὁ Κιρκὸρ ὅταν τὴν ἀκούσε νὰ κουτρούδαλῃ τὸ σκόλα. Ἐν τῷ μετᾶξὺ ἡ ὥρα πέρασε κι' ἡ φιλενάδα του δὲν φάνηκε.

— Ἀργοπορημένο εἶνε, γιατί μπε; Μῆας κα-νένα καταλῆκι ἤπατε; μουρμουρίζει νεμάτος ἀνυπομονοῖα ὁ Κιρκὸρ.

Σὲ λίγο ξανὰ χτύπησε τὸ κουδούνι: Ντρίλλικ! Ντρίλλικ! Εἶναι ἡ νοικοκυρὰ του. Ἀς χτυπᾷε ἂν δὲν βαριέται.

— Νε μπου ὑπέ; Μ' αὐτὸ παληγονναῖκα σῆ-μερα μελὰ μου βρῆκα, λέει ἀναγκασμένος ὁ Κιρκὸρ.

Μὰ τὰ κουδούνισματα ἐξακολουθοῦν ἀκόμη πὺρ νευρικά κι' ἐπιμένονα, και τέλος ἀκούει μὴ γνωστὴ φωνή:

Οἱ ἰδιότητες τοῦ Πελουπιδά

Κούτσουρο

Ἄειντε κύρ-Ἀριστείδη, ἄειντε ἐλάκα μου, ἄειντε φοικαρά μου, ἄειντε τὸ βᾶ-σανό σου και φέτος. Σὲ ἔλενω και σὲ λυπάται ἡ ψυχὴ μου. Μοῦ ἀρπάξες πάλι τὸν κανακάρη σου ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν φόρ-τωσε σᾶκκα και βιέλια και τὸν πᾶς... νὰ τὸν γράψῃς στὸ σχολεῖο. Δυστυχισμένο πατέρα!... Καὶ ὅχι μόνο σὲ λυπάται ἡ ψυ-χὴ μου, ἀλλὰ και ἀγανακτεῖ συγχρόνως. Γιατί; Ἀμ και πέρου νομίζω πῶς σοῦ τόπα χριστιανέ μου.

Ὅτι ἄδικα χάνεις τὸν καιρό σου και τὸν ἱερόν σου χρό-νο γιὰ νὰ μᾶθῃς γράμματα τὸν κα-νακάρη σου. Ἀποῦ ἔλεπες πῶς τὸ παι-δί δὲν τὰ παίρνει τὰ γράμματα. Ἐ-ξὴ χρόνια τὸ στέλ-νεις τὸ δυστυχισμέ-νο στὸ σχολεῖο και ἄλλο ἀπὸ τὸ θού-α δὲν κατάφερε νὰ μᾶθῃ. Ὅλο στὴν ἰδία τάξι μένει, ὁ-λο μῆδεῖκα μαζεύ-ει και ὅλο μουτρωμένο

'Η 'Αγγλία του 1947

Και η «μάχη τ'ς πειθαρχίας»

Ο Άγγλικός λαός δίνει αυτή τη στιγμή τη δεύτερη «μάχη τ'ς Άγγλιας», όχι πια με τους Γερμανούς, αλλά με τον εαυτό του. Η μάχη αυτή είναι η μάχη της πειθαρχίας.

Τα δύο αυτά προσόντα διευθύνουν κάθε έκδηλωση του. Άς πάρουμε ως παράδειγμα την κυκλοφορία των οχημάτων στο Πικαντίνι. Την καρδιά του Λονδίνου. Είναι πραγματικά λίγες οι ώρες που διευθύνεται αποκλειστικά από αυτόματα κόκκινα και πράσινα φωτεινά σήματα. Χωρίς ίχνος πολέμου. Δεν περνάει δε από το νου και του διοικητή του οχήματος ποσότητα να διασχίσει αντικανονικά ένα σταυροδρόμι.

Στις στάσεις των λεωφορείων, δεν συμβαίνουν πια καυγάδες. Καθένας μπαίνει πρόθυμα στη σειρά του, χωρίς να επιζητεί να «κάνει τον έξυπνο» εις βάρος των άλλων. Άλλα η δεύτερη «μάχη τ'ς Άγγλιας», με την οποία ο Άγγλος λαός μάχεται, είναι η μάχη της πειθαρχίας. Η μάχη που γίνεται με την κανονική διατροφή του Άγγλικού λαού, μέσα στις τρεις μεταπολεμικές δυσχερείες.

Άς σημειωθεί ότι η Άγγλία δεν παράει ορεόχον κανένα τρόφιμο. Εισάγει απ' έξω ό,τι της χρειάζεται. Κι όμως δεν υπάρχει ο φόβος της πείνας. Όταν ένα τρόφιμο σπανίζει, δεν το απολαμβάνουν μόνο οι πλούσιοι. Το μοιράζεται όλος ο λαός, αλλά σε λιγότερη ποσότητα για τον καθένα.

Το βούτυρο, η μαργαρίνη, το τυρί οι κονσέρβες, όλα ορεόχον τα τρόφιμα μοιράζονται με το δελτίο. Ένώ όμως άλλοι τα δελτία είναι συχνά εικονικά, γίνονται δηλαδή διανομές μόνον όταν υπάρχουν τρόφιμα, στην Άγγλία οι διανομές είναι απόλυτα κανονικές σύμφωνα με το προκαθορισμένο πρόγραμμα. Κάθε βδομάδα, η κάθε Άγγλιδα νοικοκυρά έχει το δικό της δελτίο, το οποίο της δίνει το δικαίωμα να πάρει από το κατάστημα που της αντιστοιχεί, για την εβδομάδα, 12 οντσίνια βούτυρο, 12 οντσίνια μαργαρίνη, 12 οντσίνια τυρί, 12 οντσίνια κονσέρβες, 12 οντσίνια κρέας, 12 οντσίνια ψωμί, 12 οντσίνια φρούτα, 12 οντσίνια λαχανικά, 12 οντσίνια άλλα τρόφιμα.

Κάθε άτομο παίρνει 250 γραμμάρια (80 δράχμα) κρέας εβδομαδιαίως, πληρώνοντας το 1 σελλίνι (1.000 δραχμές). Υπολογίζεται δε ότι η ποσότητα του κρέατος που πωλείται λαθραία, είναι μόλις 1 τόννος την εβδομάδα.

Τελειώς άσχημα δηλαδή για μια πόλη σαν το Λονδίνο.

Οι πατάτες στοιχίζουν 4 πέννες (350 δραχμές) η λιμπρά (453 γραμμάρια), ένα κοστούμι 4-15 λίρες χάρτινες, ένα ποκάμινο 12 σελλίνια, ένα αυτοκίνητο 675 λίρες. Δεν χρειάζεται όμως να κάνη κανείς ούρα για να πάρη την πατάτα του, ούτε να κη τη μέρα ή να δωροδοκή τους αρμοδίους για να μπορέση ν' αγοράση το κοστούμι ή το αυτοκίνητο.

Οι μόνοι μαυραγορίτες της Άγγλιας είναι οι «οπίδες», οι οποίοι όμως εμπορεύονται μόνον ούρα για ιματισμό. Τα κοστούμια αυτά μοιράζονται κάθε 6 μήνες, χρειάζονται δε και μερικά της επομένης εξαμηνίας για να συμπληρωθούν τα απαιτούμενα για ένα κοστούμι. Δεδομένου ότι απαιτούνται επίσης κουπόνια για τα ποκάμια τις κάλτσες, τα παπούτσια, οι «οπίδες» κάνουν πολύ καλές δουλειές...

Όταν σχολάζουν τα γραφεία και τα εργαστήρια, ο κόσμος κάνει ούρα εμπόρευστα «λάιον», τα τυπικά ρεστωράν με τις λαικές τιμές και με τα τρία πατώματα. Κάθε μισή ώρα (τόσο διαρκεί κατά μέσον όρον ένα Άγγλικό γεύμα) περνούν από κάθε τέτοιο καφενείο 4-5 χιλιάδες πελάτες. Με 2 σελλίνια και 6 πέννες (2.500 δραχμές) παίρνουν ένα ορεκτικό, κρέας ή ψάρι με γαρνιτούρα από λαχανικά, κι ένα γλυκό, ή ένα παγωτό. Με 1 σελλίνι και 1 πέννα παίρνουν ορεκτικό, κρέας ή ψάρι με γαρνιτούρα από λαχανικά, κι ένα γλυκό, ή ένα παγωτό. Με 1 σελλίνι και 1 πέννα παίρνουν ορεκτικό, κρέας ή ψάρι με γαρνιτούρα από λαχανικά, κι ένα γλυκό, ή ένα παγωτό. Με 1 σελλίνι και 1 πέννα παίρνουν ορεκτικό, κρέας ή ψάρι με γαρνιτούρα από λαχανικά, κι ένα γλυκό, ή ένα παγωτό.

Στα μεγάλα ρεστωράν της Ρέτζεντ Στρίτ προσφέρουν ακριβώς τα ίδια πράγματα σε διπλή τιμή. Τα γκαρσόνια φορούν βέβαια, φράκο και το περσικό είναι πολυτελέστερο. Άλλα το περιβάλλον... δεν τρώγεται! Πάντως, ο οποίος δίνει δέσφοντες, όσο μακροσκελής κι αν είναι η λίστα των φαγητών κανείς δεν έχει το δικαίωμα να φάει για περισσότερο από 5 σελλίνια (και 2 οι φόροι, 7). Το ψωμί είναι 6.

σπρο, και λαχταριστό, λογαριάζεται όμως ως ένα φαγητό. Άκου και στις πιο περιωρισμένες οριστοκρατικές λέσχες, όπου δεν μπαίνουν ποτέ υπάλληλοι του έλεγχου, κάθε μέλος οφείλει να επιδοσθί σε γαστρονομικοοικονομικούς υπολογισμούς, για να μη περάση το όριον των 5 σελλινίων.

Οι περισσότερες γυναίκες φορούν στους δρόμους ένα τανιέρ άσκητα μεταχειόμενο ή ένα απλό μάλινο παλτό. Και περιμένουν έτσι να κερδίσουν μια είρψη που θα τους επιτρέψη να σολιστούν και πάλι με τις παρζιάνικες τουαλέτες που βλέπουν στις βιτρίνες της Ρέτζεντ Στρίτ. Όσοσο, οι Άγγλοι έχουν αρχίσει να κουράζονται πια από αυτή την κατάσταση. Να τι είχε ένας άνθρωπος του λαού σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο, που έτυχε να πιάση κουβέντα μαζί του μέσα στο «Μετρό»:

—Στόν πόλεμο, καταβάλαμε μια μεγάλη προσπάθεια. Δεχθήκαμε να στε-

μας πράγμα: την ατομική έλευσθία μας. Υπομείναμε τόσους περιορισμούς με αλύγιστη πειθαρχία. Συγκατατέθηκε ο όλος αυτός για να κερδίσουμε τον πόλεμο, με την πεποίθηση ότι θα ξαναβρίσκαμε κατόπιν το κανονικό βιωτικό μας επίπεδο. Σήμερα όμως περνούμε χειρότερα παρά στόν πόλεμο. Έχουμε περισσότερους περιορισμούς, η ζωή ακριβαίνει διαρκώς και τα έσοδά μας είναι ανεπαρκή. Η απογοήτευσή μας αρχίζει να κλονίζει όλο το οικοδόμημα. Βεδίζουμε σιγά σιγά ποδο τη μαύρη αγορά, που την αποψύσκει στόν πόλεμο γιατί τη θεωρούσαμε άναξία μας. Συγχρόνως, οι φόροι έχουν γίνει τόσο μεγάλοι, ώστε κάθε πολιτική προσπάθεια να ξεπεράσει την κυβερνήση. Όσοι κερδίζουν πολλά, υποκρύνονται να τα δωσουν ορεόχον όλα στο Κράτος, κι όσοι κερδίζουν λίγα δεν μπορούν να ζήσουν.

Κι όμως η νέα Άγγλία θα νικήση για μια ακόμη φορά. Γιατί βασίζεται σε μια δοκιμασμένη παράδοση, την οποία σέβονται και ακολουθούν τόσο ο βασιλεύς όσο κι ο οδοκαθαριστής.

Άλλ' ο Χάρτσον είχε την περιέργεια να μάθι τι θα έλεγαν οι δυο νεόνυμφοι την πρώτη νύχτα του γάμου των. Κατόρθωσε. Λοιπόν να πείσθι μια καμαρούσα της νύμφης να τοποθετήση ένα «ντικαφόν» κάτω από τα μαξιλάδια του κορεβάτιού των. Φαίνεται όμως, πως οι δυο στυχοί δεν έμειναν πολύ ήσυχοι και τα μαξιλάδια κύλησαν σε μια στιγμή κάτω από το κορεβάτι. Άνακάλυσαν τότε το «ντικαφόν» και η ανάκρισις δεν δυσκολεύθηκε να εξακριβώση με ποιόν τρόπο είχε τοποθετηθή εκεί. Ο Κάρολος Χάρτσον καταδικάσθηκε κατόπιν αυτού σε τριήμερη φυλάκιση.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο στουρόλεξο

Οι λέξεις που έπρεπε να βρής ήταν οι εξής:

- 1) Τρίγωνο, Ρόδα, Άρκτος, Γωνία, Ίχθυς, Κάδρο, Άγγελος. (Σειρά με τα μαύρα τετραγώνια): Αυτοκίνητο, Μονάς, Εουθρόδερος, Ρίς.
- 2) Λέων, Αλέκτωρ, Φάλαινα, Υδρία, Ρόμβος, Οδός, Νήσσα. (Σειρά με τα μαύρα τετραγώνια): Επί, Ίχθυς, Έπιστολή, Ήμεροδείκτης.
- 3) Ναύτης, Εκκλησία, Άγκιστρι, Νύφη, Ίππος, Αοις, Στόχος. (Σειρά με τα μαύρα τετραγώνια): Τράμα, Λεωφορείον, Αστέρ, Ίσον.
- 4) Οδός, Διάβολος, Ήλιος, Γέννη, Ιστοφόρον, Έφημερις, Σελήνη.

Οι δε σκηματιζόμενες με τα άρχικα των ονομασιών αυτών λέξεις είναι:

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΤΡΑΓΙΚΑ, 2) ΛΑΓΥΡΟΝ, 3) ΝΕΑΝΙΑΣ, 4) ΟΔΗΓΟΣ.
ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΤΑΛΕΝΤΟ, 2) ΑΜΦΙΑΛΗ, 3) ΙΕΡΕΙΑ, 4) ΑΡΝΗΣΙΣ.
5 φορές 2
22+2+2+2=28.

Η λύσις είναι τ'ς εξής τη:

Όνομάζεται: Νίνα όνομα που επαλαμάρναμε όταν λέμε να ΝΙ, να ΝΙ.

Ένα φενός
Ο Ντίνας είναι άδωος, γιατί δεν θα μπορούσε να παίρη τόσο γρήγορα, αν είχε υποστή προσφάτως έγκλησις σκληροειδίτης. Ο Άλέκος δεν μπορεί να είναι ο φονιάς, εφ' όσον είπαμε πως είναι άδωλος. Ο Μήτσος γνώρισε τον Άλέκο πρό ενός μηνός, επομένως δεν μπορεί να είναι ο άδωός του, ο φονιάς. Άπομένουν λοιπόν ο Κάρολος κι ο Νίκος. Εφ' όσον δε ο Κάρολος ζή (γιατί είπαμε ότι είναι καλός σκακιστής κι όχι ότι ήταν) αυτός πρέπει να σκότωσε το Νίκο.

Λεξιόνιστος
ΡΩ - ΜΥΛΟΣ.
Παρακίς
ΠΑΝ
ΕΥΡΟΣ
ΜΥΚΟΝΟΣ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Αυτεκτενία ή γκλμκ;
Γιατί οι σελίδες 129 και 130 ενός βιβλίου βρίσκονται στο ίδιο φύλλο, επομένως δεν μπορεί να τοποθετηθή τίποτε ανάμεσά τους. Ένας δε εκδότης δεν ήταν δυνατόν να το άγνοή, αυτό.

Οι υλκίλοι
45 χειρφέτες.

Αυ οι και άδελφές
Τέσσερες άδελφοί και τρεις άδελφές.

Το ούρε στο πνευμάτι
Κρατάτε το υποκάτι λοζά, με το στόμιο ποδο τα κάτω, έτσι ώστε να μην λυγί η μύτη του αινού στη βάση του λαιμού. Έπειτα, διαστράφοντας πάντα την ίδια θέση του υποκαλιού φυσάτε μέσα με δύναμη. Δημιουργείται έτσι πίεσις αέρος μέσα στο υποκάτι ή οποία σπρώχνει το αινού με δύναμη προς τα έξω.

Λύσις του 147 στουρόλεξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΤΛΑΣ, 2) ΒΡΑΧΟΣ - ΥΦΕΣΙΣ, 3) ΠΑΔΟΣ, 4) ΠΟΤΑ - ΤΑΡΟΣ, 5) ΑΝΝΑΣ - ΡΕΓΓΑ - ΝΑΝΟΣ, 7) ΘΗΣΑΥΡΟΣ - ΝΙΑΓΡΑΡΑΣ, 8) ΣΕΛΕΣ, 9) ΤΑΥΡΙΣ - ΤΡΥΓΟΣ, 10) ΠΚΡΑ, 11) ΣΠΑΤΑΛΟΣ - ΑΠΟΣΤΗΜΑ, 13) ΔΕΛΧΙ - ΙΑΚΩΒ - ΜΚΡΗ, 14) ΛΑΟΣ - ΑΠΑΣ, 15) ΜΥΛΟΣ, 16) ΣΟΝΑΤΑ - ΙΣΚΙΟΣ, 17) ΝΗΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΘΕΤΙΣ, 2) ΒΙΕΝΝΗ - ΠΛΕΙΑΣ, 3) ΣΑΥΡΑ, 4) ΠΑΡΑ - ΤΥΧΗ, 5) ΟΧΛΟΣ - ΨΑΙΝΑ - ΙΛΙΑΣ, 7) ΑΣΠΑΡΤΟΣ - ΠΟΛΙΕΜΑΝ, 8) ΣΕΛΙΣ, 9) ΛΑΔΟΓΑ - ΣΚΕΛΟΣ, 10) ΝΕΥΡΑ, 11) ΣΥΣΤΑΣΙΣ - ΑΠΟΒΑΣΙΣ, 13) ΝΕΡΩΝ - ΓΗΡΑΣ - ΜΑΣΚΑ, 14) ΣΑΡΑ - ΤΡΙΣ, 15) ΡΩΓΜΗ, 16) ΣΥΝΟΡΑ - ΜΩΡΕΑΣ, 17) ΣΩΣΤΑ.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΟΥΝ

Νόσοι και τρόποι θεραπείας

Ένα απ' τα σπουδαιότερα προβλήματα που απασχολούν το προωπικό των διαφόρων ζωολογικών κήπων, είναι η διατήρησις της υγείας των ζώων. Γιατί τα ζώα αυτά φέρουν συχνά μαζί τους αρρώστειες απ' τον τόπο προελεύσεώς τους, είτε αρρωσταίνουν απ' τη μεταβολή του κλίματος, του τρόπου της ζωής κλπ.

Υπάρχουν αρρώστειες, σαν την πνευμονία π.χ. κοινές ο' όλα τα ζώα - πουλιά, έρπετα, θηλαστικά - ενώ άλλες προσβάλλουν μόνον ώριμα ζώα, όπως η κίρκη.

Τα πουλιά, και ιδίως οι παπαγάλοι, που προέρχονται απ' τη Δυτική Αφρική, τη Βραζιλία και την Αυστραλία, μπορεί να μεταφέρουν μικρόβια «ψιττακώσεως». Αυτά φύλακες του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου κόλλησαν κάποτε αυτή την αρρώστεια και πέθαναν. Από τότε, υποβάλλονται σε 3 μηνών καραντίνα οι παπαγάλοι που εισάγονται στην Άγγλία απ' το ζωολογικό κήπο, άπαγορεύεται δε αυστηρά η εισαγωγή τους από ιδιώτες.

Η μεγαλύτερη αιτία θανάτων των πουλιών είναι η εντερίτις. Το δυσκολότερο δε στη θεραπεία της είναι ότι το άρρωστο πουλί δεν παρουσιάζει κανένα σύμπτωμα ως την ημέρα που το βρίσκουν ζωντανά φέροντας μέσα στο κλουβί του. Η μόλυνσις προέρχεται συνήθως απ' την τροφή του. Αν ανακαλυφθή εγκαίρως, μπορεί να καταπολεμηθή με σουλφαιδούς. Άλλα και μετά το θάνατο του άρρωστου πουλιού, μπορούν να διασθώον τουλάχιστον

οι σύντροφοί του, αν πάρουν σουλφοναμίδην.

Σε περίπτωση πνευμονίας, είναι τόσο γρήγορη η άσθενεια κι' ο θάνατος του πουλιού, ώστε η θεραπεία του γίνεται πολύ δύσκολη, άκου και με τη θαυματουργή πενικιλίνη.

Τα φειδια φιλοξενούν συχνά χιλιάδες επικίνδυνα παράσιτα, που τους προκαλούν επιδημίες. Σε μια τέτοια επιδημία, φοβούσαν ιδίως οι πύθωνες, από άρρώστεια των πνευμόνων. Στα άρρωστα φειδια δίδονται βιταμίνες, μαζί με κούρα υπερωδών ακτίνων και τακτικές γαργάρες μ' ένα ήπιο αντισηπτικό. Οι περιπτώσεις αυτές δεν είναι τόσο δύσκολες, όσο φαίνονται, γιατί τα άρρωστα φειδια άδιαφορούν ορεόχον για το περιβάλλον, κι' εφ' όσον οι φύλακες τους έχουν μάθει τους τρόπους να τα πιάνουν δίχως κίνδυνο.

Οι αρρώστειες των πιθήκων μοιάζουν πολύ με τις ανθρώπινες. Συνθέστερη είναι η πνευμονία. Η πενικιλίνη όμως κι' οι σουλφαιδούς την έχουν κάμει λιγότερο επικίνδυνη.

Όσοσο η θεραπεία της γίνεται πολύ δύσκολη, όταν πρόκειται για πιθήκους κακώτροπους, όπως είναι π.χ. οι «μανδρίλοι». Άδύνατον να τους πλησιάζη κανείς, εφ' όσον είναι ακόμη καιρός για να σωθούν. Οι χιμπατζήδες έχουν την περισσότερη αντίληψη. Αντι όμως να δέχονται προθυμότερα τη θεραπεία, υποτάσσονται κάθε τι που τους γίνεται. Για να πιούν τα φάρμακά τους, χρειάζονται διάφορα τεχνάσματα και πανουργίες. Όταν πρόκειται για πασιλίες κοπανίζονται κι' ανακατεύονται με τη συνθηματική τροφή του ζώου. Αν μείνουν ολόκληρες, ο πιθήκος θα τις βρή μία - μία και θα τις βγάλει απ' το φαγητό του.

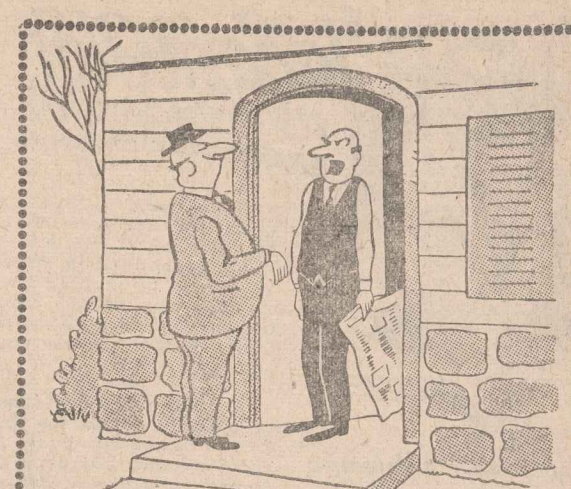
Η ένεσις πενικιλίνης σ' ένα χιμπατζή είναι μια απ' τις δυσκολότερες Ιατρικές περιπτώσεις σ' ένα ζωολογικό κήπο. Την πρώτη φορά, μπορεί να γίνει ζανονικά, ενώ ο πιθήκος είναι άνυποπτος. Κατόπιν όμως, διπλασιάζεται η φυσική φιλοποψία του, και δεν άφινει να τον πλησιάζη κανείς που να κρατήσιν σφιγγά. Να χρησιμοποιηθή βία; Μα ο χιμπατζής έχει μεγάλη σωματική δύναμη, συγχρόνως δε κάθε κωκομεταχειρίσι του, μπορεί να τον κάμη άσπονδον εκθρό των ανθρώπων εν γένει.

Πρό 20 ετών, η φυμψίσις άποδεκάτις τους πιθήκους του κήπου του Λονδίνου. Έπικρατούσε τότε η άληθοσμένη έντύπωση ότι τα ζώα από τροπικά κλίματα πρέπει να μένουν μέσα σ' ένα υπερθερμαινόμενο «κοπίτι». Κι' αυτοί προπάτησαν, νόναν αιτία των θανάτων τους. Από τότε όμως, άλλαξε το σκεδίο του τιμήματος των πιθήκων, έτσι ώστε να ζούν προπάντων στον καθαρό αέρα και να καταφεύγουν στα ζεστά κλουβιά τους μόνον όταν ασθάνωνται την ανάγκη, λιγότερον πολύ τα κρούματα φυμψίσεως.

Μία τίγρις έμεινε επί 5 μήνες τελείως άσπαση μέσα στο κλουβί της, υποφέροντας από πνευμονία, κι' άδιαφορούσε για τις ένεσεις πενικιλίνης που της γινόντουσαν στην ούρα κάθε 3 ώρες. Άφινε έπίσης να της παίρνουν κανονικά τη θερμοκρασία και δείγμα αίματος για εξέταση. Μετά την πέμπτη όμως ημέρα, άρχισε να ενδιαφέρεται περισσότερο για το περιβάλλον κι' άποφάσισε να μην ζανονική ένεσεις. Από τότε λοιπόν, μόλις έβλεπε να την πλησιάζουν, έκανε άμέσως την ούρα της κάτω απ' την κοιλιά της και την έκουρε!

Οι ούρες των πιθήκων παθαίνουν συχνά χιονίστρες στην άκρη τους. Τα ζώα τις νιατρέουν τότε δανκάνοντας δυνατά το άρρωστο μέρος! Συχνά δε τους άρρώστους τόσο πολύ η γεύσις του, ώστε είναι δύσκολο να κόψουν κατόπιν αυτή τη συνήθεια.

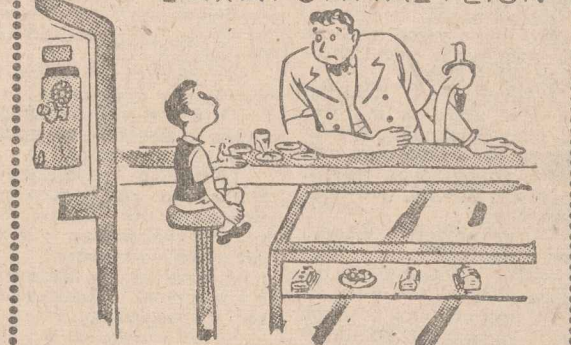
Οι έλέφαντες υποφέρουν πολύ απ' τα νεύρα τους και μπορούν κυριολεκτικώς να πεθάνουν από τρέμο. Ένας έλέφας του κήπου του Λονδίνου τρομοκρατήθηκε τόσο απ' το θόρυβο μιας παρελάσεως τάνκς, ώστε... χρειάσθηκε να πιή κάμποσες μπιλιές ρομπί, για να συνέλθι και να ησυχάσθι!

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ

—Βρε καλός τόν Άνανία! Είκοσι χρόνια είχα να σε δω! Μα τί, διάβολο, θέλεις τώρα πρωί-πρωί χριστιανέ μου;...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ο μικρός: Και τώρα, να μου δανείσετε για να τηλεφωνήσω στη μητέρα μου να έρθη να πληρώση τις πάστες!...

ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΚΟΥΠΑ

—Μην τηλεφωνείς Μαίρη μου, στην άστυνομία... Τόν βόλκα το μακαρέ!...

Χωρίς λόγια

Έκυκλοφόρησαν Άντωνη Γούναρη

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Συλλογή των ωραιότερων πολεμικών άφηγήσεων

Άγοράζοντες τα ΑΠΑΝΤΑ ένωχάστε τόν ύπν τήν Ύψηλην προστασίαν της Βασιλίσσης φρεϊδερίκης έρνον των Βορειών Έπαρχιών, διότι κάθε αντίτυπον φέρε έπικολλημένον τό εκ δραχ. 5.000 ένσημον του έράνου τούτου.

Τα βιβλιόπλεια των Άθηνών και των Έπαρχιών δύνανται ν' άπευθύνωνται εις τόν ΧΑΡΤΗΝ - ΤΥΠΟΝ Π. Άλεξάκη, Καργαώρη της Σερβίας 14 διά τήν προμήθειαν του βιβλίου.

Έκθεσις και πώλησις επί του παρόντος μόνον εις Πειραιά, Ζωσιμαδών 23α και 23β.

ΟΡΕ

Τόδαχτυλίδι μέτομαράδι

Περιπετειώδες διήγημα

— Πατρίκ! Πατρίκ!, ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

— 'Ελένη!

Ο Σέρ Μάλμπελ έτρεξε κοντά στη γυναίκα του.

Έκείνη του έδειξε τα πορτραίτα του πατέρα της και της προαίμας της Πατρίτσας. Ο Κέλλερ.

Η Πατρίτσια Ο' Κέλλερ, που είχε καθίσει σε μια άπ' τις πιο αίματες έπαυσης σκάσεις της 'Ιολανδίας στα 1896, χαμογέλυσε πάντα, λεπτή και λυγρή, στο πορτραίτο της.

— Της μοιάζεις, 'Ελένη!

Είπε ο Πατρίκ.

— Της μοιάζεις; Είσαι σύγγουρος, Πατρίκ;

Το μυστήριο του θανάτου της, η ιστορία των κομητιών της χαμένης οικογένειας δημιουργούσαν μιάν ατμόσφαιρα θούλου γύρω απ' το πορτραίτο. Σε μια άποψη κάμαρα βοσκάντα το μπαούλο που περιείχε τα ώραία φορέματα της εποχής της.

— Έχω μιάν ιδέα! είπε εφελκικά η 'Ελένη. Περίμενε με, θα γυρίσω.

Ο Σέρ Πατρίκ Μάλμπελ στεκόταν τώρα μόνος μπροστά στο πορτραίτο της Πατρίτσας. Τι γαλήνη! Τα κομμάτια έλαμπαν πάνω στο λευκό φόντο και τα εσθρά μαλλιά. Η 'Ελένη είχε τα ίδια μαλλιά.

Η 'Ελένη... Τέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχαν αγαπηθεί στο μοναστήρι του Μάκ Κρός. Τέσσερα χρόνια μιάς ζωής ευτυχισμένης. Τώρα υπέφεραν κάτω οικονομικά, με τα κατάφεραν πάντως. Έδώ σ' αυτή την έπαυση δεν είχαν πια παρὰ μιά υπηρέτρια τη γριά Καίτη.

Μια πόρτα έτρεξε σιγά. Ο Πατρίκ γύρισε.

— 'Ελένη!

Η 'Ελένη ή μάλλον η Πατρίτσια έρχονταν προς αυτόν, άνοιξη, χιμαίρικη, μέσα στο φόντο της, με τις κιντρινομένες δαντέλλες. Ο Πατρίκ τράβηξε τη γυναίκα του κοντά στο πορτραίτο. Ήταν ή ίδια ακριβώς!...

Μα έλειπε ή λάμψη των κομητιών. Από το μικρό γεράκι της 'Ελένης έλειπε το περίφημο δαχτυλίδι με το σμαράγδι που στολίζει το νέο της προαίμας. Ένα σμαράγδι ανεκτίμητο!

— 'Ελένη, αν το είχαμε!

— Ναι, ένα πενήντα...

του, όρθι.

— Πατρίκ! Πατρίκ! Είδα το φάντασμα της Πατρίτσας! Κύτταξε! του είπε παραμένει.

Πραγματικά είδαν και οι δύο τους την εσθρή και άερνη γυναίκα να τους ίκετεύει με το βλέμμα της. — Επειτα γάuche!

— Είδες! Είδες! Δεν τρελλάθηκα! φώναξε ή 'Ελένη.

— 'Ελένη! Τη βλέπω τρεις νύχτες συνέχεια και νομίζω πως ήσουν εσύ, πως βοσκόσουν σε κατάστασι υποβασίας! Δεν τολμούσα ούτε να μιλήσω, ούτε ν' άναψω το φός!

— Φόδαμ, Πατρίκ! Μη μ' άφήνεις!

— Μη φοβάσαι! Θα ξαναόρθη! Θα περιμένουμε!

Πραγματικά, έσφαθησε, πολλές φορές. Την είχαν πιά συνήθεισε και της χαμογέλυσαν. Κατάλαβαν πως ήθελε να τους δώσει το δαχτυλίδι με το σμαράγδι.

— Πατρίκ, θέλει να μās χαρίσει το δαχτυλίδι της! Θα την έσθων με τα κομμάτια της. Μα πού είχε θαμμένη! Ας ρωτήσουμε τη γριά Καίτη.

Ρώτησαν τη γριά υπηρέτρια κι' έκείνη του είπε:

— Κάτι θα ξέρη να σας πη ή γέρος 'Εντουαντ Ο' Μπριέν. Ρωτήστε τον.

Ο Ο' Μπριέν, που ήταν ακόμα παιδί όταν πέθανε ο παππούς του, θυμόταν πως τον είχε άκούσει να διηγείται ότι είχε εξαφανιστεί το κίλλερ της Πατρίτσας Ο' Κέλλερ, που είχε πεθάνει ύστερα από μιά σύντομη αρρώστεια, στα 1796.

— Θα σας πω τί ξέρω, τους είπε ο Ο' Μπριέν, όταν πήγαν και τον βοήκαν. Ο παππούς μου έθωσε την προαίμας σας στο πάρο της έπαυσης. Δεν άποκάλυψε το μυστικό του και είπε πως ή Πατρίτσια είχε φύγει για τη Γαλλία. Αυτά που σας λέω μού τα είπε όταν ήταν έτοιμος θάνατος. Μου είπε ακόμα πως είχε θαμμένη κάτω από τον μεγάλο πλάτανο.

— 'Ας σκάσουμε! είπε ή 'Ελένη την άλλη μέρα στον άντρα της. Ξέρεις άποψε τη νύχτα την έσφαξείδα. Μου χαμογέλασε. Κι' έκανε μιά χειρονομία σαν να ήθελε να βγάλη το δαχτυλίδι της...

Αναγκάστηκαν να σκάσουν πολύ βαθεία στο πάρο. Κι' όταν οι άείνες σκόντων πάνω στο φέρετρο, άνακαλύψαν πλάι του ένα κουτί. Το άνοιξαν — έτσι ήθελε ή νεκρή — και βοήκαν τα κομμάτια. Μα το δαχτυλίδι με το σμαράγδι δεν ήταν εκεί.

Το περίφημο κομμάτι έλαμπε στο σκελετωμένο πιά λεπτό γέρι της Πατρίτσας. Η 'Ελένη το τράβηξε σιγά, με βοησκευτική εύλάβεια.

Ο Σέρ Πατρίκ Μάλμπελ έσθωσε την Πατρίτσια στο νεκροταφείο, στον οικογενειακό τάφο κι' έβαλε τον έφνημένο να μάλη τρισάνιο. Από τότε, το φάντασμα της νεκρής δεν έσφαφάνκε. Το δαχτυλίδι με το σμαράγδι άλειτουργεί τώρα στο νερό της 'Ελένης.

— ΖΟΥΖΑΝΝΑ ΚΟΛΛΙΕΡ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ που σκοτώνει τον πόνο

Θά θεραπευθούν οι τοξικομανείς

Ένα νέο φάρμακο, ίσο ή και άνωτερο σε ώριμμένες περιπτώσεις απ' τη μορφίνη ως «παισιονον», έχει άρχισι ήδη να χρησιμοποιείται στην Αμερική. Προέρχεται απ' ή Γερμανία όπου έγινε μεγάλη χρήση του κατά τον πόλεμο, με την όνομασία «Αμιντόν». Στις Ηνωμ. Πολιτείες ονομάθηκε («Μεταντόν»), ή («Ντολοφίν»), ή «Αντόν» ή «ΑΝ-184» (άναλόγος της φαρμακευτικής εταιρείας που το παρασκευάζει).

Οι γιατροί που πειραματίσθηκαν μ' αυτό, άποφαινόνται ότι μπορεί ν' αντικαταστήσει κάλλιστα τη μορφίνη για το σπασμό του πόνου. Στα πειράματα που έγιναν στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, πάνω σε 300 άρρώστους, οι πόνοι κάθε είδους έλειψαν τελείως στα 85% των περιπτώσεων. Μόνον σε τα 15% των άρρώστων παρουσίασαν τα παθολογικά συμπτώματα που προκαλεί πάντοτε ή μορφίνη σε ευθεία ή άπομακρυσμένη χρήση. Τα συμπτώματα αυτά είναι: άσπασμα, ναυτία, άπώλεια της μνήμης κλπ. Το σπασμό πόνου είναι ότι το νέο φάρμακο φέρνει άποτέλεσμα ελ' ίσου καλά — αν όχι κάλλτερα — με τη μορφίνη και την κοκαΐνη.

Συγκρινόμενον με το «Ντεμερόλ» (άλλο καινούριο συνθετικό αναλγητικό φάρμακο), έχει έπιδρασι 3 έως 10 φορές μεγαλύτερη.

Αντίθετως στους πόνους του τοκετού φέρνει μικρότερο ανακουφιστικό άποτέλεσμα απ' τη μορφίνη και το Ντεμερόλ. Γίνεται όμως δραστηριώτερο, στην περίπτωση αυτή, αν συνδυασθι με ώριμμένα ήπια άναλγητικά.

Τα πειράματα, τόσο στη Γερμανία όσο και στην Αμερική, άπέδειξαν ότι ο άρρωστος που χρησιμοποιεί Αμιντόν συνήθειζε κάπως σ' αυτό. Πρόκειται όμως για μιά συνήθεια άβλαβή κι' όχι τυραννική, τελείως διαφορετική απ' το πάθος των τοξικομανών για τη μορφίνη και τ' άλλα ναρκωτικά. Σε 100 διαφορές περιπτώσεις, δεν άναπτύχθηκε ποτέ τέτοιο πάθος.

Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι με το Αμιντόν ή Μεταντόν μπορούν να θεραπευθούν οι μορφινομανείς απ' το πάθος τους. Αυτό άπέδειξαν με πειράματα, τόσο πάνω σε πθήκους μορφινομανείς, όσο και σε άνθρώπους.

Γιατί — όσο κι' αν φαίνεται περίεργο αυτό — μπορούν κι' οι πθήκοι να κυριευθούν απ' το πάθος της μορφίνης, όποτε παρουσιάζουν τα ίδια συμπτώματα με τους άνθρώπους. Οι έπιστημονες προκαλούν κάποτε το πάθος αυτό σε πθήκους για πειραματικούς λόγους.

Ός γνωστόν, όταν ένας τοξικομανής στερηθι έσφακή τη μορφίνη, ο οργανισμός του έπαναστατεί, παθαίνει τρεμούλες, ρίγη, άνησυχία, κλάματα, φοβερή κατάπνση, χάνει το βάρος του και την όρεξι του παρουσιάζει πεπτικές και καρδιακές ταραχές. Αν λοιπόν, διακόπτοντας του τη μορφίνη, την αντικαταστήσουν άμέσως μ' ένεσεις Αμιντόν, δεν εμφανίζεται κανένα απ' τα παθολογικά αυτά συμπτώματα. Το φάρμακο αυτό άναπληρώνει για τον οργανισμό τη μορφίνη. Κατόπιν δέ, όταν κατάλληλο καιρό, διακόπτονται κι' οι ένεσεις Αμιντόν χωρίς πιά να αισθανθι κομμάτι δυσάρεστη αντίδρασι ή θεραπευμένος τοξικομανής.

Με τον ίδιο τρόπο μπορεί να θεραπευθι και το πάθος της κοκαΐνης.

Το γεγονός ότι δεν προκαλεί τοξικομανία, δείχνει ότι το νέο φάρμακο έπιδρά τελείως διαφορετικά στον οργανισμό απ' τη μορφίνη και την κοκαΐνη. Έξσφανίζει κι' αυτό τον πόνο, αλλά με άλλο τρόπο. Δεν προκαλεί δε ποτέ το συναισθήμα της «ευφορίας» που φέρονει ή κοκαΐνη και άλλα ναρκωτικά. Γι' αυτό ακριβώς ή χρήση του δεν καταντάει ποτέ πάθος άκατανίκητο.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι το Αμιντόν είναι το ασφαλέστερο απ' τα γνωστά ως τώρα ναρκωτικά. Άπό όσο οι χημικοί εργάζονται συνεχώς, για να βρουν κι' άλλα, ακόμα κάλλτερα, που θα καταργούν όριστικά τον πόνο και που δεν θα τα συνήθειζε καθόλου ο άρρωστος, ούτε καν όσο το Αμιντόν.

Ζ. ΛΑΛ.

Τα λουλούδια του θανάτου

Την ήμερα που τον πρωτογνώρισε κι' άργότερα, όσο περνούσε ο καιρός κι' όλοένα δεινόταν μαζί του, ή χαριτωμένη Τερέζα ήξερε ώστόσο πως το ειδυλλίο της αυτό θα άστούσε ίσως όσο και τα ρόδα. Ο Μαρτέν ήταν ζωγράφος, νέος, χιμαίρικος. Ζούσε στα σύμφρα, και όνειρευόταν να ξεπεράσει με την τέχνη του τ' άριστουργήματα του Ραφαήλου και του Ροϋμπενς. Τι σημασία είχε αν, βοσκόνταν στις άγες της καρδιάς του; Αν συχνά δέ γόρτανε παρὰ μ' ένα κομμάτι ψωμι και κανένα λουκάνικο, αν το κοστούμι του ήταν μπαλωμένο; Του έφτανε ή σοφία του, που την είχε διασκεύασι κουτάς — στραβά σ' ένα μικρό άτελιέ, του έφταναν οι μουσάμβες του, τα χρώματα, τα χαρτιά, τα κραγιόνια και ποδ πάντων ή έμπνευσι του. — μιά έμπνευσι γεμάτη λυρισμό που ύμνουσε τη γυναίκα σε όλες τις στάσεις και στις άπογοασίες της, στη γαρά, στον πόνο, στον έρωτα, στο θάνατο. Σκίτσα έδ, σκίτσα εκεί, εικόνες μισοτελειωμένες, εικόνες κάποτε αλλόκοτες, προϊόντα μιάς φαντασίας έξημένης.

Αυτόν τον τρελλό ζωγράφο άγάπησε ή Τερέζα. Ήταν μικρή. Μπομπουκι δεκάξι χρόνων, όμορφο, άνοιξιάνικο, που γύρευε άσυλλόγηστα να τρυπήσει τη ζωή. Μα κι' ο Μαρτέν ήταν νέος, είκοσι χρόνων και ήθελε κι' αυτός να γαρά τα νιάτα του. Ός τότε, ως την ήμερα που συνάντησε την Τερέζα, δεν είχε άγαπήσει. Είχε μόνον περιπέτειες με διάφορα πλάσματα που του άφηναν στα χείλη μιά γεύσι πικρή και στην καρδιά ένα κενό. Μα να που τώρα γνώριζε την άγάπη, την άληθινή, τη μεγάλη.

Η Τερέζα είχε γίνει το γυναικείο... ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ... Εφοδισαθήτε άμέσως για το χειμώνα

Κάλτσες γυναικ.	μεταξωτές	6.000
Κάλτσες γυναικ.	ζωϊκές	10.000
Κάλτσες γυν.	Νάυλον Νο 51	32.000
Κάλτσες γυν.	λινές Α'.....	4.000
Κάλτσες γυν.	Μπαρόλ.....	2.000
Κομπινιζόν	μεταξωτά.....	6.000
Κομπινιζόν	Ζατινέ.....	15.000
Κομπινιζόν	Μοτίφ Κλός.....	22.000
Κυλόττες	βαμβακ. Α'.....	2.000
Κυλόττες	μεταξωτές Α'.....	4.000
Συρόνια	γυναικεία.....	1.200

Υποκάμια, φανέλλες, κάλτσες άνδρων, μπλούζες κλπ. είδη πάμφθνα.

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πάλλαις Χονδρική — Λιανική

52 Κολοκοτρώνη 52

κέντρο της ζωής του: αυτή άντιπροσώπευε τις φιλοδοξίες του, τα όνειρά του, τις χιμαίρες του. Του είγε κεντρίσει την έμπνευσι του. Κι' έδλεπε τώρα κανείς στο δωμάτιό του ένα σωρό σκίτσα της άγαπημένης του: Την Τερέζα προσήλ, την Τερέζα «αν φά», την Τερέζα μισόγυμνη, την Τερέζα ντυμένη σαν μαρκησία, την Τερέζα όλόγυμνη Αφροδίτη, την Τερέζα τέλος πάντων σε κάθε στάσι...

Άγαπήθηκαν τρελλά, με πάθος. Η Τερέζα τα θυσιάζε όλα: την ψυχή της και το σώμα της. Κι' ο Μαρτέν την εύγνωμονούσε γι' αυτό. Ζούσαν ευτυχισμένοι. Και οι μίνες περνούσαν και τα χρόνια περνούσαν και ή έρωτας τους δεν έλεγε να σβύσι. Έτσι έγινε ή Τερέζα δέκα έννια χρόνων κι' ο Μαρτέν είκοσι τριών. Είχε άρνησει ν' άποκάτι τώρα κάποια μικρή φθην. Έδινε ποτέ ποτέ σκίτσα σ' έθμεριόδες και περιοδικά που είχαν μικρή κυκλοφορία και δεν πλέρωναν σπουδαία πράγματα. Μα ήταν επί τέλους μιά άρχή. Όσο για την Τερέζα, δούλευε κι' αυτή ως μοντέλο σε άλλους, φτασμένους ζωγράφους ή γλυπτες γιατί είχε πραγματικά ένα πολύ ώραίο σώμα κι' ένα έκφραστικό πρόσωπο.

Μα όλα σιγά σιγά ξεφυλλίζονται. Έτσι, έξημέρωσε μιά μοιραία μέρα για την Τερέζα. Ο Μαρτέν, όπως όλοι οι μπουε κάλλιτέχνες, δορεύθηκε να τρυπήσει την έμπνευσι του με τα ίδια μάτια και τα ίδια χείλη, απ' τα ίδια μαλλιά και το ίδιο κορμί, και τράβηξε για να βρη την καινούργια περιπέτεια. Η άτυχη ή Τερέζα προσπάθησε να συγκρατήσι κοντά της τον άστατο νέο, μα δεν το κατάφερε. Τα παρακάλεσε, τα δάκρυά της πήγαν στα γαμένα...

Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε. Η Τερέζα ήταν τώρα είκοσι πέντε έτών κοπέλλα, ώριμη πιά γυναίκα, που έμπναι στο πέραςμιά της τους πόθος των αντρών. Μα τίποτα δεν την τραβούσε. Άπόφευγε κάθε πειρασμό, κάθε περιπέτεια. Περίμενε πιστή το γυναικό του άγαπημένου της. Περίμενε... περιμένει... ματαιά έμμε. Ο ένας χρόνος διαδεχόταν τον άλλον κι' ο Μαρτέν δέ γύριζε στην παλιά, μικρή του φθην, που όλα τα είχε θυσιάσει γι' αυτόν. Ο Μαρτέν χάρις στην ιδιοσυμψα του και το ταλέντο του, είχε κατορθώσει σ' αυτό το μικρό χρονικό διάστημα να κινή ένα δνομα, να έπιβληθι, έτσι που τα έργα του να είναι περιζήτητα και να συζητούνται στους κριτικούς και κοσμικούς κύκλους. Ο Μαρτέν που ήταν ή άγνη της ζωής για την Τερέζα άδιαφορούσε γι' αυτή.

Άπελπισμένη, με την καρδιά συντριμμένη, ή Τερέζα ήπρε τη μεγάλη άπόφασι. Την παραμονή των γενεθλίων της άγόρευσε πολλά λουλούδια, φρέσκα και δροσερά, με βαρεία, θανατηφόρα άρώματα. Κλείστηκε στο δωμάτιό της και ύστερα σκόρπισε παντού τα άνθη, στο πάτωμα, στον καναπέ, στο κρεβάτι της. Έπειτα γδύθηκε, πλάνιασε κι' έκλεισε τα μάτια...

Πότε άρες είχαν άραγε περάσει; Η Τερέζα, βυθισμένη μέσα στο βαρύ λήθαργο της άκομης μιάς σφι να προσέχει τ' όνομα της!

— Τερέζα! Μικρή μου Τερέζα! Έξσφανα ένωσας τον καθάριο άέρα να δροσίη το πρόσωπό της και σιγά σιγά άνοιξε τα μάτια της.

— Μαρτέν! Ψυθούρει.

Ναι είν' έκείνος. Είχε κοντά της. Γύρισε επί τέλους.

— Τερέζα! Μικρή μου Τερέζα... Ήθελες λοιπόν να πεθάνεις; Αχ! τί άδικος που ήμουν μαζί σου! Πέ μου θα με συνόρεσες ποτέ...

— Άγάπη μου! Ψυθούρει ή Τερέζα, άγκαλιάζοντας τον Μαρτέν. Ποτέ μου δεν έσπασα να σ' αγαπά!

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ της άεροπορίας

Χάριν της άνέσεως των έπιβατών

Μέσα σε μισόν αιώνα, το άεροπλάνο προχώρησε με βήματα τεράστια. Δεν πλαιοάει ωστόσο στο τέλος της αυτή ή πρόοδος. Μές περιμένουν άκομη έκπληξεις, σημαντικότερες από εκείνες που γνώρισαμε, απ' το υπερκεάνειο ταξίδι του Λιντμπεργκ ή απ' την πρόσφατη διάτπσι του Ατλαντικού από ένα τετρακίνητριο άεροπλάνο χωρίς πιλότο...

Το προσεχές μέλλον είναι γεμάτο από θαυμάστες υποσχέσεις, τις όποιες μπορούμε να προβλέψουμε από τώρα, δίχως να θέλουμε να παραστήσουμε τους προφήτες. Τα σκεδιά, οι μελέτες και ή έπιστημονικά πειράματα, που γίνονται σ' όλο τον κόσμο, άνοίγουν καινούργιους όρίζοντες σ' αυτό το μεταφορικό μέσον.

Τα κυριώτερα σμερινά μειονέκτηματα του άεροπλάνου είναι: 1) οι καθυστερήσεις και οι κίνδυνοι απ' την κακοκαιρία, 2) ή έλλειψη άνέσεως στις μακρινές διαδρομές. Όλα όμως δείχνουν ότι πρόκειται να περιορισθούν και τα δυό, άν όχι να λειψούν τελείως.

Πρώτον, ή μετεωρολογική έπιστήμη προοδεύει συνεχώς. Ήδη ή όμίχλη που έδάφους διαλύεται με υπερήχους, τα σύννεφα μεταβάλλονται σε χιόνι, οι κυκλώνες εξουδετερώνονται πριν άκόμη σχηματισθούν. Εξ άλλου, τα άεροπλάνα θα πετούν προσεχώς στη στρατόσφαιρα, δηλαδή σ' ένα ύψος όπου σπανίζουν οι άτμοσφαιρικές αναταραχές, τα σύννεφα, οι καταιγίδες... Σε 10 χρόνια λοιπόν, άν δεν έχουν άκομη καθυστερήσεις ή μετεωρολόγοι να φέρουν βροχή ή καλοκαιρία, τουλάχιστον θα έχουν προσφέρει στους πιλότους τα τεχνικά μέσα για ν' άψηφούν τον κακό καιρό.

Ερχόμεθα τώρα στο ζήτημα της άνέσεως. Ένα ταξίδι Παρισίων-Ν. Ύόρκης, που διαρκεί 20 ώρες περίπου (με στάμειμοι στη Νέα Γκ) είναι άσφαλώς κουραστικό για τον έπιβάτη του άεροπλάνου, που πρέπει να μένη καθισμένος σ' όλο αυτό το διάστημα. Ήδη όμως έχουν άρχισι να εφαρμόζονται τελειοποιήσεις προς την κατεύθυνσι αυτή. Ένα γιγάντιο ύδροπλάνο της γραμμής Γαλλίας-Αντιλλών έχει ιδιαίτερες καμπίνες με κρεβάτια, ένα διάδρομο για να ξεμυδιάζουν οι έπιβάτες, κι' ένα ύπαρ με κάθε είδους ποτά. Επίσης σ' ένα άεροπλάνο «Κοντελλανό» τελευταίου τύπου, οι ταξιδιώται Παρισίων-Ν. Ύόρκης μπορούν να ξεπλωθούν άναπαυτικά.

Θυμικά, μεγαλώνουν συγχρόνως οι διαστάσεις και το βάρος των άεροπλάνων. Απ' τους 35 τόνους — που είναι σήμερα πιά ένας συννημένος μέσος όρος — θα περάσουν γρήγορα στους 90 ή 100. Έτσι, θα εξασφαλισθι ή άνεσι των έπιβατών. Τα άεροπλάνα θα έχουν δυό ή τρεις γέφυρες σαν τα πλοία. Θα μπουή κανείς να περνά απ' τη μιά στην άλλη, να παρ στο ύπαρ του ίσογειού, να τρωή στο ρεστوران του πρώτου πατώματος, να βλέπη κινηματογράφο στο δεύτερο ή να παίξη πίνγκ-πόνγκ στην αίθουσα των σπορ...

Έννοείται ότι ή άνεσι των διαστάσεων των άεροπλάνων δημιουργεί σοβαρές τεχνικές δυσχερείες. Το κυριώτερο πρόβλημα είναι της άντοχής και του μήκους των χώρων άπογείωσης και προσγείωσης. Ήδη τα άεροπλάνα άνω των 30 τόνων, όταν παθουν κάποια βλάβη κι' αναγκασθούν να προσγειωθούν σ' ένα κοινό γήπεδο, δεν έπιτρέπεται να κατεβάσουν τους τροχούς των. Πρέπει να καθίσουν στο έδαφος («με την κοιλιά»). Άλλωστε, με το βάρος που έχουν, οι τροχοί τους θα χωνώονταν στη γη και το άεροπλάνο θα κομμάτιαζόταν.

Μόνον άεροδρόμια εξαιρετικά στερεά μπουουν ν' άνέχουν στην πίεσι των τροχών αυτών των κολλοσών. Έφ' όσον όμως, για οικονομικούς λόγους, δεν μπουει ν' αυξάνη συνεχώς αυτή ή άντοχή θα χρειασθι να εφαρμωσθι μιά άλλη τεχνική άπογείωσης και προσγείωσης.

Μερικοί πιστεύουν ότι τα άεροπλάνα του μέλλοντος θα έκτινασώνται με κατέλτες, όπως οι βούδες V-1, θα προσγειώνονται σε μέσα στο νερό μιάς τεραστίας δεξαμενής.

Όσο για την ταχύτητα, θ' αυξηθι τουλάχιστον κατά 30-40% μέσα στα 10 επόμενα χρόνια. Σε μιά διατή θάναι κάτι καινού ή διάτπσι του Ατλαντικού σε 10 ώρες. Συγχρόνως, οι σταθμοί θα γίνουν λιγώτεροι, γιατί θα έχουν λειψι οι κίνδυνοι, ο δε άνεφοδισμός θα γίνεται στον άέρα.

Αλλά το άεροπλάνο δεν έχει να παίξη ρόλο μόνο για τη μεταφορά των ανδρών. Συντελεί επίσης κατά διαφόρους τρόπους στην ευημερία τους. Χρειάζεται να υπενθυμίσουμε τη σπουδαιότητά του στην πάλι κατά της έπιδημίας της χολέρας; Ή όλο το μήκος του Νεβλου, σκονιζόταν από φηλα σύννεφα D. D. T. στα μολυσμένα μερ. Με άεροπλάνα μεταφέρθηκαν επίσης τεράστιες ποσότητες όρρου απ' τη Ν. Ύόρκη, το Λονδίνο το Παρίσι, την Τύνισα, τη Μόσχα...

Οσοι μιά μέρα, που θα βλέπουμε να περνούν στον άέρα δολοκλήροι «συρμοί» από άνεμώπτερα, εύμολκόμενα από άεροπλάνα, που θα μās φέρνουν φρέσκα τρώφια, φάρια, θαλασσινά, φρούτα, κρέας, κλπ., άσφυκτίως γρηγορώτερα παρὰ τα τραίνα ή τ' αυτοκίνητα.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΛΟΜΠΝΑ

Γύρω από τον πελώριο θόλο, που συμβόλιζε τον τάφο του Καλίντ μπέν Γιεζιζ-τό σώμα του άμοιρου πρίγκηπα δεν είχε βρεθεί πουθενά ως εκείνη τη στιγμή — οι σωματοφύλακες του κάλυπταν τρεις φορές κι' έπειτα, κατεβαίνοντας τις μακρές λόγχες τους και μισοκλείνοντας τα μάτια, φώναζαν δυνατά:

«Ο πρίγκηπα, γιυέ του βασιλιά! Αν μπορούσαμε να σε βοηθήσουμε με την κόψη των σπαθιών μας θα σε είχαμε κομεί να ξαναβίσεις το φως. Αλλά ο βασιλιάς των βασιλιάδων πρόσταξε κι' ο άγγελος του θανάτου εκτέλεσε τη διαταγή του».

Έπειτα ήλθαν εκατό έρμυτες και θρηνούσαν κι' αυτοί.

Στό τέλος, ο βασιλιάς του Χαρράν πλσίασε και φώναξε, κύνοντας, άφωνα δάκρυα:

«Ο άγαπημένο μου παίδι, φως των μυτιών μου! Σ' έχασα, λοιπόν για πάντα!».

Από τα πέντε παιδιά του, ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ ήταν εκείνος που ο βασιλιάς του Χαρράν Άμπου Μωχαμέτ άγαπούσε περισσότερο. Αυτός ήταν το στήριγμα του κράτους του κι' ο τρόμος των εχθρών του.

Γυρίζοντας από μία έκστρεψια, ο νεαρός πρίγκηπος είχε σταματήσει κάποτε στο παλάτι του Άμο, γιυέ του Χίντ, βασιλιά της Χίρα κι' εκεί γνώρισε την κόρη του Λόμπνα, που καμιά άλλη δεν ήταν όμορφη της, από τη Δαμοσκό ως τη Βαγδάτη.

Ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ την άγαπησε από την πρώτη στιγμή κι' όταν γύρισε στο Χαρράν, παρακάλεσε τον πατέρα του να την ζητήσει για γυναίκα του.

Οι διαπραγματεύσεις τέλειωσαν πολύ γρήγορα, γιατί κι' ο Άμπου Μωχαμέτ κι' ο Άμο ήταν πολύ εύχαρηστικοί κι' αυτό το νόμο, που θα έβγαζε τις δύο Ιουδαίες οικογένειες τους.

Ετσι, λίγο καιρό άργησε, ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ, συνοδευόμενος από τους τέσσερις αδελφούς του κι' από πολυάριθμη ακολουθία ήρθε στη Χίρα, για να παραλάβει την όμορφη νύφη.

Μά οι αδελφοί του μισούσαν τον Καλίντ μπέν Γιεζιζ, που τους ξεπερνούσε και στην καλωσύνη και στην ανδρεία και στην εξυπνάδα και, κατά την έπιστροφή στο Χαρράν, αποφάσισαν ν' άπαλλαγούν απ' αυτόν.

Ένα βράδυ, τον παρέστησαν λοιπόν, σε παιγία κι' ο μικρότερος από όλους, ο Μασούν, τον κτύπησε τρεις φορές με το μαχαίρι του κατάστημα, την ώρα που ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ κοιμότανε από τ' άλογό του. Ο πρίγκηπας σωρίστηκε άμέσως κάτω, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Οι τέσσερις αδελφοί ξαναγύρισαν έπειτα κοντά στους συντρόφους τους κι' έβαλαν τους ανθρώπους τους να διαδώσουν ότι ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ είχε σκοτωθεί σε μία συμπλοκή με Βεδουίνους, που εξαφανίσθηκαν μέσα

στην έρημο, παίονοντας μαζί και το πτώμα του.

Στό στρατόπεδο, έμαθαν, όμως, πως και ο Λόμπνα είχε εξαφανισθεί. Από φόβο μήπως άνακαλυφθεί το έγκλημα τους έτρεξαν τότε στο Χαρράν κι' έβαλαν φρουρούς της έμπιστοσύνης τους στις πύλες της πόλεως δίνοντας τους τη διαταγή να σκοτώσουν τη χήρα του Καλίντ μπέν Γιεζιζ αν τύχαινε και εμφανιζόταν.

Ο πατέρας τους, ο βασιλιάς Άμπου Μωχαμέτ, έπεσε σε βαθειά λύπη, μόλις έμαθε το θάνατο του άγαπημένου παιδιού του και, τρεις δολοφόνους μίнен θρηνούσε, μέρα και νύχτα τον άλογο καμό του.

Στό τέλος, πρόσταξε να κτίσουν ένα μεγαλόπρεπο μνημείο και να άνοιξουν όλες τις νεκρικές τιμές στο γιυί του, σαν να ήταν άγαμέμνος μέσα σ' αυτό. Κι' έκει ο γέρω Άμπου Μωχαμέτ όρκισθηκε να εκδικηθεί το θάνατο του Καλίντ μπέν Γιεζιζ και να ξεκαθαρίσει το κράτος του από τις ληστρικές φυλάς των Βεδουίνων, που λεηλατούσαν κάθε τόσο τη χώρα.

Αλλά ένα άπρόοπτο γεγονός τον έκανε να άναβάλει την προγραμματισμένη αυτής της απόφασης. Ένας παλιός εχθρός του, ο Άβδαράμ, πρίγκηπος του Τζεμισέν, είχαν εισβάλει με Ιουδαίες δυνάμεις μέσα στο βασιλείο του και προχωρούσε τώρα για να καταλάβει την πρωτεύουσα.

Ο Άμπου Μωχαμέτ, που είχε καρδιά λιονταριού μέσα στα γέφυρα στήλη του, συγκεντρώνει άμέσως τ' ό στρατό του και προχωρεί για να συναντήσει τους εχθρούς.

Οι δύο στρατοί βρέθηκαν αντιμετώπιση σε μία μικρή κοιλάδα. Στην άρχη, οι παλαιότες του Χαρράν είχαν την υπεροχή. Αλλά οι εχθροί ήταν πολυαριθμότεροι και πολύ γρήγορα κατέρωσαν να τους υπερφαλαγγίσουν. Ο Άμπου Μωχαμέτ έβαλε τότε τους στρατιώτες του να όρκισθούν στο όνομα του Προφήτη πως κανείς δεν θα έφυγε από τη βέσι του κι' έτοιμάσθηκε για την τελειωτική σύγκρουση.

Αλλά, ξαφνικά από το βάθος της κοιλάδας φάνηκαν πολυάριθμοι ιππείς που έτρεχαν μ' έναν τρελό κελπάμοδ προς το πεδίο της μάχης.

Οι έπιθεσεις σταμάτησαν άμέσως κι' όλοι προσηύχονταν να μαντέψουν ποιόν από τους δύο αντιπάλους θα βοηθούσαν οι καινούργιοι πολεμιστές, που έπληθαιζαν όλοένα και περισσότεροι.

Αλλά η άγωνία αυτή δεν κράτησε πολύ.

Σε μία στιγμή, οι Ιππείς που είχαν έλθει από το βάθος της κοιλάδας ρίχθηκαν με όρμη εναντίον των στρατιωτών του πρίγκηπα του Τζεμισέν, σκορπίζοντας ένα φοβερό θανατικό στις τάξεις του.

Ο βασιλιάς του Χαρράν έδωσε τότε κι' αυτός το σύνθημα της έπιθέσεως.

Λίγη ώρα άργότερα η μ-

αχη κοιλάδα είχε σκεπασθεί από εχθρικά πτώματα κι' ο πρίγκηπας του Τζεμισέν βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτά.

Όταν τελείωσε η μάχη, ο βασιλιάς του Χαρράν ζήτησε να φέρουν μπροστά του τον άνθρωπο που είχαν όδηγήσει την άπροσδόκητη αυτή έπικουρία, που του είχε δώσει τη νίκη και τον είχε απαλλάξει από τους μισητούς εχθρούς.

Και, τότε, είδε να σκύβει μπροστά του και να του φιλάει τα γόνατα τον Καλίντ μπέν Γιεζιζ.

Είπε αλήθεια αυτό που βλέπω ή τα μάτια μου ξεγελούν τα νηπταία μου; φώναξε ο Άμπου Μωχαμέτ.

Είπε αλήθεια πατέρα, άπάντησε ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ. Δεν ήμουν νεκρός! Έκείνοι που θέλησαν ν' άπαλλαγούν από μένε μ' άφωσαν μισοπεθαμένο. Αλλά η καλή μου Λόμπνα με έσωσε...

Και του διηγήθηκε πως οι άδελφοί του τον είχαν παρασύρει μέσα σ' ένα δάσος και πως ο Μοσούν, τον κτύπησε καπτόσθια την ώρα που κατέβαινε από το άλογο του.

Αλλά η Λόμπνα, που είχε υποπτευθεί την ενέδρα, είχε παρακολουήσει από μακριά τους πέντε αδελφούς που προχωρούσαν μπροστά κι' όταν είδε να γυρίζουν μόνο οι τέσσερις, έφξε μαζί με μερικούς ανθρώπους που τη συνόδευαν μέσα στο δάσος και κατέρωσε ν' άνακαλύψει το σώμα του Καλίντ. Έπειτα, τον μετέφεραν σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου ένας έρμυτης κηρύτρωσε να του θεραπεύσει τις πληγές του και να τον ξαναφέρει στη ζωή.

Διατάζει πάντα να ξαναγυρίσει στο Χαρράν, γιατί φοβόμουναι τους αδελφούς μου, κατέληξε ο Καλίντ. Αλλά όταν έμαθα πως οι άνθρωποι του Τζεμισέν είχαν εισβάλει στη χώρα, φανέρωσα στους χωρικούς ποιάς ήμουν, τους συγκεντρώσα γύρω μου κι' έτρέξαμε για να ομίσουμε τα όπλα μας μαζί με τα όπλα των εχθρών.

Ο Άλλάς έγινε μεγάλος! Η νίκη έγινε δική μας! Ο Άμπου Μωχαμέτ είχε άγκαλιάσει το γιυί του και τον φίλούσε, ενώ άφωνα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

Ονόμασε εκείνους που θέλησαν να σε σκοτώσουν, είπεν έπειτα. Δεν μένει τώρα παρά να όρσεις το είδος του θανάτου που προτιμάς νι' αυτούς.

Οχι, πατέρα, φώναξε ο Καλίντ μπέν Γιεζιζ, ξαναπέφτοντας στα πόδια του. Σε ίκετω να τους συγχωρέσεις, όπως τους συγχωρέσα κι' εγώ. Διοφορετικά, δεν θα ήμουν ποτέ εύτυχισμένος.

Ο Άμπου Μωχαμέτ διάταξε για πολλήν ώρα. Αλλά, στο τέλος έδωσε τη συγγνώμη του, αφού πρώτα έβαλε τους τέσσερις γιυιούς του, που έστεκαν παρόμερα τρομαγμένοι, να γονατίσουν μπροστά στον Καλίντ μπέν Γιεζιζ και να του όρκισθούν πίστι και άφοσίωση.

Έπειτα γυρίζοντας στους πολειμιστές του, άνακρύψε τον Καλίντ διάδοχό του.

Ο νέος έτρεξε έπειτα να φέρει τη Λόμπνα, που την είχε άφισει στην άκρη της κοιλάδας, μαζί με μερικούς άφωτισμένους συντρόφους του, κι' η είσοδος τους στο Χαρράν χαίρετιθηκε από το συγκεντρωμένο στρατό και το λαό με μεγάλο ένθουσιασμό.

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

Λογοτεχνικό ΧΙΟΝΙΣΜΟΣ

Όταν ο Χότζας είχε κεσάτια

Ο Ναστραδίν Χότζας όταν βρισκόταν σε μεγάλη ανάγκη — κι' αυτό συνέβαινε συχνά — εύρισκε χίλιους δυο τρόπους για να εύροισή τον λίγου παραδάς.

Κάποτε λοιπόν, που δεν είχε πάλι ούτε κάλλικο γρόσι στη χρηματοσκούλα του πήγε στο γειτόνι του τον Άχμέτ και του ζήτησε δανεικό το τσουκάλι του για να βράσει φακόλια.

Ο Άχμέτ του το δάνεισε και την άλλη μέρα πήγε να το πάρει πίσω. Τότε ο πονηρός Χότζας, μαζί με το τσουκάλι του έδωσε κι' έναν τέττερι. Ο Άχμέτ σάτισε με το φερίσιό του. Τι τέττερις είν' αυτές, Ναστραδίν, ρώτησε.

Το παιδί του τσουκαλιού σου, τζάνουμ, του άπάντησε ο Χότζας.

Ο Χασάν τον κτύπησε σαν χαζός. Να βρε μπουνταλά, του φώναξε ο Ναστραδίν, χτες τη νύχτα το τσουκάλι σου γέννησε ξαφνικά αυτόν τον τέττερι. Κι' εγώ, σαν τίμιος άνθρωπος, δεν θέλω να σου κρύψω τη γέννα. Πάρε λοιπόν και τράβε στην εύχη του Άλλάς.

Ο Άχμέτ δεν έπέμεινε. Πήρε το τσουκάλι και τον τέττερι κι' έφυγε ψιθυρίζοντας:

Σίγουρα ο Χότζας τρελλάθηκε! Μα ο Χότζας τα είχε τετρακόσια. Και σαν πέσαν λίγες μέρες πήνε πάλι και ζήτησε από τον Άχμέτ το μεγάλο καζάνι του για να ρίξει η γυναίκα του μπουγάδα.

Ο Άχμέτ το έδωσε πρόθυμα, με την ελπίδα ότι ο Χότζας θακανε καινούργια τρέλλα και θα τούλεγε πάλι πως το καζάνι... γέννησε.

Την άλλη μέρα όμως που πήγε να πάρει το καζάνι του ο Ναστραδίν του είπτε όρρα-κοφτά:

Αχ, κι' μένε Άχμέτ, τί συφορά που πάθαμε!... Το καζάνι σου πέθανε χτες τη νύχτα. Το πάσανε ξαφνικά σπασμοί και τα τίναξε. Ζωή σε λόγου σου, φίλε μου!...

Ο Άχμέτ άγρίωσε, φώναξε, μα δεν κατάφερε τίποτε.

Πήγε λοιπόν την άλλη μέρα κι' έκανε τα περιπόνα του στον Καδφ. Ο Καδφς κάλεσε το Χότζα και τον ρώτησε τι συμβαίνει.

Αφέντι Καδφ, του είπτε ο Ναστραδίν, ένα πράγμα που γεννάει δεν πεθαίνει κιόλας:

Και βέβαια, τζάνουμ, άπάντησε ο Καδφς.

Να λοιπόν τί συνέβη, αφέντι Καδφ...

Κι' ο Χότζας του διηγήθηκε όλη την ιστορία του τσουκαλιού που γέννησε τον τέττερι και του καζανιού που πέθανε.

Ο Καδφς, έβριπνε άνθρωπος, μίληκε στο νόημα.

Μπερμπάντι, τοιφούτη, φώναξε στον Άχμέτ, όταν γέννησε το τσουκάλι το πιστέφες και πήρες τον τέττερι. Γιατί δεν παραδέχεσαι τώρα πως πέθανε το καζάνι σου;

Αφέντι Καδφ...

Γκερμίσου από δω, πλεονέκτι! Ο Άχμέτ έφυγε χωρίς να βγάλει μιλι. Και μαζί του έφυγε κι' ο Χότζας τριβώντας τα χέρια του γελάς εύχαρίστη και μουρμουρίζοντας:

Ετσι είνε, τζάνουμ Άχμέτ. Ο,τι γεννάει πεθαίνει. Το καζάνι σου... ξεψύχισε το δυστοχο στα χέρια μου. Έπαθε... συγκοπή καρδιάς!...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τō άρθρo 6 § 1 τοϋ Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθνήτης: Ίωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βηροσφίλων άρ. 3.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτήσια ... 5ρχ. 95.000
Έξαμηνια ... 48.000
Τρίμηνας ... 24.000

Εμβάσματα έσωτερικού διά τοχυδρομικής έπιταγής και έξωτερικού διά τραπεζικής τιατάτης προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Το μετέωρο

Παράξενο διήγημα

Οι πόλεμοι όλόκληρων αιώνων είχαν μεταβάλει τη γη σε άπέραντο σφαγείο. Οι λαοί είχαν άλλολοξεντώθι με λύσσα. Πλούτι άνυπολόγιστα είχαν χαθεί. Ο θάνατος είχε θέρσει εκατομμύρια πλάσματα... Όταν πιά οι άνθρωποι άνθρωποι συναισθάνθηκαν τι έκαναν, ήταν πολύ άργα: Είχε συμπληρωθεί το έργο της καταστροφής.

Θα μπορούσαν να ξαναφτιάσουν πόλεις, μηχανές, δρόμους, ένα καινούργιο κόσμο, καλλίτερο και σταθερότερο. Μα άδραπε πρώτα να ένωθούν, για μία κοινή προσπάθεια. Κι' αυτοί άρνήθηκαν. Δεν είχαν καπαλάει τίποτε. Έμεναν πάντα γεμάτοι εγωισμό, φθόνο, πάθος...

Μόνο μία όμαδική τρέλλα μπορούσε να ξεγλησεί αυτό το πείσμα τους να μισούνται... Μα ίσως το είχε θελήσει ο Θεός για ν' άναδημιουργήσει τον κόσμο μέσα στο χνευτήρι της καταστροφής. Είπε άνεξερυνήτοι οι βουλαί του Ύψιστου...

Πέρασε ένας άκόμπ αιώνας με έιρηνή άναγκασιότητα, γιατί οι άνθρωποι δεν είχαν πιά τα τεχνικά μέσα, τις φονικές μηχανές για ν' άλλολοσκοτώνωνται. Τους έμεναν μόνο οι γροθιές τους κι' αυτές άδύνατες, γιατί είχαν εκφυλισθεί η άνθρώπινη ράτς.

Έπιστήμονες έφευρέται, συγγραφείς, καλλιτέχναι, όλοι αυτά άνηκαν πιά στο παρελθόν. Ο άνθρωπος είχε άναγυρίσει σιγά - σιγά σε πρωτόγονη, ζωώδη κατάσταση. Πόλεις και χωριά είχαν εγκαταλειφθεί κι' οι κάτοικοί τους είχαν σκορπισθεί στις έσχατες, στα βουνά. Οι δρόμοι είχαν γίνει μονοπάτια. Οι εύφοροι κάμποι είχαν έρημωθεί. Παντού έπικρατούσε η άγρια φύση.

Η πείνα κι' οι άρρώστειες άποδεκάτιζαν τους τελευταίους ανθρώπους. Δεν ύπνηχαν πιά κράτη, κυβερνήσεις, νόμοι, σύνορα. Πεινασμένοι όρδες περιπαλύνοντο έδώ κι' εκεί, άναζητώντας λίγη τροφή... Σκυθρωποί, αδιάφοροι, οι άνθρωποι φαινότανσαν να περιμεναν κάποιο καινούργιο Μεσσία. Μα δεν προσευχόντουσαν καν νι' αυτό, γιατί είχαν ξεχάσει από καιρό όλες τις προσευχές...

Ξαφνικά, συνέβη κάτι που έδιωξε αυτή τη γενική άπάθεια: Ένα μετέωρο φάνηκε στον ούρανό, μια τεράστια πύρινη σφαίρα που άφινε πίσω της μία ούρα από σπίδες... Αυτό δεν ήταν σαν τους άλλους κομήτες ή τους μετεωρολίθους: Περιστεφόταν συνεχώς γύρω απ' τη Γη.

Οι άνθρωποι τρομοκρατήθηκαν, όταν έμαθαν ότι πλσίαζε σιγά - σιγά στη Γη κι' ότι μοιραίως άδραπε μία μέρα πάνω της! Η τραγική αυτή άνακαλύψη είχε γίνει από μερικούς έρευνητές, άπογόνους των παλιών έπιστημών, που άψηφοναν τις έιρυνικές και τους καπτορευμούς κι' έπέμεναν στο έργο τους με έργαλεία στοιχειώδη, όφειλόμενα μόνο στην έφευρετική τους.

Ο,τι δεν είχε μπόρεσει να κάνει η ζωή, το έπέτυχε άμέσως το φάσμα του όμαδικού και άναποφευκτου θανάτου: Οι άνθρωποι άνώθηκαν, για ν' άμυνθούν. Έγινε ένα τεράστιο συνέδριο, στο όποιο άποφασίσθηκε ν' άντελλήθι όσο το δυνατόν η τελική καταστροφή: Έξαφανίζοντας τα πρώτα έμπεδια που θα συναντούσε στο δρόμο του το μετέωρο, έπλαθαί τα φιλά βουνά, οι άνθρωποι ά κέρδιζαν μερικά χρόνια.

Μία γενική έξαψις διαδόθηκε το κύμα του τρόμου. Καθένας ήθελε να λάβει μέρος στις τεράστιες έργασίες της ίσοπεδώσεως. Μα δεν άκούσε η καλή έβελπισ. Χρειάζονταν έπίσης έργαλεία, μηχανήματα, που δεν ύπνηχαν πιά.

Θα τ' όφτάσουμε! άποφασίσαν οι άνθρωποι. Άξίζει τον κόπο...

Για να γίνουν όμως μηχανές, χρειάζονταν μετάλλα. Και τα όρυκτα ήταν έγκαταλειμμένα. Έπειτα ήπρεπε να καταργηθούν τα μετάλλευμα σε ύψικαίνους.

Μα καμιά δυσκολία δεν μπορούσε πιά να σταματήσει το δημιουργικό πυρετό των ανθρώπων. Ο φόβος έδινε φτερά σε όλους.

Όταν έφτιασαν τα έργαλεία και τα μηχανήματα, πρόσεξαν ότι δεν είχαν δρόμους, σιδηροδρόμους, πλοία, για τη μεταφορά τους. Τα ξανάφτιασαν λοιπόν όλα, διώρυσαν τις κοίτες των ποταμών... Μία καταπληκτική δραστηριότητα έπικρατούσε παντού. Έπρεπε να βισθούν, γιατί το πύρινο μετέωρο πλσίαζε πάντα, σιγά, πολύ σιγά, αλλά άμειλκτα.

Η μετακίνηση τόσο πλήθους προς τα μέρη της έργασίας γέννησε καινούργια προβλήματα στενάσεως, διατροφής... Καθένα όμως απ' αυτά εύρισκε άμέσως τη λύση τους.

Χτίσθηκαν πόλεις, καλλιεργήθηκε και πάλι το χέρος έδαφος. Οι άνθρωποι τραβούσαν οι ίδιοι το άλέτρι, όταν δεν είχαν ζωά. Έσπερναν το παρακρύτερο κομμάτι γης. Κι' η συγκομιδή ήταν πλουσιώτερη κάθε χρόνο.

Με το χύμα που έβγαζαν απ' τα βουνά γέμιζαν τις χαράδρες, τα έλν. Χάρες όρεινές και φτωχές άλλοτε έγιναν πλουσιώτερες, κι' η εύημερία τους άπλώθηκε και στις γειτονικές. Οι άνθρωποι είχαν ξαναβρεί την εύτυχία που είχαν χάσει πρό πολλού. Θα μπορούσαν να έλπιουν σε ημέρες άκόμη καλλίτερες, αν δεν ύπνηχε το καταραμένο εκείνο μετέωρο...

Ποτέ οι λαοί δεν είχαν ξαναάσθαι θανάτη τόσο άλλληγγύη. Κάθε παλιά δίκονοια είχε ξεκαρσεί. Δεν ύπνηχαν πιά λευκοί, μαύροι, κίτρινοι, Άμερικανοί, Ευρωπαίοι, Κινέζοι... Όλοι, άδελφωμένοι, έργαζόντουσαν για τη γενική ίσοπέδωση, για να κάνουν τη Γη μία τελεία σφαίρα, δίχως άνωμολίες. Είχαν γνωρίσει καλλίτερα, χάρις στις όμαδικές μετακινήσεις τους, κι' είχαν άνακαλύψει με έκπληξη ότι είχαν τις ίδιες ανάγκες, τις ίδιες κλίσεις... και προπάντων τον ίδιο πέθο: να ζήσουν ειρηνικά, μέσα στους φυσικούς θησαυρούς που είχε δημιουργήσει γι' αυτούς ο Θεός. Ήτον η πρώτη φορά που ύπνηκαν πραγματικά στην έντολή του Ύψιστου: Άγαπάτε άλλήλους.

Πέρασε έτσι άλλος ένας αιώνας. Το μετέωρο εξακολουθούσε πάντα την περιστροφή του γύρω απ' την έντελως ίσοπεδωμένη Γη. Παντού βασιλευε άόλυτη δικαιοσύνη. Η εύημερία ήταν γενική κι' έτσι κανείς δεν είχε λόγο να φθονήσει το γειτόνι του. Όλόκληρη η άνθρωπότης μιλούσε την ίδια γλώσσα, θα ήταν άπόλυτα εύτυχισμένη δίχως την άπειλή του πύρινου άστρου.

Μία μέρα λοιπόν, κάθηκε η άπειλή αυτή! Το μετέωρο είχε εξαφανισθεί απ' τον ούρανό, είχε άπομακρυνθεί προς το Άπειρο! Ήταν τόσο άπρόοπτο, αυτό, τόσο άπίθανο τόσο όραίο, ώστε κανείς δεν το πιστέφει στην άρχη... Μα έπειτα βεβαιώθηκαν όλοι ότι ο κίνδυνος είχε περάσει όριστικά. Και ζέσπασε τότε ένα γενικό περλήρημα χαράς.

Λυτρωμένοι απ' τον έφιάλη, οι άνθρωποι ρίχθηκαν στα γλέντια και στις άπαιτήσεις. Ξεχνούσαν τα χρόνια, τους αιώνας του πένου. Ξεχνούσαν άκόμη και να εύκαρίσουν. Έκείνον που τους είχε λυτρώσει... Δεν μπορούσαν, είν' η αλήθεια να ξερουν ότι το μετέωρο δεν ήταν παρά το χέρι του Θεου, που είχε άπλωθεί προς τον άνθρωπο και κακό κόσμο, για να εκμηδυνήσει ό,τι είχε πλάσει και' είκόνα και ομοίωσή Του. Την τελευταία στιγμή όμως ο Πανάτορας είχε διατάξει. Μία στιγμή... ένα αίμα για τους άνθρώπους. Οι ένοχοι είχαν έπωλετή απ' τον αιώνα αυτόν, είχαν άναγννήθι, κι' ο Κύριος είχε άποτραβήξει το χέρι Του.

Δεν τέρεσαν, αυτό, οι άνθρωποι. Κι' έπειδή δεν ήσαν παρά άδύνατα και άθλια πλάσματα, αφού πέσσε ο κίνδυνος κι' αφού τελείωσαν οι γιορτές, ξανάρχισαν τους πολέμους!...

Δεν τέρεσαν, αυτό, οι άνθρωποι. Κι' έπειδή δεν ήσαν παρά άδύνατα και άθλια πλάσματα, αφού πέσσε ο κίνδυνος κι' αφού τελείωσαν οι γιορτές, ξανάρχισαν τους πολέμους!...

Δεν τέρεσαν, αυτό, οι άνθρωποι. Κι' έπειδή δεν ήσαν παρά άδύνατα και άθλια πλάσματα, αφού πέσσε ο κίνδυνος κι' αφού τελείωσαν οι γιορτές, ξανάρχισαν τους πολέμους!...

Δεν τέρεσαν, αυτό, οι άνθρωποι. Κι' έπειδή δεν ήσαν παρά άδύνατα και άθλια πλάσματα, αφού πέσσε ο κίνδυνος κι' αφού τελείωσαν οι γιορτές, ξανάρχισαν τους πολέμους!...

Οι μαστοί

Άμέτρητα είνε τα γράμματα που πέρνω καθημερινώς από άναγνώστρες μας δια των όποιων μου ζήτησαν την συμβουλή μου για την ταχεία θεραπεία διαφόρων άντισθητικών δυσμορφιών των μαστών και για την άπόκτησι ενός σφριγώδους στήθους.

Έπειδή το θέμα αυτό δεν είνε τόσο άπλοο, όσο οι περισσότερες το νομίζουν, ό' άσοληπώ λεπτομερώς σε μερικά εκλαϊκευτικά σημειώματα έπ' των προόδων της Έπιστήμης και των νέων θεραπευτικών μεθόδων που εφαρμόζονται για την βελτίωση των διαφόρων ατελειών των μαστών. Η τελεότητα της σωματικής ύμωφίας έχει για πρότυπο ένα σώμα σφικτό και νεανικό, με κανονική διάπλαση και προικισμένο με κομψές κι' άρμονικές γραμμές. Κάθε γυναίκα ιδιαίτερα προσπαθεί να διατηρήσει τα φυσικά της χαρίσματα όσο μπορεί περισσότερο. Άγνίζετα με όλες τις δυνάμεις της εναντίον της καταπτώσεως και του γήρατος.

Άνέμοι στα προσόντα της γυναικείας καλλονής, οι μαστοί παρουσιάζουν άναμφισήτητα ένα ξεχωριστό αισθητικό χαρακτηριστικό. Παράλληλα ο φυσιολογικός και φυσιολογικός ρόλος τους είνε σημαντικός. Από το άλλο μέρος η καλή κατάσταση της λειτουργίας των μαστών είνε η βάση του κανονικού θηλασμού του παιδιού και η ζωτική ένέργεια τους άπνχει εύνοια σ' όλο το γυναικείο όργανισμό. Πράγματι, έκτός των περιόδων του θηλασμού, η γυναίκα κατά την έμμηνο ρύση, αισθάνεται τα τοπικά συμπτώματα μιας εξαιρετικής συρροής αίματος στους άδένες των μαστών, που πολλές φορές εκδηλώνεται με τόσο όρμη ώστε να προξενή ίσχυρους πόνους. Το γεννητικό λοιπόν σύστημα της γυναίκας είνε άλλληγνέτο με την ύγιεινή κατάσταση των μαστών.

Λοιπόν δεν πρέπει μόνο από άπόψεως κομψότητας να περιποιηθεί καταλλήλως μία γυναίκα τους μαστούς της αλλά πρέπει αυτή να ξέρει ότι φροντίζοντας αυτούς δίνει σ' όλο τον όργανισμό της μία φυσιολογική και εύνοια ίσοροπία.

Οι μαστοί είνε τα δίδυμα όργανα των όποιων το ιδεώδες σχήμα είνε ήμισφαιρικό, και το όποιον όμως πολύ συχνά ποιοίεν ένα σχήμα χαλαρό και μία άντισθητική δυσμορφία, άναλόγως της προκαλούσης ταύτα αίτίας. Οι μαστοί έχουν μία πλατεία βάση στον μεγάλο θωρακικό μύη, έπεκτεινόμενοι από της τρίτης έως της έκτης πλευράς.

Το δέρμα που καλύπτει μία κάλυμμα του στήθους δεν διαφέρει για πολύ καιρό — και μάλιστα κατόπιν έγκυμοσύνης ή έκτοσεως — το τέντωμα του που είνε άποαριπτό για να περιλάβει μ' ένα τέλειο τρόπο τη λιπώδη μάζα και τους άδένες, ότνες μετά τις περιόδους του θηλασμού βρίσκονται σε υπερβολική χαλαρότητα.

Κάτω από το δέρμα των μαστών βρίσκεται η λιπώδης μάζα ήη περιβάλλει τους άδένες και εύχωρει ανά μέσον αυτών ένα συσχετισμώ προς τον υποδόρειον ιστόν. Σε μία φυσιολογική και κανονική ανάπτυξη των μαστών η λιπώδης μάζα είνε ελαστική. Σε υπερτροφία των μαστών η λιπώδης μάζα εύζανεται υπερβολικά, ο ρόσκος του μαστού βαραίνει και το στήθος πέφτει παρουσιάζόμενα μιας άντισθητικής δυσμορφίας. Λεπτά και εύκατάτα νεύρα ως και άδένες μικρές άρτηρες, είνε σε μεγάλο αριθμό διασκορπισμένα μέσα στους μαστούς και ίδιως στην θηλή και την άλω. Στη θηλή καταλήνουν οι εκκριτικοί και οι ναλακτοφόροι πόροι. Η θηλή είνε μαλακή αλλά όταν έρεθισθεί φυσικώς ή έλαφρά και όρθοπτεία να εύκολύνεται το υγρό στο θηλασμό. Αυτά τα εύκατάτα νεύρα της θηλής, σε κάθε έρεθισμώ άντανακλούν σε όλο το εύσπλαγικό σύστημα της γυναίκας και η εύαίσθησία τους είνε γενικώς άνάλογη με την ύγιεινή κατάστασή της.

Στό έπόμενον η συνέχεια. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Το κάπνισμα και τα όνοπνευματώδη είνε οι κυριώτερες αίτιες της χρόνιας φρυγγιτιδίας, η όποια σιγά - σιγά άπειλεί και την ζωή.

★ Μην άνασκαίνετε ποτέ μικρά παιδιά απ' τα χέρια τους, κρεμαστά, γιατί κινδυνεύουν έτσι να πάθουν εξάρθρωση ή κάταγμα.

★ Όσοι ύποφέρτε συχνά από φρυγγιτιδα και άσυνολήπια μη κοιμάστε πολλή ώρα ύπνιο, γιατί έτσι λιμνάζουν εκεί οι βλάνες της μύτης και του φρυγγινός και προκαλούν έρεθισμό.

★ Βεβαιώτε να έχετε όλη μέρα όρεξη. Πίνετε ένα ποτήρι νερό κάθε πρωί.

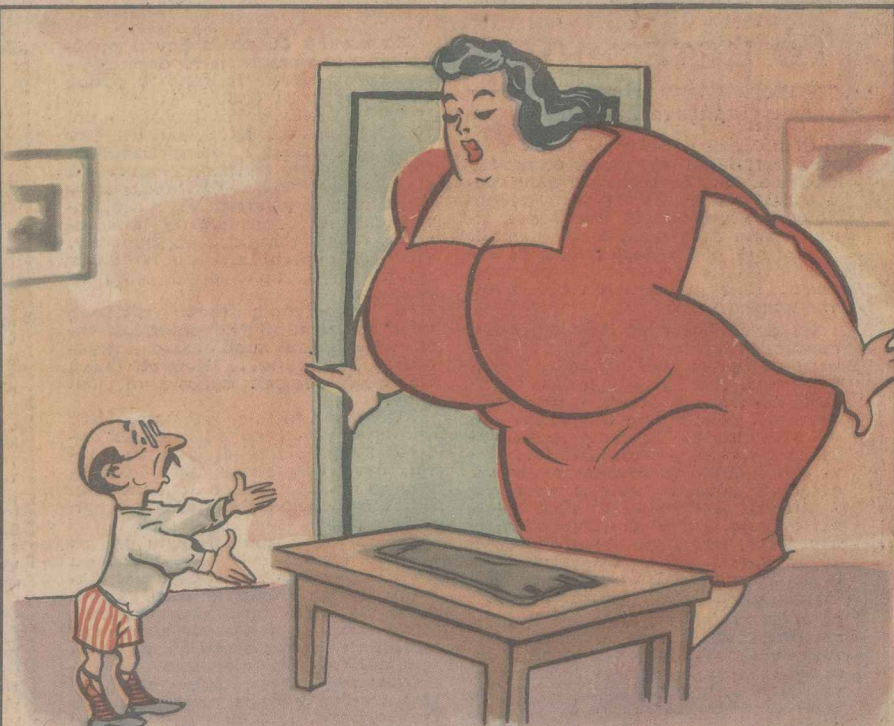
★ Το καλλίτερο μέσον για να σταματήσει κι' η πιο έμμηνη άπορροαία της μύτης είνε να βυθίσετε τα πόδια σας σε νερό όσο μπορεί θερμότερο.

★ Χλωρό νερό με βόρκα θεραπεύει την πιτυρίδα.

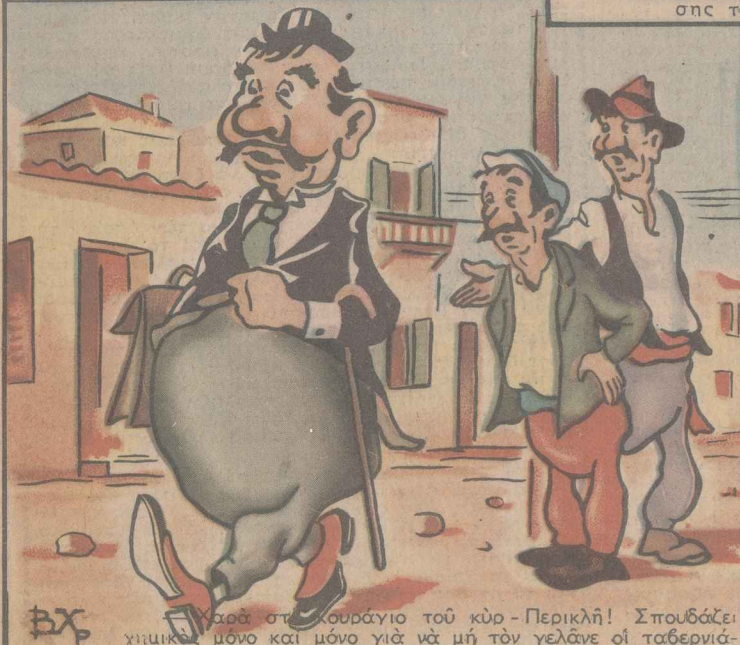
★ Η νεύραλγία άνακουφίζεται, αν βάλετε στο πό- νεμένο μέρος ένα σακκούλακι με θερμή άμμο.

Ο ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ
ΓΥΡΙΖΕΙ ΑΡΓΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ζαχαρίας: 'Αγάπη μου, δὲν κάθῃσαι νὰ μὲ σιδερώ-
σῃς τὸ παντελόνι;...

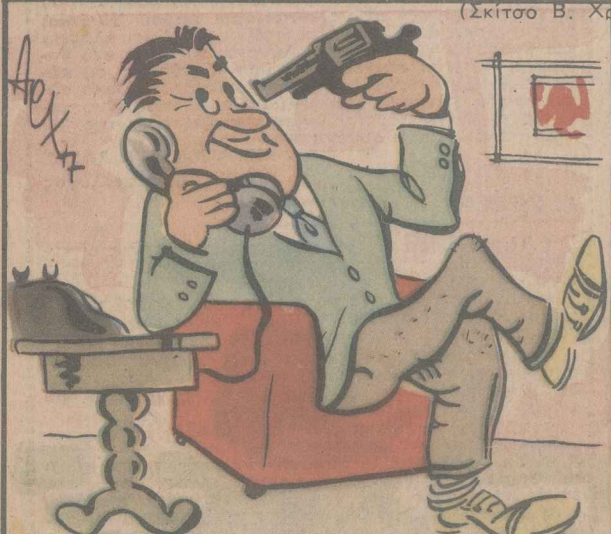

ΒΧ — Παρά στὸ κουράγιο τοῦ κύρ-Περικλῆ! Σπουδάζει
χημικὰ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ τὸν γελᾶνε οἱ ταβερνιά-
σῃδες!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ τὴν πειράζῃς αὐτὴ ἀπὸ ὀφ-
θοῦ;... Βάζει πέτρα μέσα στὴν τσάντα της!
(Σκίτσο Π. Παυλίδου)

— Γραφεῖον Κηδεϊῶν ἐκεῖ; Σὰς εἶνε εὐκόλο, νὰ
περάσετε ἀπ' τὴν ὁδὸ Σαπφούς 1335 ἀπόψε;
(Σκίτσο 'Αρχέλαου)

— Τοῦ ἔδωσα καὶ μύρισε ἓνα κοκκινέλι θαύμα κι' ἀπὸ τότε
μὲ πᾶει σ' ὅποια ταβέρνα ἔχει ἀπὸ... τὸ ἴδιον!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)